

လူရည်အင်းဝ

နမ်းမှာလားမောင်ရဲ့
မွှေးတယ်ရှင် နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

နနရည်အင်းဝ

နမ်းမှာလားမောင်ရဲ့မွှေးတယ်ရှင်

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

မြန်မာအွန်လိုင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်

Typing

ရာမညသူလေး

Pdf & Proof

ရေဘဝဲ

၁၉-၁၀-၂၀၁၂

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၈၇၅၀၇၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၉၄၉၀၈၁၁
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၀၁၁
အုပ်စု	- ၅၀၀
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်	- ဆန်နီညီမ်း
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံရိပ်	- ဦးညက်လှိုင် (၀၅၂၅၃) ဇမ္ဗူတလူပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၁၁၀၀ ရွှေတောင်ကြား၊ ၅လမ်း၊ ၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန်တောင်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးချစ်ညွန့် (ဇင်ရတနာစာပေ)၊ အမှတ် ၂၀၅၊ ၈/၄လမ်း၊ မြို့သစ်(က+ခ)၊ ရပ်ကွက်-အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စာစိစာပြု	- နဒီလှိုင်ကွန်ပျူတာစာစီ
ဖလင်	- (sunn scangraphics)
ဖြန့်ချိရေး	- ဇမ္ဗူတလူစာပေ အမှတ် ၂၁၈၊ ၃၇လမ်း(အထက်) ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၆၂၆၉
တန်ဖိုး	- ၂၇၀၀ကျပ်

၈၉၅.၈၃

နနရည်အင်းဝ

နမ်းမှာလားမောင်ရဲ့မွေးတယ်ရှင်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဇင်ရတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၃၀၀ စာ-။ (၁၂.၉စင်တီx၂၅စင်တီ)

(၁) နမ်းမှာလားမောင်ရဲ့မွေးတယ်ရှင်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

...မန်းတခွင် ပန်းသဏ်ပေါ်စမို့မျှော်ကြတယ်လေး.....

.....နမ်းမှာလား မောင်ရဲ့ မွှေးတယ်ရှင် .....

..နမ်းမှာလားအကိုရဲ့ မွှေးတယ်ရှင်..

(ငြီးသာအင်)

မာတိကာ

၁။	နှင်းပြောင်းတဲ့နွေငယ်မှာလေ
၂။	နမ်းမှာလား မောင်ရဲ့ မွေးတယ်ရင်
၃။	ဆုံးမစာသစ်
၄။	အစုန်လူသယ်
၅။	ဆရာလာခဲ့ပါဦး
၆။	ထားခဲ့ပါဆရာ
၇။	ဟင်းထုပ်
၈။	ထမင်းတွေပုံ ဟင်းတွေပုံ
၉။	ခွေးသရဲ
၁၀။	ကျွန်မနဲ့ ဖုန်းဖြေဆက်
၁၁။	ခွေးစကား
၁၂။	ငယ်ရွယ်စဉ် ရှာဖွေစွန့်ခဲ့ပြီ
၁၃။	မြနှင်းဆီတေးသရုပ်ဖော်
၁၄။	နို့စား
၁၅။	စိတ်မျက်နှာဖုံး
၁၆။	ကြံ့ခက်လို့ပမ်း
၁၇။	ဇင်းမယ်အင်းဝ အင်းဝဇင်းမယ်၁၇၈
၁၈။	ကျွန်မနဲ့ဘောလုံး
၁၉။	ကျားလေးကျွန်တော်
၂၀။	ပိုက်ဆံကြပါချို့
၂၁။	လွိုင်ကထုံ
၂၂။	မြေးအတွား
၂၃။	သည်လိုပုံနဲ့
၂၄။	ခေါ်စာ
၂၅။	အိပ်မက်အလွမ်း
၂၆။	ဖျားတို့သည်မချို့ မှီတို့သည်မပေါက် ယာတို့သည်ခြောက်ကုန်၏
၂၇။	ကျွန်မနှင့်နှိုင်းဝမ်းဝမ်း

နင်းပြောင်းတဲ့ နွေငယ်မှာလေ

မယ်ဇယ်ပင် တန်းပေါ်က ငှက်ကလေးတွေ၏ အိပ်တန်း ထသံနှင့်အတူ မြူး လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်ထဲက အမောကြောင့် ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိသော်လည်း သည်အချိန် မြူး မျက်လုံး ပွင့်သည်နှင့် ငှက်ကလေးတွေ အသံနှင့်အတူ ရောပြီး ကြားနေကျ ဂန္ဓာရုံကျောင်း

လေးနာရီ တုံးခေါက်သံကို မကြားရတော့ မိုးများ လင်းနေရော့လား ဆိုတဲ့ အပူက ရင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ကပျာကယာ ထထိုင် မိသည်။ အကျင့် ပါနေသော တံတောင်နှင့်လည်း ဘေးက တခေါခေါ အသံ ပေးနေသည့် လင်တော်မောင့်ကို တွက်လိုက် ရသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုရွှေပိုက်ထွေးတို့ကတော့ အဟောက်တောင် မပျက်။

ကိုယ်ပေါ်က စောင် တစ်ဝက်ကို ပိုက်ထွေးဘက် ဖယ်ချရင်း ကွပ်ပျစ် ခြေရင်းမှာ ညက တင်ထားသည့် ထဘီနှင့် အင်္ကျီကို မြှေး လျှောက်စမ်းသည်။ ဪ ခုကွပ်ပါပဲ။ ညက သေချာ တင်ထား တာကို မတွေ့တော့ဘူး။ ဘေးဘီတွေကိုပါ စမ်းကြည့်လို့မရတာ ကွပ်ပျစ်အောက်များ ကျသွားလာဆိုပြီး မြှေး ကုန်းစမ်းဖို့ ငဲ့လိုက်သည်နှင့် ပိုက်ထဲက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့။ ငါ့နယ် ဈေးရောင်းသွားချင်တဲ့ လောဘဇာဇာနဲ့ ခုနစ်လပိုက်ကို သတိ မရနိုင်တော့ဘူး။

“ကိုပိုက်ထွေး .. ကိုပိုက်ထွေး .. ”

ပိုက်ထွေးကတော့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ ငှက်ကလေးတွေ အသံ ပိုဆူညံလာတာနှင့် အမျှ မြှေး ပူပင်လာကာ တစ်သက်လုံး မှောင်ခွဲမြဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်တိုက်ထဲကို ယောင်ယမ်းလို့ တောင်ကြည့်မိသည်။ ဟင်းနော်.. ဒီမမြင်ရတဲ့ မျက်လုံးကြောင့်တွေက မိုးလင်းမလင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင် မှာတဲ့လဲ။ ပိန်းပိတ်စွာ မှောင်မြဲဖြစ်သော အမှောင်ကို မြှေးကြည့်ရင်း ပိုက်ထွေးကို လှုပ်နှိုးဖို့ စမ်းနေ မိဆဲမှာ လေးနာရီ တုံးခေါက်သံတွေ အဆက်မပြတ် ဆူညံလာသည်။ အမယ်လေး တော်ပါ သေးရဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အိပ်မက်ကြောင့် အစောကြီး လန့်နိုးလာပြီးတော့ ပူလိုက်ရတာ။ ခုမှပဲ အိပ်မက် အမောကြောင့် တုန်နေသော ရင်ကို သတိပြန်ရပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်ရသည်။ တုံးခေါက် သံတွေနှင့် အတူ သံစုံကျူးရင်သော ဂန္ဓာရုံ နာရီစင်က နာရီထိုးသံကို မျက်စိမှိတ် နားထောင်ရင်း မြှေး အိပ်မက်ကို သတိရလာသည်။ ဟောဒီလိုပါပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ နာရီထိုးသံနဲ့ တုံးခေါက်သံတွေက ဆူညံ နားကွဲမတတ်။ ဘယ်နှစ်ချက် ထိုးမှန်းမသိ၊ ဘယ်နှစ်နာရီမှန်းလည်း မသိဘဲ ပွတ်လော ရိုက်နေသော အသံတွေ ကြားမှာ ပိုက်ထွေးကြီးတော်နှင့် မြှေးတို့ တအားအော်ပြီး နေ့ဖြစ်ကြရသည်။

ပိုက်ထွေးကြီးတော်က နေ့လယ်က လာသွားသည့် မျက်နှာကြီးအတိုင်း။ ပြောတာတွေလည်း အများကြီး။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာတော့ စကားတွေက မပီပိုးတဝါး ဖြစ်နေသော မြှေးကို ဒေါသ ဖြစ်စေသော စကားတစ်ခွန်းပဲ ပီလေသည်။ “ဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ မျက်မမြင်မရဲ့၊ နင့်ကြောင့်မို့ ငါတူဟာ ကျောင်းထမင်း ကျောင်းဟင်းစားရမယ့် ဘဝ ရောက်ရတော့မှာ။” “ငါတို့က ဆင်းရဲပေမယ့် နင်တို့လို ဂန္ဓာရုံ ထမင်းဟင်းစား ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့” ဆိုတဲ့ စကားကို မြှေး နားထဲကမထွက်။ နေ့လယ်တုန်း ကလည်း ဒီစကားတွေနဲ့ မြှေးမျက်ရည် တောက်တောက် ကျခွဲရသည်။ ကိုယ့်ကိုလာပြီး ဆွဲလွှဲ လုပ်လိုက်ရင် ပိုက်ထဲက ကလေး ဒုက္ခလေဆိုပြီး အောင့်ခံသမျှတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကျမှ မြှေးကလည်း တအား အော်အော် ပြောပစ်လိုက်တာ။ အသံတွေကို ပြာလို့၊ နီးလာတော့ လူလည်း မောလို့။

တုံးခေါက်သံတွေ တဖြေးဖြေး စဲသွားပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့တိတ်ဆိတ် နေတုန်းပင်။ ၎င်းကလေးတွေ အသံကသာ ပိုပြီး ညံ့စားလာသည်။ အင်း.. မနက်ကိုးနာရီ ခေါက်တဲ့ တုံးသာဆို ဒီလို ဘယ်ငြိမ် နေမလဲ။ တုံးခေါက်ပြီးတာနဲ့ ချိုင့်သံ၊ ပလုံးသံတွေနဲ့ လူတွေ ခပ်သုတ်သုတ် လာနေတဲ့အသံ။ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ထက် မနည်းရှိတဲ့ ခွေးအုပ်ကြီး ပြေးလာတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဆူညံ လှုပ်ရှားနေမှာ။ သံဃာအပါး ထောင်ချီရှိတဲ့ ဂန္ဓာရုံ ကျောင်းကြီးရဲ့ အမြဲတမ်းပေါများ ပိုလှူနေတဲ့ ဆွမ်းတွေ၊ ဆွမ်းဟင်းတွေ၊ ထမင်းရည်တွေက လူတွေက အိမ်ယူကြဖို့၊ ခွေးတွေက နေရာတွင် စားကြဖို့၊ ဂန္ဓာရုံ ကျောင်းကြီးရဲ့ စွန့်နေကျ နေရာမှာ လူတွေနဲ့ ခွေးတွေ ရောထွေး ဆူညံပြီး အသက်ဝင်နေမှာ။

တကယ်တော့ ကိုးနာရီ တုံးခေါက်သံဟာ မြဖူးအဖို့ မမေနိုင်တဲ့ အသံ။ မြဖူးအဒေါ်၊ မြဖူးရဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲမောင်၊ ညီမလေးတွေနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်က တချို့လူတွေ။ များစွာသော ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို ညှို့ဝင် ခေါ်ယူတဲ့အသံ။ ပြီးတော့ အနံ့နှင့် လျာကိုသာ အားကိုးရသော မြဖူးအဖို့ လောဘကြီးပြီး မြဖူး အပေါ်မှာ အမြဲစွာတတ်တဲ့ ညီမဝမ်းကွဲမိပုတ် ရလာတတ်သည့် ဟင်းမျိုးစုံ ပေါင်းထားသော ဟင်းပေါင်းနဲ့၊ စွန့်တာနီ ပဲပြုတ်နဲ့၊ ဘိုစားပဲပြုတ်နဲ့၊ ပဲထောပတ်ပြုတ်နဲ့၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငါးပိချက်နဲ့၊ ဝက်သားဟင်းလေး အနစ်နံ့တို့ကို ဘယ်တော့မှမမေနိုင်ပါ။

တဖြေးဖြေး ကျပ်တည်းပြီးရင်း ကျပ်တည်းလာသော မြဖူးတို့လို ဆင်းရဲသား လက်လုပ် လက်စားအတော်များကို ထမင်းနပ်မှန်အောင်အထောက်အပံ့ပေးသော ကျောင်းတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးကို လည်း မြဖူး ကျေးဇူး မကန်းနိုင်ပါ။

ဒါပေမယ့် ဘာလို့မှန်းမသိ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ကျောင်းထမင်း ကျောင်းဟင်းစားတွေ ဆိုပြီး မေ့ဥေါ့ခံရမှာ၊ ဝိုင်းပယ် ခံရမှာကိုတော့ မြဖူးရှက်သည်။ ကြောက်သည်။ အဒေါ်မဆိုးမနင့်ကလေး လေးယောက်။ လူပိုမြဖူးနဲ့ဆို ခြောက်ယောက်ရှိသော မိဘာစုအဖို့ ညီမတစ်ယောက် ရက်ကန်းခတ်သည့် ဝင်ငွေနှင့် ဘယ်လိုမှ မစား လောက်လို့သာ။ နို့မို့များဖြင့် ဘယ်သူ လုပ်ချင် ပါမလဲကွယ်။ အင်း.. မြဖူးကို တော့ ရှေးအတိတ် ကုသိုလ်ကံကြောင့် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လင်တော်မောင် ကိုပိုက်ထွေးက ကျောင်းထမင်း ကျောင်းဟင်းကို မြဖူး ဘယ်တော့မှ မစားစေရတဲ့။ ဆီနဲ့ဆားနဲ့ စားရ စားရ။ သူရှာကျွေးမတဲ့။ ပြောတော့ သာ လွယ်တာ။ ဆီနဲ့ဆားဖိုး ရှာဖို့ကိုက ဘယ်လောက် ခက်ခဲလဲဆိုတာ မြဖူးသိပါသည်။ ခုပဲကြည့်။ သူ ပင်ပန်းပြီး တအား အိပ်ပျော်နေတာ။ သူ့ကြီးတော်ကလည်း ပြောသွားသေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့မှာ အလုပ်စုံ လုပ်ရတာ လူရှုပ်တောင် မပီ တော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါညည်းကြောင့်၊ မြဖူးကြောင့် ဆိုတာ ကတော့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူတူဘာသာ မျက်မမြင်မကို ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး အတင်းယူတာ။ သူတူကို ယူပါရှင်လို့ ဘယ်သူကမှ...

"မြဖူး.. မြဖူး.. ထတော့ဟ"

ပိုက်ထွေးက ထုံးစံအတိုင်း ကမူးရှူးထိုးနှင့် ထလိုက်သည်။

"အမယ်လေး၊ ကျွန်မက ရှင့်ကြီးတော်ကောင်းမှုနဲ့ ကြာလှပြီနိုးနေတာ"

အိပ်မက် အရှိန်နဲ့ အငေါ်တူးသော မြူးကို ပိုက်ထွေးက ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်ရင်း တဟဲဟဲ ရယ်ကာ.....

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဟ။ ထ-ထ မျက်နှာသစ်ရအောင်။ အဲ- စမ်းမနေနဲ့ဗျ။ နင့်အင်္ကျီနဲ့ ထဘီကို ငါညက ကြက်ရန်ကြောက်လို့ သေတ္တာထဲ ထည့်ထားတာ။ ပြီးတော့ ထုတ်ပေးမယ်။ လာဟာ။ မြန်မြန်လုပ်။ နင့်သနပ်ခါးလည်း သွေးပေးရဦးမှာ။ ဒီမှာဖိနပ်က”

စကားသံ တတွတ်တွတ်နှင့် အတူမြူး လက်တွေကို ကြင်နာစွာ ဆွဲငင် ခေါ်ယူတော့လည်း မဆီမဆိုင် စုထားမိသော မြူးနှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို ပြေလျော့ကာ သူ့ကြီးတော် အိပ်မက်သည်လည်း လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ရပြန်သည်။

“×ထည့်ကာ× ထည့်ကာ× ယကွင်းရယ်× ထမင်းတွေပုံ× ဟင်းတွေပုံ × ထည့်ကာ× ထည့်ကာ× ယကွင်းရယ်နဲ့× ထမင်းတွေပုံ× ဟင်းတွေပုံ-”

မယ်ဇယ်ပင်ရွက် ခတ်သံတွေ ကြားမှာ၊ နှင်းစက်ဖြောက်ဖြောက် သံလေးတွေကြားမှာ အချိုး မပြေသော ပိုက်ထွေး သီချင်းအော်ဆိုသော အသံ ပျံ့လွင့်နေသည်။ မြူးက ပိုက်ထွေး လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က စမ်းလျှောက်သည့် တုတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က မြူးကိုဆွဲ၊ တစ်ဖက်က အကြော် ကြော်တဲ့ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေနှင့် လေးလှသော တောင်းကို ထိန်းပြီး ထမ်းထားရသည့် ကြားထဲက ပိုက်ထွေး သီချင်း ဆိုနိုင်သေးသည်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အကြော်တံသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထပ်တလဲလဲ ဆိုတတ်သော သည်သီချင်း ပိုဒ်လေးကို မြူးမှာ မရိုးနိုင်သလို သည်းခံ နားထောင်ရမြဲ။

“ထည့်ကာ× ထည့်ကာ× ယကွင်းရယ်နဲ့× ထမင်းတွေပုံ”

“သီချင်းကလည်း ဒီက မတက်တော့ဘူး။ ရှင်ဥစ္စာက”

“ဟဲ-ဟဲ။ သီချင်းအော်ဆိုတာ အချမ်းပြေတယ်ဟ”

ဟုတ်သားပဲလေ။ သူ့မှာမှ အနွေးထည် မရှိဘဲ။ ဗိုက်နှင့် မြူးက သူ့ လူပျိုဘဝက အနွေးထည် ကို ယူဝတ်ရတာ အကြော်ဖိုကျ မီးနဲ့နွေးသွားတာပဲဆိုပြီ သူနေ နေခဲ့တာ။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသော မြူးကို ပိုက်ထွေးက စောင်းကြည့်ရင်း...

“‘မြူး.. နင့်ဗိုက်ထဲကဟာလေး လှုပ်သေးလား”

“လှုပ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ဘယ်တော့လောက်မှ မွေးမှာလဲ မသိဘူးနော်။ ဆောင်းကုန်မှ မွေးပါစေ။ ကိုယ့်မှာက စောင်တွေ ဘာတွေ လုံလောက်တာ မဟုတ်ဖူး”

“ဟာ . . နင်ကလဲ ဘယ်တော့ မွေးနေ့။ စောင်မရှိ ဝယ်ရမှာပေါ့ဟ”

“ပါးစပ်ဝယ်ကတော့ လွယ်တာပေါ့ ကိုပိုက်ထွေးရယ်။ ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံ ရှာရတာ လွယ်တာ မဟုတ်။ မနက် အကြော် ရောင်းတော့လည်းရှင်။ ထမင်းချက်တော့လည်းရှင်။ နေ့ခင်းအလုပ်ကလည်း တစ်မျိုး။ နေဦး-နေဦး၊ နေ့ခင်း အလုပ်ဆိုလို့ ရှင်-နေ့လယ် နေ့လယ်မှာ ပလတ်စတစ်တွေ လိုက်ကောက် နေတယ်ဆို။ အိမ်ကြို အိမ်ကြားတွေမှာတဲ့၊ ရှက်စရာကြီးတဲ့။”

“ဘယ်သူကတုံး”

“ကိုပိုက်ထွေး ကြီးတော်ကပေါ့။ ဟိုတလောကတော့ ရှင်ရက်ကန်းသွား ခတ်တယ်ဆိုပြီး ခုကျ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီးတော်ပြောတာတွေ စိတ်ထဲ မထားစမ်းနဲ့ဟာ။ အလကား။ နင်ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ့အလုပ်ကို ငါသိတယ်”

“ကိုပိုက်ထွေး သိတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ အပြောခံရတော့ ကျွန်မ ခေါင်းချည်းပဲ။ ကိုပိုက်ထွေး ကြီးတော်က သူ့တူက မိဘ မရှိပေမယ့် ဆင်းရဲပေမယ့် လူပျိုတုန်းက ဒီလို မစုတ်ပြတ်ဘူးတဲ့။ နာရီနဲ့ ဘာနဲ့တဲ့။ ခုကျမှ ကျွန်မကြောင့်....”

မြဖူး ငိုသံ ပါစပြုလာသည်။

“မြဖူးကလဲဟာ။ စောစောစီးစီး ဟိုမှာ တောင်လေးလုံးက ဦးဇင်းဌေး ဆွမ်းခံထွက်လာပြီနော်။ ငါတိုင်လိုက်ရမလား”

“တိုင်ပါလား။ ကျွန်မကလည်း ပြန်တိုင်ပြစ်မှာပေါ့ဟင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် မိမြဖူးကြောင့်ချည်းပဲ။ မျက်မမြင်ဘာသာ မျက်မမြင်နေတာကို ဘယ်သူက အတင်းယူတာလဲ”

ပိုက်ထွေးက ချော့မော့သံနှင့် တဟ်ဟ်ရယ်သည်။

“အတင်းယူမှာပေါ့ဟ . . နင်က လှတာကိုးနော် မြဖူးငါ့မှာ မြင်ကတည်းက တစ်ခါတည်း ကြိုက်ပြီး လိုက်လာရတာလေ။ အမယ်လေး. . အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့မှာလေ ပွဲမကြည့်နိုင်ဘူး။ ပွဲခင်းထဲက နင့်ဆီပဲ လှမ်းလှမ်း ကြည့်ရတာအမော။ နင်ကလဲ ဘေးက မိန်းမကို လက်တို့တို့ပြီး မေးလိုက်တာ။ အားလပ်ချိန်က နင်တစ်ယောက်တည်း ဖျာပေါ် ကျန်ရစ်တော့ ဟန်ပြီဟာ ဆိုပြီး နင့်နောက်လာထိုင်မှပဲ ငါ့မယ် သနားလိုက်ရတာ။ ဖျာပေါ် လက်ကလေးနဲ့ ဟိုစမ်း သည်စမ်းနဲ့ ကျွန်မ တဘက်လေး ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်တဲ့” ကျုပ်မယ် ဖျားစွန်းက တဘက်လေး လက်ထဲထည့်ပေးရင်း သနားပြီး တစ်ခါတည်း ယူမယ်ဟလို့.. ဟားဟား။ နော်.. မြဖူး။ အဲ့..မှတ်မှတ်ရရ . . ဒီသီချင်း၊ ငါ. . အဲ့ဒီပွဲက ရတာဗျ။”

မျက်ရည်ပိုင်းသော မျက်လုံးကြောင်လေးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မသိမသာ ပျော့ပျောင်း လာသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ပိုက်ထွေး သက်ပြင်းချသည်။ သူကလေး တစ်ခါဖူးမျှ

မမြင်တွေ့ဖူးတဲ့ အပြင်လောကကြီးရဲ့ ခါးသီးနေတဲ့ ဘဝအခက်အခဲတွေ အကြောင်းကို မသိပါစေနဲ့ တော့။ ဒီအကြောင်းလေးကို ပြောရင် မြူး စိတ်ပြေ သဘောကျတတ်သလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပွဲခင်း မြင်ရရင် ကြည်နူး တတ်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဗလာပွဲတွေရင် ထမင်းဖြစ်စေမယ့်၊ ပိုက်ဆံ ဖြစ်စေမယ့် ငွေစက္ကူ စုပ်လေးတွေ၊ ပလတ်စတစ် အိပ်လေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတော့တာကို မြူး မသိ ပါစေနဲ့တော့။

“တိတ်ပါတော့ မြူးရာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“မတိတ်ဘူး၊ မတိတ်ဘူး။ ဒီကတော့ ဒီကတော့ တစ်နေ့လယ်လုံး တစ်ညနေလုံး ပြောချင် လွန်းလို့ စောင့်လိုက်ရတာ ပြီးတော့ ပြီးတော့”

မြူးက ထိန်းမရ သိမ်းမရ ဂိုပြန်သည်။ ပိုက်ထွေးက ခေါင်းကိုသာ တပျင်းပျင်း ဆွဲကုတ် လိုက်မိသည်။

“ကဲ ဝမ်းသားပါတယ်လို့ နင့်ကို ငါမပြောဘူးလားဟာ နင်ကလဲ၊ ဟုတ်ပျိုမလားလို့တော့ စဉ်းစား ရတာပေါ့ဟ။ မွေးကတည်းက ဖြစ်တဲ့မျက်စိ ပြန်မြင်နိုင်တယ် ဆိုတော့။”

“ဦးဇင်းဌေး ကိုယ်တိုင်က လာပြောတဲ့ ဥစ္စာကို ရှင်မယ့်ရင် သွားမေးပါလား။ ဆရာတော် ဦးပညာကိုယ်တိုင် သွားမေးခဲ့တာပါ ဆိုနေမှ။ နာမည်ကျော် မျက်စိကုဆရာဝန်ကြီးတဲ့။ ဦးမောင်မောင်အေးတဲ့၊ မည်းမည်းပုပု သဘောကောင်းတဲ့။ ကျွန်မမျက်စိက သုံးနှစ်သမီး၊ အမေးဆုံးပြီးမှ ကွယ်တာဥစ္စာ။ ရတယ်တဲ့။ အားနည်းပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်လို့ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်သွားတာတဲ့။ ဆေးရုံတက်ခဲ့ လိုက်ရင်”

“တော်ပါတော့ မြူးရာ ငါဘယ်နှစ်ခါ နားထောင်ပြီးပြီလဲ။ စိတ်ချ နက်ဖြန်ကျ ငါဦးဇင်း သေချာ သွားမေးပါ့မယ်။ ငါရ ထမင်းသိပ်ဆာနေပြီ လာဟာ”

“မလာဘူး”

မြူး မပြောနိုင်။ ဒီကတော့ မျှော်လိုက်ရတာ။ ဒီစကားကို ပြောချင်လွန်းလို့ စောင့်လိုက် ရတာကို၊ သူကတော့ မလှုပ်တလှုပ်၊ မပွင့်တပွင့်နဲ့။

“မြူး လာဟာ ငါဆာလှပြီ”

“လာလို့ဆို”

မြူး လက်မောင်းတွေကို ပိုက်ထွေး လာဆွဲ ခေါ်ပြန်သည်။ “မစာဘူး”လို့ အော်ရင်း ဒီတစ်ခါ မြူး တွန့်လိမ် လိုက်ချိန်မှာတော့ ထမင်းဆာနေသည့် ပိုက်ထွေး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ “နေဟာ” ဆိုပြီး ပိုက်ထွေး ဆောင့်တွန်းလိုက်သော အရှိန်နှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မြူးခွေခွေလေး။

“ကိုပိုက်ထွေး”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ရင်း၊ ရှိုက်ပိုရင်း၊ ဒေါသနှင့် ပိုက်ထွေးကို ရန်ဖြစ် သတ်ပုတ်ချင်သလို လိုက်လံ စမ်းရှာနေသော သူကလေးကို မြင်ရပြန်တော့ ပိုက်ထွေး သနား ကျင်နာရပြန်သည်။ အို... သူ့မှာ မွေးခါနီး၊ ဖွားခါနီးလေး။ မြဖူး နားသို့ ပိုက်ထွေး ပြန်ကပ်ရင်း မြဖူး လက်တွေကို အသာ ဆွဲယူ လိုက်သည်။

“မြဖူး.... မြဖူး..... ငါ မှားသွားတယ်ဟာနော်။ ငါဆာနေလို့ပါဟာ၊ သိလား။ နင်ငါ့ကို ပြန်ရိုက်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ရိုက်လေ မြဖူးရိုက်.....” ဒီမှာလေ ငါ့ပါး”

မြဖူး လက်တွေကို ပါးပေါ်သို့ တင်ပေးနေသော သူ့အသံ တုန်တုန်ရယ်။ သူ့ပါးရိုး ငေါငေါတွေရယ်။ ပြီးတော့ . . ပြီးတော့ . . သူပြင်ထားတဲ့ ထမင်းပွဲက (သူက မပြောပေမယ့်) အနံ့ ယဉ်နေတဲ့ မြဖူး သိပ်သိတဲ့ ဂန္ဓာရုံ ဟင်းနဲ့တွေ့ရယ်က မြဖူးရဲ့ ဒေါသလက်တွေကို အလိုလို ပြေလျော့ စေကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည် နေသလို မြဖူး မျက်ရည်တွေ လိမ်ကျရပြန်သည်။

မှိုင်းပျူ မြူမှုန်တွေက မီးခိုး ငွေငွေအူသော ပိုက်ထွေးတို့ အကြော်တဲလေးကို လွှမ်းခြုံစ ပြုလာပြီ။ ဖိနပ် မပါသော ပိုက်ထွေး ခြေထောက်တွေမှာ ဖုန်တွေနှင့် ဖွေးနေသည်။ ကြော်စန်း နောက်က တဲတိုင်ကို မှီယိုင်သော မြဖူးရဲ့ မျက်လုံးကြောင်လေးများက တဲတဲဝင်လာသော ပိုက်ထွေးကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြိုကြတယ်။

“ဦးဇင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့လာဟင်”

“အေး..... တွေ့တယ်..... ။ ပြောပါတယ်၊ ဦးဇင်းက နင်ပြောသလိုပဲ ကုလို့ရတယ်တဲ့။

သည်မှာတင် စကားရပ်သွားသော ပိုက်ထွေးကို မြဖူးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခဏစောင့်နေပြီးမှ-

“ဦးဇင်းကိုလား”

မြဖူးရဲ့ မျက်လုံးကြောင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး ပိုက်ထွေး ခဏ တွေဝေနေမိသေးတယ်။

“မကုတော့ဘူး ဘုရားလို့ ငါပြောခဲ့တယ်လေဟာ”

တမင်ပေါ့ပါး ထားရတဲ့ ကိုယ့်အသံကို ငြိမ်သက် ညှိုးကျ သွားရှာသူလေး သိသွားမှာ ပိုက်ထွေး ကြောက်လှသည်။ ရန်မထောင် စိတ်မဆိုးရှာဘဲ မျက်ရည်လေးတွေသာ ဝဲတတ်လာသော သူကလေးကိုပင် မုန်းတီးဖို့ကောင်းသော ခပ်ရွှင်ရွှင်လေသံနှင့်ဆက်ပြီး-

“ဘာပြုလို့ဆိုတာ မြဖူးသိလား”

မြဖူးက မဖြေဘဲ ပိုက်ထွေးပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“ကျွန်မကို ကုမပေးချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားဟင်”

မြဖူးရယ်။ ပိုက်ထွေးရင်ထဲမှာ စူးနှင့်သွားသည်။

“ဟင်လို့ ကိုပိုက်ထွေး၊ ကုမပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး မြဖူးရာ”

ပိုက်ထွေး ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မြဖူးလက်တွေ ပိုပြီး တင်းကျပ်လာသည်။

“ဟို..... ဟို ပိုက်ဆံကြောင့်မဟုတ်လားဟင်”

အို..... နှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ ပိုက်ထွေး ကိုက်ထားမိသည်။ သိပ်ကုချင်တာပေါ့ ဦးဇင်းရယ်။ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားကို မြင်ချင်ရှာမှာ။

မွေးလာမဲ့ သူကလေးကို သူမြင်ချင်ရှာမှာ။ တပည့်တော် သိတာပေါ့ဘုရား.....ဒါပေမယ့် ဦးဇင်းရယ်၊ ကျရာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ တပည့်တော် ဝင်ငွေနဲ့က။ ခုလေ သူမစားချင်တဲ့၊ သူရုက်တတ်တဲ့ ဂန္ဓရုံ ထမင်းဟင်းတွေကို သူမသိအောင် တပည့်တော် ညာကျွေးနေရပြီ။ အို.....ဆေးရုံတက်ဖို့ ငွေရှာဖို့ ဆိုတာက၊ မြူးရယ် ဦးဇင်းရှေ့မှာ ရင်ဖွင့် ဝိုပစ်ခဲ့တဲ့ ခါးသီးနာကြည်း စရာတွေကို မင်းဘယ်တော့မှ မသိစေရပါဘူး။

“ဟင် လို့ ကိုပိုက်ထွေး ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်လား”

ပိုက်ထွေး သက်ပြင်းကို ရှိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ အသံအက်အက်နှင့် ရယ်လိုက် ရသေးသည်။

“ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူးဟာ သိရဲ့လား။ ငါက အရှုပ်ဆိုးတယ်။ နင်က လှတယ်။ နင် မျက်စိမြင်သွားရင် ငါ့ကို ပစ်သွားမှာစိုးလို့ သိပြီးလား”

“အို”

ပျော့ပျောင်း သွားရှာတဲ့ မျက်နှာ ပြုံးမဲ့လေးကို ပိုက်ထွေး မကြည့်ရက်ပါ။ ပန်းပေါက် လက်ကလေးတွေကို အသာဖယ်ချရင်း.....

“ပြန်စို့နော်... မြူး နေတောင်မြင်နေပြီ”

“နေဦးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့”

ပိုက်ထွေး အမေး မဆုံးခင်မှာပင် နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရတာ တုံးခေါက်သံ။

ကိုးနာရီ တုံးခေါက်သံ။ ပြီးတော့..... တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာကြတဲ့ခွေးတွေ။ ပိုက်ထွေးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာဆဲ မြူးက ဆတ်ခနဲ မတ်တပ် ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ....မကြားဘူးလား ဒါကြောင့် ကျွန်မပြောတာ။ တုံးခေါက်နေပြီလေ ကိုပိုက်ထွေးရဲ့၊ ထမင်းဟင်း ယူပြီးမှ တစ်ခါတည်းပြန်မယ်လေ”

“မြူး”

အထိတ်တလန့် ခေါ်တဲ့ ပိုက်ထွေးကို မြူးကတော့ ရရမစိုက်ပါ။ သူ့လက်တွေနှင့် ပိုက်ထွေးကို စမ်းရင်း။

“တွဲလေ ကိုပိုက်ထွေးရဲ့။ မြန်မြန် သွားကြရအောင်၊ အမယ် နောက်ကျရင် ပဲပြုတ်ပဲ ရတာနော် ဘာမှတ်လဲ”

မြူး လက်တွေကို တွဲခေါ်သော ပိုက်ထွေး လက်တွေက အေးစက် တုန်ယင်နေသည်။ သူ့လက်တွေကို မြူး တင်းနေအောင် ဆုပ်ထားရင်း တရွေ့ရွေ့ စလျှောက်သည်။

ဟော.... လူတွေလာနေတဲ့အသံ။ ခွေးတွေ မာန်ဖီသံ။ နေပူခံဘုရားက ဆည်းလည်းသံ။
ဒီကြားထဲမှာ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသော တုံးခေါက်သံ၊ နာရီသံတွေကလည်း တောင်သမန်
တင်ခွင့်လုံး ပွက်ပွက်ညံ့အောင် ဆူပဲ ဆူနိုင်လွန်းပါသည်။

နနရည်အင်းဝ

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း

နမ်းမှာလားမောင်ရဲ့ မွေးတယ်ရှင်

(...ခိုင်စပယ်ဆောင်ရှေ့။ သောကြာနေ့...ညနေငါးနာရီ...)

"သွားတော့လေ...မောင်...၊ မိတာ အဆောင်ပေါ် တက်တော့မယ်"

"ခဏလေးပါ မိတာရယ်၊ ငါးနာရီတောင် မခွဲသေးပါဘူး"

"ဟုတ်ဘူးလေကွာ မောင်ကလဲ။ ဒီမှာ မိတာရေလဲ မချိုးရသေးဘူး။ အဝတ်အစားလဲ မထည့်ရသေးဘူး။ တော်ကြာနေ လာတော့မှာ"

"ဟင့်အင်းကွာ။ ဆယ်မိနစ်...ဆယ်မိနစ်။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် မိတာ နေရဦးမယ်။ ခြောက်နာရီ ထိုးမှ လာမှာကိုးများ။ ခုမှ အစောကြီး ရှိသေးတယ်"

ခက်လိုက်တဲ့ မောင်ရယ်။ မိတာ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မိတာလက်ကို အတင်း ဆုပ်ထားတဲ့ မောင်မျက်နှာကို မိတာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းပဲ ချရတော့တယ်။ တစ်နေကုန် ကလပ်စ် လစ်ပြီး လျှောက်လည် ရတာတောင် မဝသေးဘူးလား မောင်ရဲ့လို မိတာမမေးရက်တော့ပါဘူး။ မိတာလဲ မောင့်လိုပဲ ခံစားနေရလို့ပေါ့။ ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် မောင်နဲ့ နေချင်သေးလို့ပေါ့။

"သောကြာနေ့ကို မောင်မုန်းတယ်ကွာ။ ဘယ်တော့များမှ မောင်တို့နှစ်ယောက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေကို လျှောက်လည်ရမှာ ပါလိမ့်။ သူများကတွေ့ဆို..."

"အို...မောင်ကလဲကွာ မကြာတော့ပါဘူး။ တစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာဥစ္စာ။ မိတာတို့ ကျန်တဲ့ ရက်တွေလဲ တွေ့နေ ရသားနဲ့။ မကောင်းဘူးလေ မောင်ရဲ့။ သူတို့က မိတာကို အားလုံး တာဝန် ယူထားတော့..."

မိတာမျက်နှာ ချက်ချင်း ညှိုးကျပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းပြန်တော့လဲ မောင့်မျော သနားစရာ။

"အေးပါကွာ ဟုတ်ပါတယ်။ မိတာကို မောင် မခွဲနိုင်လို့ပါ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်လုံးက တစ်ယောက်တည်း သိပ်ယောင်တာ မိတာရ။ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်လာရမုန်းလဲ မသိဘူး"

ရုတ်တရက် မိတာ ဆွံ့အသလို ဖြစ်ပြီး ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မောင့်မျက်လုံး တွေကို မိတာ ဝမ်းပန်တနည်း ကြည့်မိတယ်။ မောင်..... မိတာရဲ့ မောင်။

"ကဲ သွားတော့။ မျက်ရည်လေး ကလယ် ကလယ်နဲ့ ဟင်း၊ တော်ကြာခုနေ ဦးလေးကြီး လာခေါ်တာနဲ့ တိုးနေမှ သူတူမကို နှိပ်စက် နေရသလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ရိုက်ခံထိနေဦးမယ်"

တော်ပါတော့ မောင်ရယ် တော်ပါတော့။ ကျလုဆဲဆဲ မျက်ရည်ကို မိတာ သိမ်းပြီး မျက်နှာကို ပြင်လို့၊ မိတာကို နောက်ပြောင်စိတ် သက်စေတဲ့ မောင့်လက်တွေကို ဖျစ်ညှစ် နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"တနင်းလာနေ့ စောင့်နေနော်မောင်။ မောင့်ကို မိတာအချစ်ဆုံး"

လှစ်ခနဲ မိတာ အဆောင်ပေါ်ကို ပြေးတက်ခဲ့တယ်။ မောင် မိတာကို နောက်နေ ဝေးကြည့် နေလိမ့်မယ်။ အခန်းတံခါးကို အမြန် ဖွင့်ဝင်ရင်း စားပွဲတင် နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ငါးနာရီ ခွဲပြီးပြီ။ အိပ်ရာပေါ်ကို ပစ်လှဲပြီး မောင့်ကို တလိုနေချိန် မရတော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကျချင်နေတဲ့

မျက်ရည်တွေကို ရေနဲ့အတူ ရောချိုး ပစ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းလျှော် ပစ်လိုက်တယ်။ မောင်ကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့ တရုတ် သာတီသရီး ခေါင်းလျှော်ရည် များများနဲ့လေ။

မျက်နှာကို မွှေးသင်းနေအောင်၊ လည်ပင်းနဲ့ နားရွက်လေးတွေ မွှေးသင်းအောင် မိတ်ကပ် ပါးပါးကို အနှံ့အပြား ပွတ်လိမ်းလိုက်။ ခုတင်အောက်က သေတ္တာ ဆွဲထုတ်လိုက်၊ ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်၊ နာရီကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတဲ့ မိတာကို ခရီးသွားနေတဲ့ ကြိုင်လေးသာ ရှိရင်တော့ တစ်ဘက် ခုတင် ပေါ်ကနေ "အင်း...ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ" လို့ ညည်းညူ ပေလိမ့်မယ်။ ကြိုင်လေးလဲ နက်မြန်လောက်တော့ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ့် ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါ သုံးရက်တည်းလို့ ပြောသွားတာပဲ။

ခရီးဆောင် အိတ် သေးသေးလေးထဲကို အင်္ကျီ နှစ်စုံထည့်။ မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဘူးထည့်။ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံထည့်၊ လိုအပ်တဲ့ တခြား ပစ္စည်းလေးတွေရော အားလုံးထည့်ပြီး အိတ်ဖ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ အဆောင်အောက်က နားယဉ်နေတဲ့ ကားဟွန်းသံကို မိတာ ကြားရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ.....

"တာတာရေ ဦးလေးလာပြီ"

"လာပြီ လာပြီ ခဏလေး"

ဦးလေး လာပြီတဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးကြိုင် သင်းယျံနေတဲ့ မိတာ၊ မှန်ထဲကို နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ မိတ်ကပ်ပါးပါး နှုတ်ခမ်းရဲရဲနဲ့ ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်က ကျောက်စိမ်း နားဆွဲ ရှည်ရှည်လေးကို ခါရမ်းပြီး မိတာကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။ မောင်ချစ်တဲ့ တာတာဝင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လူတကာ ငေးကြည့်ရတဲ့အလှ၊ နောက်ပြီးတော့ ဘယ်လို ပြောမလဲ။ မိတာနဲ့ မောင့်ဘဝကို အဆင်ပြေ ချောမောစေမယ့်အလှ။

အဖိုးတန် အဆောင်အယောင် အပြင်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းမြဲနေတဲ့ မိတာကို အဆောင် ရှေ့မှာ ရပ်စကား ပြောနေတဲ့ လူတွေ အကုန်လုံးက ဝိုင်းကြည့် နေကြတယ်။ အားကျတဲ့ အကြည့်တွေ၊ မနာလိုတဲ့ အကြည့်တွေ၊ ဟဲ ဟဲ အကြည့်ခံရတဲ့ မိတာ ကြည့်နူးလိုက်ပါ့မယ်လေ။

ကားတံခါးကို မိတာ ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုက် လိုက်တာနဲ့ ကားလက်ကိုင်ရဲ့ နောက်မှာ ခပ်တည်တည်ကြီး ထိုင်နေတဲ့ မိတာတို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်က စပြီး မိတာ သူငယ်ချင်းတွေထံ အားလုံး ရှိန်းကြတဲ့၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်ရွှံ့၊ အသားမည်းမည်း မိတာရဲ့ ဦးလေးက ကားကို ချက်ချင်း ထွက်တယ်။ မိတာက ကုပ်ကုပ်ကလေး။ ဦးလေးကြီးကို ကြောက်ရွံ့ ရှိသေတဲ့ ပုံစံကအပြည့်။ ကားက မညီမညာ မြေနှိ လမ်းကလေးထဲမှာ တလိမ့်လိမ့် တလူးလူး လှုပ်ခါနေသလို မိတာရင်ထဲမှာလဲ ထုံစံ အတိုင်း ထိတ်ခနဲ လှုပ်ခါ ရပြန်ပြီ။ မြေနှိလမ်း အထွက် ကားလမ်းမကြီး အရောက်၊ ကားတွေစို့ စောင့်ရတဲ့ နေရာမှာ။

ဟော...ဟိုမှာ၊ ပြောမရတဲ့ မိတာရဲ့ မောင်။ သစ်ပင် အကွယ်မှာ။ မိတာရင်တွေကို တစစ်စစ် နာလာစေတဲ့ မောင့်မူပိုင် အကြည့်နဲ့၊ ပြီးတော့ မိတာသာ အဓိပ္ပါယ် ဖော်ရနိုင်တဲ့ အသံတိတ်နည်းနဲ့

"မိတာကို လွမ်းတယ်။ ဦးလေးကြီးကို မုန်းတယ်တဲ့လေ။ မောင်ရယ်။ မောင့်လိုတော့ မမုန်းပေမယ့် မိတာ မချစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်ရယ် မချစ်သော်လည်း မိတာ အောင့်ကာ နမ်းမယ်။

ဂူးခနဲ ကားတွေပြီး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြားကလေး တစ်စင်းလို ပြေးနေတုန်းမှာပဲ မိတာရဲ့ ဦးလေး ဆိုသူကို အလှဆုံး အပြုံးနဲ့ မိတာ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"နေကောင်းရဲ့လား ကိုကို။ တာတာလှရဲ့လားဟင်"

(....အမှတ် (၁၂-အေ) ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်၊ ညဆယ်နာရီ...)

"ကိုကို သွားမယ်နော် တာတာ။ မနက် ကိုးနာရီလောက် ရောက်မယ်။ ဟုတ်လား"

"တာတာ စောင့်နေမှာပေါ့"

မိတာကို နှုတ်ဆက်အနမ်း။ နမ်းတဲ့ သူပါးစပ်က အရက်နံ့။ မိတာပါးမှာ စွဲထင် ကျန်ရစ်တယ်။ သူ့အခန်းထဲက ထွက်သွားတဲ့ အသံ။ တံခါး ပြန်ပိတ်သံ။ ကားစက်နိုးသံ။ အားလုံးကို မိတာ မျက်လုံး ဖုံးမှိတ် ထားရင်းက နားထောင်နေမိတယ်။

ခဏနေတော့ အားလုံးဟာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် သွားလိုက်တာ။ ပတ်ဝန်းကျင် အသံဗလံ ဘာဆိုဘာမှ မကြားရလောက်အောင် ချောက်ချားလာအောင် ငြိမ်လိုက်တဲ့ည။ ဪ.....ဒါဆို ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်ကိုး။ ဒီလို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရဦးအတွက် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီး ပေးထားရတယ် မှတ်သလဲ။ မိတာ ဘယ်လောက်များ နားလည်လို့လဲ။

အဆောင်မှာတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဆူလို့ညှပ်လို့ ကောင်းတုန်း။ တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကူးပြီး စကားစမြည် ပြောလို့ ကောင်းတုန်း။ လက်ဖက်သုတ် စားလို့ ကောင်းတုန်း။ အဆောင်ရှေ့ မြေနှိ လမ်းပေါ်မှာလည်း ဂစ်တာ အဖွဲ့တွေနဲ့ စည်ကား ဆူညံတုန်း။ ခု.....ဒီမှာတော့ မိတာ တစ်ယောက် တည်းရယ်။

အခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ မျက်နှာကြက်ပေါ်က တပီပီလည်နေတဲ့ ပန်ကာ အသံကလွဲရင် ငြိမ်လို့ တိတ်လို့။ အားလုံးဟာ မလှုပ်မယှက်။ အခန်းထောင့်က ရေခဲ သေတ္တာလေးကလည်း မလှုပ်မယှက်။ အနားက စားစရာ သောက်စရာတွေ တင်ထားတဲ့ စားပွဲကုလားထိုင် တစ်စုံကလည်း မလှုပ်မယှက်။ နံရံပေါ်က နှစ်ဟောင်း ပြက္ခဒိန်ထဲက ဂျပန်မ လှလှလေးကလည်း မလှုပ်မယှက်။ အို ခုတင်ပေါ်မှာ သက်ရှိဖြစ်တဲ့ မိတာတောင်မှ တကယ့်ကို မလှုပ်မယှက်။

စားပွဲပေါ်က တရုတ်စာ အထုပ်တွေကိုလည်း မိတာ ဖြည်တောင်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး။ အင်း ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ရရင်တော့ ကောင်းမယ်။ ရေသောက်ပြီးရင် မိတာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အိပ်ချင်စိတ်ကလဲ မရှိသေးဘူး။ မိတာနဲ့ ခင်မင်နေပြီဖြစ်တဲ့ တိုက်နံရံထူကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်း တိုက်ကြီးပေါ်က လူတွေနဲ့ စကား သွားပြောနေရ ကောင်းမလား။ တော်ပါပြီလေ။ မသွား

တော့ပါဘူး။ ဒီညတော့ ကိုယ့်ဘာသာ နေရတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော သူတို့က ကိုယ်ကို ဝတ္ထုရေး အရသာ ဆက်ဆံတာ၊ လူမှုရေးကြောင့်သာ ဆက်ဆံတာ။ တကယ်တော့ မိတာကို သူတို့ ဘာဆက်ဆံစရာ ရှိလို့လဲ။ မိတာနဲ့ သူတို့နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိစရာဘာမှမလို။ သူတို့က သူတို့ အခြေအနေနဲ့ သူတို့။ မိတာတို့ လိုချင်တဲ့ အခန်းကို ငှားတယ်။ တစ်နေ့ကို တစ်ရာ့ ငါးဆယ် ယူတယ်။ တိုက်ခန်းက သီးသန့်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတွဲလျက်။ အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာခမ်းနား ပစ္စည်းပစ္စယ အပြည့်အစုံနဲ့ ရေခဲသေတ္တာတောင် ပါလိုက်သေး။ မီးဖိုတစ်ခုပဲ မပါတာ။ မီးဖိုကတော့ လိုလဲ မလိုပါဘူးလေ။ မိတာတို့ ချက်ပြုတ် မစားပါဘူး။ စားစရာအပြင်က ဝယ်လာလိုက်တာပဲ

ဒီအခန်းကို မိတာတို့အနေနဲ့ကလဲ ယူပျော်တယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲက အစွန်ဆုံးနဲ့ အကျယ်ဆုံး ခြံထဲက သီးသန့်နေရာ။ မိတာအတွက်လည်း ကောင်းတယ်။ နောက်ကြောင်း ရန်မအေးတဲ့ မိတာရဲ့ ကိုကို အတွက်လည်းကောင်းတယ်။ မိတာတို့က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်နဲ့ သောကြာနေ့ ညပိုင်းပဲ သုံးတာ။ သောကြာနေ့ ညနေလာတယ်။ မိတာနဲ့ ကိုးနာရီခွဲလောက် ထိနေပြီး ဆယ်နာရီဆို သူက အိမ်ပြန်တယ်။ ဒီမှာ ဘယ်တော့မှ ညမအိပ်ဘူး။ နောက်နေ့ စနေနေ့ မနက်ကိုးနာရီလောက်မှ လာတယ်။ တစ်နေ့ကုန် နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ညကိုးနာရီလောက် အိမ်ပြန်တယ်။ နောက်တနင်္ဂနွေမနက် လာတယ်။ တစ်နေ့ကုန်နေတယ်။ ညနေ ငါးနာရီလောက်ကျမှ အဆောင်ပိတ်ချိန်နဲ့ အကိုက် မိတာကို ပြန်လိုက်ဖို့တယ်။ အဆောင်ကတော့ တာတာဝင်း တစ်ယောက် ဦးလေးအိမ်က ပြန်လာပြီပေါ့။ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာပြီး တူမကို ဂရုတစိုက် ရှိလှတဲ့ ဦးလေးကို သူကိုယ်တိုင် သေချာလာကြို။ သေချာပြန်ဖို့တာ။ မျက်မှန် တဝင့်ဝင့်၊ ခပ်ဝဝ၊ ဆံပင်ဖြူ တစ်ပင်နှစ်ပင်စနဲ့ အရွယ်ချင်းကလည်း ဒါလောက် ကွာနေတာ။ ဘယ်သူကများ ဦးလေး ဟုတ်ရဲ့လားလို့။ ယောင်လို့တောင် သံသယဖြစ်မှာလဲ။ တစ်ချို့က အားကျရတဲ့ ရည်းစား ချောချောလေး တစ်ယောက်နဲ့ တတိယနှစ်ကျောင်းသူ ချောချောလေး တာတာဝင်းပေါ့။ အများ နည်းတူ ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်တဲ့ တာတာဝင်းပေါ့။

ဪ...မိတာရဲ့ မောင်တောင်မှ သေသပ် ပီရိတဲ့ မိတာကို တစ်စက်ကလေး ရိပ်မိလို့လား။ အပတ်စဉ် သောကြာ၊ စနေ အပြင်ထွက် အိပ်တဲ့ ရည်းစားကို မောင် မသင်္ကာလို့ စောင့်ကြည့်လေ။ သောကြာနေ့ ညနေ မောင်ပြန်ဖို့ပြီး တစ်နေရာက ကြည့်ပေါ့။ မိတာရဲ့ "ဦးလေး လာခေါ်တယ်လေ။ အပတ်စဉ် ဒီလူပဲ။ တနင်္ဂနွေ ညနေ ပြန်ဖို့တယ်လေ။ ဒီလူပဲ။ ဘာအထင် မှားစရာလိုလို့လဲ။ ဒါပေမယ့်ကွယ် မောင်ကတော့ မိတာကို မသင်္ကာစိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်...နော်။ ပကတိ ရိုးသားစိတ်နဲ့ မိတာကို မြေနှီလမ်းအတွက် သစ်ပင်ကွယ်ကနေ လူလုံးပြရတာ မောလို့။

"ခဏလေးပါ မောင်ရယ်၊ ခဏလေးပါ။ မိတာတို့အတွက် မဝေးတော့ပါဘူး။ ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အချိန်တွေ ရောက်လာတော့မှာပါ။ မိတာ မိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့။ လော်လီ ဖောက်ပြားတာလဲ မဟုတ်ရပါဘူး။ လောလောဆယ် မိတာ ကျောင်းစရိတ်အတွက်။ မောင်နဲ့မိတာရဲ့ အနာဂတ်အတွက် မိတာ အလုပ်လုပ်နေတာ။ စိတ်သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနဲ့ မိတာ အလုပ်လုပ်နေတာ။

မိတာကတော့ ရှင်းတယ် မောင်ရေ။ မိတာ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မောင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်လေး တစ်ခုကို တည်ဆောက်ချင်တယ်။ မိတာ မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ။ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်သူ ရသူမို့ မသန့်ရှင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မအပ်ရက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ဟိုရှေးတုန်းက ခပ်တုံးတုံး အတွေးအခေါ်တွေ ဒီခေတ်မှာ သွားစမ်းပါ။ မိတာကတော့ သိပ်မုန်းတာပဲ။

ခုဆိုမိတာ ပိုက်ဆံ တော်တော် စုမိနေပြီ။ မိတာကို သူက တစ်လ တစ်ထောင်ပေးတယ်။ တစ်ပတ် တစ်ခါပဲ တွေ့တယ်။ ဒါတောင် သူက ညအိပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့မှာကလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ။ အိမ်က မိန်းမကြီးနဲ့ သားသမီးတွေ မသိအောင်က ပိပိရိရိ နေတတ်ရသေးတာ။ သိပ်အလုပ်များတဲ့ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ညကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီ ဆိုတာ နောက်ကျ နေကျလေ။ ဘာဖြစ်သလဲ။ တစ်ခြား အချိန်တွေ ဘာလုပ်နေနေ ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ အိမ်ပြန်ရောက် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား သူကလဲ သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူ အဟုတ်။ မိတာကလဲ မိတာ တွက်ကိန်းနဲ့ပေါ့။ သူ့ဆီကရတဲ့ တစ်လ တစ်ထောင်ကို မိတာ ချွေချွေတာတာ သုံးတယ်။ မကုန်မဖြစ်တဲ့ ကျောင်းစရိတ်က လွဲရင် အစား အသောက်လဲ မိတာ ချွေတာတယ်။ သူများတွေကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ဝတ်လိုက်၊ စားလိုက်တာလို့ ရှိမှာပေါ့။ တကယ်တော့ မိတာ ဝတ်တဲ့ အဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေက "သူ"ကြီးဆီက အပိုဘောက်ဆူး အဖြစ် ဝယ်ပေးတာတွေ။ သူ့သမီးတွေ အတွက် ဝယ်ရင်း မိတာအတွက်ပါ ဝယ်လာတာမျိုးတွေပေါ့။

သူနဲ့ ဆက်သွယ်မိတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ မိတာ လေးထောင်လောက် စုမိနေပြီ။ နောက် တစ်နှစ်၊ မိတာ ကျောင်းပြီးထိ ဆိုရင် ရှစ်ထောက်လောက်တော့ ရလိမ့်မယ်နဲ့ တူရဲ့။ တော်ပြီလေ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မိတာ မောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ်။ အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားမယ်။ နှစ်ယောက် အလုပ် လုပ်မယ်။ အင်း။ မိတာ အိမ်ကို ထောက်ပံ့ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ မိတာနဲ့ မောင် ချွေတာရဦးမှာပေါ့။ အဖေတို့ အမေတို့ကတော့ မိတာကို ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ မထောက်ပံ့နိုင်တာကို ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်းတက်တဲ့ သမီးရယ်လို့ ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူး တင်နေရှာတာ။

မိတာတို့အိမ်က ဆင်းရဲတယ်။ မောင်နှမလဲ များတယ်။ မိတာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဖေရော အမေရော ကျောင်းဆက်တက် စေချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မူလတန်းကျောင်းအုပ် အဖေလခနဲ့ အမေ ဈေးရောင်းတာလေးနဲ့က မိသားစု စားသောက်ဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။ မိတာပဲ ကံကောင်းတာလား။ ကံဆိုးတာလား မသိပါဘူးလေ။ ရန်ကုန်မှာ အသင့်အတင့် ချောင်လည်တဲ့ အဖေအစ်ကို တစ်ယောက်က မိတာကို ခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးတယ်။ အဖေအစ်ကို အိမ်က ရန်ကုန် ဆိုပေမယ့် မင်္ဂလာဒုံဆိုတော့ မိတာ ကျောင်းတက်ရမှာ ဝေးတယ်ဆိုပြီး အပြင်ဆောင်မှာ ထားပေးပြီး ကျောင်း တက်ခိုင်းတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ မိတာ ဒုတိယနှစ် ခြေနေတုန်းမှာ အဖေအစ်ကို မိတာ ဘကြီး ခမျာ ရုတ်တရက် ကားတိုက်မှုနဲ့ ဆုံတယ်။ မိတာ ဘယ်လိုလုပ် ဆက်နေသင့်တော့မလဲ။ မိတာကို ဘယ်သူက ထားပေးတော့မလဲ။ နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့မှ ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်ကို မိတာ ဝမ်းနည်းရင်း ဆက်နေဖို့ လမ်းစကို မိတာ ရှာဖွေမိတယ်။

အင်း..... တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ တွေးမိတယ် မောင်ရယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြိုင်လေးနဲ့ မတွေ့ဘဲ မောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့မိရင် မိတာဘဝ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာလို့။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ မောင်ဟာလဲ မရှိမရှား မိဘက တတ်စေချင်လွန်းလို့ ထားပေးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ ဥစ္စာ။ မောင်လဲ မိတာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုင်လေးက ခိုင်စပယ်ဆောင်မှာ မိတာနဲ့ ခုတင်ချင်းကပ်လျက် နေတာ။ သူ့ကို ရုံးမှာ အလုပ် လုပ်တယ်လို့ပဲ တစ်ဆောင်လုံးက သိထားတာ။ မနက်ဆို ရုံးရုံးလေးပဲ ခြင်းလေးနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ပြန်လာပေါ့။ အေးအေး ဆေးဆေး၊ ဘယ်မှလဲ မသွားတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရုံးက အလုပ်ဆိုပြီး တစ်လတစ်ခါ လေးငါးရက်၊ တစ်ပတ်ခရီးတော့ သူထွက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီခရီးဟာ သူ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတာ။ တစ်ယောက်ဒါမှ မဟုတ် တစ်စုနဲ့ သူလိုက်သွားတာ။ တစ်ထောင်ကနေ နှစ်ထောင် သုံးထောင်ထိ ရတယ်။ ကြိုင်လေး အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ မိတာကိုတော့ သူသိပဲခင်တယ်။

မိတာ အားလုံးကို လက်လျှော့ပြီး ငိုကြွေးချက်မနဲ့ အိမ်ကို အပြီးပြန်ဖို့ ပစ္စည်း သိမ်းနေတုန်းမှာပဲ ကြိုင်လေးက မိတာကို သနားပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ မိတာကို အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့တယ်။ မိတာဟာ ချောတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အဆင့်အတန်း ရှိရှိ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ဘယ်သူမှလဲ သိစရာ မလိုဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံးမှ မဟုတ်တာ။ နှစ်နှစ်တည်းလေ။ နှစ်နှစ်တည်း။ မိတာ ဘာဖြစ်သွားမှာ မှတ်လို့။ မိတာ လှလှပပ ဝတ်စားပြီး ကျောင်းဆက်နေနိုင်မယ်။ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ မိတာတို့ လိုချင်တဲ့ ဘွဲ့ရမယ်။ မိတာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးဟာ အဆင်ပြေသွားတယ် မောင်ရယ်။

တတိယ နှစ်နှစ်လယ်မှာ မောင်နဲ့မိတာ တွေ့ခဲ့ကြတာနော်။ ချစ်မိတာ မိတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ မိတာမောင့်ကို မချစ်သင့်ဘူးလို့ မိတာ မတွေးခဲ့မိပေါင်။ မိတာ အလုပ်လုပ်တာပဲ မောင်ရဲ့။ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာတော့ ရှိတာပေါ့မောင်ရယ်။ အထူးသဖြင့် သောကြာနေ့ည ညနေ မောင်ပြန်ခါနီး အချိန်တွေပေါ့။ မိတာ ဘယ်လို ထိန်းပေမယ့် အဆောင်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ ငိုရော။

တော်ပါပြီ မောင်ရယ်။ မိတာ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရမှ မောင့်ကို ပိုသတိရတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်လုံး တစ်ယောက်တည်း သိပ်ယောင်တာ မိတာရဆိုတဲ့ မောင့်အသံက ရင်ထဲမှာ ပွဲတင်ထပ်နေသလိုပဲ။ တော်ပါတော့မောင်ရယ်။ မိတာ အိပ်ပါရစေတော့။ မိတာ အိပ်ချင်နေပြီ။ မိတာလေ ဟိုလူကြီးဝယ်လာတဲ့ ချောကလက်နှစ်ခု မိတာမစားဘဲ မောင့်အတွက် တိတ်တိတ်လေး သိမ်းထားတယ်။ မဝေးတော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ တစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေးရယ်။ တနင်းလာနေ့ မနက် အဆောင်ရှေ့ကနေ မိတာကို မောင် ဆက်ဆက်လာစောင့်နေတဲ့ သိလား။

နနရည်အင်းဝ

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ သာရမဂ္ဂဇင်း

ဆုံးမစာသစ်

၁၉၆၉-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

“အမေ ဒီဖိနပ် စီးသွားရမလားဟင်”

ဆေးလိပ်တို ကိုက်ပြီး အေးအေးလူလူ ချဉ်ပေါင်ရွက် သင်နေတဲ့ အမေက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျား အဖွေးသား၊ ဆံပင် အုန်းဆီရွှဲမှာ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်။

အရိပ်ပန်း အင်္ကျီအဖြူ လက်တို အသစ်နဲ့ ကျောင်းစိမ်းထဘီ အရှည်ကြီးကို ခါးဖုထစ်ဖြစ်အောင် လုံးဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး အမေ့ မျက်နှာက ပြုံးစိပ်။

“နော်လို့.....အမေ၊ ဒီဖိနပ် စီးသွားမယ်လို့”

အမေ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ပြီးပြောပြောဆိုဆို ကတ္တီပါဖိနပ်အနက် အသစ်လေးကို ကျွန်မ အောက်ချ စီးပစ်လိုက်တယ်”

“ဘာလို့ စီးမှာလဲအေ၊ ညည်းတို့ ကျောင်းက ဖိနပ်စီးရတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ၊ ကတ္တီပါဖိနပ်လေး နှမြောစရာ၊ ဘုရားပွဲကျမှ စီးပါလား သမီးရဲ့။”

“ဟာ...အမေကလဲ၊ ကျွန်မ ဖိနပ်ကြီးက ကောင်းမှ မကောင်းတော့တာ၊ လမ်းမှာ ပြတ်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ အမေက နှစ်တန်းရောက်ရင် လွယ်အိတ် အသစ် ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဝယ်မှ မပေးတာကြီး”

စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ လွယ်အိတ် အနွမ်းကို မကျေမနပ်နဲ့ပဲ အမေ့ရှေ့ ထိုးပြလိုက်တော့မှ အမေက “ညည်းသဘော ညည်းသဘော”တဲ့။

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့ပြီးမှ မေ့သွားတဲ့ မုန့်ဖိုး ငါးမူး အမေ့ဆီ ပြန်တောင်း ရသေးတယ်။ ပိုက်ဆံကို လည်ပင်း ဆွဲထားတဲ့ အဝတ်အိတ်ရှုံ့လေးထဲ သေချာထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ အိမ်က ကျွန်မသူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်သန်းကို ဝင်ခေါ်တယ်။ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမလိုက် နိုင်ဘူးတဲ့။ ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ စောင်မြို့လေးနဲ့ ကွေးထိုင်နေတဲ့ မြင့်မြင့်သန်းက ကျွန်မ ဖိနပ် အသစ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ “သွားတော့မယ်ဟာ” ဆိုပြီး ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်စိတ်တွေ တလိမ့်လိမ့်။ ဖုန်ထူထူ လမ်းပေါ်မှာ ကတ္တီပါဖိနပ်လေးကို အသာကြွပြီး ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရတယ်။ သိပ်သေချာတာပေါ့။ တခြား ကျောင်းသွားကျောင်းလာ ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ ကျွန်မကို ကြည့်နေကြမှာလေ။

ကျွန်မတို့ အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ နီးတာဟာ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဘယ်လောက် ဖြည်းဖြည်းလေး လျှောက်လျှောက် ခဏလေးနဲ့ ကျောင်းကို ရောက်သွားတော့တာပဲ။ ကျောင်းမှာ ဖိနပ် မစီးရဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိတာကိုး။ ကျောင်းပေါ်မှာရော၊ ကျောင်းဝင်းထဲမှာရော ဖိနပ် မစီးရဘူး။ စီးတဲ့လူ တွေလိုကတော့ မသက်သာဘူးမှတ်။

ဘုန်းဘုန်းနဲ့ တွေ့ရင် ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ပြီး နောက်ဘဝကျရင် ခြေဖဝါး ဓားခွဲပြီး ဆားနဲ့ သိပ်ခံရမယ့် အကြောင်းတွေကို ပြောပြတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်တန်းက ဆရာဦးအောင်သိန်းကတော့ ကျောင်းဝင်းကို ပတ်ပြီး ပြေးခိုင်းတယ်။ ကောင်လေးတွေ ဆိုရင် နားထင်က ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး လှန်တွန်းတတ်တယ်။ လက်မှာ ကြက်ပေါင်ကွင်း စွပ်ထားတဲ့သူဆို ကြက်ပေါင်ကွင်းကို ဆွဲပြီး လက်ပေါ်မှာ ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲပြန်ကျအောင် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒါမျိုးလုပ်တာ မျက်ရည်ကျအောင်ကို စပ်တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ အကြောက်ဆုံးကတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပါပဲ။ ဆရာမကြီးက ဖိနပ်စီးတဲ့သူ တွေ့ရင် ကျောင်းရှေ့အလံတိုင် အောက်က နေအပူဆုံး အုတ်သမံတလင်းပေါ်မှာ ဖိနပ်

မပါဘဲ အကြာကြီး ရပ်နေရတယ်။ ကျောင်းတက် တန်းစီချိန်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား အားလုံးကို လည်း နမူနာအဖြစ် ကြည့်ခိုင်းသေးတယ်။

ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးပဲ စီးလိုက်ရတဲ့ ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်မ နှမြောတွန့်တဲ့ နေမိတယ်။ ကျောင်းမတက်ခင် ဖိနပ်လေးစီးပြီး ကျောင်းဝင်း တစ်ပတ် လောက် လျှောက်လိုက်ရရင် တော်ပါပြီ။ ပြီးတော့ သည်အချိန်ဟာ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဆွမ်းခံထွက်တဲ့အချိန်၊ ဆရာတို့ ဆရာမကြီးတို့လည်း လာချိန် မဟုတ်သေးပါဘူး။

ကောင်လေးတချို့၊ ဘောလုံးကန်နေတဲ့၊ ကောင်မလေးတချို့ အမြင့်ခန့် ခုန်နေတဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲကို ကျွန်မ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ချလာခဲ့တယ်။ လွယ်အိတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်၊ ဖိနပ် လေးကိုလည်း အသာကြွကြွလေး စီးရင်းနဲ့ပေါ့။

“အောင်မာ....လာခဲ့စမ်း မြမောင်၊ သွားကျိုးမ (သင်္ချိုးမ)တော့ကွာ”

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို အဖေနာမည် ခေါ်တတ်တဲ့ ရှေ့သွားလေး တစ်ချောင်း ကျိုးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ပြောင်ကို နှင့်နှင့်သီးသီး ခေါ်တတ်တဲ့ ဆရာဦးအောင်သိန်းရဲ့ အသံဟာ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ထိတ်လန့် တုန်ယင် သွားစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်တန်းထဲကနေ ဆရာ ထွက်လာပါပြီ။ ကျွန်မ အားတင်း လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ လက်ထဲမှာလည်း ကံကောင်းစွာ တစ်ကွင်းတလေ စွပ်ထားနေကျ ကြက်ပေါင်ကွင်းလည်း မရှိပါ။ အင်း.... ကျောင်းကို ပတ်ပြေးတာက ခဏလေးပါပဲ။

“ဟင်...သွားကျိုးမ၊ နင်က ဒိဋ္ဌိလား ဟင်”

ကျွန်မ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မနားထင်က ဆံပင်တချို့ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား တုန်းမှာပဲ။

“ဘယ်သူ ဖိနပ် ခိုးစီးပြန်မလဲဟေ့”

သွားပါပြီ။ မျက်မှန် တဝင်းဝင်းနဲ့ ဆရာမကြီး ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင် လာပါတယ်။ ကစားနေကြတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလည်း ငြိမ်သက်ပြီး ကျွန်မနား စုရုံးလာကြပြီ။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာအတန်းကလား၊ လာခဲ့ လာခဲ့၊ ဖိနပ်ချွန်စမ်း၊ သွားအလံတိုင်ရှေ့ကို”

ကျွန်မ မျက်ရည် ဝဲလာပါတယ်။ အလံတိုင်ရှေ့က အုတ်သစ်တလင်းဟာ မနက်အညာနေ အစွမ်းနဲ့ တော်တော်လေးပူနေပြီလေ။ နောက်ပြီးရင် သည့်ထက် ပိုပူလာမှာ။

“လက်ပိုက်ထား”

ကျွန်မ လက်ပိုက်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ တွေ့ကြလား၊ အားလုံး ဒီလိုဒဏ်ပေးခံရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖိနပ်စီးလို့ပါ”

ကျောင်းတက်ခါနီးမို့ များပြားလာတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ သည်အသံကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

“ကဲ....သွားကြ၊ ကိုယ်နေရာကိုယ်ပြန်သွား”

ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ပါ။ ရှက်စိတ်နဲ့ ကြောက်စိတ်တွေပဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးအရိပ်မှာ ဆရာမကြီးရဲ့ သနပ်ခါးနဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေ ရောထွေးဖွေးအပ်နေတဲ့ ခြေအစုံကို မြင်နေရတယ်။ ဆရာမကြီး မသွားသေးဘူး။

“ဟော...ချီနွယ်အေး လာပြီလား သမီး”

ဆရာမကြီးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အသံက ကျွန်မခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လာစေပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ သူ့စက်ဘီးနဲ့ လာတာထင်တယ်။ စက်ဘီးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ကျောင်းပေါက်ဝမှာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတုန်း။ သူ့အသားက ဖြူနေတာပဲ။ ပေါင်ဒါတွေ လိမ်းထားလို့ ပိုတောင်ဖြူနေသေးတယ်။ အတွန့်တွန့် အဖောင်းလေးနဲ့ အင်္ကျီအဖြူ၊ စကပ် အစိမ်း ဖားဖားကလေးကလည်း သိပ်လှတာပဲ။ အမယ်သူက ခြေအိတ် စွပ်ထားတယ်တော့။ ဆောင်းတွင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဟယ်....ဖိနပ်က အဆန်းလေး၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် အဖြူလေး။ ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ သူ့ဖိနပ် စီးထားတယ်။ ဒုက္ခပဲ။ သူလည်း ဒဏ်ပေးခံရတော့မယ်။ သူဘယ်သူလဲ။

“ဆရာ ဦးအောင်သိန်း၊ ဒါ....ရန်ကုန်က ပြောင်းလာတဲ့ ပညာအုပ်မင်းသမီးလေး၊ ဆရာ့အတန်း ရောက်မှာပဲ။ ကြည့်စမ်း ချီနွယ်အေး သမီးတော်တော် ဆိုးတာပဲ။ အလို လိုက်ထားတဲ့ သမီးတဲ့ ဆရာရေ၊ ပြီးတော့ ချီနွယ်အေးက ဖိနပ်မစီးဘဲ၊ နေရင် အအေးပတ်ပြီး တက်သတဲ့။ တယ်နတာကိုး ဆရာရဲ့...”

နားကြည်းစိတ်၊ ဝမ်းနည်း အားငယ်လာစိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းလာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မ နားမလည်တဲ့ ဆရာရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဆုံတယ်။ ကျွန်မ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ ကျောင်းပြင်ဘက်ကို အားကုန်ထွက်ပြေး လာခဲ့ပါတယ်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ.....

“သမီးကို ကြည့်စမ်း မေမေ”

ပြီးလက်စ ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထိန်းကိုင်ပြီး တစ်ဖက်က ဟင်းအိုး မွေရင်း ပျာယာ ခတ်နေတဲ့ ကျွန်မ သမီးကို လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဖွင့်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို ယူပြီး အကြီးအကျယ် ဆိုးထားတဲ့ သမီးနှုတ်ခမ်းရဲရဲ မညီမညာက အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို စိတ်တိုသွားစေတယ်။ ကျောင်းသွားခါနီး ပျာနေပါတယ် ဆိုမှနော်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ သမီး၊ ကျောင်းသွားခါနီး ဖေဖေကို နှိုးပြီး တိုင်လိုက်ရမလား၊ ကျောင်းကို နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးရဘူးလို့ဆို၊ သမီးကို မေမေ မိတ်ကပ် တို့ပေးပြီးပြီလေ၊ လာစမ်း ဒီနားကို”

ဘုရား...ဘုရား၊ စိတ်မောရပါလား။ သမီးဟာ အသက်ရှစ်နှစ်နဲ့ ဘာကြောင့် လှချင် နေရသလဲ။ ကျွန်မ သူ့နှုတ်ခမ်းနီတွေကို တို့ပတ်ပဝါနဲ့ အမြန် ဖျက်ပစ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်လည်း နှုတ်ခမ်းဆိုးဆံပင် အမြန် စည်းလိုက်တယ်။ ပေါင်ဒါ၊ နည်းနည်း ထပ်ဖို့တယ်။ ကျွန်မ မဆိုးချင်လည်း မဆိုးလို့မရ။ မိတ်ကပ်မလိမ်း လို့မရ။ နားကပ် မဝတ်လို့မရ။ အင်္ကျီလုံချည် တစ်နေ့တစ်စုံ မလဲလို့မရပါ။

“မေမေ...သမီးတို့ ဒီတစ်ခါကျောင်းပိတ်ရင် အညာက သွားသွားတို့ဆီ သွားမယ်နော်”

“အေး...အေး”

“ဘုရားပွဲ ရှိမှာလား မေမေ”

“အေး”

“ဟင်လို့..... ရှိမှာလား”

“အေး ပါဆိုနေ”

ကျွန်မက အင်္ကျီလုံချည် အမြန်လဲပြီး ကျောင်းယူမဲ့ ခြင်းထဲကို ထမင်းဘူး၊ မုန့်ဘူး၊ ရေဘူး၊ မိုးကာအင်္ကျီ၊ မိခင်ကတ်ပြား စတဲ့ ထည့်အပ်သော ပစ္စည်းတွေကို စိကာစဉ်ကာ ထည့်ရတယ်။ ကျောင်းကားက လာတော့မယ်လေ။ သမီး ကျောပိုး အိတ်ထဲကို စာအုပ် စုံမစုံ၊ ခဲတံ၊ ဖော့ဖျက် စုံမစုံ ကြည့်ပြီး သမီးကို အိတ်ပိုး ပေးပြီးတာနဲ့ အချိန်ကိုက်ပဲ ကျောင်းကားက ဆိုက်လာပြီ။

“လာ...လာသမီး” ဆိုပြီး သားအမိနှစ်ယောက် တံခါး ကန့်လန့်ကို အတွင်းက ချပိတ်၊ ခြင်းတောင်းလေး ဆွဲပြီး ကားပေါ် အပြေးအလွှား တက်ရတယ်။ ကျောင်းကားလေး ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က မူလတန်း ကျောင်းလေးကို ဖြတ်ရင်တော့ သမီးက ကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်နေမြဲ သူ့အဒေါ်ဆရာမကို “တီတီရေ”လို့ အမြဲ အော်နှုတ်ဆက်တတ်တယ်။

သူတီတီနဲ့ ကလေးတွေ ပြန်လက်ပြကြတယ်။ ကျွန်မက(မောင့်ညီမ) သူတီတီကျောင်းမှာပဲ သမီးလေးကို ထားချင်ပေမယ့် မောင်က မထားနဲ့တဲ့။ သူ့သမီးကို သူများတွေထက် ပိုတော်စေချင်တတ်စေချင်ဖောနဲ့ နာမည်ကြီး ကျောင်းမှာပဲ ထားမယ်တဲ့။ သမီး ပိုတော်ဖို့၊ တတ်ဖို့အတွက် ကျွန်မကလည်း သိပ်အချေအတင် ဆွေးနွေး မနေတော့ပါဘူး။

ကားရောင်စုံ၊ မိခင်ရောက်စုံ ပြီးပြန်ဝင်းလက် ရှပ်ယုတ် ခတ်နေတဲ့ ကျောင်းဝင်းရှေ့ကို ကျွန်မတို့ ကျောင်းကားလေး ထိုးဆိုက် လိုက်တာနဲ့ အဖော်အင်မတန် ခင်တဲ့သမီးက “မေမေ.... ဟိုမှာ အေးနန္ဒာမောင်တို့ကား” ဆိုပြီး ကားပေါ်က အတင်း ဆင်းဖို့ပြင်တယ်။

“အို...သမီး ဖြည်းဖြည်းဆင်းစမ်း၊ သမီးလိမ့်ကျလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက သမီးကို ထိန်းကိုင်ပေးရင်း ဆွဲထားပေမယ့် မရဘူး။ သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းဆီ ပြေးပြီ။ သူ့လိုပဲ တစ်တန်း၊ သူ့နဲ့ဘေးချင်း ကပ်လျက် ထိုင်ရတဲ့ အေးနန္ဒာမောင်ကို သူ့သိပ်ခင်တယ်။

သမီး နောက်ကနေ ကျွန်မ လိုက်သွားရင်း အေးနန္ဒာမောင်တို့ အက်စ်အီးကား အဖြူလေးဆီကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်မိတာနဲ့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကားလေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ အေးနန္ဒာမောင်တို့ အမေ မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မနေ့က သူ ကျွန်မကို ဘယ်မှာနေလဲလို့ မေးလို့ ကျွန်မက “မြို့သစ်မှာ နေတယ်”လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ကျွန်မကို စကား ဆက်မပြောတော့ဘူး။ မဆိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူစိတ်ဆိုးစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟင်.....အေးနန္ဒာမောင်မျက်နှာလေးလည်း ခပ်စူစူ။ ဆရာမတွေလည်း အနားမှာ ရပ်လို့ပါလား။ အို..ငဲ့သမီးမျက်နှာလေးက ငယ်လို့ ကျွန်မ သူတို့နားကို အပြေးအလွှား ရောက်သွားမိတယ်။

“ဒီမှာ မနေ့က ရှင့်သမီးက ခဲတံနဲ့ ထိုးလိုက်တာ စကပ်ပေါက်သွားတယ်။ ပေါင်မှာလဲ စိုက်မိသွားတယ် သိလား..”

သမီးက အေးနန္ဒာမောင်တို့ အမေကို အထိတ်အလန့်ကြည့်တယ်။ သမီးလက်ကလေးကို ကျွန်မ ဆွဲယူပြီး ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း....

“ဟုတ်လား သမီး၊ ဘာပြုလို့ လုပ်ရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ သမီး မလုပ်ဖူးမေမေ၊ သူ့ဘာသူ သံချောင်းနဲ့ ငြိပြီး..”

“မဟုတ်ပါဘူးမာမီ၊ သူ့လုပ်တာ၊ သူခဲတံနဲ့..”

“အသာနေစမ်း မိမီး၊ ကဲ ဆရာမ ဟောဒီမှာ ရောစကပ်....”

အေးနန္ဒာမောင်တို့ အမေက စကပ်ကို ဆရာမ လက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး စကား ဆက်မပြောချင် တော့သလို အသာ ဖွင့်ဟထားတဲ့ ကားတံခါးကို အသံမြည်အောင် ပိတ်လိုက်တုန်းမှာပဲ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရတယ်။

“ကဲ...လာကြ၊ အတန်းထဲရောက်မှ သေချာမေးရမယ်..”

ဆရာမ တစ်ယောက်က အဆုံးအဖြတ် ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အေးနန္ဒာမောင်နဲ့အတူ ကျောင်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာကို အားကိုးက မော့ကြည့်တဲ့ သမီးလေးကို ကျွန်မ ပြီးပြလိုက်ပြီး....

“သမီး မလုပ်ရင် ဆရာမကို သေချာရှင်းပြပေါ့၊ သမီးရဲ့၊ နော်...ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး သိလား”

မျက်နှာလေး ငယ်ငယ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တဲ့ သမီးလေးကို ကျောင်းဝင်ပေါက်ကနေ ကျောင်း အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့မယ့် အဒေါ်ကြီးဆီ ကျွန်မ သွားပို့တယ်။ ကျောင်းဝင်ပေါက်ဝနဲ့ ကျောင်းထဲက တော်တော် လှမ်းတယ်လေ။ စားစရာခြင်းကို သူတို့လေးတွေ မသယ်နိုင်ကြဘူး။ ကျောင်းထဲက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက် တစ်လငါးဆယ်နဲ့ ကလေးတွေကို စုရုံးထိန်းကျောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးတယ်။ မိခင်တွေက ကျောင်းပေါက်ဝကပဲ စောင့်ရတယ်။ သမီးလိုက်သွားတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မသည်နေ့ အိမ်မပြန်တော့ဘူး။ အလျင်ဆို အိမ်အလုပ် ရှိတဲ့၊

သည်မှာလည်း စုရုံးဝိုင်းဖွဲ့ မနေချင်တဲ့ ကျွန်မက အိမ်ပြန်သွားတတ်ပြီး ကျောင်းဆင်းခါနီးမှ သမီးကို လာကြိုတာ။ သည်နေ့တော့ အို...ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးချင်း ပြဿနာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေ ပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သမီးကို သနားနေမိလို့ပါ။

သမီးဟာ သူငယ်ချင်းကို သိပ်ချစ်တတ်တာကတော့ အသေအချာပဲ။ ကျွန်မ သိတယ်။ မောင်နှမ သားချင်း ကစားဖော်မရှိတဲ့ ဥတစ်လုံးမလေးမို့ ပိုပြီးတော့ သူငယ်ချင်းကို လျှော့ပေါင်း တတ်တယ်။ သူ့ရှိတာ ပေးပြီး ပေါင်းတတ်တယ်။ ပြီးတော့ မနေ့က အေးနန္ဒာမောင်ကို သူသည်လို လုပ်ခဲ့ရင် သည်နေ့ သူ အေးနန္ဒာမောင်ဆီကို အပြေးအလွှား သွားပါမလား။

သမီးအကြောင်းကို သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေး သည်တွေးနဲ့ပဲ သမီးတို့ ထမင်းစားကျောင်း ဆင်းလာတယ်။ ကပျာကယာထပြီး သမီးမြင်အောင် လူလုံးပြဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားရတယ်။ အလျင်နေ့ဆို သမီးက သူ့ဘာသူ ကျောင်းဝင်ထဲမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်း စားရ တာကိုး။

ဟော...ဟိုမှာ သမီးခြင်းအား မနိုင်တနိုင် ဆွဲပြီးထွက်လာပြီ။

"သမီးရေ...ဒီမှာ..."

ကျွန်မ အသံကြားတာနဲ့ သမီးခေါင်းကလေးချာခနဲ လည်လာတယ်။ ပြီးတော့ခြင်းကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။ စကပ် အစိမ်းလေး လွင့်နေအောင် ကျွန်မဆီ ပြေးလာတဲ့ သမီးလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာတယ်။ ဘုရားရေ သမီးလေးမျက်နှာမှာ မျက်ရည် စီးကြောင်း တွေ့နဲ့ပါလား။

"သမီး..."

သမီးက ကျွန်မရင်ခွင့်ထဲကို အတင်း တိုးဝင်လာတယ်။ ရှိုက်သံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ သမီးစကား ဗလုံးပထွေးလေးတွေက နာကြည်းစွာ၊ အားငယ်စွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ။

"သမီး ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး မေမေ၊ ဆရာမက သမီးကို မချစ်ပါဘူး။ အေးနန္ဒာမောင်ကိုပဲ ချစ်တာ၊ သမီးကိုရိုက်တယ်၊ သမီးကို အတန်းပြောင်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမက သမီးကို ညှပ်စီမလေးတဲ့..."

နနရည်အင်းဝ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ အိပ်မက်ဖူး မဂ္ဂဇင်း

အစုန်လူသယ်

ရောဝတီမြစ်ပြင်ရဲ့ ညနေခင်း မှောင်ရီရီမှာ ပွဲမောင်ရဲ့ နှစ်ယောက်စီးလှေကလေး တငြိမ့်ငြိမ့် ပြေးနေတာကို မြင်နေကျအတိုင်း မြင်ကြရတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လှေပွဲမှာ ဖြူစပ်စပ် အသားအရေကို နေလောင်ထားတဲ့ နီရဲရဲ ညိုညစ်ညစ် အသားအရေ၊ ပိန်ကိုင်းကိုင်း အရပ်အမောင်း၊ အမြဲ ထိတ်ပျာ နေတတ်တဲ့ မျက်လုံး အစုံနဲ့ ပွဲမောင်ရှိတယ်။ တက်တစ်ချောင်းနဲ့ လှေကိုလည်း ခပ်သွက်သွက် လှော်ရက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် လှေဝမ်းလယ်ကောင် အမြဲတမ်း မြင်ရနေကျ မြစ်ရိုး တစ်လျှောက် ပွဲမောင် လျှောက်ဆယ်လာတဲ့ ရေမျောထင်း၊ ထင်းပုံကို မမြင်ရတာကတော့ ထူးဆန်းတယ်။ လှေဦးမှာလည်း သူ့လိုပဲ နီရဲညိုညစ်တဲ့ အသားအရေ၊ ဂင်တို့ကို ခပ်ပုပု လူတစ်ယောက်ကလဲ ထိုင်လို့၊ သူကလည်း တက်တစ်ချောင်းနဲ့ လှေကို ကူလှော် ပေးနေတယ်။ ပိုပြီး ထိတ်လန့် ပျာယာခတ်နေတဲ့ ပွဲမောင် မျက်လုံးတွေက လှေဝမ်းလယ်ကောင်ကို မကြည့်မိအောင် သတိထားနေတယ်။ မျက်တောင်တွေကို ခဏခဏ ခတ်မိပြီး ခဏခဏလည်း အားတင်း သက်ပြင်းတွေ ချမိတယ်။ ငါ့ဟာငါ အရင်ညနေတွေလိုပဲ ရေမျော ထင်းတစ်ပုံနဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့ လှော်နေရတယ်ဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်၊ ငါးကျပ်ပဲရရ၊ တစ်ဆယ်ပဲရရ၊ တစ်ည ဦးလေးနဲ့ ငွေနှစ်ရာငါးဆယ် ဆိုတာ မက်မောစရာတော့ ကောင်းတယ်။ ကြောက်စိတ် ပြယ်ချင်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ ခက်ပါတယ်။ ကြောက်တတ်တဲ့ လူအတွက် ဆေးမရှိဘူးတဲ့။ ပွဲမောင် ကြောက်တယ်။ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ စုန်း၊ ကဝေဆိုတဲ့ဟာတွေ၊ ပြီးတော့ လူသေ။ ပွဲမောင်ရဲ့ လှေဝမ်း လယ်ကောင်ထဲက ဖျာလိပ်ထဲမှာ ပုတ်ပွနေတဲ့ လူသေ အလောင်း တစ်လောင်း ရှိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ပွဲမောင်၊ တံတွေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ တဝှတ်ဝှတ် မျိုချနေတာလဲ၊ ဆာလို့လား ဟိဟိ”

“မအေပေး၊ ထို့ ဆာဖို့ နေနေသာသာ ညနေစာ ထမင်းလေးတောင် အန်ထွက်ချင်တယ်။ ငါ့ချီးတဲ့မှ နံလိုက်တဲ့ အနံ့ကြီး”

“ရဲတွေကတော့ ပြောသွားတယ်ကွ၊ ထုံးပက်ယူခဲ့တဲ့ ငါ့ချီး၊ တို့ရွာတွေမှာ ဘယ်မှာထုံးရှိမှာလဲ၊ အစပို့ပါကွာ၊ မင်းခဏနေတော့ နှာခေါင်းယဉ်သွားမှာပါ။ ငါ့များ ကိုယ်ချင်းစာပါဦးမောင်၊ ရွာကနေ မင်းတို့ဆီ မြစ်ဆိပ်ထိ ဒီဖျာလိပ်ကြီး ထမ်းလာရတာ”

“လှည်းငှားတင်လာတော့ မင်းဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ.....ကွ”

“အိုး လှည်းခ အကုန် မခံနိုင်ပါဘူးမောင်၊ မင်းအမေလင် လှည်းတွေကလဲ ဒါကြီးမြင်ပြီး ဘယ်သူမှ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ တို့လို ငတ်တဲ့ ကောင်မျိုးလိုက်မယ် ဆိုတော့လဲ လှည်းမတစ်ရာတဲ့။ လုပ်မနေနဲ့၊ ပေးမနေဘူး ဟေ့ကောင်”

“ရဲတွေက သူတို့လာတဲ့ မော်တော်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သယ်မသွားတာလဲ”

“သူတို့ခေါ်လာတာ ပုဂ္ဂလိက မော်တော်ကွ၊ ဘယ်တင်ခံမလဲ၊ ပိုင်ရှင်က မင်း၊ မအေပေးမျိုး မော်တော်နဲ့ တင်မသွားတာ သူက ဝမ်းနည်း နေသေးတယ်၊ သူတို့ တင်မသွားလို့ မင်းငွေနှစ်ရာငါးဆယ် ရပေါက် ဖြစ်လာတာပေါ့ဟ ငတုံးရ”

“ငါတို့ နက်ဖြန်မနက်မှ ပြန်လို့ ဖြစ်မှာနော် ဖိုးလုံး”

“အေးပေါ့ဟ၊ ညကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှ တို့ရောက်မှာ ဒါတောင် ရေစုန်မို့၊ အပြန်အဆန်တော့ နည်းနည်းပန်းမှာပေါ့ကွာ၊ တို့ဟိုရောက်ရင် ဒါကြီးကို ဆေးရုံသွားဖို့၊ ငွေငါးရာရ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တစ်ဝက်စီခွဲ၊ ဟဲဟဲ...မနက် မြို့ဈေးဝင် ဈေးဝယ်ပြန်၊ ပြီးပြီ ကိစ္စက”

“မင်းမိန်းမက ဘာမှာလိုက်လဲ”

“ဆန်ပေါ့ကွာ၊ ဆန်ရသလောက် ဝယ်ခဲ့တဲ့၊ မင်းလဲ ဆန်သာဝယ်ကွာ၊ ညနေက မင်းအဖေနဲ့ အမေ ကြည့်ပြီး ငါသနားလိုက်တာ၊ မင်းတို့ ထမင်းက အိုကြီးအိုမတွေ့ မစားနိုင်ဘူးဟ၊ ငါတို့က လူငယ်တွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရသေးတယ်။”

“တောထဲက မျှစ်တို့၊ မှိုတို့လဲ လူနိုင်လိုက်တာကွာ၊ မူးနေအောင်ရှာ၊ တစ်ချက်စာ မရဘူး”

“အေးပါဆို၊ မင်းလူတွေ တစ်နေကုန် တောထဲမှာချည့်ပဲ၊ မျှစ်ရှာ၊ ရှိရှာ၊ ကြွေးဥရှာ၊ မင်းဒါကြီး တွေတာလဲ သူတို့ အရှာအဖွေ အတူးအဆွဲကောင်းလို့ဟ”

“တွေတဲ့လူ ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွာ”

“ဟီးဟီး မင်းဖြစ်လိုက်ရင်တော့ကွာ၊ ဟေ့ကောင်”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းကွာ”

“ဒီလူ ပျောက်သွားတာ တစ်လလောက်တော့ ရှိပြီကွာ၊ တို့ရွာ ဟိုဘက်တောထဲကို အမဲ လာလိုက်ကြတဲ့ အဖွဲ့တွေ ထဲကပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ရဲတွေ တစ်ခေါက် လာစုံစမ်းသေးတယ်၊ တော်သေး။ အဲဒီလူတွေ အမဲလိုက်လာတုန်းက ငါ့လမ်းပြခေါ်သေးတယ်။ ငါများနေတာနဲ့မို့”

“ဒီလူကိုသတ်ပြီး မြှုပ်ပစ်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဘာနဲ့သတ်သလဲ၊ ဘယ်ကောင်သတ်သလဲ၊ ဘာညာတွေကို ဆေးရုံမှာ စစ်ဆေးရေး လုပ်မှာတဲ့ကွ၊ ဒါကြီးကို ခွဲစိတ်ပြီးတော့”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားကွာ ဖိုးလုံး၊ တို့ ဟင် ဟေ့ကောင် ဖျာလိပ်ပေါ်မှာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲကွာ အလန့်တကြား၊ “လောက်” များကွာ ကြောက်စရာကျလို့ “ငါးပိနဲ့လောက်၊ ရွှေနဲ့ကျောက်၊ လူသေနဲ့လောက်၊ ရွှေနဲ့ကျောက်၊ ဟီးဟီး မင်းဖျာလိပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မလား၊ ငါဖွင့်ပြမယ် သူ့ပုံစံကလေ သိလား ဟေ့ကောင်”

"ဖိုးလုံး၊ မင်းငါတက်နဲ့ တကယ်ရိုက်ချမှာနော်၊ ပါးစပ်ပိတ်ရင်ပိတ်ဒါပဲ"

"ဟား ဟား ဟာ ဟား တကယ်ရယ်ရတဲ့ကောင်"

"ဟေ့ကောင်...မြန်မြန်လှော်ကွာ၊ မှောင်တော့မယ်"

မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြစ်ပြင်ပေါ်က လှေကလေးဆီကို လေအေးလေးတွေ တစ်ချက် ရှုပ်တိုက် ပြေးလာတယ်။ ဆိုးဝါး စူရှလှတဲ့ အော့ဂလီဆန်ချင်စရာ အပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း ထသွားသလို ပွဲမောင် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားတယ်။ မျက်လုံးတွေကို ယောင်ယမ်း မှိတ်လိုက်မိတယ်။

"ပွဲမောင်ရေ မိုးသက်နဲ့ရတယ်ဟ၊ မိုးရွာလိမ်မယ့်ထင်တယ်"

"ဒုက္ခပဲ မိုးများရင် ဒီလှေလေးက ခဏလေး ရေပြည့်သွားမှာ..."

"ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ ရေပက် ထုတ်ပေးနေရင် ရပါတယ်၊ လေမပါဖို့ပဲကွာ၊ လေပါရင် မလွယ်ဘူး၊ ကမ်းနားကပ် လှော်ရအောင်ကွာ"

မည်းမည်းရိပ်ရိပ်ကလေး မြင်နေရတဲ့ ကမ်းဘက်ဆီကို ပွဲမောင် ခပ်သွက်သွက် လှော်ပေး လိုက်တယ်"

မိုးစက်မိုးပေါက် ကလေးတွေပါတဲ့ လေတဖျန်းဖျန်း တိုက်ခတ်သံနဲ့အတူ ဝေါခနဲ မြည်ဟီး ဆူညံ လာတဲ့ အသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။

"လာပြီဟေ့"

ပွဲမောင် သိတာပေါ့။ မိုးသက်မုန်တိုင်းလေ။ မြစ်ထဲမှာ တင်းဆယ်ရင်း၊ ဖောင်အငှားလိုက် စုံရင်းနဲ့ ခဏခဏ ကြုံခွဲဘူးတဲ့ မိုးသက်မုန်တိုင်းပေါ့။

ပွဲမောင်တို့ နှစ်ယောက်စီး လှေကလေးလောက်တော့ မိုးသက်မုန်တိုင်းက အသာကလေး မှောက်ပစ် နိုင်တယ်လေ။

"အလောင်းကို ဂရုစိုက်၊ ရေထဲမပါစေနဲ့"

ဖိုးလုံ အသံက လူးလိမ့်နေတဲ့ လှေကလေးလိုပဲ။ လေပြင်းတစ်ချက် အဆောင့်မှာ လှေထဲကို ဝေါခနဲ ရေတွေ လှိမ့်ဝင်လာတာနဲ့ လှေကလေး ရေထဲကို လိမ့်ပါသွားခဲ့တယ်။

"ဖိုးလုံး"

"အလောင်း အလောင်း ရေထဲ ပါမသွားစေနဲ့၊ ထောင်ကျလိမ့်မယ်"

မိုးသားတွေကြားက ဖိုးလုံးအော်သံဟာ ပွဲမောင်ကို ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်စေတယ်။ လှေကလေး မြှုပ်တာနဲ့ ဖိုးလုံးရော၊ ပွဲမောင်ပါ ဖျာလိပ်ကြီးကို သွေးရူးသွေးတမ်း လိုက်ဖမ်းကြတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ဖျာလိပ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ။

"လှေမီရင် လှေဆွဲပြီး ကူးသွား"

ကြောက်နေမယ့် ပွဲမောင်ကို သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဖိုးလုံးအော်ပြန်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြောက်ကြောက် မြစ်ထဲမှာ လှေမှောက်ရင် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုတော့ ပွဲမောင်သိတယ်။

လှော်တက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်းက မြုပ်မျော၊ မှောက်မျော၊ မျောနေမယ့် လှေကို စမ်းရှာတယ်။

ဒါပေမယ့် ပွဲမောင်လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင် စမ်းတွေလိုက်တာက ပွဲယောင်း၊ ရိရဲဗ၊ အေးစက် နံစော်လှတဲ့ အတွေ့အထိ တစ်ခု၊ လက်မောင်းတစ်ဖက်လို့ ထင်ရတဲ့ အရာတစ်ခု။

“အလောင်းကြီး အလောင်းကြီး ဖိုးလုံး”

သံကုန်အော်လိုက်တဲ့ ပွဲမောင် ပါးစပ်ထဲကို နံစော်လှတဲ့ အပုပ်ရေတွေ ဝင်ကုန်ကြတယ်။

“မလွှတ်နဲ့ ဆွဲထား၊ မကြောက်နဲ့ ကမ်းဘက်ကိုကူး”

မလွှတ်နဲ့ ဆွဲထား၊ ကမ်းဘက်ကိုကူး၊ မကြောက်နဲ့တဲ့၊ မကြောက်နဲ့.....မကြောက်နဲ့၊ ဒါကြီးကို မကြောက်ရဘူးတဲ့။

အလောင်းကြီးကို ပွဲမောင် ဖက်လိုက်တယ်။ လှော်တက်ကိုင်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သိမ်းကြီး ပွေဖက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ တခြား လက်တစ်ဘက်နဲ့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး ကမ်းဆီကို ကူးတယ်၊ ရှိသမျှ အင်အား အစွမ်းကုန်နဲ့ သွေးရူးသွေးတမ်း ကူးတယ်။

“လှေ တွေ့ပြီဟေ့၊ ပွဲမောင် မင်းဘယ်မှာလဲ”

မိုးသံ လေသံကြားမှာ ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ်နေတဲ့ ဖိုးလုံးအသံကို ပွဲမောင် မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။

ထိတ်လန့်စွာ မယုံနိုင်စွာ အလောင်းကြီးကို ပွေဖက်ကူးခပ်ဆဲ၊ ပွဲမောင် နားထဲမှာ၊ ပါးစပ်ထဲမှာ၊ ပါးတစ်ခြမ်းပေါ်မှာ ရွရွ ရွရွနဲ့ လောက်တွေ၊ လောက်တွေ လောက်တွေပါလား။

အဆုံးစွန်ဆုံး ကြောက်စိတ်က ပွဲမောင် ပါးစပ်ကို အသေပိတ်ဆို့ လိုက်သလိုပဲ။ အသံမဲ့နဲ့ အလောင်းကြီးကို ပိုပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ရင်း မဆုံးနိုင်အောင် ကူးခပ်နေမိတုန်း ရုတ်တရက် ခြေထောက်တစ်ဖက်က ကမ်းစပ်၌ မြေကို။

“ပွဲမောင် အလောင်းရော အလောင်း.....”

ပွဲမောင်နဲ့ ဖက်တွယ် လဲကျနေတဲ့ ကမ်းစပ်ပေါ်က အလောင်းကြီးဆီကို ဖိုးလုံး တက်ပြေး လာပြီး ဒရောသောပါး လျှောက်စမ်းတယ်။

“ခေါင်း၊ ဒါကနာခေါင်း၊ ဒါကလည်ပင်း၊ ရက်ဘတ်၊ လက်၊ ဟင် လက်တစ်ဘက် မပါတော့ဘူး။ အိုကွာ.....လက်တစ်ဘက်နဲ့ကတော့ တို့ကို ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နော်.....ဟေ့ကောင်”

ဖိုးလုံး လက်တစ်ဘက်က ရိရဲပေကျုံ့ လောက်ကလေးတွေ တရွရွ ပြေးနေတဲ့ ပွဲမောင်
ပါးပြင်ကို လာထိတယ်။ အဲဒီကျမှ ပွဲမောင် စူးစူးဝါးဝါး ထအော်တယ်။ ပြီးတော့ တအစ်အစ်
ငိုချလိုက်တာနဲ့ ဖိုးလုံးက ဟားဟားဟား ရယ်တော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ငိုမနေနဲ့၊ လေငြိမ်ရင် ဒါကြီးပြန်တင်ပြီး တို့ဆက်လှော်ရဦးမှာ”

ဈေးထောင့်မှာ ဖိုးလုံးနဲ့ ပိုက်ဆံခွဲကြတယ်။ နှစ်ရာငါးဆယ်စီ၊ ဆန်အိတ်လေးတွေ ကိုယ်စီ
ထမ်းပြီး မြစ်ထိပ်က လှေဆီကို အပြန်လမ်းမှာ ဖိုးလုံးက လေတရွရွချွန်နဲ့ ပွဲမောင်ကတော့
ဝိုင်းတိုဝိုင်းတွေ။ လှေကလေးနား ရောက်တာနဲ့ ပွဲမောင်ကျောထဲ စိမ့်ခနဲလိုပဲ၊ ဆိုးဝါး စူးရှလှတဲ့ ပုပ်အဲ့အဲ့
အနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရတယ်။

ပါးစပ်နဲ့ နားမှာလဲ တရွရွ။

လှေဝမ်းလယ်ကောင်ကို ပွဲမောင်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘုရား ဘုရား ပွဲမောင် လန့်ဖျက်ပြီး တအား အော်လိုက်တော့မလို့။ လှေနံရံပေါ်ကို တရွရွ
တက်လာနေတဲ့ အကြွင်းအကျန် လောက်ကလေးတွေရယ်လေ။

နနရည်အင်းဝ

၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ပေဖူးလွှာ

ဆရာလာခဲ့ပါဦး

ရှစ်ဆယ်ကိုးခုနှစ်ရဲ့ ဆောင်းကုန်ခါနီးလေးမှာ ကျွန်မ ချစ်ခင်စွဲလန်းတဲ့ လှည်းတန်းက အိမ်ခန်းလေး တစ်ခန်းဆီကို ပြန်ပြောင်းလို့ ရခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးက တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းတိုလေး၊ ၅လမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မအခန်း နံပါတ်က တစ်ဆိုတော့ လမ်းကလေးရဲ့ ထိပ်တည့်တည့်မှာပေါ့။

လမ်းကလေးရဲ့ ထိတ်တည့်တည့် အရှေ့အနောက် တန်းနေတဲ့ ပေါင်းဆယ် လမ်းပေါ်မှာ တော ဈေးတန်းလေး ရှိတယ်။ လှည်းတန်းဈေးရဲ့ပြင်ဘက် ဈေးတန်းလေးပေါ့။

မနက်ဘက် ဈေးစည်ချိန် တောဈေးတန်းဆီက ရုတ်ရုတ်သံသံ အသံဗလံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရ တတ်တာက လွဲရင် တစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးက အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်လို့ နေတတ်တယ်။ အိမ်ခေါင်းရင်း သရက်ပင်ပေါ်က စာကလေးတွေရဲ့ အသံဟာ ချစ်စရာကောင်းသလောက် ကျီးတွေရဲ့ အသံကိုတော့ ကျွန်မမုန်းတယ်။

ရန်ကုန်သက် ဆယ်နှစ်ရှိတော့မယ်။ ဒီကျီးကန်းသံတွေနဲ့ ကျွန်မဘယ်လိုမှ ယဉ်ပါးလို့ မရ နိုင်သေးဘူး။ မြင်းခွာရွက်တို့၊ ပဒတ်စာတို့၊ ဖလံတောင်ဝှေးတို့၊ ဗုံလုံသီးတို့နဲ့တော့ ကျွန်မယဉ်သွားခဲ့ပါပြီ။

လမ်းကလေးထိပ်က တောဈေးတန်းလေးမှာ (ရှစ်ဆယ့်တစ်ခုနှစ်တုန်းကလို့) မြင်းခွာရွက်နဲ့ တရုတ်နံနံကို ကျွန်မ မှားမဝယ်တော့ပါဘူး။ ပဒတ်စာကိုလဲ ငွေပန်းလို့ မထင်တော့ပဲ ပဒတ်စာ ဟင်းချိုတွေ ဘာတွေတောင် ကျွန်မ ချက်စားတတ်ပါပြီ။

တောဈေးတန်းလေးထဲမှာ လှည်းတန်း လမ်းမတစ်လျှောက်မှာ ဂျင်းဂျက် ကက်ဖိုးရီးဗာရာနဲ့ အလကားနေရင်း တိုးတော့သွားလာ ငေးမော ကျေနပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို “ကို”က လှည်းတန်းရူးတဲ့။

ကျွန်မတင် မဟုတ်ပါဘူးနော်။ လှည်းတန်းနတ် ဖမ်းစားခံရတဲ့ ကျွန်မလို လှည်းတန်း ရောဂါ သည်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ လှည်းတန်းနတ် ကြီးတယ်ဆိုတာ ဖမ်းစား ခံရသူတိုင်း သိပါတယ်။ လှည်းတန်းနတ် ဖမ်းစား ခံရတာကို သိပ်ကျေနပ်တဲ့ ကျွန်မကတော့ လမ်းကလေးနဲ့ အခန်းလေးကိုပါ တစ်လ မပြည့်သေးတဲ့ အချိန်တွင်းမှာ ချစ်ခင်တွယ်တာမိပါပြီ.....။

ကျွန်မတို့ အခန်းလေးကို ဆရာရောက်လာတော့ ညကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဆရာ၊ မိုးချုပ်လှပြီ”

“အေးဟာ၊ ငါလဲ ပျင်းတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ညဘက်ကျ ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တင့်တင့်တင့်တင့် တုတ်တုတ်ဟ၊ စကားပြောဖော်မရှိ ဘာမရှိ အစောကြီးကလဲ မအိပ်တတ်၊ စာရေးလို့လဲ မရ၊ အဲ.... စာဖတ်ချင်တော့ဖတ်ပေါ့ ဒါပေမယ့်.....” ဆရာ ထုံးစံအတိုင်း စကား အရှည်ကြီးကို လေးလေးလေးလေးနဲ့ ပြောရင်း လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်တယ်။

ဆရာမောင်သာရရဲ့ မူအတိုင်း ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲမှာ ညနေကမှ ဒိုဘီဆိုင်က ရွေးခဲ့တဲ့ အဝတ် တစ်စုံ ပါတယ်။ မုန့်ထုပ် တစ်ထုပ်လဲ ပါတယ်။

“အကျီချိတ်လေး တစ်ချိတ်လောက် ငါပေးစမ်းပါဦးဟယ်”

စွပ်ကျယ်လက်စကပေါ်က အကျီလက်တို အဖြူကို ဆရာရွတ်နေတယ်။ “ပေး..... ပေး ကျွန်တော့်ပေး” ဆိုပြီး ကျွန်မက အကျီကို လှမ်းယူလိုက်တော့ အိုး.... လေးလိုက်တဲ့ အကျီကြီး။

“ဆရာ အကျီကြီးက တစ်ပိဿလောက်တော့ရှိတယ်”

“ငါချမ်းသာသမျှ အကုန် စုထည့်ထားတာကိုးဟ”

အလွန်ကြီးမားတဲ့ အိတ်ထောင်လေးလုံးနဲ့ အထူးစီမံ ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီလက်တိုရဲ့ အိတ်တွေထဲမှာ မျက်မှန်အိတ် နှစ်အိတ်၊ သွားပွတ်တံ၊ ရှူဆေး၊ နှလုံးရောဂါဆေး၊ တိပ်ခွေတစ်ခွေ၊ သွားကြားထိုးတံ၊ ချမ်းသာသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံး။

စာရေးဆရာ ပီသစွာ ဖောင်တိန်နဲ့ ဘောလ်ပင်တော့ မပါပါဘူး။

“ဆရာ ထမင်းစားပြီးပလား”

စားပွဲတင်ပန်ကာလေးကို ဖွင့်ပေးရင်း “ကို” က မေးတော့ ဆရာက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ထမင်းက စားပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့အစောကြီးထဲက ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက ပြီးနေတာ၊ နော့.... နေပါဦး၊ ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုတော့ မင်းတို့က ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း၊ ထမင်းချက်စားတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့များ...”

“အမယ်...ဒီနေ့ ချက်တယ်နော်ဆရာ၊ ဝက်သားဟင်း၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ငါးပိချက် အညာပဲပုတ် မီးကင်ဆီဆမ်း”

တော်စမ်းပါ၊ ဖွတ်ကျား...နှင့်ချက်တတ်တာအိပ်”

အားတတ်သရော ဝင်ကြားမိတဲ့ ကျွန်မကို ဆရာက ဩဘာပေးတယ်။ ကျွန်မက မကျေမနပ်နဲ့ “နောက်တစ်မျိုး ချက်တတ်သေးတယ်” လို့ ခပ်တည်တည် ပြောရင်တော့ ဆေးပြင်းလိပ် မီးညှိရာက ဆရာက လက်ကာပြတယ်။

“တော်ပါတော့ တော်ပါတော့...ဒီလိုဟေ့ ပြောဦးမယ်။ ဒီနေ့ညနေ သုံးဆယ့်လေးလမ်း ထိပ်မှာ ငါထမင်းစားရော၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဟိုကုလားမ ဆိုင်ပေါ့၊ စား...၊ စားပြီးတော့ ဟိုတယ် ပြန်မယ်ပေါ့ ပြန်ရမယ်ပေါ့၊ ပြန်က မပြန်ချင်သေးဘူး၊ ဝင်ကာ မဝင်ချင်သေးဘူး၊ အဲ...အပြင်မှာလဲ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါစိတ်ကူးရလာတယ် ဒီနေ့ညတော့ နင်တို့ဆီလာပြီး စကားစမြည်လေး ပြောရရင် ကောင်းမယ်။ တစ်ချက်၊ နင်တို့ဆီကို လေးဘီးကားလေးနဲ့ သုံးဆယ်လောက် အကုန် ခံလိုက်ရင် ရောက်နိုင်တယ်။ နှစ်အချက် နင်တို့က နှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အားနာစရာ မလိုဘူး။ သုံးအချက် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း၊ အာလာပ သလ္လာပလေးတွေပြောလို့ ရမယ်ပေါ့ဟာ။ ဒါနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက် ကားငှား၊ ခုနှစ်နာရီလောက်ကျတော့ လေးဘီးလေး တစ်စီးရတယ်။ သုံးဆယ်နဲ့ ဒါနဲ့ ထွက်လာတော့ ပြောဦးမယ်၊ တို့မြေနီကုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေဟာ သိတယ်မဟုတ်လား မုန့်ဘာတွေ ကောင်းတယ်လေ။ အေး အဲဒီဆိုင်မြင်တော့ မုန့်ဝယ်မယ်လေ ဆိုပြီး ကားရပ်ခိုင်းမလို့ လုပ်တုန်း တစ်ခါတည်းဟေ့.... ခွေးသာမီ အုပ်တစ်အုပ် ကားလမ်းဖြတ်ကူးတာ။ ဟာ...ငါ့မယ် ရပ်ရပ်နဲ့ အော်လိုက် ရတာဆိုတာ ကားသမားချက်ချင်း ရပ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကားက အရှိန်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ ခွေးလေး တစ်ကောင်ကို တိုက်မိသွားတာပေါ့။ သနားစရာ ခွေးမကြီးကလည်း ပိန်လို့ ခွေးလေးတွေကလဲ ပိန်လို့၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေး၊ နို့ဆီဖျော်ခိုင်းပြီး တိုက်နဲ့ ကြည့် ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ကြာသွားတာအဖြစ်က...”

ဆရာက စကားခဏရပ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို မူးဝေ အန်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့အနံ့တွေ တထောင်းထောင်း ထွက်လာအောင်ဖွာတယ်။

“ခွေးလေးတွေကဟာ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ ခြောက်ကောင် အဖြူနဲ့ အနက် ကျားလေးတွေရော နီတီတီ ကောင်းလေးတွေရော ပြီးတော့..”

ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ခွေးတွေကို အလွန်အမင်း ချစ်တတ်တဲ့ ဆရာထုံးစံအတိုင်း ခွေးငိုကာကို ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ ကျွန်မတို့ နားထောင်ရတော့မယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာနီးတော့ တော်တော်စောနေသေးတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းက ဆရာအိပ်ရာမှာ ဆရာမရှိဘူး။ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးလဲ ပွင့်လို့။ ကျွန်မတံခါးဝကို ရောက်သွားတယ်။

“လာ...လာ သမီးလာ။ အို.....အို.....ကျွတ်ကျွတ် လာ.....သားလာ ဒီကိုလာ”

အော်.....လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။

အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှာ ဆရာနဲ့ခွေးငါးကောင်။

ဆရာလက်ထဲမှာ ဆယ်ချပ်လောက်ရှိတဲ့ နံပြားအထပ်ကြီးကို ကိုင်ထားတယ်။

ခွေးငါးကောင်က ဆရာဘေးမှာ အမြီးတနန့်နန့်နဲ့ ဝိုင်းလို့။ ဆရာက နံပြားတွေကို ပြပြီး ခွေးတွေကို ခေါ်တယ်။ သူ့လက်ထဲကနေ ယူစားစေချင်တဲ့ သဘော။

“လာ စားလေသား၊ ဒီမှာလေ၊ လာလာ သမီးလာရောလေ...ဒီမှာရော။”

ဆရာဘယ်လောက်ဘဲ ခေါ်ခေါ် ခွေးတွေက ဆရာလက်ထဲက နံပြားကို ယူမစားကြဘူး။ အမြီး တနန့်နန့်နဲ့သာ လုပ်နေကြတယ်။

“ဘယ်လိုလဲဟ ခွေးတွေက”

ဆရာက ကျွန်မဆီ လှမ်းပြောရင်း လာလာ သားလာနဲ့ ခွေးတွေကို အဆက်မပြတ် ခေါ်နေပြန်တယ်။

“ဘယ်လိုမှ မလဲနဲ့ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေက ဈေးခွေးတွေ၊ သူတို့ကို ဒီလို တယုတယ ကျွေးတဲ့သူ ရှိမှ မရှိတဲ့ ဥစ္စာ၊ နေဦး၊ အောက်ပစ်ချပြီး ကျွေးကြည့်ပါလား ဆရာ”

ဆရာက နံပြားတွေကို ဖဲ့၊ ဖဲ့ပြီး အောက်ပစ်ချတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ သားစား၊ သမီးစားနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခွေးတွေက နံပြားကို မရဲတရဲသာ နမ်းကြည့်ပြီး မစားခဲ့ကြပါ။ ဆရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိတယ်။

“မအံ့ကြနဲ့ ဆရာ၊ သူတို့ နံပြားကို တစ်ခါမှ မစားဘူးလို့နေမှာ၊ သူတို့အမြဲတမ်း စားရတာက ငှက်ပျောသီးဆရာရဲ့”

“ငှက်ပျောသီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟိုမျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် အောက်ထပ်မှာ ငှက်ပျောသီးတွေ အများကြီး ထားတယ်။ ရောင်းတဲ့ အသည်က ငှက်ပျောသီးတွေကို ရွေးရင်း ဆယ်ရင်း လွှင့်ပစ်တဲ့ အနာအဆာ တွေကို သူတို့စားကြတာပဲ”

ကျွန်မ ပြောနေတုန်းမှာပဲ နည်းနည်း ခွေးရေလည်ပုံရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က နံပြားတစ်ဖွဲကို စတင်ဝါးစား ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟော စားပြီး စားပြီး”

ဆရာက ဝမ်းသာအားရအော်တယ်။ နောက်ခွေးတစ်ကောင်က နံပြားတစ်ဖွဲကို စားပြန်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကောင်၊ ဆရာက လက်ထဲက နံပြားတွေကို ဖဲ့ဖဲ့ချတယ်။ ခွေးတွေက စားကြတယ်။ အားရပါးရ မြိန်ရေ ရှက်ရေ စားကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျလဲ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် တစ်လုံးနဲ့ ဆရာရောက်လာပြန်တယ်။

မနက်စောစောမှာ နံပြား တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ခွေးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြန်တယ်။

ခွေးတွေဟာ ဆရာလက်ထဲက နံပြားဖဲ့လေးတွေကို ယူစားဝံ့လာတယ်။ အငမ်းမရလဲ စားကြတယ်။

နောက်နှစ်ရက်တိတိ ဆရာဆက်လာတယ်။

မနက်တိုင်းလဲ ခွေးတွေကို နံပြားကျွေးတယ်။

လက်ထဲမှာ နံပြား တစ်ပွေတစ်ပိုက်နဲ့ ဆရာကို ခွေးတွေက အလုပ်အယက် ဖက်တက်ပြီး စားနေတဲ့ မြင်းကွင်းဟာ ကြည့်လို့ပဲ ကောင်းသေးတော့။

ခွေးတွေ နံပြားကို အလွန် ကြိုက်နှစ်သက် သွားကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့က စပြီး ကျွန်မတို့ဆီကို ဆရာမလာဖြစ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာတော့ တောဈေးတန်းလေးဆီက ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ အသံတွေကိုတောင် ကြားနေရပြီ။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကျွန်မ သွားဖွင့်လိုက်တယ်။

ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မဆီကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာ ကြသူများကတော့ ဆရာ့အချစ်တော် ခွေးတွေပေါ့။

“ကြည့်စမ်း တော်တော်သိတဲ့ကောင်းတွေ”

သူတို့ကလေ ကျွန်မနားရောက်တာနဲ့ ဆရာမဟုတ်မှန်း သိသလို တုံ့ခနဲ ရပ်ကြတယ်။ အမြီးလေးတွေကတော့ နန့်လို့၊ အဲလို နေတုန်းမှာပဲ သူတို့တစ်တွေ လမ်းဘက်ကို တရုန်းရုန်း ပြန်ပြေး သွားကြပြီး ဘာလုပ်လိုက်တယ်မှတ်လဲ။

လွှက်ရည်ချိုင့်လေး တစ်ဖက်၊ နံပြားတွဲလေး တစ်ဖက်နဲ့ လာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဆီက နံပြားတွဲကို ဝိုင်းဆွဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့။

“အို.....ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ လုပ်ပါဦးဟဲ့”

လန့်ပြီး ငိုယိုနေတဲ့ ကလေးဆီကို ကျွန်မရော ဟိုဘက် အိမ်အောက်ထပ်က ငှက်ပျောသီး သည်ကြီးပါ ပြေးသွားကြတယ်။

“အရင်ခွေးတွေက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခွေးတွေ ဘယ်လိုများဖြစ်ပါလိမ့်”

ဒီခွေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ တရားခံကို ကျွန်မသိတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

နနရည်အင်းဝ

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင် မဟေသီ

ထားခဲ့ပါဆရာ

အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း မျက်လုံး နှစ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ နာခေါင်းထဲကို
ဂေါ်သဇင်ပန်းနဲ့ တိုးဝင်လာတယ်။ လတ်ဆတ်သင်းပျံ့တဲ့ အနံ့၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့စေတဲ့ အနံ့၊ အိပ်ရာ
ထဲကနေ ကျွန်မ လူးလဲထပြီး ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

အို....ကြည့်စမ်း၊ ဂေါ်သဇင်တွေ အများကြီး ပွင့်နေပြီ။

နှင်းရည် သောက်ထားတဲ့ ဂေါ်သဇင်ပန်းတွေ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက် မန်ကျည်းပင်မှာ နွယ်တက်ပြီး ပွင့်နေလိုက်ကြတာ။

သိပ်လှတာပဲ။

ဂေါ်သဇင်ကို ကျွန်မကြိုက်တယ်။

ခွေထိုးပြီး တစ်ခေါင်းလုံး ဖုံးနေအောင် ကျွန်မက ပန်တာ။

သူများတွေ ပန်းသလို ယဉ်ရုံလေး တစ်ခက် နှစ်ခက် မပန်တတ်ပါဘူး။

“ဘယ်လိုတွေ ပန်ပန် အေးသစ်နဲ့ ဂေါ်သဇင်တွေကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် သိပ် စိတ်ချမ်းသာတာပဲ” တဲ့။

ရင်ထဲမှ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ရှားရင်း ကျွန်မ သူ့ကို သတိရလာမိတယ်။ ပါဝါမျက်မှန် အောက်က မျက်လုံး မိုင်းမိုင်းတွေ၊ လုံချည်အစိမ်း၊ အင်္ကျီအဖြူ တိုက်ပုံမီးခိုးရောင်နဲ့ သူ့ပန်ပန်။

အေးသစ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာရယ်။ ဆရာတို့ ပညာတတ်တွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ စကား တတ်တာပဲနော်။ သူတစ်ပါး ကျေနပ်အောင် သိပ်ပြောတတ်တာပဲ။

တကယ်တော့ ဆရာပဲ ပြောတာမဟုတ်လား။ “ဘာလို့အများကြီး ပန်တာလဲ ဟင်၊ တစ်ခတ်နှစ်ခတ် ယဉ်ရုံလေးပဲ ပန်ပါလား” ဆိုတဲ့ စကားလေ။

အေးသစ်တို့က ပညာမတတ်တဲ့ ဈေးသည်တော်ရေ။

စကားအလှတန်ဆာ မဆင်တတ်ဘူး။

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မက တစ်ခေါင်းလုံး ဖုံးနေအောင် ပန်ရမှ ကျေနပ်တာ” လို့ ပြောတော့ “ဘယ်လိုပင် ပန်ပန် အေးသစ်နဲ့ ဂေါ်သဇင်တွေကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ” တဲ့လေ။ ဆရာကို စကားနိုင်လုဖို့ မလွယ်ပါလား ဆရာရယ်။ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ငြင်းပယ်ဖို့လဲ ကျွန်မမှာ မလွယ်လှပါလား။

ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားမိရင်တော့ ကျွန်မ မညာပါဘူး။ ဆရာ့ကို ကျွန်မ သိပ်ငြင်းချင်တာပဲ။ ဆရာတို့က သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ဘာစီးပွားရေးမှ မရှိဘူး။ ဆရာ လခကလေးနဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက် ရုန်းကန်နေရတာ။ မူလတန်းပြ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လခဟာ ဘယ်လောက် ဆိုတာလဲ ကျွန်မ သိတာပေါ့ဆရာ။ ကျွန်မက တောမြို့လေးရဲ့ ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နဲ့ လူလူသူသူ ဆိုပေမယ့် ဒီဆိုင်က ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ မိဘနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ပိုင်လေ။ ဆရာ့ကိုယူရင် ဈေးရောင်းတတ်တာလေး တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆရာ့နောက်ကို ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ရမှာ။ ဆရာက ကျွန်မကို ဘယ်အရင်းအနှီး ထုတ်ပေး နိုင်ပါ့မလဲနော်။

ဒါပေမယ့်ဆရာ၊ နှလုံးသားနဲ့ စဉ်းစားမိရင်တော့ ကျွန်မဟာ ဆရာ့ကို ဘယ်လိုပြောမလဲ ဟိုဒင်း။ ချစ်တဲ့ အဆင့်ထိတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ သိပ်တော့ သနား နေမိတယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံတတ်တဲ့ ဆရာ့ကို ခင်လဲခင်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဆယ်တန်း အဆင့်ကနေ မတက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မက စာပေးစာယူ နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသားလဲဖြစ်၊ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်လဲဖြစ်တဲ့ ဆရာ့ကို အထင်ကြီးတယ် ဆရာ။ တကယ်ပြောတာ ကျွန်မကို ဝိုင်းပိုးနေကြတဲ့ ဆိုင်နားနီချင်း ဆန်သည် လူမျိုးကြီးတို့၊ ရွှေဆိုင်က မုဆိုးဖိုကြီးတို့ထက် ဆရာ့ကို ကျွန်မ အထင်ကြီးတယ်။ မနက်တိုင်း ကျွန်မဆိုင်ရှေ့ကနေ သားအမိနှစ်ယောက်စာ ဈေးအိတ်ကလေးနဲ့ ဖြတ်သွားတတ်တဲ့ ဆရာ့ကို ကျွန်မ သနား နေမိတတ်တယ်။ နွမ်းနေတဲ့ ဆရာ့တိုက်ပုံရယ်၊ ကော်လံ အနားတွေ ဖွာစပြုနေတဲ့ ဆရာ့အင်္ကျီရယ်ကို ကျွန်မ အမှတ်ထားမိပြီး ကျွန်မ အထည်ဆိုင်က တိုက်ပုံစ ရောင်စုံနဲ့ အဖြူစမျိုးစုံကို စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်မ ချုပ်ပေးခဲ့ဖူးတယ် ဆရာ။

ခက်ပါတယ် ဆရာရယ်နော်၊ ကျွန်မသင်ပြင်း ရှိက်မိတယ်။

"ဟဲ့.....ခုမှ သတိရတယ်၊ အေးသစ်ကို သွားကြည့် လိုက်ကြစမ်းပါ။ နေမှ ကောင်းရဲ့လားလို့၊ ညကတော့ အဖျား မရှိတော့ပါဘူး၊ ဟဲ့.....ညည်းက ဘာလဲ၊ ဪ.....အာလူး၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီမယ်.....ကျုပ်က ကြက်သွန် ချိန်နေတယ်၊ ဟိုကောင်မလေး မိထွေး.....ဟိုမယ် ဆားတစ်ပိဿဖိုး ပိုက်ဆံယူ လိုက်စမ်း..."

အိမ်ပြင်ဘက် ကုန်စုံဆိုင်က အမေ့ အလုပ်ရှုပ်သံနဲ့အတူ ညီမလေး မိထွေးရဲ့ "မမအေးသစ် ဆီ သွားကြည့်ဆိုလို့လဲ သွားရသေးတယ်၊ ခါထဲမှပဲ" ဆိုတဲ့ စူအောင့်သံကို ကျွန်မ ကြားရတယ်။

"ကျွန်မ နီးပီ အမေရေ...ဖျားလဲ မဖျားတော့ဘူး၊ ဆာပဲဆာတယ်"

ကျွန်မက အခန်းပြင်ဘက် အမေ့ဆီ လှမ်းအော်ရင်း..... ထွက်လာခဲ့တယ်။ ခေါင်းအုံးဘေးက ကျွန်မ လက်ပတ်နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်ခဲ့တော့ ဆောင်းနာရီက ကိုးနာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်နားမှာ အကြာကြီး ရပ်ခဲ့တာပဲ။ သုံးရက်ဖျားထားတဲ့ အချိန်နဲ့ ဝိုက်ထဲမှာလဲ တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်စပြုပြီ။

"မိထွေး နှင့်အစ်မကို ဆန်ပြုတ် သွားခပ်ပေးလိုက်ဦး၊ ထားခဲ့ အဲဒီ ချိန်လက်စကို၊ ကြောင်အိမ်ထဲက ငါးကြော်လေးလဲ ယူပေးလိုက်၊ ဘာလဲ မဆလာလား၊ ရှိတယ်လေ၊ ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား အတွဲလိုက် ပေါ့မလဲ"

"ရတယ်..... မိထွေး၊ မလာနဲ့ ငါ့ဘာသာ ခပ်သောက်နိုင်တယ်"

ကျွန်မ မျက်နှာသစ်နေတုန်း အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အမေက စီမံခန့်ခွဲ နေတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တဲ့ အိမ်။ ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့ ဆိုတော့ ကုန်စုံဆိုင်က အလုပ် ပိုရှုပ်နေတယ်။ အရင် ဥပုသ်တွေဆို ကျွန်မရော၊ မိထွေးရော၊ အမေရော တစ်ချက်မှ မနားရဘူး၊ အဖေနဲ့ မောင်လေးကတော့ ဒီလိုအချိန် အားမကိုးရပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်လို့ ကောင်းတုန်း။

"မနေတုန်းက ဈေးမှာ ဟိုကျောင်းဆရာ နှင့်လာမေးသေးတယ်၊ နေကောင်းပြီးလာတဲ့"

မိထွေးက ကျွန်မကို ဆန်ပြုတ် ခပ်ပေးရင်း တိုးတိုးပြောတယ်။ ကျွန်မ ဈေးမထွက်နိုင်တဲ့ သုံးရက်လုံး သူလာမေးရှာတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကျွန်မရင်တွေ လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ မိထွေး မရိပ်မိအောင် ဆန်ပြုတ်ကို တစ်ဖွန်းပြီး တစ်ဖွန်း ခပ်သောက် နေမိတယ်။

“ဟော အချိန်မှန် မခင်လှ သမီးလာပြီ ဆွမ်းတော်တွေတောင် သွားပြီး သူက ခုမှ ထမင်း ချက်မှာ၊ ဟဲ့..... ဆန်ဘယ်နှစ်လုံးလဲ၊ ပြော”

“တစ်လုံး”

အမေရဲ့ “ဘာဟဲ့” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကျွန်မရော မိထွေးပါ။ ဆိုင်ရှေ့က ပုဆိုးစုတ်လေး ကိုင်ရင်း ရပ်နေတဲ့ မခင်လှသမီးလေးကို ကြည့်မိတယ်။

“ဟဲ့.....လူက ငါးယောက် ဆန်က တစ်လုံး၊ နှင်တို့ ဘယ်လိုချက်စားကြမှာလဲ”

အမေက ဆန်တစ်လုံး ချိန်ထည့်ပေးရင်း မသိသားဆိုးငါး ပြောနေတာကို မိထွေးက “ကျွတ်” ခနဲ စုတ်သပ်ပြီ။ “အမေကလဲနော် လူငါးယောက်နဲ့ ဆန်တစ်လုံးဆိုကတည်းက ဘာလုပ်စားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မခင်လှတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး အလုပ် မရှိတာကိုလဲ သိရက်သားနဲ့” လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မခင်လှ သမီးလေးနောက်ကို လိုက်ငေးနေမိတဲ့ ကျွန်မဘက် လှည့်လာပြီး

“နှင်... အဲဒီဆရာကလဲဟယ် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ ဘယ်တော့ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် ဒီပုဆိုးနဲ့ ဒီတိုက်ပုံချည့်ပဲ”

ရှုံးမဲ့နေတဲ့ မိထွေးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ရင်ထဲကျည်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ အမြဲတမ်း ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်း နိုင်လှတဲ့ ဆရာကို ကျွန်မမြင်ယောင်လာတယ်။ လူငါးယောက်နဲ့ ဆန်တစ်လုံးတဲ့။ ဆရာတစ်ယောက်ကောဟင်၊ ဆရာလခလေးနဲ့.....။

“ဟဲ့.....အေးသစ်၊ ညည်းနေကောင်းလို့ သွားနိုင်ရင်၊ အဝင်းတို့ အမေ အသုဘလေ သွားပို့ လိုက်ဦး၊ သွားနိုင်မလား၊ မနက်က ညည်းအိပ်နေတုန်းက အဝင်း တစ်ခေါက်လာသေးတယ်”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခုမှပဲ အမှတ်ရတော့တယ်၊ ကျွန်မ ကပျာတယာ ထရပ်မိတယ်။

“ကျွန်မ သွားနိုင်တယ်အမေ၊ ခုပဲ သွားမှာ မသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

အဝင်းနဲ့ ကျွန်မက ဝလုံးတန်းကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ ခုထိလဲ ဈေးထဲမှာ ဈေးအတူတူ ရောင်းရင်း ခင်ကြတုန်း၊ အဝင်းအမေက နာတာရှည် ဖြစ်နေရှာတာ။ ကျွန်မ စများတဲ့နေ့က ဆုံးတာ။ အဝတ်အစား အမြန်လဲပြီး စက်ဘီးလေးဆွဲထွက်တော့ အမေက ပူပန်ပြန်တယ်။

“ညည်းစက်ဘီး နင်းနိုင်ပါ့မလား၊ မိထွေး လိုက်ပို့ခိုင်းရမလား”

“ရတယ် အမေ.....ကျွန်မ နင်းနိုင်တယ်” ဆိုပြီ ကျွန်မထွက်ခဲ့တယ်။ အမှန်က ဒီထက်ပိုပြီး အစောကြီး ရောက်ရမှာ။ ဒါပေမယ့် အဝင်းက ကျွန်မထက်ပိုပြီး သွက်ပါတယ်။ လုပ်လဲ လုပ်နိုင်တယ်။ သူတို့မှာ ဆွေအုပ် မျိုးအုပ်လဲ တောင့်ပါတယ်လေ။ အဝင်းတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လူတွေ တော်တော် ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် အသုဘချမယ့် အချိန်ကတော့ စောပါသေးတယ်။ တစ်ချက်တီးမှာ ချမှာ ဆိုတော့ ခုမှ ဆယ်နှစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး။

ဟဲ့.....အေးသစ်၊ နှင်နေကောင်းသွားပြီးလား”

စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ အိမ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အဝင်းနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဆုံတယ်။ စက်ဘီး စီးလာရလို့ နည်းနည်းမောနေတဲ့ ကျွန်မ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း.....

“နင်....မနက်က လာသေးတယ်ဆို၊ ငါအိပ်ရာထ နောက်ကျသွားလို့ဟယ်....နင် ခုဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အမေအတွက် မြေနုရာ သွားကြည့်မလို့၊ ဘယ်နားမှာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ဟာ နင်လိုက်ခဲ့မလား.....”

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း..... ငါ့မောင်လေးလဲ လိုက်မယ်၊ လာပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီမှာ ဘာမှ လုပ်စရာလဲ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်လိုက်တယ်။ အစက မလိုက်ဘဲ နေမလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ရယ်မသိ၊ ကျွန်မစိတ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလာတာက ဆရာနေတာ မြို့ပြင် ရပ်ကွက်မှာ၊ သင်္ချိုင်းနားက ရပ်ကွက်မှာလေ။ ဘာလဲ..... သုံးရက်မတွေ့ရလို့ သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့ချင်နေလို့လား။ မသိပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်မက ဘာဆိုတာ မှတ်လို့နော်.....။

အဝင်းရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ အဝင်းမောင်လေးက ရှေ့ဆုံးက မြို့ပြင်ဘက် သင်္ချိုင်းဆီကို ကျွန်မတို့ စက်ဘီး နင်းခဲ့ကြတယ်။ ဟော ရှေ့နားမှာ ဆရာတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ရုန်သွားတယ်။ ခက်တာက ဆရာတို့ အိမ်ကို ကျွန်မ မသိဘူး။ အဝင်းလဲ ဘယ်သိမလဲနော်။ ဆရာတို့ ရပ်ကွက်က လွန်ရင်ပဲ သင်္ချိုင်း အဝင်ဝကို လှမ်းမြင်နေရပြီး၊ သင်္ချိုင်းအဝင်းမှာ ကလေးတွေ တော်တော် များများ စုရုံးနေကြတယ်။

“အေးသစ်ရေ၊ မမကြီး ကမ်းမယ့် ဆပ်ပြာကတော့ မလွယ်ကြောဘဲ၊ ဟိုမှာ သတင်းကြားနဲ့ လာစောင့်နေကြတာ တွေလား”

အဝင်း မေးဝေပြတဲ့ မည်းညစ်ညစ်၊ ညှိုးနွမ်းနွမ်းကလေးတွေနဲ့ မိန်းမတချို့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲ မကောင်းဘူး၊ အဝင်းတို့ မမကြီး၊ သူ့အမေအတွက် ကုသိုလ်အဖြစ် ကမ်းမယ့် ဆပ်ပြာ တွေကို သူတို့နှစ်ခါ သုံးခါပြန် ဝင်ယူကြမယ်၊ ပြီးတော့ ရောင်းစားမယ်၊ ရောင်းစားလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ သူတို့ ဆန်ဝယ်ကြလိမ့်မယ်၊ အရင်တုန်းကထက်လဲ လူတွေ ပိုများလာသလိုပဲ။

ကျွန်မတို့ သင်္ချိုင်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြတော့ သင်္ချိုင်းထဲက ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွေမှ မြေမြှုပ်ဖို့ နေရာ လာကြည့်တဲ့ သူတွေနဲ့ သုဘရာဇာတွေကို မြင်ရတယ်။ အဝင်းမောင်လေးက “ဟိုမှာ ငါပြောထားခဲ့တဲ့ သုဘရာဇာကြီး” လို့ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားတယ်။

“ဦးကြီး..... ကျွန်တော်တို့ အမေမြေနုရာ ကြည့်ချင်လို့ ဘယ်နားမလဲ” သုဘရာဇာ ဦးကြီးက ကျွန်မတို့တွေကို ခပ်အေးအေးကြည့်တယ်။

“နာမည်ပြောလေကွာ၊ ဒီနေ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရှိတာကွ”

အဝင်းဆီက “ဒေါ်သိန်းခင်” ဆိုတဲ့ အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။

“အော်..... ဒေါ်သိန်းခင်လား၊ ဟောဟိုနားမှာလာလေ၊ လိုက်ပြမယ်၊ ကျင်းတောင် တူးပြီး လုနေပြီ”

အဝင်းမောင်လေးက အိတ်ထောင်ထဲနှိုက်ပြီး.....

“ဦးကြီးကို ကျင်းတူးခ မပေးရသေးဘူး၊ ရှေးဦးကြီး ပြောထားတာ ငါးရာနော်”

“အေးပါ”

သုဘရာဇာကြီးက ငွေငါးရာကို မမူသလို လက်ထဲ ကိုင်လာတယ်။ နည်းနည်း လျှောက်မိတာ နဲ့ တူးထားတဲ့ မြေစာပုံ တစ်ပုံကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ သုဘရာဇာကြီးက မေးငဲ့ရင်း “အဲဒါပဲကွ” တဲ့။ နေရာလေးက ကောင်းပါတယ်။ ကုန်းမြင့်မြင့်လေးပေါ်မှာ။

“ကျင်းကို သွားကြည့်ဦးမလား၊ လာလေ၊ ကျင်းက ပြီးလောက်ပါပြီ”

“ငါ့ကောင်တွေကို ပိုက်ဆံပေးရဦးမယ်ကွ”

အဝင်းက ကျင်းကို မကြည့်ချင်တာနဲ့ မြေစာပုံနားမှာပဲ ကျွန်မတို့ရပ် ကြတယ်။ သုဘရာဇာကြီးက ပေါက်တူး နှစ်လက်ကိုင်ပြီး ကျင်းထိပ်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဆီ သွားတယ်။ လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ငါးရာထဲက နှစ်ရာကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်တယ် ဟိုလူနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ရာစီ ပေးရင်း ကျင်းထဲကိုလည်း ရာတန်တစ်ရွက် လှမ်းချပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျင်းထဲ လက်ကမ်းပေးရင်း သူ့အသံ ကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ တဟားဟား ရယ်နေသေးတယ်။ သုဘရာဇာကြီးရဲ့ လက်ကို ခိုတွယ်ပြီး ကျင်းပေါ်ကို လူတစ်ယောက် တက်လာတယ်။ အို..... ဘုရားရေ ကျွန်မတို့ကို ကျောပေးပြီး စကားပြောနေတဲ့ အဲဒီလူက မြေကြီးတွေ ပေကျံနေတဲ့ အရောင်လွင့် ပုဆိုးစိမ်း ကုပ်ဖွာနေတဲ့ အင်္ကျီအဖြူ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာတယ်။ အားကိုးရာ တစ်ခုလို အဝင်းလက်ကို ကျွန်မ တုန်တုန်ယင်ယင် လှမ်းဆုပ်လိုက် တုန်းမှာပဲ၊ သူ.....သူ အဲဒီလူက ကျွန်မတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဆရာ.....”

အို..... ဒီခဏကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်ပါတော့မလဲ။ ချွေးတွေနဲ့ မြေကြီးတွေ၊ ရှက်ခြင်းနဲ့ နာကြည်းခြင်းတွေ ရောနှော ပေါင်းစပ် ပေကျံနေတဲ့ သူ့မျက်နှာ၊ မြေကြီးတွေ စွန်းထင်နေတဲ့ ပုဆိုးစိမ်းနွမ်းနဲ့ အင်္ကျီဖြူနွမ်း၊ ပြီးတော့ ပေါက်တူးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မြေဖြူ ကိုင်နေကျ သူ့လက်ချောင်းတွေ၊ သူတွေ့ချင်နေတဲ့ ကျွန်မကို တွေ့လိုက်လို့ ဖျတ်ခနဲ့ ဝင်းလက်သွားတဲ့ ပါဝါ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံး မှိုင်းမှိုင်းတွေကို မြင်လိုက်ရတာက ခဏလေးရယ်၊ ခေါင်းကို အမြန် ငဲ့ချရင်း သူထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဆရာရယ်.....။

ကျွန်မနှလုံးသားတွေ ပေါက်ထွက်လှမတတ် ခုန်နေပါတယ်ဆရာ။

ကျွန်မလေ ဆရာကို ချစ်တယ်ဆရာ၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလေ ကျွန်မ သိပ် ဝမ်းနည်းတယ် ဆရာ၊ သိပ်ငိုချင်တယ်၊ ကျွန်မ ငိုပါရစေနော်။

နနရည်အင်းဝ

၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်း

ဟင်းထုပ်

မနက်လင်းပြီဆိုတာနဲ့ ခင်မွေးတို့ ပျံကျ ဈေးတန်းကလေး ဆူညံစပြုပြီ။ ပျံကျဈေးသူတို့ရဲ့ စူးရှမှု၊ ပြာလွဲလွဲ၊ အက်ကွဲကွဲ အသံမျိုးစုံဟာ ပျံကျဈေးကလေးကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေတယ်။

“ဟောဒီမှာ မျှစ်ချိုနလေးတွေ အစိတ်သားကို နှစ်ကျပ်၊ နံနံပင်တွေ အရိုင်းစည်းတွေ တစ်စည်းမှ တစ်ကျပ်တည်း..... တစ်ကျပ်တည်း၊ ပေါပေါလေးတွေ ပေးကုန်ပြီ”

ဒါက စူးရှမှု အက်ကွဲကွဲ အေးမြင့်မာရဲ့ အသံပေါ့။

“ပေါတာလေးနဲ့ လတ်တာလေးကို စားမယ် အစ်ကိုရေ၊ ချဉ်ပေါင်တွေ၊ ကန်စွန်းတွေ၊ ကန်စွန်းတွေ၊ ချဉ်ပေါင်တွေကတော့ ပေါသလားလို့ မမေးနဲ့၊ လတ်သလားလို့ မမေးနဲ့၊ သူများအတိုင်းပဲ” ဆိုတဲ့ ပြာလွဲလွဲ နှာခေါင်းသံ ပိုင်ရှင်ကတော့ အဝင်းမလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ကန္တကလျကောင်လေး။

“လာ.....လာ..ဒီမှာ ကြက်သွန်၊ အာလူး၊ ကြက်သွန် အာလူး” ဆိုပြီး ထပ်တလဲလဲ ပေါ်ထွက်နေတဲ့ တိုးတိုးနဲ့ လေးလေး အသံပိုင်ရှင်က ဒေါ်ကြီးသိန်း။

ခင်မွေးအသံကတော့ သေးသေးစူးစူးလေး။

“ပဲသီးတွေ၊ ခရမ်းသီးတွေ၊ မုန့်လာတွေက ဒီမှာလေ၊ ဟင်းရွက်စုံဒီမှာ ရတယ်” လို့များ ခင်မွေး အသံကုန် တင်လိုက်ရင် ဈေးဝယ်တွေ ချာခနဲ့ လှည့်ကြည့်ရခြေ။ ဆိုင်နီးချင်းတွေကလဲ မျက်စောင်း ထိုးကြခြေ။ အဝင်းမဆို ခပ်ပိုပိုနဲ့ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကျောပြီး နားတွေကို ပိတ်ရသေးတာ။

ဒီနေ့က ဥပုသ်နေ့ ဆိုတော့ ပျံကျဈေးတန်းက ပိုစည်ကားနေ သလိုပဲ။ ဈေးရုံကြီး ပိတ်တယ်လေ။

“ဦးကလဲ ဒါလေးများ၊ ယူသွားပါဦးရဲ့၊ တရုတ်ကန်စွန်း စင်စစ်လေး ကြော်စား၊ အားရှိတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ခုလို အားပေးတာ”

လုပ်ကုန်ပြီး အဝင်းမတို့ကတော့။ မျှစ်လေ့ထဲကို လက်နဲ့ ထိုးဖွရင်းက အေးမြင့်မာ အဝင်းမ ဆီကို လှမ်းကြည့်မိအောင် ကြည့်လိုက်မိသေးတယ်။

အဝင်းမက သနပ်ခါးနဲ့၊ ကာချယ်နဲ့။ ခင်မွေးတို့ တစ်တွေက တစ်ယောက်မှ သနပ်ခါး မပါကြဘူး။ ဒေါ်ကြီးသိန်းကတော့ လူကြီးမို့ ထားပါတော့၊ ဟိုအပျိုလေး အရွယ်လေး မိမွေးကလဲ မျက်နှာပြောင်နဲ့၊ အေးမြင့်မာတို့ကတော့ ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ယောက်ျားနဲ့တုံတဲ့ အကြောင်းရင်း တွေထဲမှာ ဒီသနပ်ခါး မလိမ်းတဲ့အမှု ပါတယ်။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို

တော်တော် သနပ်ခါးလိမ်းစေချင်တယ်။ ဒါဖြင့် ထားပါလားလို့။ အိမ်မှာ ဖိပ်နဲ့နှပ်ပြီး နေရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ထားပါလားလို့။ မိုးမလင်းခင် မျက်နှာတောင် အနိုင်နိုင်သစ်ပြီး ပြေးရတဲ့ ပျံကျဈေးသည်မ ဘဝမှာ ဘာလို့ ထားသေးတုန်း။

“နံနံပင် ပေးပါဦး”

“ဪ.....ယူလေမမ၊ အရိုင်းစည်းကြီးတွေ တစ်ကျပ်ပါ။ ကဲ.....မျှစ်ချိုနုလေးတွေ ဒီဘက်မှာ ပေါပေါလေး၊ နံနံပင်တွေ ပေါပေါလေး”

“အေးမြင့်မာ ဒေါ်ကြီးကို ကျပ်တန် တစ်ရွက်လောက်၊ ဘာယူမလဲ ကလေး ယူလေ”

အေးမြင့်မာဆီက ကျပ်တန် တစ်ရွက်ကို ဈေးဝယ်သူငယ်လေးဆီ လှမ်းအမ်းတုန်း သဲခနဲ ဆူညံ ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်ကြီးသိန်း တိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ရင်တွေတုန်လာတယ်။ ဘာလဲဟဲ့၊ ဪ..... ငါးသည်တွေ ဘက်က ရန်ဖြစ်တာ၊ ဘုရား....ဘုရား ခုတလော ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိပါဘူး။ ရုတ်ရုတ် သဲသဲဆို ထိတ်လန့်ပြီး ရင်တွေတုန်။ ဟာတာတာ မောတောတောကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ အသက် ကြီးလာလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ တကယ်တော့ ဒီအသံဗလံတွေ ကြားထဲမှာ ကိုယ်တစ်လျှောက်လုံး နေလာ ခဲ့တာပဲဟာ။ အင်း- ဟာတာတာကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတာဟာ အစားအသောက် ချွေလို့များလား။ ဟုတ် မထင်ပါဘူးလေ။ ကိုယ်ချွေတယ်ဆိုတာ အေးမြင့်မာတို့ မွေးမွေးတို့ မိမထင်ပါဘူး။ ငယ်ရွယ်သူတွေ ဘယ်ချွေချင်ကြပါ့မလဲနော်။ ဒါပေမယ့် ချွေကြရတယ်။ မိသားစုတွေနဲ့ ဝင်ငွေနှည်းနည်းလေးနဲ့၊ ကြွေးနဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့၊ အဝင်းမလေးလဲ ဒီလိုပဲ။

“ဘူးသီနုနုလေးတွေ၊ ခရမ်းချိုသီးကြီးတွေကတော့ ဒီမှာနော်၊ ဘူးသီးဟင်း ခါးလေး ချက်မလား၊ ခရမ်းသီးလေး နှပ်မလား”

“ဟေ့..... ကိုယ့်ချစ်ချစ်နဲ့ ကျမှ ဟင်းစီစဉ်ဟေ့၊ သူများတွေ လိုက်စီစဉ် ပေးမနေနဲ့၊ နားငြီးတယ်”

အဝင်းမကို ခင်မွှေး မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ နားငြီးရင် နားပိတ်ထားဟေ့လို့ အသံစူးစူးနဲ့လဲ ပြန်အော်လိုက်တယ်။

ကုန်တွေပြင်နေတဲ့ လက်ကလဲ ခရမ်းသီး အပုတ်တစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဘေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာလဲ တစ်လုံး။ ဟင်း.....ဟောဒီ ဆူးပုတ်ရွက်စည်းကလဲ ပစ်ရပါပြီ။ ဝါပြီး အကုန်ကြွေကျတော့မယ်။ ရက်ကြာတော့ ရေကနာလာရော။ ကဲ.....သွားပေရော ဆူးပုတ်ရွက်တစ်စည်း၊ ဂေါ်ဖီရွက်တွေ ကလည်းအပြင်က ဟာတွေက ဝါတောင် လာကြပြီ။ နွမ်းတာကလဲ မြန်လိုက်တာ၊ ကုန်စိမ်း ရောင်းရတာများ အဲဒါ စိတ်ညစ်တာ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဒီအနွမ်းတွေကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေပေါချက်စား ပစ်တာပေါ့။ နွမ်းရင် ဈေးဝယ်ကလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ခုတော့ ဈေးဝယ်ကလည်း အနွမ်းဈေးနဲ့ ဝယ်တယ်။ ကိုယ်လဲ ချက်မစားနိုင်တော့ဘူး။

“ခင်မွှေးရေ”

“ဘာလဲဟဲ့”

အချက်ပေးတဲ့ အသံနဲ့ ခေါ်တဲ့ အဝင်းမဆီကို ခင်မွှေး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အဝင်းမ မျက်စသွားရာ ဒေါ်ကြီးသိန်းနဲ့ အေးမြင့်မာတို့ဘေးမှာ၊ ဩ...ဟိုလူကြီးလား၊ အသားမည်းမည်း၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနဲ့ လူကြီးက အာလူးပုတ်တွေ၊ ကြက်သွန်ပုပ်တွေ၊ မျှစ်အခွံတွေ အရင့်တွေ နံနံပင် အနာတွေကို သူ့အိတ်မည်းကြီးထဲ ကျူးထည့်နေတယ်။ ဒေါ်ကြီးသိန်းနဲ့ အေးမြင့်မာတို့ လွှင့်ပစ် ထားတာတွေပေါ့။ သည်လိုဈေးနဲ့မှ မရောင်းရတော့တဲ့ ဟာတွေလေ။

လူကြီးက အဝင်းမ ဘေးနားက အရွက်ပါလေကာ ချဉ်ပေါင် အရိပ်တွေနဲ့ ကန်စွန်းရိုးနီ အရိပ်တွေကိုပါ ကျူးထည့် နေပြန်တယ်။ ခင်မွှေး ပစ်ထားတဲ့ ခရမ်းသီးပုပ်နဲ့ ဆူးပုပ်စည်း အဝါကြွေတွေ၊ ဂေါ်ဖီရွက် အဝါတွေရောပေါ့။ လူကြီးက ခပ်တည်တည်ရယ်။ ဘယ်သူမှလဲ မကြည့်ဘူး။ ဒေါ်ကြီးသိန်းနဲ့ လူကြီးနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ ထင်တယ်။ ငါးဆယ်တော့ ရှိရောပေါ့။

ခင်မွှေးတို့နား လာပြီးတာနဲ့ လူကြီး ငါးသည်တွေဘက် ရောက်သွားပြီး ကြည့်.....ကြည့်၊ ငါးသည်တွေ ဘေးပုံထားတဲ့ ငါးအညစ်အကြေးတွေ အကြေးခွံတွေကို ဝင်ကျိုးကုန်ပြီ။ ခင်မွှေးတို့ တစ်တွေ သူ့ဆီကနေ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ကြရင်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိ ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် အသံတွေကို ထုတ်လွှင့် အော်ဟစ်လိုက်ကြရင်း ဈေးရောင်းကြပြန်တယ်။

“စိပ်ပုတီး စိပ်ပုတီး စိပ်ပုတီး”

နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ ပုတီးတွေရောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးလာပြီ။ ဈေးဝယ်တွေ ကြားထဲမှာ ပုတီးတွေ အတင်း လှုပ်ရမ်း ပြနေပေမယ့် ဘယ်သူကမှလဲ သိပ်မဝယ်ကြဘူးနော်။ ဟောဟို ဟာမလေးလဲ လာနေပြီဟေ့။ သတိထားကြ။ သခွားသီးတို့၊ သရက်သီးတို့ ဘာတို့ကို ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ စားပစ်တတ်တဲ့ စိတ်မနှံ့တန် ကောင်မလေးပေါ့။ သနပ်ခါး ဘဲကျားနဲ့ ပါးစပ်ထဲကလဲ ဘာတွေလဲ မသိ၊ ပလုတ်ပလောင်းဝါးလို့၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်နေ့တခြား ပိန်လိုက်လာ သလိုပဲ။

သားတို့ သမီးတို့ မြေးတို့ရယ် အဘိုးဟာလဲ အရင်တုန်းက ဒီဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းစားတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခုတော့ အဘိုး အသက်ရှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိပါပြီ။ ဘာမှ မလုပ်နိုင်၊ မကိုင်နိုင်၊ မစားနိုင်တော့လို့ အဘိုးကို ကျွေးကြပါ ဦးကွယ်”

ဒီအဘိုးရဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း အသံကတော့ ကြားရသူတိုင်းကို စိတ်ထိခိုက်စေတယ်။ မေးစေ့နဲ့ မြေကြီးနဲ့ ထိမတတ်ကိုင်း နေရာတဲ့ ခါးကို တောင်ဝှေးနဲ့ ဖေးမရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နေရာတဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ လည်ပင်းက လွယ်အိတ်ကလေးထဲကို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံ ထည့်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒေါ်ကြီးသိန်းဆို အဲဒီ အဘိုးလာတိုင်း မျက်ရည်ကတဝဲဝဲ။ အားကိုး အားထား မရှိတဲ့ အမျိုးကြီး တစ်ကိုယ်တည်းက ငါကြီးရင်လဲ ဒီလိုပဲ ဒီဈေးထဲမှာ လာရမလား မသိဘူး နော်တဲ့။

“အဝင်းမရေ၊ ဝိုက်ဆာလိုက်တာဟယ်၊ အိပ်လဲအိပ်ချင်တယ်”

ဒီလိုအချိန်ဆို ဂါထာလိုရွတ်နေကျ ခင်မွှေးရဲ့ ညည်းညူသံကို အေးမြင့်မာက ထောက်ခံတယ်။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူးတဲ့။

“အတိုင်အဖောက် တော်တော်ညီနေကြ။ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်လဲ ကိုယ်ကြည့်ကြဦး၊ ဒေဝေါက မဲလို့ သဲလို့”

“ဟဲ့ လာပြီဟဲ့ လာပြီဟဲ့”

အဝင်းမတောင် စကားမဆုံးသေးဘူး။ ရန်ကုန်မိုး ပီသလိုက်တာ၊ ဒေါ်ကြီးသိန်းရဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပလတ်စတစ် အမိုးလေးအောက်ကို ခင်မွှေးတို့ တစ်တွေ စုပြုံတိုးဝှေးပြီး မိုးခို ကြရတယ်။ ခင်မွှေးတို့ အဝင်းမတို့ ကုန်စိမ်းတွေက ဘာအရေးလဲ၊ မိုးမိတော့လဲ ရေဆွတ်ပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့။ ဒေါ်ကြီးသိန်း ကြက်သွန်တွေကသာ မိုးစို မခံနိုင်တာ။

“တိတ်ပါတော့ဟယ် မိုးကလဲ ငါတို့ ထမင်းဆာနေပြီ”

ဒေါ်ကြီးသိန်း အသံ တိုးတိုးလိုလဲ အားလုံးဆီက အသံတွေ ထွက်လာကြတယ်။ ဈေးကွဲ ချိန်လေ၊ ဈေးကွဲချိန် ဖြစ်သလို၊ ထမင်းစားချိန်လဲ ဖြစ်တယ်။ ထမင်းစား ပြီးရင် ဒီနားမှာပဲ တရေးတမေး အိပ်ပြီး ညနေဈေးကို စောင့်ကြရမယ်။

လောလောဆယ်ကတော့ ဒီမိုးလေး တိတ်ရင် အားလုံး ထမင်းစားကြဖို့ပဲ။

“အဝင်းမရယ် ထမင်းသွားဝယ်တာ အိမ်ထောင်များကျနေ ပလားလို့အေ.....”

“အောင်မာ....နောက်ဆို ကိုယ့်ဘာကိုယ်သွားဝယ်ကြ၊ ကျုပ်ဝယ်မခိုင်းကြနဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့အေ၊ ညည်းကလဲ စိတ်မကောက်ပါနဲ့၊ ညည်းဝယ်မှ ထမင်းက ပိုရတာအေ၊ ခင်မွှေး မပြောပါနဲ့ဟဲ့”

အေးမြင့်မာ လက်ထဲက ထမင်းထုပ်တွေကို ခင်မွှေးက မျက်စာင်း ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တယ်။ ထမင်း သုံးကျပ်ဖိုးကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အသေးတစ်လုံး မပြည့် တပြည့် ရအောင် အဝင်းမခို့ ဝယ်နိုင်တာ။ ဒါပေမယ့် ခင်မွှေးတော့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မဝပေါင်။

ထမင်းဖြူ ထုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီ ရှေ့ချရင်း ခင်မွှေးတို့တစ်တွေ ငြိမ်သက်နေကြတယ်။ အဝင်းမ ဆီက တံတွေးကို ဂလုခနဲ မျိုချသံ ထွက်လာတယ်။ ဆာလှပြီးလေ။ ဒါပေမယ့် စားလို့မှ မရ သေးတာ။ ထမင်းပဲရှိပြီး ဟင်းမရှိသေးဘူး လေ။

“ဟင်းထုပ်.....ဟင်းထုပ်”

ဟော.....လာပြီ ဆိုတဲ့ အသံတွေ တစ်ညီတည်း ထွက်သွားကြပြီး ခေါင်းတွေချာခနဲ လည်သွားကြတယ်။ ဟင်းထုပ်၊ ဟင်းထုပ်ဆိုတဲ့ မာဆတ်ဆတ် အသံဟာ ပျံ့ကျ ဈေးသူဈေးသားတွေ အတွက် အင်မတန် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိတဲ့အသံ။ ဟိုမှာ လာနေပါပြီ။ ဟင်းထုပ်ကလေးတွေ အပြည့်နဲ့ ဆွဲခြင်းဆွဲထားတဲ့ ဟင်းထုပ်သည် လာနေပါပြီ။ ခင်မွှေးတို့ တစ်တွေ ငါးကျပ်တန် အနွမ်းလေးတွေကို အဆင်သင့် ထုတ်ထားလိုက်ကြတယ်။

“ဒီကိုလေးထုပ်”

ခင်မွှေးတို့ ရှေ့ကို ငါးကျပ်တန် ဟင်းထုပ် ပူပူနွေးနွေးလေးတွေ ရောက်လာတယ်။ မဆလာနဲ့ တသင်းသင်းက ပျံကျချေးတစ်ခုလုံးကိုတောင် ဖုံးသွား မတတ်ဘဲ။ ပိုးစော်နဲ့ ထမင်းကိုတော့ အသာလေး ဖုံးနိုင်တာပေါ့။

ဟင်းထုပ်သည်ကို ဟိုက ဒီက လှမ်းခေါ်ကြတယ်။ မရလိုက်မှာ စိုးလို့။ ငါးကျပ်တန်ဟင်း ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ဘူးလေ။

ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက်ပဲ ခေါ်ခေါ် အသားမည်းမည်း တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုးနဲ့ အသက် ငါးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ဟင်းထုပ်သည် လူကြီးက ဘာမှလဲ ပြန်မပြော ပြန်မဆို ခပ်တည်တည်ပဲ။ မနက်တုန်းကလို ခပ်တည်တည်ပဲ။

ကျွတ်ကျွတ်အိတ် ထမင်းထုပ်ထဲမှာ ခင်မွှေး ဆမ်းလိုက်တဲ့ ဟင်းထဲက ငါးအကြေးခွံ ဖတ်လေးက ငရုတ်ဆီရောင် ဝင်းလို့။ ပြီးတော့ ခရမ်းသီးဖတ် တစ်ဖတ်၊ ထမင်းလုတ်ကို ဆုပ်လုဆဲဆဲ ခင်မွှေးလက်တွေ တွန့်သွားတယ်။ ခင်မွှေးကျမှနော်.... အို.... ဘာတွန့်စရာရှိလဲ၊ ဆာလှပြီ။ ဟိုမှာ သူများတွေ စားနေလိုက် ကြတာ။

ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသွင်းရင်း ရှေ့က ခရမ်းသီးပုံပေါ် ခင်မွှေး မျက်လုံးရောက်တယ်။ ပိုးပေါက် ခရမ်းသီး ပုပ်ထဲက တရွရွ ထွက်လာတဲ့ ပိုးလောက်ကလေးက ခင်မွှေးကို လှောင်ပြီး ပြုံးပြနေသလိုပဲလား.....။

နနုရည်အင်းဝ
၁၉၉၁ ကလျာမဂ္ဂဇင်း

ထမင်းတွေပုံ ဟင်းတွေပုံ

ဒီနေ့မှာပဲ အချိန်တွေရယ် ကုန်ခဲလိုက်ပါဘိတော့။

ညနေလေးနာရီကလည်း ထိုးခဲလိုက်ပါဘိတော့။

တဝှို့ဝှို့ သံစုံအောင်မြည်နေအောင် ဗိုက်ပိန်ချပ်လေးကို ခဏခဏ ပွတ်သပ် ငုံကြည့်ရင်း “ရေပေါ” မျှော်လင့် စောင့်စားနေရတာ ကြာလှပါပေကော။ မနက်ကတည်းက ဆန်တစ်ဆုပ်မြှတ် ရေကျကျကို သားအဖနှစ်ယောက် ဝေမျှသောက်ပြီးတဲ့ မနက် ကိုးနာရီ လောက်ကတည်းက ရေပေါ စောင့်နေရတာ။ ဘယ်သူ့ကိုရမလဲ၊ ထမင်းလေ ထမင်း၊ ထမင်း။ ရေပေါတို့ မြန်မာပြည်သားတိုင်း မစားရ မနေနိုင်တဲ့ ထမင်းပေါ့။

ရေပေါကျောင်းက မထွက်ခင် လေးတန်းမှာတုန်းက ဆရာကသင်တယ်။ ထမင်းအသက် ခုနှစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်တဲ့၊ ဟင့်အင်း ရေအသက် တစ်မနက်တဲ့ ဟင့်အင်း ထမင်းမက်တဲ့ ရေပေါကတော့ အဲဒီ အဆိုကို ပြင်ချင်တယ် “ထမင်းအသက် တစ်မနက်၊ ရေအသက် ခုနှစ်ရက်” လို့ပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထမင်း တစ်ခုတည်းကိုပဲ အားပြု ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလို့လား မသိဘူး။ ရေပေါ ထမင်းကို မက်တယ်။ ဆန် နီသည်ဖြစ်စေ၊ ဝါသည်ဖြစ်စေ၊ ဟင်းပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ ထမင်းကို စားလိုက်ရမှ တင်းတိမ်တယ်။ ရေပေါ စိတ်ထင်လေ။ ရေကိုသာ ခုနှစ်ရက် အငတ်ခံနိုင်မယ်။ ထမင်းကိုတော့ တစ်မနက် အငတ်မခံနိုင်ပါဘူးလို့၊ ဟားဟား ခုတော့လည်း ငိုချင်စရာ အကောင်းသား၊ ရေပေါတို့ သားအဖ ထမင်းမစားရတာ တစ်မနက်မက၊ တစ်ညနေမက၊ ခုနှစ်ရက်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ရေပေါတို့ သားအဖတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခုချိန်မှာတော့ သူသူငါငါဆိုတာကိုပဲ အလုပ်အကိုင်တွေက မဖြစ်၊ ဆန်ဈေးက နှစ်ဆယ်နဲ့ ကန်စွန်း၉၊ ပိန်းဥပြုတ်တစ်လှည့် ဘာမှ မပြုတ်တာ တစ်လှည့်နဲ့ အသက်ဆက်နေရတဲ့ ရေပေါတို့လို လူမျိုးတွေလည်း ရွာထဲမှာ အပုံပေါ့။ ရွာထဲမှာ ထမင်းမှန်အောင် စားနိုင်တဲ့ အိမ်က နည်းနည်းရယ်။ သူတို့တောင် ခုတစ်လော ခေါက်ဆွဲတစ်လှည့် ချာပါတတ်လှည့်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီနေအဖို့ အားလုံးက မျှော်လင့်နေကြပါသည် ဖြစ်နေတာ။ ရေပေါတို့ရွာမှာ ဒီနေ့ညနေ လေးနာရီ ဆန်သုံးတင်းဟင်းချက်၊ စတုဒီသာ ထမင်းအလှူရှိတယ်လေ။

ထမင်းအလှူရှင်က မန္တလေးက ဒီရွာသား၊ မန္တလေး ဈေးချိုထဲမှာ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်၊ သုံးဆိုင်နဲ့ စီးပွားရေး ပြေလည်နေတဲ့သူ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ဒီရွာက သူ့အမျိုးသမီး အိမ်မှာ စတည်းချပြီး လာကျွေးတာ။

တကယ်တော်တဲ့လူ၊ ရွာထဲကဆိုသူ မလာခင်ကတည်းက လာကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ အသံ ကြားကတည်းက တစ်ရွာလုံး သာဝုခေါ်နေကြတာ။ သူတကယ် ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ဝနေတဲ့လူတွေကို ကျွေးတာထက် မဝတဲ့လူတွေကို ကျွေးတာ ပိုပြီးတော့ သူကုသိုလ်ရဦးမယ်။

ဆန်က သုံးတင်းချက်၊ ဟင်းက ဝက်သားနဲ့ ကုလားပဲရော၊ ပဲတီချဉ်သုတ်တဲ့။ သိပ်မြိန်မှာပဲ။ မစားရတဲ့ရက်တွေကို အတိုးချပြီး ရေပေါ အားရပါးရ စားပစ်လိုက်စမ်းမယ်။ အင်းတစ်ခုပဲ၊ တစ်ခုပဲ ဆန်သုံးတင်းချက်နဲ့ ရွာရှိ လူအားနဲ့က မျှဘူး။ ဦးသူဝင်စား၊ ထမင်းဟင်းကုန်တာနဲ့ ကုန်တန် ဝတန်ပဲ ဆိုတော့ မကုန်ခင်မှာ ဝဖို့ အတွက် ရေပေါ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။

အရေးထဲမှာ အဖေကလည်း ခုထိ ပေါ်မလာဘူး။ အမေတို့ သွားနေတဲ့ ကျည်းတောက လူကြိုလာတယ် ဆိုတာနဲ့ ငေါက်ခနဲ ထသွားလိုက်တာ ကြာလှပြီ။ အေးလေ အချိန်ကစောတော့ စောပါ သေးတယ်။

အဖေပြန်လာရင် ကျည်းတောမှာ အမေတို့ နပ်မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အသံပဲ ကြားပါရစေ။ အမေ့အစ်မ ကြီးတော်ကြီးတို့ကတော့ စားနိုင် သောက်နိုင်တဲ့ လူတွေပါ။

လယ်ပိုင် ယာပိုင်တွေပါ။ အမေသာ လယ်မပိုင်၊ ယာမပိုင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုကိုပဲ ပိုင်တဲ့ မင်းနေပြည်တော်ဟောင်းသား အဖေကို ယူမိလို့ မစားနိုင် မသောက်နိုင်လို့ လူခွဲပြီး အစ်မဆီပြေးတဲ့ အမေတို့ သားအမိ သုံးသောက်ကို ကြီးတော်ကြီးတို့ ကြည်ဖြူပါစေ၊ သဒ္ဓါပါစေ၊ အမေနဲ့အတူတူ ရေပေါအောက် အလတ် မစိန်ဝင်းရွှေနဲ့ အငယ်ကောင် ငွေပေါတို့ နှစ်ကောင် ပါသွားသေးတယ်။ ရေပေါကမှ လေးတန်းအထိ နေခဲ့ ဖူးသေးတယ်။ စိန်ဝင်းရွှေက တစ်တန်းတောင် မရောက်ဘူး။ သူငယ်တန်းကြီးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး အမေက ကျောင်းနှုတ်ပစ်တယ်။ ငွေပေါကတော့ တစ်တန်း ရောက်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်လည်း သိပ်စာတတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းမှ မလိုက်ရတော့တာ။ ဒီကောင့်အသက်က ခုဆိုရှစ်နှစ်၊ အလတ်မက ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ရေပေါက ဆယ့်ငါးနှစ်။

ရေပေါတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲမှာ ထမင်းအစား အကြီးဆုံးမို့ ထမင်းစားချိန်တိုင်း ရေပေါကို တုတ်နဲ့အမေ တဖတ်ဖတ် ချတာကို သတိရမိတိုင်း ရေပေါ ထမင်း ပိုဆာလာတယ်။ အဖေ မြင်းလှည်း မောင်းလိုက်၊ ငှက်ခတ်လိုက်၊ သံသပိတ် ရိုက်လိုက်နဲ့ကြုံရာ ကျပ်နား အလုပ်တွေလုပ်ပြီး အဆင်ပြေလာတဲ့ အခါမှာ အမေချက်တဲ့ ချဉ်ပေါင်စပ်ချဉ်နဲ့ ဝက်အူချက်ကို ရေပေါအောက်မေ့လိုက်တာ၊ နှုတ်ခမ်းတွေကို ရေပေါလျှာနဲ့ လိမ်းသပ်မိတယ်။ မရောက်သေးဘူးလား။ လေးနာရီရယ် ရောက်ပါတော့။

“မြန်မာစံတော်ချိန်မှာလဲ တစ်နာရီခွဲ ရှိပြီမို့ မြန်မာပိုင်း အစီအစဉ်များ ဤတွင် ရပ်ဆိုင်းပြီး”

ဟိုဘက် သုံးအိမ်ကျော် ဦးချစ်တီးတို့အိမ်က ရေဒီယိုကို ရေဒီယို ကဗျာကယာ နားစွင့်ရတယ်။ အဲ..... တစ်နာရီတော့ခွဲပြီ။ ဦးချစ်တီးတို့ကလည်း ပြီးခါနီးမှပဲ ရေဒီယို ဖွင့်ပေးတော့တယ်။ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ရေဒီယိုလေး လှမ်းနားထောင်နေမလို့ဟာ၊ သီချင်းလာလိုက် ဒေါက်ခနဲ ပိတ်လိုက် တော်ကြာနေ ပြန်ဖွင့်လိုက်၊ ဒေါက်ခနဲ ပိတ်လိုက်နဲ့ အလကား ကလိနေတယ်။ အရင်ဆို အစကနေ အဆုံး အကျယ်ကြီး မိုင်ကုန် တင်နေကျ။ နားထောင်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နေ့ကျမှ သူက ကလိနေတယ်။

အင်း..... တစ်နာရီခွဲဆိုတော့ သုံးနာရီထိုးဖို့ ဘာလိုတော့မလဲ။ ရေပေါတိရွာ လယ်ယာ ဖွံ့ဖြိုးရေး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်၊ ရေနွေးသောက်သွားတဲ့ သူတွေတောင်ရွာလမ်းမမှာ စည်လာပြီ။

ရေပေါ ကောက်ခန့် ထထွက်လာခဲ့တယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ကြီးနဲ့ အိမ်မှာနေမယ့် အတူတူ ဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုင် သွားတိုင်း၊ ရေနွေးသောက်ပြီး ဟိုစကား ဒီစကားနားထောင် နေတာက မြန်မြန် အချိန် ကုန်မယ်။

“ဟေ့ကောင် ရေပေါ ရေနွေးသောက်တဲ့ ကောင်က ဟိုဘက် တိုးပေးလိုက်ဦးကွ၊ လူကြီးတွေကို”

ဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုင် တာဝန်ခံ ကိုအောင်တင့်က လှမ်းမာန်တော့ လူပျိုပေါက်ရေပေါ နည်းနည်းတော့ ရှက်မိသား။ ဟင်း..... လက်ဖက်ရည်လေး တစ်ခွက် မသောက်နိုင်တာနဲ့ လူတွေကတော်တော် နှိမ်ချင်တယ်။ ရေပေါတို့ အရင် ထောင့်တုန်းကဆို လက်ဖက်ရည်တင်မက ပေါင်မုန့် နို့ဆီဆမ်းပါ စားနိုင်တာကို အောင်တင့် ခင်ဗျားကြီးလဲအသိ၊ တစ်ရွာလုံးလဲအသိ။ ဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုင်ရာ ထရုံမှာ ရေးကပ် ထားတဲ့ စာရွက်ဖြူကို ရေပေါ နာနာကျည်းကျည်း ကြည့်မိတယ်။

“ယခုအချိန်တွင် သီးနှံစိုက်ပျိုးရာသီသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသဖြင့် လယ်ကွင်း လယ်ကွက်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ရွှေ့ကျင်ခြင်း မပြုလုပ်ကြရန်၊ တွေ့ရှိပါက ဥပဒေအရ ပြင်းထန်စွာ အရေးယူခြင်းခံရမည်”

ဒီရွှေ့ကျင်တာ မပိတ်သေးခင်ကဆို ရေပေါတို့ ဘယ်ထမင်း ပြတ်လိမ့်မတုန်း။ ထမင်းလဲ မပြတ်၊ လက်ဖက်ရည်လဲ မပြတ်၊ ပေါင်မုန့်နို့ဆီဆမ်းလဲ မပြတ်။ ရွှံ့ထဲ ရေထဲမှာ ကျွဲတွေနွားလို ပင်ပန်းပြီး ဘယ်လောက်ပဲ လူနဲ့မတူတူ မျှော်လင့်ချက်ကလေး တဝေဝေနဲ့ ပျော်လို့တောင်နေသေး။

လောဘသားကိုး။ ရေပေါတို့ ရွှေ့ကျင်တဲ့ လယ်ကွက် နေရာတွေက အလျင် မင်းနေပြည်တော် ဟောင်းနဲ့ သူဌေးတန်းဆိုတဲ့ နေရာလေ။ ဘုရားပြို၊ ဘုရားပျက်တွေလဲ အများအပြား ရှိနေတဲ့ နေရာ။ ရေစပ်စပ် လယ်ကွက်မှာ ရွှေ့ကျင်သမားတွေ ရွှေ့ကျင်ပြီဆိုမှဖြင့် အများအားဖြင့် ရကြ တာတွေက ရွှေလက်စွပ် အပွဲလေးတွေ။ နားကပ်လေးတွေ၊ ရွှေတုံး၊ ရွှေစအပွဲလေးတွေ ပြီးတော့ ကျောက်ကလေးတွေလဲ ရကြတယ်။ အဲဒီကျောက်ကလေးတွေက တစ်ခါတစ်လေ ထောင်ကျောက်၊ သောင်းကျောက်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းစကားနဲ့ ကျောက်ရှာသူတွေ၊ ကျောက်ကျင် သူတွေ တရုန်းရုန်း။

သူဌေးတန်းတွေရဲ့ မန်ကျည်းပင်တန်း အုပ်အုပ် အောက်မှာ တရုန်းရုန်း ရှိခဲ့ကြတဲ့ ရောင်းသူ ဝယ်သူတွေ၊ ဗိုက်ဆံတွေကို ရေပေါ ပြန်မြင်ကြည့်နေမိတယ်။ ရွှေ့ကျင်တာသာ မပိတ်ရင် အမေတို့ ကျည်းတောက် မပြေးရပါဘူး။ ရေပေါတို့ သားအဖလဲ ဒီလို ဘယ်နေ ရလိမ့်မလဲ။ ဒုတိယ အကြိမ် ထရုံပေါ်က တားမြစ်စာရွက်ကို ရေပေါ ငေးကြည့်နေမိတုန်း.....။

“ဟေ့ ဟေ့.....ဘာလဲကွ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုအောင်တင့် အာကျယ်သံနဲ့အတူ ဆိုင်ထဲကို လူသုံးလေးယောက် ပြေးဝင်လာကြတယ်။ မျက်နှာမှာ ရွံ့စက်တွေ ဗရု၊ ရေစိုတစ်ပိုင်း၊ ပေါက်တူးတွေ၊ ဒယ်ပိုင်းတွေ တိုးလိုး တွဲလောင်းနဲ့၊ ရွှေကျင်တဲ့သူတွေ။

“စိန်သောင်း...ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ရေပေါနဲ့ ရွှေကျင်ဖော် သူငယ်ချင်း စိန်သောင်းက ရေပေါနား ကပ်လာပြီး ဟီးခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း....

“ငါတို့ ရွှေ သွားစိုးကျင်တာကွ ကင်းလှည့်တာနဲ့မိလို့ ပြေးလိုက်ရတာကွာ၊ ဘာပြော ကောင်းမလဲ”

ရေပေါရှေ့က ရေခွေးခွက်ကို ရွံ့စက်တွေ ပေကျံ အေးစက် တုန်ယင်နေတဲ့ လက်နဲ့ ယူသောက်လိုက်တဲ့ စိန်သောင်းကို ကိုအောင်တင့်က ခပ်ထွေထွေ လှမ်းကြည့်တယ်။

“မင်းတို့ကလဲ မင်းတို့ပဲ၊ သေဦးမယ်.....မင်းတို့ကောင်တွေ၊ ဟိုမှာတွေလား၊ စာကို သေချာဖတ်၊ သူများတွေ စိုက်တဲ့ပျိုးတဲ့ အချိန်ပါဆိုနေမှ၊ ကိုယ်ချင်းလေးဘာလေး စာမှာပေါ့ကွ”

စိန်သောင်း နောက်နားက ရပ်နေတဲ့ ရွှေကျင်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ဆီက “ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ” ဆိုတဲ့ အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတုန်းမှာပဲ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ရှေ့က ပြေးလွှားသံတွေနဲ့ အတူ....

“ထမင်းကျွေးနေပြီတဲ့ဟေ့”

ရေပေါ ကပျာကယာ ထရပ်လိုက်တယ်။ တံတွေးကိုလည်း ဂရုစနဲ နေအောင် မျိုချ လိုက်တယ်။

“စိန်သောင်း ပြေးကြစို့၊ လာ ငါတို့ ထမင်းစားရတော့မယ်”

ရေပေါ ရင်တွေတောင်မှ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတယ်။ ထမင်း၊ ရေပေါ တကယ် ထမင်း စားရတော့မယ်။

ပဲဟင်းနံ၊ ပူပူနွေးနွေး ထမင်းနဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှေ့၊ မြေတလင်း ပြောင်ပြောင်ပေါ်က ထမင်း ပိုင်းတွေထဲမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုးဝှေ့နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီး။

ဘုရား၊ ဘုရား။ ရေပေါစားမှ စားရပါဦးမလား။ အိုး ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မစားရလို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရေပေါ ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီဗျ။

“ဖြည်းဖြည်းချို့ ဖြည်းဖြည်း၊ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေအများကြီး”

ထမင်းလိုက်နေတဲ့ ဘိုးမြကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ အော်အော် ဆာနေတဲ့လူ တွေကတော့ မဖြည်းနိုင်ဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တိုးမြ တိုးနေကြတယ်။ စားမာန်ခုတ်နေတဲ့ ရေပေါလည်း ထမင်းပိုင်းမှာ တစ်နေရာရရှိ စိန်းသောင်းနဲ့အတူတူ တိုးတယ်၊ တွန်းတယ်၊ ဇွတ်ဝင်တိုက်တယ်၊ မရဘူး၊ မဝင်သာဘူး၊ စားလက်စလူတွေက ကြာသလို စားပြီးတဲ့လူ ထတာနဲ့ ပန်းကန်ပြား ဝင်ဆွဲတဲ့သူက အဆင်သင့်။

ပန်းကန်ဆေးတဲ့ လူဆီတောင် ပန်းကန်ပြား မရောက်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာသွားဆေးပြီး ထမင်း ထည့်ခိုင်း တော့တာပဲ။

“ထမင်း ပေးပါဦးဗျို့၊ ထမင်း” ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆူညံလာတာနဲ့အမျှ

“ဟင်းရည်လေး ထည့်ပါဦး၊ အချဉ်သုပ်၊ အချဉ်သုပ်” ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆူညံလာတာနဲ့အမျှ ရေပေါ ပိုဆိုးလာတယ်။ ပိုပို ဆာလာတယ်။ ပိုစားချင်လာတယ်။ မစားရရင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာတုန်း ရုတ်တရက် ရေပေါ မျက်လုံးတွေက ရေတွင်းဘေးနားက ငှက်ပျောပင်အုပ်ကို လှမ်းမြင်လာတယ်။

ရေပေါ လှစ်ခနဲပြေးသွားပြီး ငှက်ပျောရွက်ကြီးကြီး ရွက်ရွက်ချိုးချလာခဲ့ပြီး စိန်းသောင်းကို တစ်ရွက် ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ ငှက်ပျောရွက်ပေါ် တင်နေတဲ့ ဖုန်တွေ၊ အမှိုက်တွေ ဘေးချိတ်။

“ဘိုးမြ ဘိုးမြ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီထဲထည့်.....ဒီထဲ”

ရေပေါ ခင်းပေးတဲ့ ငှက်ပျောရွက်ထဲမှာ ဘိုးမြက ထမင်း အမောက် ထည့်ပေးတယ်။ ဟင်း ထည့်ပေးတယ်။ ကြည့်စမ်း ထမင်းပုံပေါ်မှာ ဝက်သားဟင်းကို ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာလောက် မမြင်ဖူးခဲ့ သလို တရှိုက်မက်မက် ရေပေါကြည့်မိတယ်။

ဒီထမ်းကို စားဖို့ ရေပေါ ဘယ်လောက်စောင့်ခဲ့ရသလဲ။

ဘယ်လောက် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသလဲ။ လာခဲ့စမ်း ဒီထမင်း။

အိုး စားလို့ကောင်းလိုက်တဲ့ အမျိုး။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အမျိုး။

ထမင်း အမောက်တစ်ပုံ ဖျတ်ကန် ကုန်သွားတယ်။

ရေပေါ နောက်ထပ် ထမင်းတောင်းတော့ ဘိုးမြက ထည့်ပေးရင်း “ဟ လုပ်လှချည်လား ငါ့ကောင်ရဲ”တဲ့။ အင်းဟင် လုပ်မှလေဗျာ ဘိုးမြရဲ့ ကြံတုန်းဝအောင် စားထားရတာ။ ထမင်းဆိုတာ ကြုံဖို့ ခက်တယ်ဗျ။ ငှက်ပျောရွက်ပေါ်က ထမင်းအမောက် လေးပုံကုန်တဲ့ အချိန်မှာတော့ တော်ပြီ။ ရေပေါ ဝသွားပြီး။ အီစလံ ဝေသွားပြီ။ ဖူလုံသွားပြီ။ ဝတာမှ ဖူလုံလိုက်တာမှ ဗိုက်ထဲမှာ နေရာလပ်ဆိုတာ မရှိသလောက်။ ဟားဟား တစ်ပတ်စာလောက်ကို သိုလှောင်ပစ်လိုက်တာ။ မှတ်ကရော စိန်းသောင်း ဆိုတဲ့ အကောင် တော်တော်ညှိတဲ့ကောင်။ ထမင်းသုံးပုံပဲ စားနိုင်တယ်။

တိုးဝှေ့ စားသောက်နေကြတဲ့ လူတွေကြားကနေ ရေပေါ ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ ဝင်းပေါက်ဝမှာ ဖျာကြီး တစ်ချပ်ထောင်ထားပြီး ဖျာကြီးပေါ်မှာ “ထမင်းကုန်ပြီ” တဲ့။ ဝင်းပေါက်ဝမှာ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်နေသူတွေ သနားစရာ။

ရှေ့က သွားနေတဲ့ စိန်းသောင်းက “ဟေ့ကောင် မြန်မြန်လာ”တဲ့ သူ့ကို မိအောင် ရေပေါ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လိုက်တဲ့ ခဏမှာပဲ ရုတ်တရက် ဗိုက်ထဲက မအီမသာ ခံစားလိုက်ရတယ်။

“စိန်သောင်း”

ရေပေါက် အလန့်တကြား အော်ခေါ်ရင်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူ့လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ အိုမလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့။ သူ့လည်ပင်းကို အတင်းဆုပ်ထား လျက်က ရေပေါ် အန်ချလိုက်ပြီ။ တဝေ့ဝေ့နဲ့ အန်ချလိုက်ပြီ။ ဗိုက်ထဲက ရှိရှိသမျှ အစားအားလုံးမြေကြီးပေါ်မှာ။

“ရေပေါ် ရေပေါ်”

ရေပေါ် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ မြေကြီးပေါ်မှာကို နမြောတသစ္စာ ဝေးကြည့်နေကြတဲ့ ဝင်းပေါက်က ထမင်းစောင့်တဲ့ သူတွေ၊ အိုမြေကြီးပေါ်မှာ ကြည့်ပါဦး။ လွင့်စင်ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ထမင်းတွေ ဟုတ်တယ် ထမင်းတွေ၊ ရေပေါ်ချစ်တဲ့ထမင်းတွေ။

နနရည်အင်း

၁၉၉၆-ခုနှစ်၊ ပြင်ဦးလွင် ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း

ခွေးသရဲ

ကျွန်မ ခွေးစကား ပြောမလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ များပြားလှတဲ့ ခွေးအုပ်ကြီးနဲ့ အတူ "ခွေးသရဲ" ဆိုတာ မကြာသေးမီကပဲ အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လို့ပါ။

ကျွန်မတို့ တိုက်(၄)မှာ ခွေးငယ်ကလေးတွေ များလှပေမယ့်၊ ကလေးငယ်လေးတွေကတော့ နည်းပါတယ်။ အခန်းပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးခန်း ရှိတဲ့ တစ်တိုက်လုံးမှာမှ ငါးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးသုံးယောက်။ အသက်အကြီးဆုံးက ငါးနှစ်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အသက် အငယ်ဆုံးက သုံးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။ မောင်စွမ်းပြည့်တဲ့၊ မောင်ရှင်းသန့်တဲ့ မြတ်ပန်းပွင့်သော်တဲ့၊ မအေးတဲ့၊ ခန့်ခန့်တဲ့၊ ဒီဟာလေး ငါးယောက်ထဲက အသက်အကြီးဆုံး သုံးယောက် ကလေး မြေးငယ် မရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အခန်းမှာ အမြဲ စတည်း ချတတ်တယ်။ မောင်စွမ်းပြည့်ရယ်၊ သော်သော်ရယ်။ မအေးရယ်ပေါ့။ ကစားကြ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဝိုယိုကြပေါ့။ ကျွန်မက ဖျန်ဖြေရ၊ ရေတိုက်ရ၊ မုန့်ကျွေးရပေါ့။ သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ (မိန်းကလေးတွေက စကားမကြွယ်ရဘဲ) စကားအကြွယ်ဆုံးနဲ့ အမေးအမြန်း အထူဆုံးက၊ အောက်နှုတ်ခမ်း အလယ် တည့်တည့်မှာ မွဲနက်နဲ့ မောင်စွမ်းပြည့်ပဲ၊ ဒီကောင်က ကျွန်မတို့ ဒီတိုက် ရောက်ခါစ၊ သူ့ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကတည်းက မြင်တွေ့နေရပြီး ကျွန်မတို့ မျက်စိအောက်မှာ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာတဲ့ ဟာလေး ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းနှီးတယ်။ ဒီကောင်က ချစ်စရာလည်း ကောင်းတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်တဲ့ သူမိဘတွေ၊ ဦးမျိုးသန့်နဲ့ TTC ဆရာမ ဒေါ်ရွှေအိတို့ သည်းသည်းလှပဲ ချစ်သလိုပဲ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ သူက ရိုက်စားပဲ၊ အမေးအမြန်းကလည်း ထူသလား မမေးနဲ့၊ သူမေးလွန်းလို့ သူ့အဖေက စိတ်မရှည်တော့ စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖြေတဲ့ သူ့ဘဘတိုး (ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီတိုက်မှာ ရှိတဲ့ ကလေးအားလုံးနဲ့ သူတို့မိဘတွေက "ဘဘတိုးနဲ့ အန်တီနဲ့") ကိုပဲ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးလေ့ရှိတယ်။ မေးခွန်းတော်တော် များများကတော့ ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ သေနတ်တို့၊ ဓားတို့၊ သိုင်းတို့ အကြောင်းပေါ့။ အထူးသဖြင့် ဒီကောင့် အသက်နဲ့အမျှ မြဝတီတရုတ် သိုင်းကားများနဲ့ အတူတကွ ကြီးပြင်းလာတာဆိုတော့ သိုင်းဟာ သူ့ဖေးဘရိတ်ပဲ။ အလကားနေရင်း ခုန်ပျံနေတာပဲ၊ တစ်ခါကျတော့ သူ့ဘဘတိုးကို မေးတယ်။ "ဘဘတိုး သားတို့တိုက် အပေါ်ဆုံး ထပ်ကနေ အောက်ဆုံးကို သိုင်းကားတွေထဲကလို ခုန်ချင်တယ်၊ သားခြေထောက် ကျိုးမှာလား" တဲ့။ "ဟာ ကျိုးတာပေါ့ကွ" လို့ သူ့ဘဘတိုးက အမြန်ဖြေရတယ်။ ဒီကောင် ဘယ်ကျေနပ်မလဲ၊ ဇာတ်လမ်းက ဆက်တော့တာပေါ့။

"သိုင်းကားတွေထဲမှာကျ၊ ဘာလို့ မကျိုးလဲ သားတို့ တိုက်ထက်တောင်မြင့်သေးတယ်"

"ဟာ သူတို့က ကိုယ်ဖွေသိုင်း တတ်တယ်ကွ၊ မင်းကမှ မတတ်ဘဲ"

"ဒါဖြင့် သားကို သင်ပေးပေါ့၊ ဘဘတိုး သင်ပေး"

“ဘဘတိုးက မတတ်ဘူးကွ၊ မင်းကြီးတော့မှ ဆရာနဲ့ အပ်ပေးမယ်လေကွာ”

“ဒါဆိုရင် သားကို ဆေးတိုးပေးပေါ့၊ ခြေထောက် မကျိုးအောင်လေ၊ သားအဖလိုဆေးမျိုး ဘဘတိုး ထိုးတတ်လား”

“ဘာဆေးလဲကွ၊ မင်းက”

“သားဖေကြီးရဲ့ လက်မောင်းမှာ ရှိတယ်လေ၊ အရုပ်လေးတွေလေ၊ အဲဒါ သားဖေကြီးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ရင်တောင် ဖေကြီးက မသေဘူးတဲ့၊ မီးနဲ့ထိုးရင်လည်း မသေးဘူးတဲ့၊ အဲဒီဆေး ဘဘတိုး ထိုးတတ်လား”

“အေးအေး....ထိုးတတ်တယ်၊ မင်းကြီးလာတော့ ထိုးပေးမယ်ကွာ....ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ အခုထိုးပေးပါ၊ ဘဘတိုး အခု”

“ဟာ မင်းကလည်း ဆေးဆိုတာ ဒီတိုင်း ထိုးလို့မရဘူးကွ၊ ကန်တော့ပွဲနဲ့ထိုးမှ စွမ်းတာ၊ မင်းမှာ ကန်တော့ပွဲမီး ပိုက်ဆံရှိလို့လား”

“အောင်မာ ဘဘတိုးကလည်း သားမှာ ပိုက်ဆံရှိတာပေါ့၊ မုန့်ဖိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အေး..... အဲလိုဆိုရင် ထိုးပေးမယ်၊ ဘဘတိုးဆေးက မင်းအဖေထက် စွမ်းတယ်သိလား၊ မင်းအဲဒီဆေး ထိုးပြီးတာနဲ့ မင်းနဲ့ သော်သော်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ် ဆိုပါစို့ကွာ၊ သော်သော်က မင်းကို ရိုက်မလို့ လက်ရွယ် လိုက်တာနဲ့၊ မင်းက လက်ညှိုးထိုးပြီး “အာ၊ ဒါ၊ ပု” “ပု၊ ဒါ၊ အာ” လို့ ဆိုလိုက်ရင် သော်သော်က ရိုက်လို့ မရတော့ဘူး၊ လေထဲမှာ လက်ကြီးက ဟောဒီလိုကြီး ရပ်နေရော”

“တကယ်လား ဘဘတိုး”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ မင်းအဖေတို့၊ အဖေတို့ မင်းကျူရှင်ဆရာမတို့ ရိုက်မလို့ ဒုတ်နဲ့ မင်းကို ရွယ်လိုက်တာနဲ့ မင်းက “အာဒီပု၊ ပုဒီအာ” ဆိုလိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ ဒုတ်ကြီးက ရိုက်လို့ မရတော့ဘဲ လေထဲမှာ ဟောဒီလိုကြီး ရပ်နေရော”

“ဟာ.....ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ”

ဒီနေရာ အရောက်မှာ မောင်စွမ်းပြည့်ဟာ တကယ့်ကို ဟတ်ထိသွားပြီး အလွန်တရာ သဘောကျ၊ ရွှင်မြူးစွာနဲ့ ခုန်ပေါက်တောင် ကလိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ သူ့ဘဘတိုးကို “ခုထိုးပေး၊ ခုထိုးပေး” လုပ်တော့တာပေါ့၊ ဘဘတိုးမှာ ဘယ်လို ရှောင်ရှားရလဲဆိုတော့ ကန်တော့ပွဲ ပစ္စည်းစုံမှ ထိုးလို့ ရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းနဲ့ပေါ့၊ ကန်တော့ပွဲထဲမှာ ပါဝင်မယ့် အရေးကြီးဆုံး ပစ္စည်းက ဘာလဲဆိုတော့ ကလေး ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ဘလက်လေဘယ် ဝီစကီအကြီး တစ်လုံးတဲ့လေ။ “မင်းမုန့်ဖိုးတွေ စုဦးကွာ” ဆိုတော့ ဒီကောင်မှာ မချင်မရဲနဲ့ “သားမုန့်ဖိုးတွေ စုပြီးရင် ထိုးပေးရမယ်နော်” ဆိုပြီး ငြိမ်ရ တော့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အာ၊ ဒါ၊ ပု၊ ဒါ၊ အာထိုးဆေးကို ဒီကောင်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက် စွဲလန်းနေလဲ ဆိုတော့ ဆို၊ က၊ ရေ၊ တီးပြိုင်ပွဲချိန် တစ်ညသားမှာ မဟာဇနက ဇာတ်တော်ကြီးကို ကျွန်မတို့ သွားကြည့် ကြတော့ ဝါသနာပါတဲ့ သူ့အမေနဲ့ သူနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် လိုက်လာကြတယ်၊ ပွဲမစခင်မှာတော့

အမျိုးသား ဇာတ်ရုံကြီးထဲမှာ ဒီကောင်တအား ပျော်မြူး တက်ကြွနေတာပေါ့။ ပွဲလည်းစရာ ဒီကောင် ဆယ့်ငါးမိနစ်တာင် မခံဘူး။ စိတ်ညစ် တွန့်လိမ် လာတော့တာပဲ။ ငါးနှစ်သားနဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ် တွေကြတာကိုး။ ခဏနေတော့ ကျွန်မနားကပ်ပြီး ကိုယ်တော်ချောလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဘယ်လိုများ ညည်းညူ လိုက်တယ်မှတ်လဲ။ “သူတို့ကဗျာ စကားပြောရင် ဘာဖြစ်လို့ ငို၊ ငိုပြော ကြတာလဲဗျာ” တဲ့၊ ကဲ.....ကျွန်မမှာ ရှင်းပြလိုလည်း မဖြစ်နဲ့ နောက်တစ်ခန်းကျ သဘောကြီးလာမှာကွ၊ လေမုန်တိုင်းတွေလည်း လာလိမ့်မယ်၊ ကြည့်၊ ကြည့်၊ လိမ္မာတယ်” ပဲ လုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဒီကောင် ခမျာမှာတော့ အာလူးကြော်ထုတ်တွေ၊ မုန့်ထုတ်တွေကို တကြပ်ကြပ် ဖောက်စား၊ စိတ်ညစ် တွန့်လိမ် နေရာက၊ ဇနကမင်းသား၊ သူမယ်တော်နဲ့ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် ထွက်ခါနီး ခွင့်ပန် နှုတ်ဆက်ငိုယိုကြပြီး မယ်တော့ကို ကန်တော့ပြီးအထွက် မင်းသားက ကားလိပ်ကြားထဲ အဝင်ပေါ့။ မယ်တော်လုပ်သူက နောက်ကနေ “သား”၊ “သား” ဆိုပြီးလိုက်ရင်း လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်တာကို (Freeze) ဖမ်းပြီး ရုပ်သေလည်း လုပ်လိုက်ရော မောင်စွမ်းပြည့်ဟာ မုန့်ထုတ်ကို လွှတ်ချပြီး အားရပါးရ ထအော်တော့ တာပဲ။

“ဟာ...ဟိုမှာ ကြည့် အန်တီနု၊ သူ့သားက သူ့အမေကို “အာ၊ ဒါ၊ ပု၊ ပုဒီအာ” လုပ်လိုက်တာ သူ့အမေကြီး လက်ကြီးတန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားပြီ၊ မိုက်တယ်ဟေ့”

အသံကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ။ ကျွန်မတို့မယ် ရယ်လိုက်ရတာလည်း မပြောနဲ့၊ သူ့မှာလည်း နောက်ရက်တွေထိ ပြောလို့ မဆုံးတော့ဘူး။ ဒီကောင်က စကားကြွယ်ကြွယ်နဲ့ ပုံပြောတာကလည်း ဝါသနာ အလွန်ပါတာကိုး။ ဒီအရွယ်ဆိုတော့ ပုံနားထောင်ရမယ် ဆိုရင်လည်း ကြိုက်မှကြိုက်၊ ကျွန်မကိုကျတော့ သူက မေးခွန်း သိပ်မမေးဘူး။ ပုံပဲတွင်တွင် ပြောခိုင်းတော့တာပဲ။ ကျွန်မ ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေနဲ့ သူပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေဟာ လုံးဝမတူ၊ ဆန့်ကျင်ခြားနားကြပြီး တစ္ဆေသရဲ ပုံပြင်တောင်မှ သူက “စက်ရုပ်သရဲ” တဲ့။ “ပါဝါရိန်းဂျား” ဆိုတာကတော့ ဒီကောင့် ပါးစပ်ဖျားက ဘယ်တော့မှ မချတဲ့ နာမည်ပေါ့။

တစ်ညနေ၊ မိုးချုပ်စပြုတဲ့ နေဝင်ရီတရော အချိန်လေးမှာတော့ ကျွန်မတို့ အခန်းတံခါးကို တဘုံးဘုံး ထုနက်၊ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ အတူ ကျွန်မတံခါး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာတဲ့ လူကြီးလူကောင်း လေးသုံးယောက်ဟာ ကြောက်လန့်နေတဲ့ အသံတုန်လေးတွေနဲ့ “ခွေးသရဲ..... ခွေးသရဲ” တဲ့။ မောင်စွမ်းပြည့်ရယ်၊ သော်သော်ရယ်၊ မအေးရယ်လေ။ ကျွန်မကိုလည်း အားကိုးတကြီး ဝိုင်းဖက် တွယ်ထားလိုက်တာမှ။

“ဘာလဲကွ၊ ဖယ်စမ်းပါဦး၊ အန်တီနုကို ပြောစမ်းပါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခွေးသရဲ၊ အန်တီနုရဲ့ သားတို့ တွေခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခွေးသရဲ၊ သော်တို့ တိုက်အောက်မှာ.....”

“ဟုတ်တယ်၊ မီးကြောက်တယ်”

သုံးယောက်သား ငိုမဲ့မဲ့လေးတွေနဲ့၊ တကယ့်ကို ကြောက်နေလိုက်တာများ ယောက်ျား ဘသားကြီး မောင်စွမ်းပြည့်တောင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလို့၊ မဖြစ်တော့ဘူး။ မေးစမ်းမှုပြုပြီး ချောမော့ နှစ်သိမ့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မယ်။

“ကဲ.....ခွေးသရဲကို ဘယ်မှာတွေ့လာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“သားတို့ တိုက်အောက်က၊ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ...”

“ခွေးသရဲက ဘယ်လိုပုံစံရှိလဲ.....ကဲ”

“ဟို... ခွေးသရဲက အသားမည်းတယ် မျက်လုံးပြူးတယ်၊ အစွယ်ကြီးတွေလည်း ပါတယ်။ သားတို့ကို ကိုက်မလို လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်..”

‘အဲဒါ ခွေးသရဲ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီတိုက်မှာ သားတို့ မမြင်ဘူးတဲ့ ခွေးအမည်း တစ်ကောင် ဖြစ်မှာပါ။ နောက်ကို ခွေးတွေနားကို သွားမဆော့နဲ့ ဟုတ်ပြီလား’

“ဟင့်အင်း အန်တီနကလည်း ခွေးအစစ် မဟုတ်ဘူး။ ခွေးသရဲ၊ သူက ခွေးအစစ်တွေ ကြားထဲမှာ ရောနေတော့ သူက ခွေးသရဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သားတို့ စိတ်ထင်တာပါ။ ကဲ ဒါဖြင့်လား၊ အန်တီနကို လိုက်ပြ ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဟင့်အင်း သားတို့ မလိုက်ရဲဘူး၊ အန်တီနဘာသာ သွားကြည့်၊ တိုက်အောက်မှာ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မအေးက ဝါးခန့် ငိုချလိုက်တော့ မဖြစ်ချေတော့ဘူး။ ချောမော့ပြီး သုံးကောင် စလုံးကို သူတို့ မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်။ သူတို့ မိဘတွေလည်း ရယ်မော ချောမော့ကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ မောင်စွမ်းပြည့်အမေ တီချယ်အိက “အန်တီနရေ စွမ်းပြည့်တော့ ဖျားနေပြီ ခွေးသရဲ၊ ခွေးသရဲနဲ့ ညက လန့်အော်တယ်” တဲ့။ လူကြီးတွေက ဦးနှောက် ခြောက်ကြတော့ တာပေါ့။ တကယ့်တော့ ဒီကလေးသုံးကောင်ဟာ ဒီလောက်ကြောက်တတ်တဲ့ ဟာလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လို ခွေးမျိုးကိုများ မြင်ခဲ့လို့ပါလိမ့်ပေါ့။ နေဝင်ရီတရောအချိန် တိုက်အောက်ထပ် သူတို့ပြောတဲ့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ကြည့်တော့လည်း ခွေးအနက်၊ ခွေးအမည်းဆိုလို့ တစ်ကောင်မှ မတွေ့၊ တခြားခွေးတွေပဲ တွေ့တယ်။ ကလေးသုံးကောင်ကတော့ လေးငါးရက်လောက် တိုက်အောက်ကို လုံးဝ မဆင်းရဲတော့ဘဲ၊ သူတို့တွေဆီကနေ တစ်ဆင့် “ခွေးသရဲ” ဆိုတာ တခြားတိုက်က ကလေးတွေ ဆီပါ ပျံ့နှံ့ ကူးစက်သွားပြီး နေဝင် ရီတရောကလေးတွေ ကစားပွဲတွေ သိမ်းတာနဲ့ “ခွေးသရဲ၊ ခွေးသရဲ” ဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချောက်လှန့်သံတွေ တိုက်တွေကြားမှာ ထွက်ပေါ်လာတတ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ခုသော နေဝင်ရီတရော အချိန်မှာတော့ သူ့ဘာတိုင်း စိတ်ဓါတ် မြင့်တင် ပေးလိုက်တဲ့ “အာ၊ ဒါ၊ ပု၊ ပု၊ ဒါ၊ အာ” အားကိုးနဲ့ တိုက်အောက် ဆင်းဆော့တဲ့ မောင်စွမ်းပြည့် တစ်ယောက် “ခွေးသရဲ၊ ခွေးသရဲ၊ ဆိုတဲ့ အသံကုန် အော်သံနဲ့အတူ ကျွန်မ အခန်းထဲကို ဒရောသောပါး ဝင်ပြေး လာပြန်ပါလေရော၊ “သား ဘယ်မှာလဲ.....ဘယ်မှာလဲ” ဆိုတော့ “ငှက်ပျောပင်တွေကြားထဲမှာ”

ဆိုပြီး ငိုပါလေရော၊ ဒီကောင့်ကို သူ့ဘဘတိုး လက်ထဲ ထားခဲ့ပြီး တိုက်အောက်ကို ကျွန်မ ပျာကရာ ဆင်းပြေး လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ တိုက်ရှေ့က သစ်ပင်အုပ်တွေထဲကို ကျွန်မ တိုးဝင်ခဲ့တယ်။ မောင်စွမ်းပြည့် ပြောတဲ့ ငှက်ပျောပင်အုပ်နား ကျွန်မအရောက်မှာတော့ “ဝဲ” ခနဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ ခွေးမာန်ဖီသံ တစ်သံ၊ ပြောက်တိပြောက်ကျား တိုးဝင်နေတဲ့ မီးရောင်တွေကြားမှာ ခွေးအနက်ရောင်ကို ကျွန်မ ရှာပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မတွေ့ရဘဲ၊ ငှက်ပျောပင်အုပ်ကြားမှာ ကျွန်မ လှမ်းတွေ့ရတာက ပေါက်နေတာ ရက်တော်တော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အညှီရောင် ခွေးသားအုပ်မ မိသားစုနဲ့၊ တခြားခွေးတွေ။ မာန်ဖီချင်သေးတဲ့ ခွေးသားအုပ်မကို လေချွန်၊ လက်ဖျောက်တီး၊ ချော့မော့ရင်း ကျွန်မ အနား တိုးကပ် ကြည့်လိုက်တော့ တွေ့ပါပြီ၊ လူကြီးကိုတောင်မှ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေတဲ့ “ခွေးသရဲ” နဲ့ ကျွန်မရင်ဆိုင်လို့ တွေ့ကြပါပြီ။ ခွေးညိုမရဲ့ နို့ကို ခွေးပေါက်ကလေးတွေနဲ့အတူ လှယက် တိုးဝှေ့ စို့နေတဲ့၊ ညစ်ထေး မည်းမှောင်လှတဲ့ အသားအရေနဲ့ လူမျက်နှာလေးတစ်ခုကို ကျွန်မ မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေမိပါတယ်။

တကယ်တော့ “ခွေးသရဲ” ဟာ မောင်စွမ်းပြည့်တို့ထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးမယ့် လူမမယ်၊ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။

“သားက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဒီအုတ်နံရံကြီးရဲ့ ဟိုးဘက်အဝေးကြီးမှာ”

“သားမှာ အဖေတို့ အမေတို့ရှိလား”

“အဖေရှိတယ်၊ အမေမရှိဘူး၊ သေသွားပြီ”

“အော် သားမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော ရှိလား”

“ရှိတယ်”

“ရှိရင်သား သူတို့နဲ့ ကစားလို့ရတာပဲ၊ ခွေးတွေနဲ့ အကြာကြီး မကစားရဘူးနော်၊ နေမကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်”

“ခွေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်၊ လူတွေက ကျွန်တော့်နဲ့ မကစားဘူး”

“ပြီးတော့ ခွေးရဲ့ နို့ကိုလည်း မစို့ရဘူးသိလား”

“ကျွန်တော့်အမေရဲ့ နို့ကိုမှ မစို့ရပဲ”

ငှက်ပျော်ပင်ကြားက ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေက မေးသမျှ မေးခွန်းတွေကို ကလေးကတော့ အေးအေးလေးလေး ဖြေသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တွေမှာသာ ဆက်မမေးနိုင်ကြတော့ဘဲ မုန့်ကျွေး ရမလို့၊ ရေတိုက် ရမလို့ ဖြစ်ကုန်ကြတုန်း နှုတ်သွက်လျှာသွက် မောင်စွမ်းပြည့်က သူသိချင်တဲ့ မေးခွန်းကို ဝင်မေးတယ်။ “ကိုကြီး နာမည်က ဘယ်သူလဲ” တဲ့၊ အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ သူကတော့ မောင်စွမ်းပြည့်ကိုပဲ ပြီးစိစိကြည့်လို့၊ “ခွေးသရဲ” တဲ့လေ။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနာမည်ကို သူ သိနေတာပဲ။ မောင်စွမ်းပြည့် တစ်ယောက်ကတော့ သူ အမေရင်ခွင့်ထဲ တိုးဝင်ပုလို့၊ ကျွန်မတို့ အားလုံး

ရယ်မောကြရင်း အဲဒီနေ့ကစလို့ သူကလေးဟာ ကျွန်မတို့ တိုက်တွေကြားမှာ “ခွေးသရဲ” လို့ပဲ အမည်တွင်တော့တယ်။

“ကလေးက Isolation ဖြစ်နေတာ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်မဲ့သူ၊ အရေးတယူ လုပ်တဲ့သူ မရှိတော့ အထီးကျန် ဖြစ်နေတာ။ ဒီအရွယ်တွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ ရွယ်တူကစားဖော် ကစားဖက် စကားပြောဖော် ပြောဖက် သူငယ်ချင်း လိုတယ်။ ရွယ်တူ အုပ်စုလေးတွေ ကစားကြ၊ စကားပြောကြ၊ နေထိုင်ကြရင်းနဲ့မှ စည်ကမ်းဆိုတာကို အလိုလို နားလည်လိုက်နာ သဘောပေါက်လာကြတာကိုး။ ဒီကလေးမှာ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူ မဆက်ဆံတော့ ခွေးတွေနဲ့ သွားနေတော့တာပေါ့။ ခွေးတွေနဲ့ ကစားမယ်၊ စကားပြောမယ်၊ သူ့အတွက်ကြာရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်တို့အားလုံးပိုင်းပြီး မေတ္တာပေးနိုင်ရင် အရေးတယူ လုပ်ပေးနိုင်ရင် မဆိုးပါဘူး”

မောင်စွမ်းပြည့်တို့ရဲ့ ဘာဘုတီးကတော့ သူ့ရဲ့ ဆိုက်ကိုလိုဂျီထောင်ကနေ သုံးသပ်ရှုမြင်ပြီး သူတတ်နိုင်သမျှ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ခွေးသရဲလေးနဲ့ မောင်စွမ်းပြည့်တို့အဖွဲ့ ရင်းနှီးအောင် စကားပြောခိုင်းတာမျိုး၊ သူ့ကို အရေးတယူ မုန့်ကျွေးတာမျိုးတို့ပေါ့။ တခြားသူတွေ တော်တော်များများကလည်း မုန့်ကျွေးကြ၊ အဝတ်အစားတွေ ပေးကြနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွေးသရဲလေးက ကျွန်မတို့ တစ်တွေကို ဘယ်လို တုန်ပြန်လာတယ် မှတ်လဲ။

သူ့ကို ခုချိန်ထိ ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသေးတဲ့ မောင်စွမ်းပြည့်တို့ ကလေးအုပ်စုကို တစ်နံနက်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ သူတည်ဆောက်ထားတဲ့ ကစားစရာ ကားအဝေးပြေး စခန်းလေးကို ခေါ်ပြရှာတယ်။ မောင်စွမ်းပြည့်တို့တွေ အံ့ဩသဘောကျ ပျော်ရွှင်သွားစေတဲ့ ကားအဝေးပြေး စခန်းလေးကို ခွေးသရဲလေးက အမှိုက်ပုံထဲက ကားစုတ်ကလေးတွေကို ပြင်တယ်။ ရှစ်ဘီးတပ် ကားကြီးတွေကိုတော့ ရေသန့် ဗူးဟောင်းတွေနဲ့ လုပ်လို့၊ လမ်းတွေက အစီအရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ စက္ကူ အပိုင်း အတွန့်လေးတွေ ချိုးထားတဲ့ လေရဟတ်လေး တစ်ခုတောင် ပါသေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်ကောင်းမှုကို ကျွန်မတို့ တအံ့တဩ တွေ့ကြရတာပါပဲ။ ချက်ချင်း မောင်စွမ်းပြည့်တို့ အဖွဲ့က “ကိုကြီးခွေးသရဲ” ဖြစ်သွားကြတော့တယ်။

ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေကို ခွေးသရဲလေး တုန်ပြန်ပုံကတော့ တိုက်ပေါ်ကနေ အမှိုက်သွားပစ်ဖို့ ဆင်းလာတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ လက်ထဲက အမှိုက်ခြင်၊ အမှိုက်အိတ်တွေကို အတင်းဆွဲယူပြီး အမှိုက်ပုံမှာ သွားပစ် ပေးတော့တာပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခွေးသရဲလေးကို တိုက်ရဲ့ တရားဝင် အမှိုက်ပစ်သမားလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြရပြီး သူ့အမှိုက် တစ်ခါ ပစ်ပေးတိုင်း မုန့်ဖိုးနှစ်ဆယ်၊ ငါးဆယ်ထိ ပေးကြတယ်။ သူ့အတွက် မုန့်တို့၊ ဟင်းတို့၊ ထမင်းတို့လည်း ချန်ထားကြတယ်။ ခွေးတွေကိုတော့ သူက ချစ်ခင်နေမြဲ၊ ခွေးတွေကလည်း အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် သူ့ကို ချစ်ကြတာများ။ သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ခွေးအုပ် တစ်အုပ် အမြဲတမ်းရှိတယ်။ အမှိုက်ပစ်ဖို့ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သူလာပြီဆိုရင် သူ့နောက်မှာ “ရန်လုံ” ဆိုတဲ့ အင်မတန် ကြီးမားထွားကျိုင်းတဲ့ ခွေးကြီး

တစ်ကောင်က အမြဲ ပါလာတတ်တယ်။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်လာသလိုပဲ။ သူကလည်း သူစားရသမျှတွေကို ဝေမျှပေးလို့။ ကျွန်မတို့မှာ သူ့ကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကဲခတ်ရင်း၊ မောင်စွမ်းပြည့်တို့အတွက် သူလုပ်ပေးတဲ့ ကစားစရာ တီတွင်ဉာဏ်တွေက တဖြည်းဖြည်း ပိုကောင်းလာတာကို သဘောကျရင်း နောက်နှစ်၊နှစ်လောက်နေရင် ကျွန်မတို့နားက ကားဝပ်ရှေ့မှာ ခွေးသရဲလေးကို အလုပ်သင်အဖြစ် အပ်ပေးမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားကြတယ်။

“ကကြီး.....လိုက်ဆိုလေကွာ ကိုကြီး ခွေးသရဲကလဲ”

“ကကြီး.....”

“ဟုတ်ပြီ ခခွေး”

“ခခွေး”

“ကျယ်ကျယ်ဆိုနော် သားက ဆရာကြီးဗျ၊ ဆရာကြီး ဦးစွမ်းပြည့်၊ တီတီကျောင်းက သိလား”

“ဟေ့ ငါက ဆရာမကြီး၊ ဒေါ်သော်သော်၊ ငါက တက္ကသိုလ်က ဆရာမ၊ ငါ့အမေလိုပဲ၊ ငါက ကိုကြီးခွေးသရဲကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမယ်၊ အေလို့ ဆိုလေ လိုက်ဆိုလေ ကိုကြီးခွေးသရဲ”

“အေ”

“ဘီ”

“ဘီ”

“နေဦးဟာ ငါသင်ဦးမယ်၊ ကိုကြီးခွေးသရဲ ကကြီး၊ ခခွေး ဆိုဦး”

ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေက ကြည့်ပြီး ရယ်မောကြည်နူးရတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမလုပ်တမ်းကစားရင်း သူတို့ ကိုကြီးခွေးသရဲကို စာသင်ပေးကြတဲ့ ကလေးများရဲ့ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေ နံနက်ခင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက် ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်မတို့တွေ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ကြပါဘူး။

အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အလွန်တရား များပြားနေတဲ့ ခွေးတွေကို စည်ပင်သာယာက အမဲလုံးနဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့နေ့ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ စည်ပင်သာယာကားကြီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ဝန်ထမ်းတွေက ချောင်ကြို၊ ချောင်ကြားက ခွေးသေတွေကို စုဆောင်း ကောက်ယူ ပုံကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ ပိုင်းကြည့်ကြတဲ့ လူတွေနဲ့ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီလည်း ဖြစ်လာရော မောင်စွမ်းပြည့်တို့ ကလေးအုပ်စုကြီးဟာ ခွေးသရဲကို စာသင်နေရာက ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို ပြေးကြတော့တယ်။

ပြေးလာတဲ့ ခွေးသရဲဟာ ခွေးသေပုံကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ တုန်ကနဲ့ ရပ်တန့်သွားပြီး မမှိတ်မသုံ ရပ်ကြည့် နေတာဟာ နည်းနည်းလေးတောင်မှ မလှုပ်ခဲ့ပဲ သူလှုပ်လာတဲ့ အချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်လည်း ဆိုတော့ ခွေးသေပုံရဲ့ အောက်ဆုံးက ပေါ်လာတဲ့ သူ “ရန်လိုကြီး” ကို စည်ပင်သာယာဝန်ထမ်းက ကားထဲ ဆွဲတင် ပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်နဲ့ ကားတံခါးကို “ဂျိန်း” ကနဲ့ ပိတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပေါ့။

ခွေးသရဲဟာ အသံကုန် စူးစူးပါးပါး ဟစ်အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခုန်ပေါက်တယ်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားတဲ့ ကားနောက်ကနေ ပြေးလိုက်တော့တာပဲ။ သူ့ပါးစပ်က တထွက်တွက် အော်သွားတာက...“ကျွန်တော့် အမျိုးတွေ သေသွားပြီ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ သေသွားပြီ” တဲ့။

မမျှော်လင့်တဲ့ အလွန်မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခွေးသရဲလေးဟာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်လို့ ကျွန်မတို့ဆီကို ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။

နေ့လယ် တစ်နာရီတိတိ၊ အပြင်က ပြန်လာတဲ့ ကျွန်မတို့ကားလေး တအိအိနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာများ ရိပ်သာထဲကို ဝင်လာတဲ့ အချိန်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့။

ကားထဲက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို မနိုင်မနင်းသယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျွန်မတို့ကား ဆိုက်တာနဲ့ မြင်တဲ့ နေရာကနေ အပြေးလာကြိုတတ်တဲ့ ခွေးသရဲလေးကို ကျွန်မမယ် သတိရပြန်ရော။ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပေး၊ ကားတံခါးကိုလည်း သိပ်ပိတ်ချင်တာပဲ။

ခုဆိုရင် ခွေးသရဲလေး ပေါ်မလာတာ သုံးလေးလတောင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ညနေစောင်းရင် “ဒေါက် ဒေါက်” ဆိုပြီး “အမှိုက်ရှိလား” လို့ စကားမပြောဘဲ အချက်ပေးတတ်တဲ့ ခွေးသရဲရဲ့ တံခါးဘောင် ခေါက်သံလေးကို ကျွန်မတို့ အားလုံး လွမ်းကြရပါတယ်။

မောင်စွမ်းပြည့်ဆို သူ့အမေကို ဂျေဒီနတ် မုန့်ဘူးနဲ့ ကျောင်းသားတွေ လာကန်တော့ပြီဆိုရင် “ကိုကြီး ခွေးသရဲအတွက်” ဆိုပြီး ချန်ရတာအမော၊ ကျွန်မလည်း လှည်းတန်းဈေးက ဦးထုပ်လေးတစ်လုံး ဝယ်ထားမိပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျှတသယ်ရင်း တိုက်ပေါ်ကို အတက်၊ လှေခါး တဆစ်ချိုး ထောင့်ကွေးလေးကို အရောက်မှာတော့.....။

“ဟာ.....ခွေးသရဲလေး”

ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းသာအားရ လွှတ်ခနဲ အော်သံ၊ ကျွန်မခင်ပွန်းကလည်း “ဒီကောင်ပြန်လာပြီ” တဲ့။

ဒါပေမယ့် ခွေးသရဲဟာ ကျွန်မတို့ကို လုံးဝ မော့မကြည့်ခဲ့ပါဘူး။ မကြည့်အားဘူးဆိုရင် ပိုမှန် ပါလိမ့်မယ်။ ခွေးသရဲဟာ အလုပ်တစ်ခုကို အလွန်တရား အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နေလို့ပါ။ သူ့ဘေးမှာ သေချာ နယ်ထားတဲ့ ရွဲ့ရုပ်လေးများစွာ၊ ဘာရုပ်လေးတွေလည်းလို့ မေးစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ခွေးရုပ် ကလေးတွေပေါ့။ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးနဲ့ ခွေးရုပ်ပေါင်းများစွာ၊ တချို့ ရွဲ့ခြောက်စ၊ တချို့က စိုနေဆဲ၊ အကြီးဆုံး ခွေးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကတော့ နားရွက်ဖားဖား၊ အမြီးကြီးကြီး သေချာပါတယ်။ ဒါ ခွေးသရဲရဲ့ “ရန်လုံကြီး” ပဲပေါ့။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း လုပ်လက်စ ခွေးရုပ်လေးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပီပြင် ထင်ရှားလာလို့ သူ့ဘယ်လောက်များ စိတ်ဝင်စားနေလဲဆိုရင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးတွေတောင်သီးပြီး တတောက်တောက်ကျလို့။

“ခွေးသရဲ၊ သားဟေ့ကောင်”

သူလုပ်လက်စ ခွေးရုပ်လေး အပြီးသတ်တဲ့ အချိန်ကို စောင့်ပြီးမှ ကျွန်မ ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်မကို လုံးဝ မကြည့်ပါဘူး။

“ခွေးသရဲ မင်း ဘယ်လျှောက် သွားနေတာလဲကွာ ပြောပါဦး”

ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ တရင်းတနှီး လေသံကိုပဲ သူက ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူ ဂရုတစိုက် စူးစိုက် ကြည့်နေတာက သူ့ရှေ့က ခွေးရုပ်ကလေးတွေကိုပါ။ ရုတ်တရက် ခွေးသရဲဟာ ဝမ်းသာအားရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခွေးသရဲလေးတွေကို သိမ်းကြိုးပွေဖက်လို့။

“ကျွန်တော့် အမျိုးတွေ ပြန်လာပြီ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ မသေတော့ဘူး”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်းကပဲ ခွေးသရဲဟာ သူ့ခွေးရုပ်တွေကို အကြမ်းပတမ်း ချေမှု ဖျက်ဆီး လိုက်တော့တယ်။

“မလုပ်နဲ့လေ၊ ခွေးသရဲ၊ မလုပ်နဲ့”

ခွေးသရဲဟာ ကျွန်မကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။ ခွေးရုပ်လေးတွေကိုသာ အပြီးတကြီး ချွေမှု ရိုက်ပုတ်ရင်းက သူ့...ငိုနေတာပါ။

မျက်စိ မျက်နှာပျက်စွာနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိတော့။ ကလေး စိတ်ပညာ အထူးပြုနဲ့ ဘွဲ့ရ၊ သင်ကြားနေသူဟာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်စွာနဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်လို့။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

နနုရည်အင်းဝ

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ

ကျွန်မနဲ့ ဖုန်းဖြေစက်

ကျွန်မ ညီမလေး "သီ" နဲ့ ကိုရဲလင်း (Alfred) တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဒီတစ်ခေါက် အမေရိကားက အပြန်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်အတွက် ဖုန်းဖြေစက် (Answering Machine) လေး ဝယ်လာတယ်။ မြန်မာစကားကို မှတ်နေတဲ့ ကိုရဲလင်းက "ဒါဆရာမတို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်မယ်။ နောက်ဆိုရင်

ကျွန်တော်တို့ မောနေအောင် လိုက်မရှာရတော့ဘူးပေါ့နော်” တဲ့။ သူပြောတာ တကယ်ကို မှန်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားရင်း လူကိုယ်တိုင်ပဲလာလာ၊ ဖုန်းပဲဆက်ဆက်၊ လက်ခံပြီး ဖြေမယ့်သူရယ်လို့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလေ။

တစ်ခါတစ်လေကျ ဖုန်းဆက်ပြီး လာမယ့်သူတွေကလည်း ဖုန်းမြည်ပြီး ကိုင်မယ့်သူ မရှိတာကိုပဲ ပျက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆိုပြီးလာ၊ ဒီရောက်တော့ မတွေ့၊ မေးရမယ့်သူကလည်း မရှိနဲ့ အင်မတန် အားနာစရာကောင်းတာ။ ကျွန်မမိတ်ဆွေကြီး ရွှေပုပ္ဖိုးဆို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခံရလွန်းလို့ “မဖြစ်တော့ဘူး ဆရာမ၊ ဘောလ်ပင်နဲ့ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ် ဆရာမတို့ တံခါးဝမှာ ချိတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်” လို့ အကြံပေးဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နည်းလမ်းကလည်း သိပ်အဆင်ပြေမယ် မထင်လို့ အဲဒီအကြံ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။

နောက်တော့ ဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က စိတ်ကူးပေါက်တဲ့ အချိန် ထွက်ချင်ရာ ထွက်သွား၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက ဖုန်းဆက်၊ မတွေ့၊ သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေ လိုက်ရှာကြ၊ မတွေ့ စိတ်ညစ်ကြ၊ စိတ်တိုကြ၊ မေတ္တာပို့ကြနဲ့..... ဒီလိုနဲ့ပဲပေါ့။

ကျွန်မ ဝေးမြေ ရပ်ခြားမှာတုန်းက ဖုန်းဖြေစက်လေးတွေ ရုံးတိုင်းစေ့၊ အိမ်တိုင်းစေ့ တပ်ထားတာ တွေတော့ အိမ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဘယ်အိမ်၊ ဘယ်ရုံးမှ သိပ်တပ်လေ့ မရှိဘူးဆိုတာ သွားသတိရတယ်။ တယ်လီဖုန်း ဆိုတာလည်း အိမ်ပေါက်စေ့မရှိ၊ ရှိတဲ့ အိမ်တွေမှာလည်း တယ်လီဖုန်းကိုင်ဖို့ လူအားတစ်ယောက်က အမြဲ ရှိနေတတ်တာလေ။ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဖြစ်နေဦးမယ်။ တော်ပါပြီလေ ဆိုပြီး မဝယ်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းကျ (စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးကိစ္စ ဟုတ်လည်းမဟုတ်၊ ရှုပ်လည်း မရှုပ်ပေမယ့်) အပေါင်းအသင်း များစွာနဲ့ ကိစ္စ များမြှောင်လှတဲ့၊ အိမ်မှာလည်း ဘယ်တော့မှ ကပ်လေ့မရှိတဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာကမှ အဲဒီစက်ဟာ တကယ်လိုအပ်တာ။ ခုတော့ ဟန်ကျသွားပြီ။ “သီ”တို့ ဇနီးမောင်နှံက သူတို့ လက်ဆောင်ကလေးကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရောက် တပ်ဆင်ပေးပြီး သုံးစွဲပုံ နည်းနာနီသူတွေကို သင်ကြား ပေးသွားပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မတို့ စတင် အသုံးပြုပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ အပြင် ထွက်ခါနီးမှာ စက်ကလေးတွေကို ပလပ်ထိုး၊ အသံသွင်း ခလုတ် ဖွင့်ပြီး စက်ကို နည်းနည်းပါးပါး မြင်ဖူး၊ တွေဖူးထားတဲ့ ကျွန်မက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး “ဟဲလို၊ ခြောက်၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ သုံး၊ လေး၊ သုံး” လို့ ပြောထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသံပြန်နားထောင်ပြီး မီးနီလေး ငြိမ်သွားပြီ ဆိုတော့မှ “ရပြီ၊ သွားစို့” ဆိုတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက “ဟာ....ဒီလောက်နဲ့ ရပြီမလား” တဲ့။ “ရတာပေါ့ ဒီလိုပဲ သွားရတာ၊ ဟိုမှာ ဒီလိုပဲ ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ပြောထားတာပဲ” ဆိုပြီး “ဟိုမှာ” နဲ့ ကျွန်မ ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းခမျာမှာလည်း “ဟုတ်လား ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ” ဆိုပြီး ငြိမ်သွား ရှာတာပေါ့။

အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး စက်အားကိုးနဲ့ သွားချင်ရာတွေ သွားပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ မီးနီလေးကို လည်း ကြည့်လိုက်ရော မီးနီလေးက နဂို အနေအထားအတိုင်း ရဲရဲလေးပဲ ငြိမ်လို့။ တစ်ယောက်ယောက်

က စက်ထဲ စကား ပြောထည့်ထားရင် မီးနီလေးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ အချက်ပြမှာလေ။ ခုတော့ ငြိမ်လို့၊ ဘယ်လို သဘောလဲ၊ ကျွန်မတို့ သွားနေတုန်း တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမှ မဆက်ဘူး ဆိုတာကတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဘယ်လိုမှ မဟုတ်နိုင်။ ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကျွန်မ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းသံ မြည်လာပါတယ်။ ကျွန်မ ကောက်ကိုင်ပြီး “ဟဲလို” လုပ်လိုက်တော့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမ အပျိုကြီးရဲ့အသံ။

“ငါပါဟဲ့.....မယ်နုရဲ့。”

“အေးပါ၊ ဘာလဲ ပြောလေ”

“နေစမ်းပါဦး။ နေ့လယ်တုန်းက နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းနံပါတ်ပြောပြီး ဖုန်းကို ချပ်စ်ရတာလဲ”

“ဟောတော့”

“ဘာဟောတော့လဲ။ အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ပါ ဆိုမှ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ငါလေ တကယ် စိတ်တိုတယ်။ သုံးခါတောင်လုပ်တယ်၊ နင်.....ဟင်း.....”

“အမယ်လေး...သေတော့မှာပဲ၊ အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ စက်၊ စက်။ Answeringmachine ဟဲ့။ နင်ပြောချင်တာတွေ အဲဒီထဲ ပြောထားခဲ့လို့ ရတယ်လေ။ ဒါလေးတောင်မှ နင်မသိဘူးလား။ ငါတစ်နေ့ကုန် အပြင်သွားနေတာ”

“ဟင်.....ဟုတ်လား၊ ငါဘယ်လိုလုပ် သိမလဲဟဲ့။ နင်ပဲ မှတ်တာပေါ့။ စက်ဆိုလည်း စက်မှန်း သိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပေး။ တို့က တောသူတွေ”

ဟုတ်လိုက်လေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အပျိုကြီး မှန်သွားပြန်ပါပြီ။ စက်အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဘဝ မေ့ရတာလဲ။ ဝေးမြေရပ်ခြားမှာ အဆောင်ကနေ သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းသံ သုံးချက်မြည် အပြီးမှာ “ဟဲလိုသစ်စ်အစ်စ် ကြည်ကြည်” အစချီပြီး စက်သံ ပေါ်လာတာကို မသိဘဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ “ဟေ့- မကြည်၊ မနုလေ၊ မနု” နဲ့ လုပ်နေတာ၊ ဟုတ်ဘက်က မရပ်ဘဲ ဆက်ပြောနေတော့မှ နည်းနည်း ရိပ်မိသွားပြီး ငြိမ်နားထောင် ကြည့်ရတာ အဲဒီကျမှ “ဪ စက်ဆိုတာ ဒါကိုး” ဆိုပြီး ဉာဏ်အလင်း ပွင့်သွားတာ။ နောင်၊ စက်များစွာနဲ့ တွေ့ထိ ဆက်ဆံပြီးတော့မှ စက်နဲ့ လူကို ချက်ချင်း ခွဲနိုင်သွားတာလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မ၏ များစွာသော ချစ်မိတ်ဆွေ၊ ချစ်သူငယ်ချင်းများလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ ဉာဏ်အလင်း ပွင့်စေရန် စက်ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်း ပြောကြားမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ပွန်းသည်အား တင်ပြ လိုက်ခါ ရှိသေး။ တစ်ခါတည်း အောင်နိုင်သူတို့ မျက်နှာနဲ့ ကျုပ် မပြောဘူးလား၊ ဒါ “ဟို” မဟုတ်ဘူး “ဒီ.....ဒီ.....မြန်မာပြည်.....နော်၊ ဖုန်းနံပါတ်လေး ပြောရုံပဲ။ မရဖူးဗျ” နဲ့ လိုအပ်သည်များကို လမ်းညွှန်း မိန့်ကြားတော့တာပဲ။

အံ့မယ် နောက်နေ့ကျတော့ “ကိုယ့်အသံသွင်းမယ်” ဆိုပြီး ဘယ်လို ပြောထည့်လိုက်သလဲ သိလား။ “ဟဲလို....ခြောက်၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ သုံး၊ လေး၊ သုံး၊ ဦးအောင်ကျော်တိုး နဲ့ ဒေါ်နနရည်အင်းဝ

အိမ်ကပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အပြင် သွားပါတယ်။ ဒါစက်ပါခင်ဗျာ၊ မှာစရာရှိရင် စက်ထဲမှာ” အဲဒီနေရာမှာလည်း ရောက်ရော ကျွန်မ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်ရော။

“ဟောဗျာ.....ဒီမှာ အသံသွင်းနေတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ “ဒါစက်ပါ ခင်ဗျာ” ဆိုတာကြီးကို ရယ်ချင်လို့၊ မှာစရာ ရှိရင် စက်ထဲမှာ မှာခဲ့ပါဆိုရင် သိပါပြီ။ ကျုပ်တို့လူတွေ ဒါလောက်တော့ မတုံးပါဘူး”

အဲဒီကျမှ “အေး...အေး” ဆိုပြီး နောက်ဆုံး အချောသပ် ဘယ်လို သွင်းလိုက်သလဲဆိုတော့ “ဟဲလို....ခြောက်၊ ခြောက်၊ ခွန်၊ သုံး၊ လေး၊ သုံး၊ ဦးအောင်ကျော်တိုးနဲ့ ဒေါ်နနုရည်အင်းဝ အိမ်ကပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အပြင်သွားပါတယ်။ မှာစရာရှိရင် စက်ထဲမှာ မှာထားခဲ့လို့ ရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” တဲ့။ မဆိုးပါဘူး။ အိုကေဆိုပြီး အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ အပြင် ထွက်ပြီး ပြန်လာတော့ ကျွန်မရဲ့ စက်ကလေးမှာ မီးနီလေးက မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နဲ့ အချက်ပြလို့။ ကြည့်စမ်း..... ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေ စက်မှန်း သိသွားပြီ။ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် မီးနီလေးဟာ စက်ထဲမှာ မှာထားတာ တွေရှိကြောင်း အသိပေးနေတာလေ။ ဘယ်သူတွေ ဘာတွေမှာ ထားပါလိမ့်။ ကဲ.....လာခဲ့စမ်း ဆိုပြီး နားထောင်တဲ့ ခလုတ်ကို ကျွန်မ ဖွင့်ချလိုက်တယ်။

ပထမဆုံး ပေါ်လာတဲ့အသံက ကျွန်မနဲ့ စိမ်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မဝံ့မရဲအသံလေး။ “....မှာ..... ကျင်းပပါမယ်ဆရာ၊ အဲဒါ ဆရာတက်ဖြစ်အောင် တက်ပါတဲ့။ ဒါပါပဲ” တဲ့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တဟ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“အသံက ပြတ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်ဌာနက တစ်ယောက်လောက် ဖြစ်မယ်၊ ကောင်းရော။ ဘယ်နှစ်နာရီ၊ ဘယ်မှာ ဘာဆိုတာ အကုန် ပြတ်နေတယ်၊ အေး.... ကိုယ်သိပြီ။ စက်ထဲက တီ.....တီ.....တီ.....ဆိုတဲ့ အချက်ပေးသံ အဆုံးကို မစောင့်ဘူး ပြောချလိုက်တာ”

“ဟုတ်တာပေါ့.....ပြဿနာပဲ”

စက်ထဲမှာ “မှာစရာရှိရင်မှာပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုပြီး စကားဆုံးရင် တီ...တီ.....တီ..... ဆိုတဲ့ အချက်ပေးသံလေး ပေါ်လာလေ့ ရှိတယ်။ နောက်ဆုံး “တီ” ဆိုတဲ့ သံရှည်လေးဟာ စပြီး အသံ သွင်းဖို့ စပြီး စကားပြောဖို့ အချက်ပေးတဲ့ အသံပဲ။ အဲဒီအချက်ပေးသံ အဆုံးကို မစောင့်ဘဲ သွင်းလိုက်ရင် ရှေ့က အသံတွေ အကုန် ပြတ်ကုန်တာပေါ့။ နောက်ထပ်သွင်းထားတဲ့ (Message) သုံးခုကို ကျွန်မနားထောင် ရတော့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ ရှေ့က အသံတွေ အကုန်ပြတ်ပြီ တစ်ယောက်ကကျ “ဒါပဲနော်” တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က “ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ” တဲ့။ နောက် တစ်ယောက်က..... “လာခဲ့ပါနော် ဒါပဲ” တဲ့။ ဘယ်သူ့အသံလဲဆိုတာကို ဖမ်းလို့ မရဘူး။ ပြဿနာပဲ။

“ကဲ...ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အင်း...နေဦး”

နောက်တစ်နေ့ အပြင်ထွက်မယ် လုပ်တော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ ဆိုတော့ "စက်ထဲမှာ မှာစရာရှိရင် မှာထားခဲ့လို့ ရပါတယ်" ဆိုတဲ့ စကားနောက်မှာ "မှာမယ်ဆိုရင် အချက်ပေးသံလေး နားထောင်ပြီ အချက်ပေးသံလေး ဆုံးတော့မှ မှာပါနော်" ဆိုတဲ့ ဝါကျရှည် တစ်ကြောင်းကို ထပ်မံ ဖြည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပေါ့။ အိုကေ..... ဒါဆိုရင်တော့ တော်တော်လေး ဟုတ်သွားပြီ။ စက်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖွင့်ဆို ရှင်းပြပြီးပြီ။ စက်ကို ဘယ်လို အသုံးပြုပါ ဆိုတာကိုလည်း မေတ္တာရပ်ခံ ပြီးပြီ။ ဘာများ အဆင်မပြေစရာ ရှိသေးလို့လဲ။ အဆင်ကို ပြေရမယ် ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အပြင်လောကကို တစ်ခေါက် ထပ်မံထွက်ခဲ့ ကြပြန်ပါတယ်။

□ □ □

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်မ တွေးထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မီးနီလေး မှိတ်တုတ်နဲ့ စက်ကလေး ထဲက ချစ်မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အသံတွေဟာ အပြတ်အတောက်မရှိ အဆင်တော့ပြေပါရဲ့။ ကဲ.....ကျွန်မ စက်ကလေး တစ်နေ့တာ ဖမ်းယူ ရရှိထားတဲ့ အသံတွေကို နားဆင်ကြည့်စမ်းပါဦး။

□ □ □

"အဲ....ဟဲဟဲ...ဟဲဟဲ (အကြောင်းမဲ့ရှက်စနိုး ရယ်မောလိုက်သောအသံ) အဲ.... ခင်မောင်မြင့် ဆက်တယ် ခင်မောင်မြင့်၊ ဟိုဟာလေ စာတမ်းဖတ်ပွဲကိစ္စ ပြောမလို့။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောချင်တာ။ အဲ.... ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး။ ဟဲဟဲ...ကိုတိုးနဲ့ မနု အခုဆက်တာ ခင်မောင်မြင့်၊ ဒါပဲနော် ကျေးဇူးပဲ"

(သူကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ လ/ထ ညွှန်ကြားရေးမှူး အဆင့်ရှိတဲ့ ဦးခင်မောင်မြင့် ဆိုသူဖြစ်ပါတယ်)

□ □ □

"ဟဲလို.... အဲ.... ဟဲလို....အဟင်း (လည်ချောင်းရှင်း၍ အားယူသံ) ကိုအောင်ကျော်စိုးရှင့်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို.....ကျွန်မ ဖုန်းမှားဆက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့်....ဒီလို အသံမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးလို့ အသံသွင်းကြည့်တာပါ။ နောက်လည်း ဆက်ပါဦးမယ်ရှင်"

(နာမည်ကို မှားခေါ်သွားတဲ့ အမည်မသိ၊ လူချင်းလည်းမသိ၊ ထူးဆန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်)

□ □ □

"ခစ်ခစ်....ခစ်ခစ် (ကလေးရယ်သံများ)
"ပြောလေ (ကြီးကောင်ဝင်စ ချာတိတ်အသံ)"

“အို...မပြောချင်ပါဘူး၊ (စွာတာတာချာတိတ်မအသံ)”

“ဒီမှာ.....ဒီမှာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဘီအီးဒီအောင်သိုက်များ မှတ်နေလား၊ အသံကိုက “ဗဲ”
ချည့်ဗဲ”

(ဒီအသံပိုင်ရှင်များကတော့ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း လေယာဉ်မှူးကြီးရဲ့ အနာဂတ်
မျိုးဆက်သစ် ရင်နှစ်သည်းချာကလေးများနဲ့ သူကလေးတို့ရဲ့ မိခင်ငယ်လေး ဖြစ်ပါတယ်။)

□ □ □

“ဟဲလို.....အမယ်လေး... စက်ကြီးက ချေလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး...
ဘိုဇွဲ”

(ဒါက ကျွန်မရဲ့ “ဂေးလ်” သမီးတွေထဲက နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် လုပ်တတ်တဲ့ သမီး
တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်)

□ □ □

“ဟဲလို..ဆရာ၊ အဲ.....သမီးတို့ပါ၊ ဟို သမီးတို့ အောင်စာရင်းတွေ ဘယ်တော့လောက်
ထွက်မှာလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ဟေ့.....ဒါ ငါစက်နဲ့ စကားပြောနေတာ သိလား။ စက်နဲ့။ (အနားရှိ
သူငယ်ချင်းများ လှည့်ပြောသံ) မယုံရင်နေ၊ တကယ့်ကိုစက်၊ လာနားထောင်ကြည့်”

“ဟဲလို.....ဟဲလို၊ ဟင်စက်ကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး”

“ခုနကပြောတယ်၊ ငါကြားပါတယ် ဆိုနေမှ၊ ပေး....ပေး၊ တော်ပြီ၊ ဟဲလို ဒါပါပဲဆရာ၊ သမီးတို့
ဖုန်းပြန်ဆက်ပါမယ်”

(သူကလေးတွေကတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ တပည့်လေးတွေ “ဘွဲ့လွန်တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူများ” ဖြစ်ပါတယ်)

□ □ □

“အေး....စက်၊ စက်ဟုတ်လား၊ အဲဒီစက်ကြီးပျက်၊ အေးရော”

(ဒီအသံပိုင်ရှင်ကို (ရင်းနှီးပုံရပေမယ့်) ဒီနေ့ထိ ကျွန်မ ဖော်လို့မရသေးပါဘူး)

□ □ □

“ဟဲလို... အဲ...နက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီကနေ ဆယ့်တစ်နာရီ Top Starကို၊ ကိုသက်နွယ်
ဖိတ်တာ လာခဲ့ဖူး၊ မှာခဲ့တယ်လို့ သေချာလေး ပြောပေးပါဗျာနော်၊ အရေးကြီးလို့ပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

(“ဟောတော့” ဆိုပြီး ကျွန်မ သဘောကျစွာ ရယ်မိတဲ့သူကတော့ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး
နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာဖြစ်ပါတယ်)

“ဟဲ့လို.... အဲ.....တိုးလေး၊ ငါပါကွာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လားဟင်..... ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး၊ အင်း..... စက်တပ်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားပြောရတာ အရသာ မရှိဘူးကွနော်၊ အဲ.....သူငယ်ချင်းရေ၊ ပြောရဦးမယ်၊ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ဆိုသလိုပေါ့ကွာ။ ဟိုနေ့က အင်း.... မှတ်မှတ်ရရ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ဇန်နဝါရီလ လေးရက်နေ့မှာဟေ့ ဖြစ်တာ။ တကယ်တော့ ငါမမှားဘူး သူငယ်ချင်း၊ အဲဒီနေ့ မနက်က ထင်တော့ထင်သား၊ မျက်ခုံကလည်း လှုပ်တုပ်တုပ်ကွ။ ငါပြောတယ် မိန်းမကို မိန်းမရေ ငါ ဒီနေ့.....”

(မှာကြားရန် Message တစ်ခုကို စက္ကန့် ၃၀ အချိန်ကိုက်ထားတဲ့ စက်က ဖြတ်တောက် လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ခင်ပွန်း ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖွဲ့နွဲ့မှုဟာ တစ်ဝက်တစ်ပြက်နဲ့ (သူဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ မသိလိုက်ရဘဲ) ပြတ်တောက်သွားတော့တယ်။ သူကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင် ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်ပြီး ဖွဲ့နွဲ့နေလေတယ်မသိ။)

အသံတွေ အားလုံးကို နားထောင်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာ ငယ်လေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း ကျွန်မ ရှိုက်လိုက်မိတဲ့ခဏမှာပဲ ဖုန်းသံက မြည်လာပြန်တယ်။

“ဟဲ့လို.....”

“ဟဲ့ စက်လား.....လူလား”

ဟိုက် ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း အရာရှိကြီးကတော်ရဲ့အသံ စက်လား၊ လူလားတဲ့။

“လူပါဟယ်၊ လူပါ၊ စက်မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မဖြေသံကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ကျွန်မ သနားနေမိပါတယ်။

“မသိဘူးဟေ့၊ မေးရသေးတာ၊ ငါ့အကြောင်း ညည်းသိသားပဲ၊ စက်နဲ့ပြောဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ တယ်လီဖုန်းခွက်ကြီး နားနားကပ်ပြီး ပြောရတဲ့ အလုပ်ကို ငါအင်မတန် စိတ်ပျက်တာ၊ ဟဲ့..... နေဦး၊ ငါပြောဦးမယ်”

“အေး....အေး၊ ပြော.....”

ခါတိုင်း ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တွေရင် ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရအောင် စကား ပြောတတ် ကြပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျွန်မတစ်ယောက် ဟီးဟီး ဟားဟားလည်း မလုပ်နိုင်၊ သူ ပြောတာတွေကိုပဲ “အင်း” လိုက်ရင်းနဲ့ ဖုန်းဖြေစက်ကလေးကိုပဲ မမှိတ်မသုန်ကြည့်လို၊ သင်းကလေးကို ဆက်ထားသင့်၊ မထားသင့် ကျွန်မ တွေးနေမိပါပြီ။

“ဟဲ့လို”

“.....”

“ဟဲ့လို”

“ဟဲ့လို.....အဲ ဆရာမလား၊ လူကိုယ်တိုင်ပဲလား၊ ကျွန်တော်ပါ၊ မိုးထိုက်ပါ”

“အေး ကိုမိုးထိုက်ပြော၊ လူကိုယ်တိုင်ပါပဲမောင်ရာ.....ပြောပါ”

“ဟာ...ဆရာမနယ်၊ ဟိုနေ့က ကျွန်တော်ဆက်တယ်၊ စက်မှန်း သိပါဘူးဆိုမှဗျာ၊ ဆရာမ အသံကလည်း တိုးတိုး၊ မြန်လည်း မြန်နေတယ်ဗျာ။ သိုင်းကယူလို့လည်း ကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘိုလို ပြောနေတယ်ထင်လို့ ဟဲ့လို.....အိုင်အမ်မံ မိုးထိုက်၊ အိုင် ဝမ်းတူစပ်မံ ဝစ်သံယူနဲ့ လုပ်တာဗျို့။ နောက်..... ဆရာမအသံက ငြိမ်သွားပြီး တိတိဆိုတာတွေ ပေါ်လာတော့မှ ဟိုက်....စက်ဆိုတာ ဒါနဲ့ တူရဲ့ပေါ့။ ကိုယ်လည်း တစ်ခါမှ သုံးဖူး၊ သုံးစမရှိတော့ အဲဒီဟာ ထဲလည်း ဘယ်နှယ်ဟာ ဘာညာတို့ ထည့်ခဲ့တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဪ...အေး၊ အဲဒီနေ့က လှည်းတန်းဘက် ခဏ ထွက်သွားတာကွ၊ သွားခါနီး ငါ ကပျာကယာ သွင်းသွားလို့နဲ့ တူတယ်”

“မသိဘူးလေဗျာ၊ အဲဒါနေဦးဗျ၊ ညဘက်ကျ ကျွန်တော် တစ်ခါထပ်ဆက် ပြန်ရော၊ အောင်မယ် အဲဒီအခါကျတော့လည်း ခင်ဗျား ယောက်ျားအသံနဲ့လုပ်ပြန်ရောဗျို့”

အညာသား၊ နာမည်ကျော် ဓာတုဗေဒ ကျူရှင်ဆရာနဲ့ စကားပြောပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့..... ကျွန်မခမျာ ရယ်ရတော့မလို၊ ငိုရတော့မလို။

ဘယ်လိုလဲ စက်ကလေးရေ၊ သနားစရာ စက်ကလေးကို ကျွန်မအသာတို့ထိ လိုက်မိ တုန်းမှာပဲ ဖုန်းသံက မြည်လာပြန်ပါပြီ။

“ဟဲ့လို.....”

“ဟဲ့လို...နနလား၊ ရွှေအေးပါ”

“ဟယ် ရွှေအေး.....သူငယ်ချင်း၊ ငါသတိရနေတာ ဘယ်လိုလဲ”

(ရုတ်တရက် ရွှေအေးရဲ့ ရှိုက်သံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရပါတယ်)

“ဟဲ့ ရွှေအေး၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပလဲ။ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

ဝမ်းနည်းဓာတ်ခံ အလွန်ရှိတဲ့ မရွှေအေးက ဆက်ပဲ ရှိုက်နေတယ်။ ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီသူငယ်ချင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်းရဲရှာပြီး ရိုးရိုးအအ၊ အရာရာမှာ အားငယ်ကြောက်တတ်၊ ပြဿနာ မှန်သမျှကို မျက်ရည်နဲ့ပဲ အလျှော့ပေး ဖြေရှင်းတတ်တဲ့သူ။ သူ့အားအကိုးဆုံးက ကျွန်မ။ ခုလည်း ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး။

“ရွှေအေး၊ နင့်ကို ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ မျက်ရည်နောက်မှကျ၊ ပြဿနာကို အရင်ပြောရမယ်လို့လေ”

“ငါ....ငါ ဝမ်းနည်းလို့ပါ”

“အေး.....ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းနေတာလဲလို့”

“ငါ.....ဟိုတစ်နေ့က နင်တို့အိမ် ဖုန်းဆက်တာ၊ နင့်ယောက်ျားက ငါ့ကို အဖက်လုပ် စကား မပြောဘူးသိလား”

“ဘာရယ်”

“ငါက ဒီဘက်ကနေ ပြောပါတယ်။ ဆရာ၊ ကျွန်မ နနု သူငယ်ချင်းရွှေအေးပါလို့။ သူက ဖုန်းနံပါတ်တွေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် နာမည်တွေပဲပြောတယ်။ အသံကလည်း တစ်မျိုးကြီး၊ ငါ့ကို အရင်က ပြောတဲ့ အသံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဘယ်လိုပြောပြော သူပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်တယ်။ ငါဝမ်းနည်းလိုက်တာ၊ ငါ.....”

“နေဦး၊ ရွှေအေး.....ငါပြောမယ်”

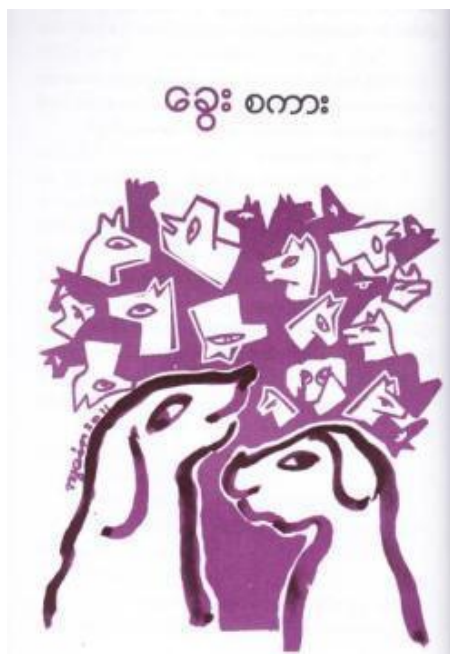
“(ရှိုက်လျက်) ငါက နင့်ကို ခဏခဏ အကူအညီတောင်းရတော့ ခဏခဏ ဒုက္ခပေးရတော့ သူက ငါ့ကို.....၊ ငါ.....နောက်.....နင့်ကို ဒုက္ခပေးတော့ပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ဖုန်း မဆက်တော့ ပါဘူး”

“ရွှေအေး....ရွှေအေး”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲခေါ်ပေမယ့် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဟာ “ငွပ်” ခနဲမြည်တဲ့ ဖုန်းချသံနဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့သွားပါပြီ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချရုံက လွဲလို့ ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင် ဦးမှာလဲ။ စက်ကလေးရေ၊ မင်းကို ငါဖြုတ်ပစ်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဖုန်းဖြေစက်လေး ဘေးနားမှာ ထောင်ထားတဲ့ နှစ်ထောင့်တစ်ခုနှစ် ပြက္ခဒိန်လေးထဲက လှည်းယာဉ်လေးနဲ့ မြန်မာ့ သမီးပျိုလေးက ပြုံးပြီးလေး ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ အလို..... ကျွန်မ စက်ကလေးကို ဖြုတ်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့နေ့ဟာ ဇန်နဝါရီ (၁) ရက်၊ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲကို ချင်းနင်းဝင်ရောက် တဲ့နေ့ပါလား.....။

နနုရည်အင်းဝ

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်

ခွေးစကား

ကျွန်မဟာ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို သနားရုံပဲ သနားတတ်ပြီး မချစ်တတ်ပါဘူး။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကို အရူးအမူး ချစ်တတ်တဲ့သူ တချို့ကို တွေ့တဲ့အခါ တစ်ခါတစ်လေ အံ့သြ၊ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ်ချင်းစာပြီး တချို့သဲသဲလုပ်၊ အရူးအမူး၊ သိပ်ကို ခရေဇီ (Crazy) ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေကိုတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်တတ်ပါတယ်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ဆီမှာ ခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ အိမ်တိုင်းမှာ မွေးထား တတ်တာ ဆိုတော့ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ ခွေးခရေဇီ၊ ကြောင်ခရေဇီတွေဟာ ကျွန်မတို့ဆီမှာ တော်တော် များတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ တွေဖူးသလောက် ခွေးသရေဇီတွေက ကြောင်ခရေဇီတွေထက် ပိုများမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီး သူတွေထဲမှာတော့ ခွေးခရေဇီတွေက များတယ်။ အဘဦးကြည်စိုးထွန်းတို့၊ ဆရာဂွဏ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)တို့၊ ဘိုချစ်ခေါ် ဆရာဦးချစ်ဦးညိုတို့ဟာ ခွေးခရေဇီတွေပေါ့။ ဒီအစ်ကို သုံးယောက်နဲ့ကျွန်မ ဟောပြောပွဲသွားရတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ "ခွေးနဲ့နံ့ပြား" ဝတ္ထုလေးအကြောင်း စင်ပေါ်ကနေ ကျွန်မပြောတိုင်း "ကျွန်မ အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ ခွေးချစ်တတ်တဲ့သူတွေ အများကြီးလို့၊ ဟောဒီရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မအစ်ကို သုံးယောက်လည်း ခွေးခရေဇီတွေပဲ။ သူတို့ အချင်းချင်းများ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ အင်မတန် ခွေးစကား ပြောတဲ့ သူတွေရင့်" လို့ ကျွန်မက ထည့်ပြောတတ်တယ်။ ပရိသတ်ကတော့ သူတို့ကို ကျွန်မ တမင်သက်သက် ပြောတယ်ထင်ပြီး ဝေါခနဲ ပွဲကျတတ်တယ်။ တကယ်လည်း တကယ်၊ သူတို့သုံးယောက် ခွေးစကား တကယ်ပြောကြတာ။

ကျွန်မဖြင့် ကြား၊ မကြားဖူးပါဘူး။ ခွေးသားအိမ် ထုတ်ရတာတို့၊ ခွေးငိုက်ခွဲပြီး ချုပ်ရိုးက ယားနေလို့ တစ်နေလုံး ကုတ်ပေးနေရတာတို့၊ ခွေးလေဖြစ်တာတို့၊ ခွေးလွမ်းဖျား လွမ်းနာကျတာတို့၊ ခွေးက မြေးကို မနာလိုဖြစ်တာတို့ အများကြီးပဲ။ စုံနေတာပဲ တစ်ခါတည်း။ အဘဦးကြည်စိုးထွန်းနဲ့ ဆရာဂွဏ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)တို့ ဆိုရင်လေ ခွေးခမည်းခမက် လုပ်ဖို့တောင် ကြံစည် ကြသေးတာ။ အဘရဲ့ သမီးခွေးလေးက "ရဲနက်ဂျက်ဆင်" တဲ့ နာမည်ကတော့၊ ဒါပေမယ့် အသွေး အမွှေးကတော့ မည်းမည်းမှောင်မှောင်နဲ့၊ ဖအေတူလေးပါ။ "အင်း" ခွေးမျိုး ဆိုလား။ ဘာလား ပြောတော့ ပြောတယ်၊ ဆရာဂွဏရဲ့ သားကတော့ "ဘလက်ကီ" တဲ့။ ဒီဘာမင်တဲ့။ သူလည်း အနက်ရောင်ပဲ၊ ခြေဆံလက်ဆံရည်ရှည်၊ အရပ်မှောင်းမြင့်မြင့်၊ မျက်နှာက စူပုပ်ပုပ် ရှုတည်တည်နဲ့ ဖအေတူပါပဲ။ အဲဒါကိုလေ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ ပေးစားကြဖို့ ကတိကဝတ် ပြုလည်းပြီးရော အဘသမီး ရဲနက် ဂျက်ဆင်က ဝဲတွေပေါက်ပါလေရော။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အကယ်ဒမီ ကြည်စိုးထွန်းခမျာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ သူ့သမီး ဝဲတွေကို ကြိတ်ကုတယ်လေ။ တစ်ဘက်မိဘကိုလည်း အသိမခံဘူး။ ဆေးခြီး တိုတွေ၊ ဆေးခြီးရည်တွေရော၊ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်နဲ့ရော၊ အသေအလဲကတော့မှ "ဝဲနက်ဂျက်ဆင်"

ကနေ “ဂျေနက်ဂျက်ဆင်” ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ သတို့သမီး တသွေးတမွေး ပြန်ဖြစ်လာပြီး စိစုံပြေပြေလေး ဖြစ်လာပြီဆိုတော့မှ “ကံ ကိုစိန်ဝင်းရေ နေကောင်းရက်သာ ရွေးကြစို့” ဆိုပြီး ဖုန်းလည်းဆက်လိုက်ရော သတို့သား ဘလက်ကီခမျာ သေရှာပြီတဲ့။

ဖြစ်ရပ်များကတော့ သတို့သား ဘလက်ကီ သေရတဲ့ ရောဂါကလည်း အဆန်းပဲ။ ခြင်ကျား ကိုက်ခံ ရလို့တဲ့။ လူကို ခြင်ကျား ကိုက်ခံရင်တော့ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး ခွေးကို ခြင်ကျား ကိုက်ခံ ရရင်တော့ ဗိုက်ထဲမှာ “သန်” ဖြစ်သတဲ့။ “သန်ကောင်” တွေကို ခွေးဗိုက်ထဲမှာ အလုံးကြီးဖြစ်လာပြီး အဲဒီ “သန်လုံး” ကြောင့် ခွေးဟောင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အသက်ရှူပြန် လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံး တတ်သတဲ့။ သတို့သား ဘလက်ကီ ခမျာ သန်လုံးကြောင့် ရုတ်တရက် သေရရှာတော့ ကဗျာဆရာနဲ့ ဒါရိုက်တာ ခမည်းခမက် မဖြစ်ကြရတော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး ဘိုချစ်နဲ့ မယ်မြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ဘာထူးလဲ။ သူတို့သား “ပိစိ” ခွေးပုလေးကို သည်းသည်းတွေ လှုပ်ပြီး ပိစိက စိတ်ကောက်သတဲ့၊ ဝမ်းနည်းသတဲ့၊ ပိစိက ဘိုချစ် သွားနေကျ ဘီယာဆိုင်ကို သွားရှာတတ်သတဲ့။ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးမှာ ရောက်လေရာ ခွေး ချွေးမရှာ ရတာအမော။

သူတို့တတွေ သည်းကြ၊ ရူးကြ၊ ခရေဇီဖြစ်ကြတာက ကျွန်မအတွက် သိပ်အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ခွေးစကားတွေ အလုအယက် ပြောတဲ့အခါမျိုးလောက်ပဲ စိတ်နည်းနည်းညစ်ရတာ၊ အကြောင်း ဟုတ်တာကတော့ သူတို့ယောက်ဖ ကျွန်မရဲ့ ချစ်စွာသော ခင်ပွန်းပဲ။ ခွေးပေါက်စ၊ ကြွက်ပေါက်စ၊ ကြောင်ပေါက်စဆို လုံးဝ မကြည့်ရဲဘဲ အူယားရွံရှာပြီး ခွေးကြီးရင်တော့ ခွေးကိုက်မှာ အလွန်တရာ ကြောက်တတ်တဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ သူတို့အိမ်တွေကို သွားလည်ရင်ပြဿနာပဲ။ ခွေးကို ကြိုးချည် ထားရင်ထား၊ လှောင်အိမ်ထဲ သွင်းရင်သွင်း၊ အဲလို မဟုတ်လို့ကတော့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းတောင် ကုလားထိုင်ပေါ်က အောက်မချရဲတော့ဘဲ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နဲ့ ဘာစကားမှ မဖြောင့်တော့ဘူး။ အဲသည်လောက် ကြောက်နေမှတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ခွေးဟာ အဝေးကြီးပေါ့။ နီးစပ်စရာ ပတ်သက်စရာ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ အခုနေတဲ့ လှိုင်တက္ကသိုလ် ဆရာရိပ်သာကို ပြောင်းလာခါစက ကျွန်မခင်ပွန်းက (ခွေးအလွန် နည်းတဲ့အတွက်) သိပ်သဘောကျတာပေါ့။ အခုတော့ လေးငါးခြောက်နှစ် ရှိတော့ ခွေးက နည်းနည်းတော့ များလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွေးတွေက ဝင်းထဲမှပဲ နေပြီး တိုက် အပေါ်ထပ်တွေပေါ် မတက်တော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက အလွန်တရာ စိတ်ချမ်းသာရှာတယ်။

အဲလောက် ခွေးနဲ့ ဝေးဝေး နေပါရက်ကယ်နဲ့ ခွေးဟာ ကျွန်မတို့ ဆီကို ဘယ်လိုများ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့တယ်မှတ်သလဲ။

တစ်ခုတော့ ဆောင်ဦး နံနက်ခင်း၊ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို အဖွင့်၊ ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့ တည့်တည့်၊ ကျွန်မရဲ့ ဝရံတာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ခွေးဖြူမ တစ်ကောင်ဟာ ခွေးလေးငါးကောင်းကို မီရှူး သန့်စင် ဖွားမြင်ထားတယ်လေ။

ကျွန်မရဲ့ ဝရံတာ ပန်းဥယျာဉ်လေးဟာ အကုန်ပျက်စီး ကြေမွလို့ ပန်းအိုးတွေလည်း လဲကွဲလို့။ ကျွန်မ ကလောက ဝယ်လာတဲ့ သစ်ခွပင်လေး များလည်း အမြစ်တွေ အကုန်ပြတ်လို့၊ အဲဒီ ပန်းအိုးကဲ့ သစ်ပင်တွေ ကြားထဲမှာ ခွေးဖြူမက မျက်လုံးလေးတွေ မဖွင့်သေးတဲ့ ခွေးမမယ် လေးငါးကောင်ကို နို့ချို တိုက်ကျွေးနေတဲ့ မိခင်မေတ္တာ သရုပ်ဖော် မြင်ကွင်းဟာ ကျွန်မခင်ပွန်းကို သွေးပျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချား စေပါတယ်။ ခွေးသားအုပ်မတို့ မည်သည့်သားရှိန်နဲ့ အလွန်အကိုက် ကြူးတတ်သည်မို့ သူ့အဖို့ ခွေးတကားခွေးမှာ ခွေးသားအုပ်မကို အကြောက်ဆုံးလို့ ဆိုထားပေတာကိုး။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အခန်းထဲမှာ ရှေ့လျှောက်လိုက်၊ နောက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် တဖွဖွ မေးခွန်းကို ကျွန်မလည်း မဖြေနိုင်။ အံ့ဩစရာ လေးထပ်တိုက်၊ အခန်းပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးခန်း ရှိတဲ့ အနက်မှာ ကြံကြံဖန်ဖန် ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့တည့်တည့်မှာမှ လာမွေးရတယ်လို့။

“ဆရာမတို့ ထိတိုး၊ ထိတိုး၊ ဒါထူးခြားတယ်”

“နေဦး၊ ခွေးဆိုတော့ နှစ်၊ ခွေးလေးတွေက ငါးကောင်ဆိုတော့”

ကျွန်မ အခန်းရှေ့မှာ တခဏအတွင်း ခွေးကြည့်ပွဲတော် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်စု ရုံးစုရုံး ရှိရာက ဘယ်သူလဲတော့ မသိပါဘူး။ “ဟယ် စနီပီလေးပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ အညှီအပြောက် ခွေးပေါက်စလေးကို ထိဖို့ ကြိုးစားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ “ဂဲ” ခနဲဆို ခွေးဖြူမရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖီသံ ထွက်လာပါရော။ ဟဲ့ ဟဲ့ အမလေးဆိုပြီး ပြေးလိုက်ကြတဲ့အမျိုး၊ တော်ပါ သေးရဲ့ ခွေးဖြူမက မာန်ဖီရုံပဲ ဖီလို့။

“ပြဿနာပဲ၊ ကိုယ်ကျောင်းသွားရင် ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ် ဒီတံခါးက ထွက်ရင် သူလှမ်းဆွဲလို့ရတယ်လေ”

“မဆွဲပါဘူး”

ကျွန်မ ခင်ပွန်းမမျှလည်း တစ်ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ခွေးကိုက် မှာကို လုံးလုံး မကြောက်တတ်ဘူး။ ဘယ်လောက်စိမ်းတဲ့ ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မကို မကိုက်ဘူးပဲ ထင်တတ်တယ်။ ခွေးကိုက်လည်း နှစ်ကြိမ်လောက် ခံရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကြောက်သွားတယ် ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ခွေးတွေနားက ဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွားမြဲပဲ။

“ဒီခွေးမ ဝိုက် တအားဆာနေမှာတော့ အသေအချာပဲ”

မနက်စာ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရင်း ကျွန်မက ကိုယ်ချင်းစာနာမိတော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက အလကားနေရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်၊ ကြောက်လန့်လို့ “ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကျောင်းသွား မှပဲ ကျွေးမွေးရေး အစီအစဉ်ကို လုပ်ပါကွာ”

“အေးပါ အေးပါ”

“တစ်ခုတော့ သတိ ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ကျွေးတဲ့အချိန်မှာ အထူး သတိပီရိယထားပါနော်၊ ကိုက်ခံရလို့ကတော့....”

“ဗိုက်ပတ်လည် ဆေးထိုးခံရမယ်၊ ဆေးမတိုးရင် ခွေးရှူးပြန်တတ်တယ်”

“ရပါတယ်၊ အခု ဗိုက်ပတ်လည် ထိုးဖို့မလိုပါဘူး၊ တစ်ခုပါပဲ၊ ဆေးဖိုးက သောင်းချီကျပါတယ် အစ်မရယ်နော်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အင်း သူ့ကိုက်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုက်မယ်မထင်ဘူးလို့”

“ကိုက်မယ်မထင်ဘူး ဟုတ်လား”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းခုံမှုမှ စတင်တဲ့ အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပါပဲ၊ အိမ်ရှေ့က “အမလေး” တဲ့။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်သံ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကို အမြန် ပြေးထွက်ခဲ့ကြတော့ အဝေးသင် ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဘောင်းဘီရှည်လေးကို မ,တင်၊ ဝုံကြည့်လို့၊ တုံတုံယင်ယင်နဲ့.....”

“ခွေးကိုက်လိုက်ပြီ ဆရာမ”

“အေး ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပြပါဦး၊ ပေါက်သွားသလား”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ သူ့ရှေ့က ဖြတ်ရုံပဲဖြတ်တာ၊ နောက်ကနေ ဆွဲကိုက် လိုက်တာ၊ ဘောင်းဘီတောင် ပေါက်တယ်”

ခွေးဖြူမကတော့ သူမဟုတ်သလိုပဲ၊ သူမလေးတွေကို တယုတယလျှာနဲ့ လျက်လို့၊ ကိုက်ခံရတဲ့ ကလေးရဲ့ ခြေသလုံးပေါ်က သွေးစို့ဒဏ်ရာ နှစ်ပေါက်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို ကိုက်ခံရသည့် အလား သွေးပျက် တုန်လှုပ်နေတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရုံက လွဲလို့ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဒီအချိန်က အဝေးသင် အနီးကပ်ချိန်၊ အဝေးသင် ကျောင်းသား/ကျောင်းသူ တွေ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ဝရံတာဟာ အခန်း ခြောက်ခန်းကို တစ်ဆက်တည်း ဖောက်လုပ်ထားတာတဲ့ ဝရံတာလျှောက်လမ်းရယ်၊ ပြဿနာပဲ၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ စတော့မယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ခွေးဖြူမဟာ သူ့ဇာတ်လမ်းကို မနက်ခုနစ်နာရီ လောက်မှာပဲ (ကျွန်မတို့တောင် အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူး) စတင်လိုက်ပါတယ်။

အခန်းတံခါးကို တဘုန်းဘုန်းထုသံ၊ လူခေါ်ဘဲလဲတီးသံ၊ အော်ခေါ်သံတွေရော ဆူညံပြီး ကျွန်မတို့ အိပ်ရာက လန့်နိုး၊ ပြေးထွက်လာတော့ ထိတ်လန့်တုန်ယင် နေတဲ့ အဝေးသင် ကျောင်းသူ တစ်သိုက်၊ အဲဒီ တစ်သိုက်ထဲက စတိုင်ဘောင်းဘီပွ ညှိပါရောင်နဲ့ ကောင်းမလေးကို ခွေးဖြူမ ကိုက်လိုက်တာ။ ဘောင်းဘီ စုတ်ပြပြီး သွေးဖို့ ဒဏ်ရာနှစ်ပေါက်၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ လန့်ပြီး တရှုရှု ငိုပါလေရော။

“သမီးကို တီချယ်တို့အိမ်က ဆီလေး နည်းနည်းလိမ်းပေးပါ”

“ခွေးပိုင်ရှင်ရဲ့အိမ်က ဆီကိုလိမ်းရင် ဒဏ်ရာမရင်းဖူးလို့ ပြောလို့ပါ”

“အေးအေး ရတယ်၊ ရတယ် လိမ်းပေးမယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ဒီခွေးကတို့တတွေ မွေးထားတဲ့ ခွေးတော့ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ သူ့လာသူ သားလာပေါက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမတို့ ခွေးမဟုတ်ဘူး”

ဟိုဘက်ခန်းက ဒီကလေးတစ်သိုက်ရဲ့ ဆရာမက ကျွန်မကို အားတုံအားနာနဲ့ သူ့တပည့်မကို ဟန်တယ်။ ကလေးမလေးတွေက “မသိလို့ပါနော် တီချယ်” နဲ့ တောင်းပန်ကြရာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ့နဲ့ ပွတ်ပြီး ဆီမန်းကို လိမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်း အချိန်ယူ အရသာ ခံစားလေ့ရှိတဲ့ မနက်စာ လက်ဖက်ရည်ချိန်ဟာလည်း ဘယ်လို ပြီးသွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မမယ် ဆယ်နာရီထိုးတာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်စွာသော ခင်ပွန်း အခန်းထဲက ဖြတ်ထွက်ဖို့ အရေးကိုလည်း တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ရသေးတယ်။ ဇာတ်လိုက်ကျော် ခွေးဖြူမဟာ ငှက်တောင် မကြည့်ပေမယ့် နေ့လယ် ဆယ်နာရီနာရီ ခွဲမှာ အချိန်မှန်လာသူ သတင်းစာ ပို့သမားကြီးကို တော့ ဒုတိယမို့ မိတ်ဆက်လိုက် ပါတော့တယ်။

“ဟဲ့ခွေး၊ ဟဲ့ခွေး...တဲ့”

ကျွန်မ ပြေးထွက်လာချိန်မှာ သတင်းစာတွေက ပြန်ကျဲ့၊ သတင်းစာပို့သမားကြီးရဲ့ ဇင်ပြာထူ ဘောင်းဘီကြီးလည်း ပေါက်ပြဲ၊ ဇာတ်လိုက်ကျော် ခွေးဖြူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ကျွန်မမှာသာ သတင်းစာတွေကို လိုက်ကောက်၊ ဒဏ်ရာကိုကြည့်၊ တောင်းပန် နှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း အရက်ပျံ့နဲ့ ဆီမန်းကို လိမ်းပေး။ အဲဒီအချိန်က နေပြီး သူ့ကလေးတွေနဲ့ ပွေဖက် အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လိုက်ဟာ ညနေ နေဝင် ရီတရောမှာတော့ တတိယမို့တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြန်တယ်။

ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေချိန်သဲခန့် ကြားတာနဲ့ ပြေးထွက်လာတော့ အလွန်ဒေါသ ဖြစ်နေတဲ့ ဂိုက်ဆိုက်အပြည့်နဲ့ လူတစ်ယောက်။

“ခင်ဗျားတို့ ဂိုက်တတ်တဲ့ ခွေးမွေးထားပြီး ကြိုးချည်ထားပါလား၊ နားမလည်ဘူးလား”

အလိုတော်၊ ကြောက်နေရပါလား။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကျွန်မပန်းအိုး ခုတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးကို ကိုင်လို့။ အခုကျတော့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ခွေးဖြူမ မရှိတော့ပါလား။ အဲဒီလူ ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာ။ ပေါက်သွားတဲ့ သူ့ဘောင်းဘီက အကောင်းစားရယ်။ ဆရာ ဆရာမ တစ်ယောက်ကို

ကန်တော့ဖို့ ယူလာဟန်တူတဲ့ မုန့်ပုံးတို့၊ တခြား ပစ္စည်းတွေလည်း ပြန့်ကျဲလို့လေ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်သူကို ပြန်ရန်တွေလို့ ဖြစ်မလဲ။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ခွေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာသူ့ အိမ်ရှေ့မှာ လာမွေးနေလို့ပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့”

“မသိလို့ ရမလားဗျ၊ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေါ့”

ကိုဒေါသကုမ္ပဏီရ လွှတ်ချလိုက်တဲ့ အုတ်ခဲကျီးဟာ ခွေးလေးတွေရဲ့ ခေါင်းနဲ့ သီသီလေးပဲ လိုတော့တယ်။ အင်း ဒေါသကုမ္ပဏီရပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်ခုစီစဉ်သင့်တယ်။

ဘယ်လို စီစဉ်ရမှန်းမသိတဲ့ တစ်ခုခု မပေါ်ပေါက်မီ အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လိုက်မဟာ တစ်နေ့ကို သုံးယောက်နှုန်းနဲ့ နေ့စဉ်မှန်မှန် ကိုက်ပါတော့တယ်။ တစ်နေ့ကို သုံးယောက်၊ အပိုအလိုမရှိ ကိုက်တဲ့အပြင် ကိုက်ခံရသူတွေကလည်း အလွှာစုံပါပဲ။ အဝေးသင်ကျောင်းသား၊ စာပို့သမား၊ ရေသန့်ပို့သမား စတဲ့သူတွေဟာ ခွေးဖြူမရဲ့ ကိုက်တာသုံးယောက်မှာ ပါဝင်ကြရပြီး ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတဲ့ သီးသန့်ဇာတ်လိုက် သားကောင်လေးတွေလဲ ဖြစ်လို့နေပါသေးတယ်။ ကျွန်မခမျာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အရက်ပျံ့ပုလင်းရယ်၊ ဆီမန်းခွက်လေးရယ်ကိုင်ပြီး ခွေးဖြူမရဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်ကိုတာ သုံးယောက်ကို ထိုင်စောင့်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ ခက်တာက သူကိုက်တာကလည်း တဝန်းဝန်း ဟောင်ပြီး ပြေးဆွဲတာ မျိုးမဟုတ်၊ သူနားက ဖြတ်သွားပြီးမှ နောက်ကနေ အသံတိတ် လိုက်ဆွဲတာ ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့မှာလဲ သူ့ကို ဟန့်လိုမရနဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်လာတဲ့ အချိန်မှာ တကယ့်ကို ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု စီစဉ် ဆုံးဖြတ်ရတော့တယ်။

အံ့ဩစရာလည်း အကောင်းသား။ ခွေးဖြူမဟာ ဆယ်နှစ်နှစ်ရွယ် ခုနစ်တန်း ကျောင်းသူလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ကိုက်ပစ်လိုက်တာ၊ သူကိုက်နေကျ ဒဏ်ရာဟာ သူ့သွားစွယ် နှစ်ပေါက်ရာပဲ အမြဲတမ်း ကိုက်နေကျကို၊ အဲဒီကလေးမလေးကိုကျ တအား ဆွဲကိုက် ပစ်လိုက်တာများ အုတ်တမံ သလင်းပေါ်ကို သွေးတွေ အိုင်ထွန်း သွားအောင်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့က အပြင်သွားတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မ ပြန်လာတဲ့ အချိန်ကျ ကျွန်မတို့ တိုက်ရှေ့မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လို့၊ ကလေးမလေးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ဦးလေးသားချင်းတွေပေါ့။ ခွေးဖြူမကို လက်ရ ဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ရေးလေ။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ အခန်းရှေ့က အိုင်ထွန်းနေတဲ့ သွေးကွက်ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ခွေးဖြူမ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သွားတာလဲပေါ့။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းမှာ ခွေးဖြူမ ကိုက်ဆွဲလိုက်တဲ့ တခြားတိုက်က လူတစ်ယောက် ခွေးဖြူမကို သည်းကြီး မဲကြီး မဲတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ လိုက်ပစ်တာ ခွေးဖြူမ တော်တော်နာဟန် တူတယ်။

တိရိစ္ဆာန်ပေမယ့် သူ့အသားနာတော့ ဒေါသစိတ်တွေ ကြီးလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လာတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။

မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ထွက်ပြေးနေတဲ့ ခွေးဖြူမကို ဖမ်းမရလို့ ကိုက်ခံရတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မကြေမချမ်းနဲ့ ပြန်သွားပြီးနောက်မှာ ကျွန်မ တို့တိုက်ရဲ့ အခန်းနီးချင်းတွေ အားလုံး အရေးပေါ် အစည်းအဝေး ထိုင်ကြရတော့တယ်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ သူနဲ့ကလေးတွေပါ ဖမ်းပြီး တစ်နေရာ သွားပစ်ရင်ပစ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် စည်ပင်သာယာကို အကြောင်းကြားလိုက်ဖို့ပဲ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့၊ စည်ပင်သာယာဆို အမဲလုံးနဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ ဆရာမ၊ ခုကျွန်တော်တို့ တိုက်တွေမှာ ခွေးတွေ ပွားလာတာ အများကြီးပဲ၊ အကုန်လုံး အဲဒီခွေးဖြူမရဲ့ သားသမီး အစွယ်အပွားတွေချည်းပဲ”

“ဟင်.....ဟုတ်လား”

ကျွန်မ တကယ်ကို မသိပါဘူး။ အံ့ဩစရာပါပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုမှ ဆရာမကလည်း ပေါက်လိုက်တဲ့ ခွေးတွေဆိုတာ ဟိုဘက် တိုက် အောက်မှာဆို နှစ်သားလေပေါက်နေတာ၊ ဒန့်ဒလွန်ပင်အောက်က ကိုင်းချိုထဲမှာ တစ်သား၊ အကုန် သူ့ သားသမီးတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ အဲဒီခွေး သားအုပ်မတွေကလည်း ကိုက်မှာပဲ၊ စည်ပင်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူနဲ့ ကလေးတွေကိုပဲ ဖမ်းပြီး ဝေးဝေးမှာ သွားပစ်ရအောင်လေ”

“ပြန်လာမှာပေါ့ ခွေးက ပြန်လာတတ်တယ်”

“မလာနိုင်ဘူး၊ ကလေးတွေနဲ့ဆို မလာနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူဖမ်းမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိတ်ထဲထည့်ဖို့ ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ”

“အိတ်ထဲ ထည့်ချည်ပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့မယ်”

အဲဒီအသံကတော့ သူ့အခန်း ကဏ္ဍကို ရဲရဲကြီး တာဝန် ယူလိုက်တဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ အသံပေါ့။

“အဲဒီလို လုပ်မယ်လေ၊ ခွေးဖြူမက သူ့ကို အစာကျွေးတဲ့ သူတွေကိုတော့ မကိုက်ပါဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖမ်းထည့်တာပေါ့၊ အိတ်ထဲကို သူရောက်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်မတို့က အချိန်မဆိုင်းဘဲ ခွေးဖြူမ ပြန်လာတဲ့ အဲဒီ ညဦးပိုင်းမှာပဲ အစာနဲ့ မျှားပြီး ခွေးဖြူမကို အောင်မြင်စွာ ဖမ်းဆီး အိတ်ထဲ ထည့်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့ကလေးတွေက တစ်အိတ်၊ သူက

တစ်အိတ်၊ နှစ်အိတ်ကို အဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ အတူ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ကားပေါ်တင်ပြီး အဝေး တစ်နေရာကို သွားရောက် ပို့ဆောင်လိုက်ပါတော့တယ်။

ခွေးဖြူမရန် ကင်းရှင်းသွားလို့ တစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီးတဲ့ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ မနက်လက်ဖက်ရည်ချိန် အရသာလေးကို ပြန်လည်ရယူဖို့အတွက် ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်တဲ့ ဒေါ်ရီရီသန့်ရဲ့ “သည်ဆောင်းဟေမန်”ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည် စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဆောင်းနံနက်စာ ကောင်းညှင်းငချိန်ပေါင်း ဆီရွှေ၊ ပဲပြတ်များများ (အုန်းသီးလုံးဝမပါ)နဲ့ ငရဲခြောက်ဖုတ်၊ လက်ဖက်ရည်ကလည်း အိန္ဒိယ အချိုခြောက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် သေချာနှပ်ပြီး ဖျော်ထားတဲ့ ချိုပေါ့ကျ။

“သည်ဆောင်းဟေမန်” ကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုရင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ကျွန်မထက်တောင် စိတ်လက် ပေါ့ပါးနေဟန် တူပါရဲ့။

“အိမ်ရှေ့တံခါး ဘာလို့ မဖွင့်တာလဲ”

“နည်းနည်းအေးလို့၊ ဖွင့်ချင်ဖွင့်လိုက်လေ”

ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ တံခါးဆီကို လက်လှမ်းရင်း တုန့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မဆီကို လှမ်းကြည့်တယ်။

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သစ်သားတံခါးကို သူဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်က သံတံခါးကို သူဖွင့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ “ဟာ” တဲ့။

ဘုရားဘုရား သူ့ရဲ့ “ဟာ” သံဟာ မမြင်ဝံ့စရာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အသံမျိုး။

“ဘာလဲ၊ ဘာလဲ”

ကျွန်မ ကပျာကရာ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တော့.....

“ဟင်...ခွေးတွေ ပေါက်ထားနေပြန်ပြီ”

ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့မှာ နောက်ထပ် ခွေးသားအုပ်မ တစ်အုပ် ခွေးဖြူမလို မျက်နှာပေါက်၊ ခွေးဖြူမလို အသွေးအမွှေးမျိုးနဲ့၊ ခွေးဖြူမရဲ့ အစွယ်အပွားပဲလား မသိပါဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီခွေးက လူတွေကို ကိုက်ဦးမှာလား။ ကျွန်မတစ်ယောက် တထိတ်တထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ အရက်ပျံ့လင်းနဲ့ ဆီမနီးခွက်လေး ကိုင်ပြီး လူတွေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာလား။ မသိတော့ပါဘူး၊ တော်ပြီး တော်ပြီ။ သူများတွေ ခွေးစကား ပြောတာကို ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ပြစ်တင်ရှုံ့ချခဲ့တာ၊ ကျွန်မ ခွေးစကားကို ဒီမှာတင် ကျွန်မ ရပ်မှဖြစ်တော့မယ်။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ကလျာမလွှဲလင်း၊ ဧပြီ

ငယ်ရွယ်စဉ် ရှာဖွေစွန့်ခဲ့ပြီ

အခုဆို ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်တုန်းကလို ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား မွေးစား သားသမီးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ မနေတော့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ သူတို့ကလေးတွေကို သတိတရနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပြောမိကြရင်း လွမ်းလာရင်တော့ ခုချိန်ထိ ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်က မဆင်းသေးတဲ့ ဟိုကောင်ကြီးတွေ လေးကောင် (အရိုင်း၊ ဖိုးဖြူ၊ ကင်းနဲ့ ငှက်ပျောကြော်)ရဲ့ နှိပ်စက်နေကျ တီပို့ ကြောက်ငြာတွေကို အလွမ်းပြေ ကြည့်ရတယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ဒီကောင်ကြီးတွေတုန်းကလို ရုန်းရုန်း၊

ရုန်းရုန်းနဲ့ မနေတော့ဘူး ဆိုတာတောင်မှ ကျွန်မတို့ဘေးနားမှာ သားလက်ကျန် နှစ်ယောက်လောက် ကဖြင့် ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ သားလက်ကျန် နှစ်ယောက် အရပ်ကြီးတွေက ခြောက်ပေနီး ပါ။ အသားကြီး တွေက မဲမှောင်နဲ့မို့ ရာဇဝင်လာ ဘီလူးညီနောင်ကို အစွဲပြုပြီး ကျွန်မတို့က ချစ်စနိုးနဲ့ “ဘောသောနဲ့ ဘောကျော်” တို့ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့မိဘများက နယ်မှာ ရွှေပန်းထိမ်၊ ရွှေဆိုင်အလုပ်ကို လုပ်ကြ လေတော့ သူတို့ အသားမှောင်မှောင်ပေါ်မှာ ရွှေတွေ၊ စိန်တွေကတော့ဖြင့် ဝင်းဝင်း၊ ဝင်းဝင်းနဲ့ အသားအရေကို ကာကွယ်ထားတဲ့ သနပ်ခါးကလည်း အမြဲအဖွေးသားနဲ့ ဘောသော၊ ဘောကျော် ညီအစ်ကိုဟာ ကျောင်းက ကောင်မလေးအုပ်စုတွေနဲ့ စချင်၊ နောက်ချင်စရာ ပစ်မှတ်နှစ်ခုပေါ့။

ဒီကောင်နှစ်ကောင်က အသက်ကလည်း တစ်နှစ်ကြီး၊ တစ်နှစ်ငယ် (နှစ်ဆယ့်နှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံး) အကြီးဆုံး အစ်မနဲ့ အငယ်ဆုံး နမကြားမှာ နှစ်ဦးတည်းသော ညီအကိုလည်းဖြစ်တော့ အမြဲ တတွဲတွဲနဲ့ ချစ်လည်းချစ်ကြသလို မတူးခြား နားတာတွေလည်း အများကြီးပဲ။

အကြီးကောင်ကြီးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်တယ်။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ရင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ပညာသင်စဉ် အချိန်မှာ ဘဝအတွက် အလေးအနက် မတွေးချင်သေးဘူး။ အနာဂတ် အတွက် ကြိုတင် စီစဉ်ရေးဆွဲခြင်းကို မကြိုက်တဲ့သူ။ အငယ်ကောင်က အလွန်တရာ စေ့စပ်သေချာပြီး အရာရာကို အလေးအနက် ချဉ်းပဲ တွေးတတ်၊ စိုးရိမ်တတ်၊ ပူပန်နေတတ်တဲ့သူ။ ဘာလေးပဲ လုပ်လုပ် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင် ရေးဆွဲတတ်သူ။ ယူထားတဲ့ မေဂျာကလည်း အကြီးက ဥပဒေ၊ အငယ်ကောင်က သင်္ချာ။

ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညီအိမ်ကြပြီးဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျ၊ နောက်ကျ အငယ်ကောင်က အိမ်ရှေ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်ရာကို ပြန်ပြု၊ ညီညာနေအောင် ကျကျနန ခင်းသေးတာ၊ ညဝတ်ပုဆိုး၊ အင်္ကျီဟောင်းကို လဲသေးတာ၊ ပြီးမှ ဘုရားတွေ ဘာတွေ သေချာ ရှိခိုးပြီးမှ အိပ်တာ။ ဟိုကောင်ကြီးကတော့ သူအိပ်ချင်လာပြီး ဆိုလိုတာတော့ ထိုးအိပ် ပစ်လိုက်တာပဲ။ မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာထကြရင်လည်း အငယ်ကောင်က အိပ်ရာ၊ အိပ်ခင်းတွေကို ညီညာသပ်ရပ် နေအောင်ခေါက်၊ ဧည့်ခန်းမှာ တံမြက်စည်းလုံး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ရေမိုးချိုး၊ ကျောနေအောင်ဝတ်၊ သနပ်ခါး အမွှေးနံ့သာတွေ လိမ်းခြယ်ပြီးမှ သူ့အစ်ကိုကို နှိုးတာ။ ဟိုကောင်ကြီးကတော့ ဝုန်းဝုန်းဆို အိပ်ရာထ၊ ရေမိုးချိုး၊ မျက်နှာသစ်၊ အင်္ကျီလဲ၊ သနပ်ခါးတွေ ရှိရှိနဲ့သွေးလိမ်း၊ ပြီးပြီ၊ ခဏပဲ၊ အလွန် မြန်တယ်။ ဟိုအငယ်ကောင်က အချိန်ကတော့ ကြာသလား၊ ယူသလားမမေးနဲ့ ရေချိုးရင်လည်း တစ်နာရီလောက်တော့ အနည်းလေး၊ လူသန့်ရှင်းရေးရော၊ ရေချိုးခန်း သန့်ရှင်းရေးရော သူလုပ်နေတာ လေ၊ ထမင်းစားရင်လည်း အငယ်ကောင်က အလွန် နှေးကွေးတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စားနေတာ မပြီးတော့ဘူး။ စကားပြောတော့လည်း တကယ်ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို၊ ချိန်ဆပြီး လေးလေး၊ လေးလေးနဲ့၊ အကြီးကောင်ကြီးကျတော့ သွက်သွက်၊ သွက်သွက်နဲ့ စကားပြောရင် ရယ်ပြီးသားလာတာ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ တူညီတဲ့ အချက်က အလှအပကြိုက်တာနဲ့ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း

ကြိုက်တာရှိမယ်။ နောက် တူညီတဲ့ အချက်က ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်တော်တော်များများလိုပဲ နိုင်ငံခြားကို စိတ်ဝင်စားတာကျ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တူပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တူတယ်လို့ ကျွန်မကထင်ခဲ့တာ၊ တကယ်ကျတော့ စိတ်ဝင်စားတာချင်း တူပေမယ့် စိတ်ဝင်စားပုံချင်းကျ လုံးဝမှ မတူကြပြန်ဘူး။ ဒီနှစ်ကောင်ဟာ တစ်ကယ့်ကို အံ့သြစရာပါပဲ။

“နိုင်ငံခြား” ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနှစ်ကောင် စတင်မြင်ဖူးထိတွေ့ ရတာကတော့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ပတ်စ်ပို့ပဲ။ နိုင်တီအိပ် (98)မှာကျွန်မ အင်္ဂလန် သွားခါနီး ပတ်စ်ပို့ရလာတော့ ဒီနှစ်ကောင် ပိုင်းကြည့်ကြတယ်။

“ဟေ့...ဒီမှာ.. မင်းတို့ ဆရာမကို စိတ်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အရာလေ”

ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ရွှေရောင် တပြောင်ပြောင် ဝင်းလက်နေတဲ့ အင်္ဂလန် ဗီဇကို ဒီကောင်တွေကို ပြတော့ ဒီနှစ်ကောင်မှာ ရင်သပ်ရှုမော၊ ပတ်စ်ပို့ စာအုပ် တစ်နေရာက ဗီဇကို လက်နဲ့ အသာအယာ တို့ထိကြည့်ကြရင်း အကြီးကောင်က “သူတို့ တံဆိပ်ကြီးက လှလိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ရွှေအရောင်ကို ဝင်းနေတာပဲ” တဲ့။ အငယ်ကောင်ဟာ စကားမပြောဘဲ၊ ခေါင်းကိုပဲ တညိတ်ညိတ် လုပ်လို့၊ ပတ်စ်ပို့ စာအုပ်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လို့၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပတ်စ်ပို့ မျက်နှာဖုံးကစပြီး တစ်ရွက်ချင်း လှန်လို့၊ ရေးထားသမျှတွေကို (ဒါ.....ဘာလဲ ဆရာမ) ပေါင်းများစွာနဲ့သူ နားမလည်မချင်း မေးတော့တာပါပဲ။ ဘယ်လောက်များ မေးတဲ့ကောင်လဲဆို၊ ကျွန်မထွက်သွားပြီး ဘန်ကောက် ဒွန်မောင်း လေဆိပ်ကနေ ဟိုဘက်ပြီတိသျှ၊ အဲယားဝေး လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း အိမ်ကိုဖုန်း ဆက်တော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ပါ ဖုန်းပြောရတယ်။ အကြီးကောင်ကြီးက “ဆရာမ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာအတွက် စိတ်မပူနဲ့ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့ နေ့တိုင်းလာမှာနော်” တဲ့။ ဒါပဲ။ ဟိုကောင်ငယ် မောင်ဘောကျော်ကတော့ ဆရာမ..... ဘန်ကောက်လေဆိပ် ဆိုတာကြီး ဘယ်လိုကြီးလဲဟင်” ဆိုတာက စလိုက်တာ၊ လေဆိပ်တည်နေရာ၊ အကျယ်အဝန်း၊ အနေအထား၊ ဟိုဘက် လေယာဉ်ကို ဘယ်လို ပြောင်းစီးရမလဲ၊ တခြားမြန်မာတွေရော တွေလား အစရှိသဖြင့် မေးလိုက်တာ၊ ဘတ်နှစ်ရာ ငါးဆယ်တန် ဖုန်းကတ်ကုန်တဲ့ အထိပဲ။

ကျွန်မ ပြန်လာတော့လည်း ရောက်တဲ့နေ့က စပြီး ကြုံတိုင်း မဆုံးနိုင်အောင် မေးသူဟာ အငယ်ကောင်ပဲ၊ အကြီးကောင်ကတော့ ကျွန်မပြောတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်တယ်၊ “ကောင်းတယ်နော် ဆရာမ”၊ သူမှတ်ချက်က ဒါပဲ၊ မေးစရာရှိရင် နည်းနည်းပါးပါး မေးတယ်၊ အဲဒီ အချိန်က စပြီး နေ့ရှိသရွေ့ အငယ်ကောင်ပြောတဲ့ စကားဟာ “ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားမယ်” ဆိုတာပဲ။ အကြီးကောင်ကတော့ ရယ်မောရင်း “သွားပေါ့ကွာ၊ ဘာခက်တာလိုက်လို့၊ ငါဆို ခဏ၊ ခဏ ရောက်တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ” လို့ လုပ်တတ်တယ်။ အငယ်ကောင်ဟာ လိုက်လို့တောင် မရယ်မောပဲ “ငါတကယ် သွားမှာကွ” လို့

လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြန်ဖြေရုံတင်မက နောက်ခြောက်လလောက် ကြာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ သူ့ပတ်စ်ပို့ကို ကျွန်မတို့ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ထုတ်ပြ လိုက်ပါတော့တယ်။ “ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သွားတင်ထားလိုက်တာ၊ အခုကျလာပြီး” တဲ့ သူ့အစ်ကိုက အေးပါ....ကျတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းက ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့ ဘယ်နိုင်ငံကို သွားမှာလဲ” တဲ့။ ကျွန်မစိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိတဲ့ အချိန်မှာပဲ အငယ်ကောင်က ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတဲ့ အသံနဲ့ ချိန်ချိန်ဆဆ၊ လေးလေးကြီးနဲ့ ဖြေတယ်။

“အကုန် အဆင်ပြေသွားစေရမယ်၊ စောင့်တော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချ၊ မကြာစေရဘူး”

အကြီးကောင်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောလိုက်ပေမယ့် တကယ်ပါပဲ နောက်နှစ်နှစ်ကျော် ကြာပြီးတဲ့ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းမှာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။ အားလုံး စီစဉ် ပြီးပြီ၊ ထွက်တော့မယ်တဲ့။

ထွက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရှေ့က ဘောသော၊ ဘောကျော်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်မသေချာ ကြည့်နေမိတယ်။ အငယ်ကောင်ဟာ အလွန်တရာ တက်ကြွလန်းဆန်းလို့။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ တကယ်သွားကြတော့မလို့လား။ ဘယ်ကိုလဲ”

“ကိုရီးယားကိုဆရာမ....”

“ကိုရီးယား.....ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကိုရီးယားက အလုပ်ပို အဆင်ပြေတယ်။ လခလည်းကောင်းတယ်။ စစချင်း တစ်လကို ယူအက်စ်ခြောက်ရာ ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဂျပန်ကို အဲဒီက တစ်ဆင့်ကူးရင် ပိုလွယ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အခု...ဆရာမရယ်၊ အားလုံးပေါင်း ဆယ့်ငါးလောက်ကျတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖေကြီးတို့၊ မေကြီးတို့က ဒီမှာ ဆယ့်ငါးသိန်း ထုတ်ပေးလို့ ကျွန်တော် ဘာသွား လုပ်စား မလဲ။ ဆယ်ငါးသိန်းရင်းလို့ တစ်လ လေးငါးသိန်း ဘယ်လိုမှ မမြတ်ဘူး ဆရာမ။ အခု.... ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ရွှေပန်းထိမ် အလုပ်တို့၊ အထည်ဆိုင် အလုပ်တို့ဆိုတာကလည်း ရရစားစားပဲ၊ အလုပ်က ကြာလေး ပါးလိုက်လာလေပဲ။ ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်ချင်တယ်။ ပိုက်ဆံ ရှာချင်တယ်။ ဆရာမ ကျွန်တော် အသက်ပဲ ကြည့်ပါဦး၊ နှစ်ဆယ့်လေးထဲ ရောက်နေပြီ၊ အခုမှကျောင်းက ဒုတိယနှစ် ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အငယ်ကောင်က သူ့ထုံးစံ အတိုင်း လူကြီးသူမလေသံနဲ့ အရှည်ကြီးလျှောက် ပြောသွားတာ ကျွန်မမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို သူသိနေသလိုပဲ။ မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေ နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုရင် ပညာသင်ဖို့ပဲ သွားစေချင်တဲ့၊ ပညာသင်ပြီးရင်လည်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ပြန်လာစေချင်တဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက် သက်ပြင်း ချရုံကလွဲလို့ ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“အဲဒါ.....ဆရာမသားကို ကြည့်ပြောအုန်း၊ ဒီကောင်က မလိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အံ့ဩစွာနဲ့ အကြီးကောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ မလေးနက်၊ မတည်ကြည်စဖူး၊ လေးနက်တည်ကြည်လို့။

“ကျွန်တော် မသွားဘူး၊ ဆရာမ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး”

“မင်းက...ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်....ကျောင်းတက်ချင်တယ် ဆရာမ”

ကျွန်မ မမျှော်လင့်တဲ့ ဒီကလေးရဲ့ အဖြေဟာ ကျွန်မကို အံ့အားသင့် ထိခိုက်စေပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ညီပြောသလို ကျွန်တော်တို့ဟာ ခုမှ ဒုတိယနှစ်ပဲရှိသေးတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝကို ကျွန်တော် ခံစားချင်တယ်၊ ဆရာမ။ ဆရာတို့၊ ဆရာမတို့ ပြောတာလေ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လေးနှစ် သက်တမ်း၊ ငါးနှစ် သက်တမ်းဟာ ကျောင်းပညာတင် မဟုတ်ပဲ လူမှုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတို့၊ ကိုယ်ချင်းစာ ရိုင်းပင်း ကူညီတတ်မှုတို့ကိုပါ ဘဝကို ရင်ဆိုင်တတ်အောင်လို့ သင်ပေး လိုက်တာဆို ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပဲ တက်ချင်တယ်၊ ပြီးမှ အလုပ်လုပ်မယ်”

ကျွန်မ ဘာပြောရမလဲ၊ ဒီကလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ မတူညီတဲ့ သဘောထား နှစ်ခုဟာ ကျွန်မနှုတ်ကို ဆွံ့အစေပါတယ်။

“ဘောကျော်၊ မင်းဘယ်နေ့ထွက်မှာလဲ”

မဆိုင့်တဲ့ မေးခွန်းကိုသာ ကျွန်မ မေးဖြစ်ပါတယ်။

“သုံးရက်ပဲလိုတော့တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ကို လိုက်လို့မှာမဟုတ်လား ဆရာမ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပီဘီကလေးငယ်လို ဖြစ်သွားပြန်တဲ့ ဘောကျော်လေးရဲ့ မျက်နှာ နနလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သတိရလာတဲ့ ဘန်ကောက်လေဆိပ်က မလေးရှားပြန် မျက်နှာနန လေးတွေ အကြောင်းကို ကျွန်မ မပြော ရက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အပြန်ခရီးမှာ ဘန်ကောက် လေဆိပ်ထဲ ဝဲလည် ဝဲလည် လုပ်ရင် ရန်ကုန်ထွက်မယ့် လေယာဉ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ မြန်မာလေးတွေ မုန်းသိသာတဲ့ ဘောကျော်တို့ အရွယ် လူငယ်လေးတစ်စုနဲ့ပဲ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ တိုင်းပြည် အပြင်ဘက်မှာ မြန်မာအချင်းချင်း တွေ့ကြရင် ပြောစရာမလိုဘဲ သွေးအသိ၊ မျက်လုံး အကြည့်နှုတ် မြန်မာမုန်းသိပြီး နှုတ်ဆက်မေးမြန်း ဝမ်းသာတတ်ကြတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ကြတာပေါ့။

မလေးရှားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး အဆင်မပြေလို့ ပြန်လာကြတဲ့ ကလေးတွေ၊ မျက်နှာလေးတွေက နနလေးတွေပေမယ့် အလုပ်ကြမ်း ဘဝကြမ်းထဲ ဖြတ်ခဲ့ရလို့ အသွင်အပြင် လေးတွေက ကြမ်းတမ်းနေပြီ။ လေဆိပ်ထဲကို မနက်ထဲက ရောက်နေတာ ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံ မရှိတော့လို့ ခုထိ ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ မုန့်နည်းနည်းလောက် ဝယ်ကျွေးပါလာ ဆရာမ ဆိုတဲ့ စကား သံလေးကို ကျွန်မ ရက်ပေါင်းများစွာ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကလေးတို့ရယ်လို့

ရင်နာနာနဲ့ ရေရွတ်ရုံက လွဲလို့ ကျွန်မဘာများ ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ခုလည်း ကျွန်မ ဘောကျော်လေးကို ဘာများ ပြောရပါ့မလဲ။

“အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စောင့်ထိန်း၊ ဘာသာတရားကို မမေ့နဲ့ နောင်တစ်ချက် ဖြစ်စေချင်တာကကွာ၊ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အားတဲ့ အချိန်လေးတွေမှာ ပညာတစ်ခုခု သင်စေချင်တယ်။ များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်ကြပြီဆိုရင် ပညာသင်ဖို့ဆိုပြီး ထွက်တဲ့ ကလေးတွေတောင်မှ သူတို့ဆီက ပညာသင်စရိတ်တွေက ကြီးလန့်လို့ ကျောင်းတစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက် လုပ်ကြရတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံက လွယ်လွယ်နဲ့ (ကိုယ့်ဆီမှာထက် စာရင်) များများရတော့ တချို့ ကျောင်းလုံးဝ မတက်တော့ဘူး။ အလုပ်မှာ ပျော်သွား ကြရော။ ငယ်တုန်းမှာတော့ ကိုယ့်အလုပ်ဟာ ဂုဏ်ငယ် ရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို အလုပ်တွေနဲ့ ပျော်ပိုက်ရင်း အိမ်ထောင်တွေကျ၊ သားသမီးတွေ ရလာတော့မှ သိတော့တာ။ အဲဒီ အချိန်မှာ နောက်ကျ သွားပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ အလုပ်လည်း လုပ်ပါ။ စရိတ်စက ကြီးပြီး အချိန်တွေ အများကြီးပေးရမယ့် ပညာရေးမျိုး မဟုတ်တဲ့ အချိန်ပိုင်း သင်တန်းလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုးရီးယားစာ သင်တန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ တက်စေချင်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ကျွန်မကို ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ သေချာ ထိုင်ရှိခိုး ကန်တော့နေတဲ့ ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မမေးချင်တဲ့ “မင်ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်မရင်ထဲ ပြန်မျိုချလိုက်ပါပြီ။ ဒီအရွယ်ကလေးတွေကို ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားတတ်တဲ့ ပျော်ရွှင် လွတ်လပ်မှု၊ သာယာမှု အသစ်အဆန်းတွေ ကြားမှာ မပြန်ဖြစ်ကြတော့တဲ့ ကလေးတွေများစွာကို နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကျွန်မမြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်လေ။

ဘောကျော်လေး ထွက်သွားပြီး သုံးလလောက်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ကွဲကျန်ခဲ့ရတဲ့ အကြီးကောင်ကြီး တစ်ယောက် မားမား၊ မားမားနဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ညနေ ကျောင်းပြန်တိုင်း ဝင်လာ တတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ သူ့မိဘများက လှမ်းမှာလို့ဆိုပြီး အိမ်ပြန်သွားတာ ဆယ်ရက် ကျော်ကျမှ ပြန်ချလာတယ်။ ကျွန်မကြိုက်တတ်တဲ့ ငရံ့ခြောက်တဲ့ လက်ဆောင်လေးကို ဆွဲလို့ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ ဘောသောကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ အရင်လို မရွှင်ဘူး။ မပြောမဆိုနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ် နှစ်အိပ် သုံးအိပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်မရှေ့မှာ ချတယ်။

“ဆရာမ... အငယ်ကောင်ရဲ့ စာတွေလေ၊ အမေက ရတနာတွေလို ပွေ့ပိုက်ထားလို့ ဆရာမ ဖတ်ဖို့ဆိုပြီး မနည်းတောင်လာရတာ”

စာအိတ်တွေကို ကျွန်မ မကောက်မိဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတဲ့ အကြီး ကောင်ကိုသာ ကျွန်မကြည့်မိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာဖြစ်တာလည်း ပြောစမ်း”

ကျွန်မကို ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောသောဘဲ ဒီကောင်ကြီးက မချစ်ဘူး သက်ပြင်းတွေ ဘာတွေများ ချလို။

“အိမ်က ကျွန်တော့်ကို အငယ်ကောင်နောက် လိုက်ခိုင်းတယ် ဆရာမ၊ ဖေကြီးကရာ၊ အမေကရာ၊ ညီမတွေကရာ၊ ရည်းစားတွေကရာ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးက လိုက်ခိုင်းတာ။ ကျွန်တော်ဒီမှာ နေနေတာ အလာကားပဲတဲ့။ လိုက်သွားရမယ်တဲ့ ဆရာမ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။”

ဒီတစ်ခါ စကားမပြောနိုင်သူက ကျွန်မပါ။

“ကဲပါ ... ဆရာမရယ်၊ ဆရာမသာ စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီကို စာပြန်ရေးရမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုဦးမယ် ဆရာမရယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်”

ရုတ်တရက်ထပြီး ကာရာအိုကေစက်ကို ပြင်ဆင်ရာကနေ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲပြန်တယ်။

“ခုမှ သတိရတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဆရာတို့၊ ဆရာမတို့အတွက် ကိုင်းဥလည်း ဝယ်လာတယ်၊ မစားဖူးဘူး ဆိုလို့ အဆီအနှစ်တွေနဲ့ သိပ်ဆိမ့်တာ ဆရာမ၊ သူတို့က ကိုင်းပင်တွေမှာ ဥတာ၊ ကျွန်တော် သွားကင်လိုက်ဦးမယ်။

အငြိမ်မနေ လှုပ်ခတ် နေရာတဲ့ ဒီကလေးကို ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။ ဘော့ကျော် ကလေးရဲ့ စာအိတ်လေးတွေကိုပဲ ကျွန်မ ဖွင့်ရတော့တယ်။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ရှည် လက်ရှည်၊ ဖြည်းဖြည်းလေး တစ်လုံးချင်း ရေးတတ်တဲ့ ဘော့ကျော်လေးရဲ့ လုပ်ငန်းစက်တဲ့ လက်ရေး ကလေးတွေ။ “အဖေကြီးနှင့် အမေ”တဲ့။

“သားသတိရစွာဖြစ် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ သားအခု ဝှမ်းကျူးမြို့နယ်မှာ ရှိတဲ့ ပလပ်စတစ် စက်ရုံမှာ အလုပ် ဝင်နေပါတယ်။ အလုပ်က သက်သာပါတယ်။ ကိုးရီးယားနိုင်ငံက တောင်တန်းတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းနေပြီး အရမ်းအေးတယ်။ နှင်းခဲတွေကလည်း သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ဖွေးနေတာပဲ။ လမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှာလည်း ရေတွေခဲလို့ပေါ့။ မြို့တစ်မြို့နဲ့ တစ်မြို့က သိပ်မဝေးပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် တွေရှိတော့ လျှောက်လည်လို့ ရတယ်။ ရထားစီးရင် မြေအောက် အနက် ပေတစ်ရာ လောက်ကနေ ရထားစီးရတာ။ ရထားတွေက အရမ်းမြန်တာပဲ၊ ရထားလမ်းကို မြစ်ရဲ့ အောက်ခြေကတောင် ဖောက်ထားတယ်။ အခု သားသူငယ်ချင်း အသစ်တွေလည်း တိုးပါတယ်။ လစာကတော့ မြန်မာငွေနဲ့ ဆိုရင် သုံးသိန်းခွဲလောက် ရပါတယ်။ စရိတ်စကကြီးတဲ့ နိုင်ငံဆိုတော့ စားစရိတ်တင် မြန်မာငွေ ခြောက်သောင်း၊ ခုနှစ်သောင်းလောက်ကုန်တယ်။ ဆန်တစ်တင်းအိတ်ကို မြန်မာငွေ နှစ်သောင်း ခွဲလောက်ကျတယ်။ သားဒီထက် လစာကောင်းတဲ့ စက်ရုံတွေ စုံစမ်းထားတယ်။ ကိုကို Korea ကို လိုက်လာစေချင်တယ်။ နှစ်ယောက်အား ဆိုရင် ဝုန်းဒိုင်းဆိုပြီး ထိုးတက်သွားမှာပဲ။ အဲဒါမှ ဘဝဟာ ဖြောင့်ဖြူးသာယာပြီး မုန့်ဖိုး လက်ဖြန့် တောင်းနေရတဲ့ အခြေအနေကနေ ပြောင်းလဲ သွားမှာ၊ ကျောင်းဆိုတာ အချိန်မရွေး တက်လို့ရတယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာ...

ဘော့ကျော်လေးရဲ့ စာကို ကျွန်မခဏ ရပ်ထားမိတယ်။

“ဘဝစေရာ တာဝန် ... ကျေပြန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူတို့...ရေစုန်ကို ဆန်ကာ ပြန်ခဲ့ပြီး”

အကြီးကောင် ဘောသောကြီး မျက်စိမှိတ် အော်နေတဲ့ သီချင်းဟာ ဟိုအငယ်ကောင် ဆိုနေကျ သီချင်းပဲ။ “ဆယ်လမွန် ငါးတို့အပြန်” ကို ကျွန်မလည်း ကြိုက်တယ်။ အလွန်လှတဲ့ လိမ္မော်ရောင် အဆင်းရှိတဲ့ ဆယ်လမွန်ငါးကို ဝေးမြေရပ်ခြားမှာ ကျွန်မ စားခဲ့ဖူးတယ်။

‘မိုးဦးရေဆန်.... မိုးဦးရေဆန်...’

အင်မတန်လှတဲ့ စကားလုံးလေးပဲ။ ဘောကျော်လေးရဲ့ နောက်စာတစ်စောင်ကို ကျွန်မ ဖွင့်မိပြန်တယ်။

‘သား.....အခု ဆေးထိုးအပ်တွေ ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံကို ပြောင်းသွားပါပြီ။ မြန်မာပြည်မှာ လည်း အဲဒီစက်ရုံကို တည်ထောင်ထားပါတယ်။ တိဗီမှာလည်း အမြဲကြော်ငြာပါတယ်။ အခုအလုပ်ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ လုပ်ရတာလည်း သက်သာပါတယ်။ စက်ထဲက ကျလာတဲ့ ဆေးထိုးပိုက်တွေကို အကောင်း အဆိုး ရွေးပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ။ အလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ကို ဆယ်နာရီခွဲရှိပါတယ်။ နေ့တစ်ပတ်၊ ညတစ်ပတ် အလုပ်ဝင်ပေး ရပါတယ်။ သားမကြာခင် အိမ်ကိုပိုက်ဆံ ပို့နိုင်တော့မှာပါ။ ကိုကိုကို အမြန်ဆုံး လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ နှစ်ယောက်ဆိုရင် အားလည်း ပိုရှိသလို တိုင်ပင်ဖော်လည်း ရတယ်။ နှစ်နှစ်စာကိုလည်း တစ်နှစ်တည်းနဲ့ ရှာလို့ရတယ်။ သားတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့် မိဘတွေ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီး အဲယားကွန်း ခန်းထဲမှာ နေနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်အောင် မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်တယ်။ သားအတွက် ဓမ္မနေမှာ သင်္ကန်းကပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးတယ်ဆိုတော့ သားဒီကနေ သာဓု ခေါ်ပါတယ်။ သား ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာ၊ မိဘ၊ အမြဲဦးချပြီးမှ အိပ်ပါတယ်။ ကိုးနဝင်း ပုတီးလည်း စိပ်ပါတယ်။ သားမိသားစုကို အရမ်း သတိရပေမယ့် ဝေးတစ်မြေမှာ နေနိုင်သရွေ့တော့ နေရ ဦးမှာပါ။ မမရေ....မမဘွဲ့ယူပြီးပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ မောင်လေးကတော့.....’

‘ပြန်ချိန်လည်း.....ဆုံးဖြတ်ခိုင်းမာစေ.....ရာသီလည်း တွက်ချက်မှန်ကန်စေ’

ဘောကျော်လေးရဲ့ နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို ကျွန်မ ဖွင့်ဖောက်မိပြန်ပါတယ်။

‘သားအခု handphone စက်ရုံမှာပါ။ အလုပ် အဆင်ပြေပါတယ်။ ဆေးထိုးအပ် စက်ရုံက အလုပ်ပါးလို့ ပြောင်းလာတာပါ။ သားပို့လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ မိသားစု ဓါတ်ပုံလေးကို ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုကိုရေ မိသားစု ဘဝတိုးတက်ဖို့ ကိုရီးယားကို မလာ နိုင်ဘူးလား။ Koreaမှာ မိမိဘဝ၊ မိသားစု ဘဝအတွက် ကြိုးစားနေကြတဲ့ မြန်မာများစွာကို မြင်စေချင်တယ်။ ဒီကိုရောက်တာနဲ့ အမြင်တွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ လက်ရှိ အနေအထားကို တင်းတိမ်ရောင်ရဲ မနေပါနဲ့၊ အမြန်ဆုံးသာလာခဲ့ပါ။ ကိုကိုရာ၊ သုံးလေးနှစ်ပဲ မိသားစုနဲ့ ခွဲနေရမှာပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကိုတော့ နိုင်ငံခြားပြန် ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီး စတင်နဲ့ ပြန်တက်ကြတာပေါ့။ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ။’

‘စိတ်တူရာခိုင်..... ပြည့်စုံချိန် ပြန်ခဲ့မယ်တဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ်...ရှာဖွေစွန့်ခဲ့ပြီ’

ပြည့်စုံချိန် ပြန်ခဲ့မယ်တဲ့၊ ကျွန်မ တိုးတိုးလေး လိုက်ရေ့တ်မိတဲ့ ဒီစကားလုံးတွေဟာ ဘာကြောင့်များ ကျွန်မရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိမှန်ခဲ့ပါသလဲ၊ ငယ်ရွယ်စဉ် ရှာဖွေ စွန့်ခဲ့ပြီတဲ့။ ကိုခင်ဝမ်းကတော့ မြောက်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာက ဆောင်းရီသူ၊ ဆယ်လမွန်ငါးမောင်နဲ့ အကြောင်းကို ခံစား စပ်ဆိုဟန်တူပါရဲ့၊ ကျွန်မကတော့ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ ဒီသံစဉ်နဲ့ ဒီစကားလုံးတွေကြားထဲမှာ ဝေးမြေ့ရပ်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ မြန်မာလူငယ်လေးတွေကို ဘာလို့လဲမသိ မြင်ယောင်းရင်း ငိုချင်အောင် ထိထိ ခိုက်ခိုက်ရှိလှပါတယ်။

‘ဆရာမ....’

ဘောသောကြီးဟာ မိုက်ကလေးကို ဘေးမှချလို့ မျက်နှာလေးငယ်လို့။

‘ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပဲ တက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် မလိုက်လို့ မရဘူးလား။ ဖေကြီးတို့ အမေတို့ကို ကူပြောပေးပါဦး ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ ဆရာမ’

‘.....’

‘ဒီမှာ ကျွန်တော်အငယ်ကောင့်ဆီ ရေးထားတဲ့စာ၊ ဘာရေးရမှန်းလည်း မသိပါဘူး ဆရာမရာ၊ နည်းနည်းလေး ပြီးသေးတယ်။ ဆရာမ ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

ကျွန်မကို လှမ်းပေးနေတဲ့ သူ့စာ ခေါက်လေးကို ကျွန်မ ဖွင့်လိုက်တယ်။ အကြီးကောင် ထုံးစံအတိုင်း လက်ရေးက ခပ်စောင်းစောင်း၊ ခပ်သော့သော့၊ စာလေးကလည်း သုံးလေးကြောင်းထဲ။

‘ညီလေးရေ..... ငါမင်းကို လွမ်းတယ်။ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက မြစ်ထဲက ကိုင်းပင်တွေ ကြားမှာ ကိုင်းဥ သွားခူးကြတာ မှတ်မိသေးလား၊ ကိုင်းဥက စားလို့ သိပ်ကောင်းပေမယ့် ကိုင်းပင်တွေကြားထဲမှာ ငါတို့လိုပဲ ကိုင်းဥကြိုက်တဲ့ မြွေပွေးကြီးတွေ ခွေနေကြတယ်ကွ၊ မင်းသိရဲ့လား။’

စာရွက်လေးက လက်ထဲမှာ တလွင့်လွင့်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်မှာတော့ နှုတ်ဆွံ့ ငေးဝိုင်စွာ.....။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၂ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း

မြန်းဆီတေးသရုပ်ဖော်

လေစိမ်းတွေ တဝန်းဝန်း တိုက်ခတ်နေတဲ့ မယ်ဇယ်ပင်တန်း အောက်က သဲလမ်းကြောင်း ပေါ်မှာ စက်ဘီး အလေးကြီးကို မနိုင်မနင်း တွန်းရတာ လေးလွန် လှတယ်လို့ ဒီနေ့တော့ မြန်းဆီ အသေးလေးက မထင်တော့ပါဘူး။ ဟင့်အင်း..... မြန်းဆီအသေးလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့အဖို့တော့ မြန်းဆီပါ။ တကယ့်ကို မြန်းဆီပါ။ အမေ မြန်းဆီ မပါမှတော့ သမီးမြန်းဆီ အသေးလေးဟာ မြန်းဆီ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ မြန်းဆီဆိုတဲ့ နာမည်လေးဟာ ဘယ်လောက်လှတဲ့ နာမည်လေးလဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ နာမည်လေးလဲ။ အမေခေါ်တဲ့ 'အသေးလေး' ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကိုတော့ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတယ်။ သူများခေါ်တဲ့ 'မြန်းဆီ အသေးလေး' ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကိုတော့ ပိုတောင် မကြိုက်သေး။ အမေက သူ့နာမည်လေးကိုများ သိပ်နှမြောတာပဲ။ သားအမိ အချင်းချင်းတောင် မပေး ချင်ဘူး။ 'မြန်းဆီ နာမည်ကို သမီးကိုပေးပါ အမေရယ်' ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းတောင်း 'ပေးပါဘူး' တဲ့။ 'ငါသေမှပဲ ဒီနာမည်ကို ညည်းရမယ်' တဲ့။ 'ဒီနာမည်လေး တစ်လုံးရဖို့ ဇာတ်လောကမှာ ငါ ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ် မှတ်လဲ။ ညည်းနားမလည်ပါဘူး အသေးလေးရယ်' နဲ့ လုပ်တော့တာပဲ။ ပြီးရင် သူ ဇာတ်ကတုန်းက ဝတ်တဲ့ ပန်းရင့်ရောင်လက်လက် မင်းသမီးသတ်။ အင်္ကျီတွေကို ထုတ်လာပြီး "ဒီနန်းဆီ ဝတ်စုံနဲ့ မြန်းဆီ စင်ပေါ်မှာကရင် ပရိတ်သတ်က သိပ်ကြိုက်တာ။ အသေးလေး ညည်း ကြည့်မလား" နဲ့ လုပ်ဦးမယ်။ ခေါင်းညိတ် လိုက်မိလို့ကတော့ သွားပြီ သာမှတ်။ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်၊ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်အောင်ကို ကပြ ပါလိမ့်မယ်။ ကြည့်ရတဲ့ သူမှာသာ အားကြီးပျင်းပြီး ထွက်ပြေးချင်လာ တာ။ ပန်းရင့်ရောင် ဇာတ်မင်းသမီး ဝတ်စုံကိုလည်း ပန်းရင့်ရောင် ဟောဒီကုလား မင်းသမီး ဝတ်စုံ လောက် လှတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ကြည့်ပါလား ဒီဝတ်စုံလေးကမှ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်၊ ဘော်ကြယ်လေးတွေ ထိုးထားတဲ့ ပန်းရင့်ရောင် ဘောင်းဘီ ဒူးဖုံးကလေးကလည်း လှုပ်ရှားလို့ ကောင်းတယ်။ အမေ့ ထိုင်မသိမ်းသဘာဝကြီးလို မဟုတ်။ အပေါ်က ပန်းနွယ်ပန်းခက် လက်လက်လေး တွေနဲ့ ပန်းရင့်ရောင် ကုလားမင်းသမီးအင်္ကျီ လက်ပြတ်ကိုယ်ကျပ်ကလေးကလည်း ဆာရီစပါးပါးလေးကို ချပ်ထားတာ။ ကိုယ်ပေါ်မှာပေါ့ နေတာပဲ။ ကြိုက်သလောက် တွန့်တွန့်ပြီးကလိုရတယ်။ ချွေးထွက်လည်း ခဏလေးနဲ့ ခြောက်တယ်။ အမေကတဲ့ ဇာတ်မင်းသမီး အကထက် ဒီကုလား မင်းသမီးအကက ပိုကလို့ ကောင်းတယ်။ တီးလုံးကလည်း မတူဘူး။ ကုလားတီးလုံးက တအား မြူးနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် အသေးလေး မြန်မြန် ကတတ်သွားတာပေါ့။ အမေ့ကိုတော့ ဘယ်မိပါ့မလဲ။ အမေက မြန်းဆီကိုး။

အရင်ကဆို အမေ ကုလားမင်းသမီး ဝတ်စုံနဲ့ အကထွက်တဲ့ စက်ဘီးဘားတန်းပေါ်မှာပဲ အသေးလေးက ထိုင်လိုက်ရတာပေါ့။ နောက်မှာ အသေးလေး လိုက်လိုက်ပြီး ကတော့မှ အမေက ကုလား မင်းသမီး ဝတ်စုံသေးသေးလေး ချုပ်ပေးပြီး ကခိုင်းတာ။ အခုဆို အသေးလေးက အားလုံး ကျွမ်းကျင်သွားပြီနော်။ မနက်ဖက် သားအမိ နှစ်ယောက် အကထွက်တော့မယ်ဆိုရင် စက်ဘီးကို လေ့ရှိ၊ မရှိလည်း ကြည့်တတ်ပြီး လေမရှိရင် လေလည်း ထိုးနိုင်ပါတယ်။ ပြီးရင် စက်ဘီး လက်ကိုင်ရှေ့က ခြင်းလေးထဲမှာ တီးလုံးခွေ အဆင်သင့် ထည့်ပြီးသား ကက်ဆက်လေးကိုတင်၊ စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ဘက်ထရီအိုးကို သေချာညှပ်၊ သေချာကြိုးချည်၊ ကတ်ဆက်လေးရဲ့ နောက်မှာ “မြန်းဆီ တေးသရုပ်ဖော်၊ အိန္ဒိယဇာတ်မြူ၊ တစ်ပုဒ် ငါးဆယ်” ဆိုတဲ့ သုံးထပ်သား မြေဖြူ ဆိုင်းဘုတ် လေးကို ထောင်ဖို့ကိုလည်း မမေ့ပါဘူး။ ဒီနေ့မနက် အမေ နေမကောင်းလို့ မိတ်ကပ် လိမ်းမပေး နိုင်တာတောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိမ်းတာအကျ။ မျက်ခုံးကြား နာယောင်ပေါ်မှာ အနီပြောက်လေး ထည့်တာတောင်မှ လှလှလေး လုပ်တတ်လို့ အမေတောင် အံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား။ အမေက တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချလို့ မလွှတ်ချင်ပေမယ့် မြန်းဆီ အသေးလေးက အမေမပါတဲ့ ဒီလိုနေ့မျိုးကို ချောင်းနေတာ အမေ မသိရောသလား။ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တကယ့်မြန်းဆီ လုပ်ဖို့လေ။ ကဲ.....အခု ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြန်းဆီ၊ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းလဲ။ ကုလား တီးလုံးတစ်ပိုင်း တစ်စကို ပါးစပ်ဆိုင်းတီးရင်း စက်ဘီးကို မြန်မြန်တွန်းမိတယ်။ ဦးပိန် တံတားကြီးနားကို မြန်မြန် ရောက်အောင်ပေါ့။ အဲဒီမှာကျမှ ရတနာဂူ ပွဲတော်အရှိန်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တအား စည်နေတဲ့ လူတွေရှိတာ။

“ကုလားမင်းသမီးလေး လာပြီဟေ့”

“မြန်းဆီ တေးသရုပ်ဖော် လာပါဦး”

ပရိတ်သတ်တွေကလည်း မလွယ်ပါလား။ ချွေးကလေးများ သုတ်ပါရ စေဦးတော့။ ကလေး တွေဟာ သိပ်ဆိုတာပဲ။ တစ်ခါတည်း ဝိုင်းလာပြီး လူကို ထိဖို့ စဖို့ လုပ်ကြတော့တာပဲ။ အမေသာဆို တအား ငေါက်ထုတ်မှာ။

“ဟဲ့.....ကောင်းမလေး၊ ဒီဝိုင်း လာကဦးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပြီ”

အကြော်ဆိုက်က အစ်မကြီး လှမ်းခေါ် ပေးတာကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သွက်သွက် လက်လက် မြေရတယ်။ တချို့ ဆိုင်တွေကျ သိပ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ စားသောက်နေတဲ့ ဝိုင်းတွေနား ကပ်သွားရင် ငေါက်ထုတ်တတ်တယ်။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းသမီးလေးက ကပြပါဦး”

ဝိုင်းထဲက မျက်မှန်နဲ့ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက် အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြောတယ်။ သူက ပြီးနေပြီ သဘောကောင်းမယ့်ပုံ။

“ဘယ်လောက်ဖိုး ကရမှာလဲရှင်”

“ဟေ.....”

ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ မှားသွားမှန်း သိတယ်။ အမေသာ ရှိလို့ကတော့ လိမ်ဆွဲခံရပြီ။ အမေ သင်ထားတာက “ဘယ်နှစ်ပိုင်း ကရမ္မာလဲလို့”လို့လေ။

“သမီး ဘယ်နှစ်ပိုင်း ကရမ္မာလဲလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ.....အေး၊အေး၊ နှစ်ပိုင်းလောက် ကပေါ့ကွာ”

ဦးလေးကြီးကလည်း သဘောကောင်းပုံ ရရဲ့သားနဲ့. ကပ်စေး နည်းလိုက်တာ။ လေးပိုင်း လောက်များ ကခိုင်း မလားလို့။ နှစ်ပိုင်းဆိုတော့ တစ်ရာတည်းပေါ့။ ရှေ့ကက်ဆက်ခြင်းထဲ ဘက်ထရီ ညှပ်နှစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး နောက်ကယ်ရီယာပေါ်က ဘက်ထရီအိုးမှာ ညှပ်၊ ကက်ဆက် ခလုတ်ကို မနှိပ်ခင် မှာ အသေးလေးက ဦးလေးကြီးတို့ ဝိုင်းရှေ့မှာ ကုလား မင်းသမီးဟန် အပြည့်နဲ့ ဆလံနှစ်ခါ ပေးလိုက်တော့ တစ်ပိုင်းလုံးက သဘောကျ လက်ခုပ်တီးကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကက်ဆက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ မြူးကြွတဲ့ ကုလားဗုံသံကလေး။ ဗုံသံကလေးနဲ့ အလိုက် အသေးလေးနဲ့ ခြေထောက် ကလေးက ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ရွှေ့လျားတော့ ခြေကျင်းဝတ်က ခြုံကလေးတွေကလည်း လိုက်ပြီး လှုပ်ရှား ကုန်ကြရော။

ဗုံသံလေးဆုံးရှင် သီချင်းက သံစုံမြူးကြွလာပြီ။ မြူးတာမှ အရမ်းကို မြူးတော့တာ။ ကလိုက လည်း သိပ်ကောင်းလာပြီ။ တွန့်ချင် သလောက် တွန့်ပေတော့။ သံလက်ကောက် ရောင်စုံကလည်း အသေးလေး တွန့်ရှင် တွန့်သလောက် တချွမ်းချွမ်းနဲ့ ဆူညံကြကုန်ရော။ တစ်ခုပဲ ခက်နေတာက အမေ့လို ဝိုက်လှုပ်ပြီး မကတတ်သေးတာပဲ။ ဝိုက်လှုပ်အကကို အမေက သိပ်ကတတ်တာပဲ။ ဟိုး အရင်တုန်းက တော့ အမေလည်း ဝိုက်လှုပ် အကရော၊ ကုလားမင်းသမီး အကရော၊ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ အမေ့မှာ အလုပ် မရှိလို့ နတ်ပွဲတွေမှာ သားအမိ နှစ်ယောက် သီချင်းလိုက်ဆိုရင်း အမေက ဇာတ်မင်းသမီး မြုန်းဆီဆိုတာ သိတော့ မင်းကြီးမင်းလေးနဲ့ နှမ ကုလားမင်းသမီးလေး နေရာက ဝင်ပြီး နတ်ကခိုင်း တော့ တတ်သွားတာပေါ့။ ကုလား မင်းသမီးလေး ကပြီး တောင်းရင် နတ်ဆက်တဲ့ ဝိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရတာပဲ။ လူတွေက ကုလားမင်းသမီး အကကို ဇာတ်မင်းသမီးအကထက် ပိုကြိုက်တယ်။ အမေကတော့ အဲဒါကို သိပ်စိတ်တိုတာပဲ။ သူ ကုလားကကို မကချင်ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်တာမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ အသေးလေးကတော့ ဒီအကကို ကြိုက်မှကြိုက်၊ ကြိုက်မှာကြိုက်။

“ဟိုး.....ဟိုး.....ရပ်တော့၊ ရပ်တော့”

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဟိုမျက်မှန်နဲ့ ဦးလေးကြီးကပဲ။ ကတာ မကောင်းလို့လားမသိ။

“ကဲ.....ရပါပြီ သမီးရယ်။ ရပ်ပါတော့၊ ရပ်ပါတော့”

“သမီးကတာ မကောင်းလို့လား။ ဟို.....သီချင်းက နှစ်ပိုင်းပြည့်တော့မှာ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တာ”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ လာပါဦး သမီးရယ်၊ သမီး ကတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းလွန်းလို့ ဦးက ဆုပါ ချဦးမယ်နော်။ ရော့.....”

ဦးလေးကြီး ပေးတာ ငါးရာတန်ကြီး ပါလား။ ဒီလိုဆိုတော့ ဦးလေးကြီးက ကပ်စေးမနည်းဘူးပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း သဘောကောင်းတယ်တော့။ တချို့သူများတွေလို ငါးရာတန်ကြီးတောင်မပေးနဲ့၊ များတာပေါ့တို့၊ နှစ်ရာလောက်ပဲပေးလို့ မပြောဘူးတော့။

“ဦးတို့အားလုံးကို ဆလံအများကြီး ပေးပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါပြီ သမီးရယ်၊ ရပါပြီ၊ သမီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိ ပဲလဲဟင်”

“ဆယ်နှစ်နှစ်”

“သမီးအမေကရော”

“အမေက သမီးလိုပဲ ကတယ်လေ။ ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ လိုက်မလာတာ”

“ဪ.....သမီးအဖေကရော”

“အဖေက ဆုံးပြီး”

“သမီးတို့ ဘယ်မှာနေလဲ”

“အခုလား၊ အခုဆို သမီးတို့က ဟိုအောက်နန်းက တဲခန်းတွေမှာလေ။ ငှားနေတာပေါ့။ ရတနာဂူ ပွဲပြီးတော့ ပြန်မှာပေါ့”

“သမီးတို့က ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ”

“ဟို မိတ္ထီလာနယ်ဘက်ပေါ့။ ရွာမှာ သမီးတို့ အဘွားရှိတယ်”

“ဒီရတနာဂူပွဲမှာပဲ သမီးတို့က ကတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ သမီးတို့က အကုန် လျှောက်ကတာပေါ့။ ဒီကိုမလာခင် တောင်ပြီးပွဲမှာ ကတယ်လေ။ ပွဲရှိတဲ့နေရာတွေ လိုက်ကတာပေါ့ဦးရဲ့”

“ဪ.....ဪ...အေး.....ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

“သမီးသွားလို့ရပါလား”

“သွား၊ သွား၊ သမီး သွား၊ ရပြီ”

“သမီးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဪ သွားတော့မယ် ဆိုကာမှ တော်တော် အမေးအမြန်းထူတဲ့ ဦးလေးကြီးတွေ။

“သမီးကြီးလာရင် ဒီလိုပဲကမှာပေါ့”

မေးတဲ့ဦးလေးကြီးက မျက်လုံးကြီးဝိုင်းပြီး ကြည့်နေတယ်။ ဦးလေးတစ်ယောက်က “ဒါ အကောင်းဆုံး အဖြေပဲ” တဲ့။ သိပါဘူး။ စက်ဘီးဒေါက်ကို ဖြုတ်ပြီး တစ်လိုမ့်ပဲ အားယူလှိုမ့်ရသေး။ “ဟေ့ မြနင်းဆီ အသေးလေး လာဦးဟေ့” တဲ့။ သွားရော။ လူကို အမော ဆိုသွားတာပဲ။ အဲဒီဝိုင်းကို သွားတောင် မသွားချင်ဘူး။ တကယ်ပဲ၊ ကချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး။

နတ်ဆိုင်းသံ၊ လူမျိုးစုံသံတွေနဲ့ ရောထွေးဆူညံ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေတဲ့ တဲတန်းတွေရှေ့ အသေးလေး တစ်ယောက်စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်တော့ နေဝင်ရိတ်ရောတောင် ရှိတော့မယ်။

တဲခန်း အရှည်ကြီးထဲက အသေးလေးတို့ နေရာလေးမှာ အမေက စောင်လေးခြုံပြီး စောင်းစောင်းလေး အိပ်ပျော်လို့။

“အမေ”

တဲခန်းပေါ် မတက်ခင် စက်ဘီးကို သော့ခတ်ရသေးတယ်။ သူခိုးတွေက သိပ်ပေါတာ။

“ဟဲ့.....ကောင်မလေး ပြန်လာပလား”

လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့တောင် ဒီအသံဟာ ဘယ်သူမှန်း သိတယ်။ “မာမီငွေ” ကြီးပေါ့။ သူများ နတ်ကတော်တွေလို နန်းပိုင်မရှိတဲ့ မြေလျှောက်နတ်ကတော်ကြီးလေ။ ဒီတဲခန်းမှာ အသေးလေးတို့လို တစ်နေရာစာ ငှားနေရင်း နတ်လျှောက် ဟောတဲ့ သူပေါ့။ မာမီငွေကြီးက ညဘက်အတွက် ထွက်တော့မယ်။ မိတ်ကပ်နဲ့တွေ့၊ ဇွန်ပန်းနဲ့တွေ့က မွေးလိုက်တာ။

“မာမီငွေ၊ သမီးဗိုက်ဆာလို့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးလောက်”

အမေ့ဘေးမှာ အသေးလေး ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“အမေ”

“ဟဲ့..... နင့်အမေဟာ မနက် နှင်ထွက်သွားကတည်းက အိပ်နေတာပဲ၊ ငါနေ့လည် ပြန်လာ တော့လည်း အိပ်နေတာပဲ”

မာမီငွေလက်ထဲက ငှက်ပျောသီး မည်းမည်းလေးက အသေးလေး ရင်ခွင်ထဲ ဘုတ်ခနဲ ကျလာတယ်။

“အမေ...အမေလို့”

“ဟဲ့ ဖယ်စမ်း ကောင်မလေး၊ ငါစမ်းကြည့် စမ်းမယ်။ မြနင်းဆီ...ဟဲ့၊ မြနင်းဆီ”

မာမီငွေက အမေ့ကို လှုပ်နှိုးတယ်၊ ပြီးတော့ အထိတ်တလန့် သံကြီးနဲ့ မာမီငွေကြီးက

“ဟဲ့..... တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာပဲ။ ကောင်မလေး.....နင့်အမေ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”တဲ့။

လေစိမ်းတွေကြားထဲက မယ်ဇလီပင်တန်း အောက်မှာ စက်ဘီးလေး တစ်စင်းနဲ့ မြနင်းဆီ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

“မြနင်းဆီလာပြီဟေ့” တဲ့ “မြနင်းဆီ လာပါဦး” တဲ့။

မြနင်းဆီ နားဝင် ချိုလှပါတယ်၊ ကြားချင်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက အဲလို ခေါ်လိုက် တိုင်း အမေ့ကို လွမ်းလို့ မြနင်းဆီ ခဏခဏ ငိုရပါတယ် အမေရယ်။

နို့စား

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် မိုးပြာရောင် ဇာတ်စိတ်ဝက်ဂွန်း လိပ်စုံကလေး တစ်စီးကို အင်းစိန် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သုံးရက်တစ်ကြိမ် ညနေ လေးနာရီဆို အမြဲတမ်း မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ညနေ လေးနာရီဟာ အင်းစိန်လမ်းမကြီးရဲ့ ကားအရှုပ်ဆုံး အချိန်ပေပဲလား....။ အဖိုးရေ သတိ၊ သတိ၊ သတိလေး ကပ်မောင်းနော်၊ အရာရာ တရား သဘောလေးနဲ့ ဆင်ခြင်စမ်းပါ။ ကားမောင်း နေတုန်း ဘေးက ဘာမှ ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာလို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန် ထားမှုကြောင့်သာ စိတ်ထဲကတော့ ပြောနေမိတာပဲ။ ဆရာ လုပ်ချင်တာကလည်း ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးဟောင်း ဆိုတော့..... လူကနေပေမယ့် ပညာက မနေဘူး၊ အဘွားကြီးကလည်း အဘွားကြီးဆိုတော့ စကားလေးကလည်း များချင်သပေါ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း သိသား၊ ဒါပေမယ့် ဟော.....ဟော..... ရမ်းလိုက်တဲ့ ကား၊ ရှေ့ဆိုတော့ ဇာနည်ပိတ် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးကားကို စိတ်မရှည်ဘူးနဲ့ တူရဲ့.....။ အတင်း ကျော်တက်တော့တာပဲ။

"အင်း...စည်းကမ်း၊ စည်းကမ်း၊ တယ်ခက်တဲ့ ကလေးတွေပဲ၊ ဘာတွေများ ဒီလောက် အရေးကြီးနေကြတာလဲ...။ ဒယ်ဒီရေ Be careful...."

ဒေါသမျက်လုံးနဲ့ ပြူးမကြည့်ပါနဲ့ အဘိုးကြီးရယ် စိုးရိမ်လို့ပါတော်။ ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး သုံးရက်တစ်ခါမှ ရတဲ့ သာယာလှပတဲ့ ညနေခင်း အရသာလေး ပျက်စီးသွားမှာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ချွေးနဲ့ မွေးခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးမိုးပြာ၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ လိပ်စုံမလေး မိုးပြာ တစ်ခုခု ထိခိုက် မိမှာကို ကြောက်လို့ပါ။

တကယ်ဆို နွေဦးပေါက် ညနေခင်းဟာ အင်မတန် ကြည်နူး သာယာဖို့ကောင်းတာ၊ ဒီလို အချိန်ရောက်တာနဲ့ ဆယ်တန်းကလေးတွေရော၊ ဆရာ ဆရာမတွေရော၊ အခန်းတစ်ခန်းထဲ စုပြီး ရှင်အုန်းညိုရဲ့ ဝါတာ ခြောက်ဆယ်ပျို့ထဲက ဆောင်းကူးနေစ တပေါင်းလ သာယာပုံ လျှောက်တင် ခန်းကို ဖတ်ပြ၊ ရှင်းပြ၊ တင်ပြ ရတာဟာ တကယ် အရသာရှိတာကိုး.....၊ လွမ်းပါသိတော့၊ "တန်ခူး မပြောင်း၊ တပေါင်းမကုန်၊ ပူဟုန်မပြင်း၊ နှင်းလည်းစိစ၊ ကာလသာတွေ" တို့၊ "ဇော်နု၊ ဇော်နု၊ ရွက်သစ် ပြုလျက်၊ ရတုအလိုက်၊ ခက်ချင်းဆိုက်၍" တို့၊ "ချစ်မမူဘော်နေ၊ ရပ်တောဝယ်၊ ဥဩကျေးငှက်၊ ယှဉ်ဘက်မကွာ" တို့၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့တွေ...၊ မြန်မာစာ အဆီအနှစ်တွေ၊ အဆီအနှစ်တွေ ယူသူကော ရှိသေးရဲ့လား၊ ပေးသူကော ရှိသေးရဲ့လား ဆိုနိုင်တော့ပါဘူး.....။

ရာသီလေးက သာယာတော့ စိတ်ကလေးက ကြည်တယ်.....၊ စိတ်ကလေးကကြည်ကြည်နဲ့ စကားလေး တပြောပြော၊ ကားလေး ငြိမ့်ငြိမ့် မောင်းနေရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ.....။ ဖွ မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း အက်ဆီးဒင့် ဆိုတာကြီးများ တွေးမိရင် ကြည်နေတဲ့ စိတ်ကလေးကို နောက်နောက် သွားတော့တာ။ နောက်ဆက်တွဲတွေ... နောက်ဆက်တွဲတွေ၊ သူ့ကားထိလည်းမကောင်း၊ ကိုယ့်ကားထိလည်း မကောင်း၊ ကိုယ်မှားလို့ သူ့ကားထိပြန်တော့ လျော်ရမယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်မှာ လုံးခနဲ၊ ခဲခနဲ လျော်စရာ၊ ပင်စင်စား အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးမှာ ဘယ်မှာလဲ လျော်စရာ။ သူမှားလို့ ကိုယ့်ထိပြန်တော့လည်း ရတဲ့ လျော်ကြေးလေးနဲ့ ကားပြင်ရမယ့်ဒုက္ခ၊ လျော်ကြေးလည်း မလိုချင်ပေါင်၊ သမီးလေး မိုးပြာကိုလည်း နည်းနည်းလေးမှ အထိခိုက် မခံနိုင်ပါဘူး။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ ဒီနေ့ထိ အထိအခိုက် မရှိအောင် နေခဲ့ရှာတာ။ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခ မပေးခဲ့ရှာဘူး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ညဉ့်ကလေးဆိုတာ.....။ ဘီးပေါက်ရင်တောင်မှ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ပေါက်တဲ့ သမီးကလေးကို ကားဈေးတွေ သိပ်ကောင်းလာတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေကရော၊ မိတ်ဆွေတွေကရော ရောင်းလိုက်၊ ရောင်းလိုက်နဲ့၊ ဘာလို့ ရောင်းရမှာလဲကွယ်၊ နေ့တိုင်းရွှေဥ တစ်ဥ ဥပေးနေရတဲ့ ငန်းကလေးကို တစ်မနက်တည်းနဲ့ ရိုက်သတ် ပစ်ရတော့မှာလား။ ဘယ်လိုမှ မရောင်းရက်နိုင်ပါဘူး။

“မာမီရေ...၊ ရာသီက နည်းနည်းပူလာပြီ။ ဒီနေ့တော့ ဖာလူဒါဆိုင်ထိုင်ကြစို့လား”

ဟော.... လုပ်လာပြီ၊ လုပ်လာပြီ.....၊ အချို့ကြိုက်ကြီးက လုပ်လာပြီ။ ဓာတ်ဆီဆိုင် နားကလည်း နီးလာပြီ၊ မီးပွိုင့်တွေ၊ အကွေ့တွေကလည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး အသံကလည်း ထွက်လာပြီ။ သုံးရက်တစ်ခါ ရွေးချယ်နေကျ အစားအသောက်ကိုလည်း (ဆီထုတ် ပြီးတာနဲ့ တမ်းမောင်းဖို့ အတွက်) ကားပေါ်မှာကတည်းက ရွေးချယ်ဖို့ ပြင်ပြီ။

“ဖာလူဒါက ချိုလွန်းတယ် ဒယ်ဒီရဲ့။ တခြား ဂျူစ် တစ်ခုခုပဲ သောက်ပါလား.....၊ သဘောသီးတို့.....”

“အို....နီး၊ နီး ကျုပ်က တောသား၊ အညာသားဗျ၊ ဖာလူဒါပဲ ကြိုက်တယ်.....”

“ဪ-ဟုတ်တယ်၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုလေးက မရှိဘူးဆိုတော့.....”

“တစ်ခါတလေပါကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ်နှယ်မဖြစ်ရမှာလဲ.....ဟိုတစ်ခါက...”

ထုံးစံအတိုင်း စကားစစ်ထိုးဖို့ ပြင်ကာရှိသေး ဆီဆိုင်ရှေ့က မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်ဖာသာ အလိုလို ပါးစပ်က ပိတ်သွားတော့တယ်။ ဆီဆိုင်ရှေ့ကကား တန်းရှည်ကြီးကြောင့်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်တာပါ လိမ့်၊ ဒီလိုအချိန်ဟာ ကိုယ့်ရှေ့မှ အမြဲတမ်း အလွန်ဆုံးရှိလှ ငါးစင်းခြောက်စင်းပဲ၊ ဆီဖောက်ဆာများ မလာလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆီပန်းများ ပျက်သွားသလား၊ ဟိုတစ်ခါ ဆီပန်းပျက်တုန်းက တော်တော် ကြာကြာလေး တန်းစီလိုက်ရတယ်။

“ဟာ.....ကားတန်းက တော်တော်ရှည်တယ်ဟေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ဒီလိုပဲ စီရမှာပေါ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ကားရပ်ပြီးတော့မှ မေးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်သလဲ ဆို.....”

အလိုလေး.....ဟုတ်ပါရဲ့ ကားတန်းက အင်းစိန်လမ်းမကနေ ဗဟိုလမ်းထိတောင် ပေါက်မတတ် ပါဘဲလား။ အဘိုးကြီး ကားရပ်တာတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ခေါင်းထုတ် စပ်စုရတော့တယ်။

“သားတို့ရေ....၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွဲ့”

“ဆီပန့်အသစ် တပ်နေလို့တဲ့ ခင်ဗျ”

“ဪ.....အသစ်တပ်တာ၊ ပျက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆီပန့် အသစ်ကြီးတွေ နှစ်လုံးတောင် တပ်နေတာ ကြီးကြီးရေ၊ နောက်ဆို မပူရတော့ဘူး၊ အကြာကြီး မစီရတော့ဘူး”

“ကောင်းပါလေကွယ်”

ကဲ...အဘိုးကြီးရေ ကြားတဲ့အတိုင်းဘဲ စီကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာ ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့၊ ဒီအလုပ်တစ်ခုရှိတာ ဟုတ်ဘူးလား။

“ဇာလူဒါ သောက်ချင်စိတ်လေးတောင် ပျောက်သွားပြီပါဗျာ.....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.....၊ ဒီကပြီးတာနဲ့ သွားမှာပဲဟာ ဇာလူဒါဆိုင်က ဘယ်မှထွက်မပြေးဘူး”

“သိတာပေါ့ဗျ၊ ဒီကပြီးတဲ့ အချိန်က ထမင်းချိန်နဲ့ ကပ်သွားပြီလေဗျာ၊ ဘာလို့ သောက်တော့ မလဲ”

“ဪ.....ပါဆယ် ဝယ်ခဲ့ပေါ့တော်၊ ထမင်းစားပြီးတော့ အချိုတည်းပေါ့”

“ဇာလူဒါက ဆိုင်မှာ သောက်မှကောင်းတာဗျ”

“အလိုတော် ဘာပြုလို့”

အခြေအတင် စကားရည် လုပွဲဟာ စမရှိလို့ ရှိသေး ကားတွေဝေါခနဲ စက်နှိုးသံတွေ ဆူညံ လာပြီး “ပြီးသွားပြီ၊ ပြီးသွားပြီ၊ ပန့်တပ်ပြီးသွားပြီ” ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ ကားတွေစပြီး ရွှေ့ကုန် ကြတော့ နှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကိုယ့်ကားရွှေ့ဖို့ အားရုံ စိုက်ရတော့တာပေါ့။

“ဒါဆိုမြန်မှာပါ၊ ပန့်နှစ်လုံးဆို နှစ်စီး၊ ခဏနေမှာ.....”

ရှေ့ကား တစ်ရွှေ့၊ ကိုယ့်ကားတစ်ရွှေ့နဲ့ လေးငါးဆယ်လောက် ရွှေ့ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ အားတက် သရောနဲ့ ပြောတာကို အဘိုးကြီးလေ ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေဖော်မရဘူး.....၊ ရှေ့ကို စူးစူးကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်ရပြန်လဲ မသိပါဘူး.....။

“အင်း.....ပြဿနာကတော့ ရှိနိုင်တယ်”

“ဘာရယ်၊ ပြဿနာလဲ၊ ရှင်ဥစ္စာက မထိတ်သာ မလန့်သာ.....”

“ဘာပြဿနာရမလဲ၊ ဓာတ်ဆီနည်းတဲ့ ပြဿနာပေါ့၊ ဒီမှာလေ..... ဓာတ်ဆီမှတ် ဝါထိန်နေတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အမလေးတော် ဒါများ ဘာများပါလိမ့်လို့၊ ဓာတ်ဆီမှတ် ဝါနေတာများ၊ ရှင်အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ဝါအောင် ထုတ်နေကျ မဟုတ်ဘူးလား။ ဆိုင်ကျ ဆီဖြည့်လိုက်တော့ ရှင့်မီးဝါ ပျောက်ကရောပေါ့”

“မင်းဟာလေ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဆိုတဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုများ ရောက်ခဲ့ပါလိမ့် အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ အရင်အခါတွေက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကားသုံလေး စီးကွ....၊ အခုဟာက အများကြီး၊ ရွှေ.ရွှေ... ရွှေ.ရွှေ. မောင်းရင်း ဆိုင်မရောက်ခင်၊ ပန်ရှေ့ မရောက်ခင်၊ ဓာတ်ဆီ ကုန်သွား နိုင်တယ်လို့ ဟေ့ သိပြီလား၊ နားလည်ပြီလား”

“ဟင် ကုန်သွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျာ၊ ကားဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒီတော့.....”

“ဒီတော့ ကားထဲကို ဆီထည့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ထည့်စရာဆီ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆီပန်ရှေ့ အရောက် ကားကို တွန်းသွားကြရမှာ ပေါ့ဗျာ..... ရှင်းပါတယ်နော်.....”

“ဟောတော့.....”

“မဟောတော့နဲ့ဗျို့၊ ကဲ.....ကဲ ပြောရင်းဆိုရင်း သွားပြီနဲ့တူတယ်....”

“ဟင်....ဒုက္ခပဲ”

တကယ့်ကို ကားကဖွက်ချက် ဖွက်ချက် အသံလေးမြည်ရင်း ရပ်သွားခဲ့ပြီ၊ သမီးလေး ဝိုးပြာဟာ အားအင်ကုန်ခမ်း ပျော့ရွေသွားသူလို မတုန်မလှုပ်ငြိမ်သက်လို့။

“ကဲ....ဆရာမကြီးရေ ဆင်း...ဆင်း၊ နောက်ကကားတွေ ဟွန်းတီးကုန်ပြီ.....၊ တွန်းကြရအောင်.....”

ဆင်း....ဆင်းဆိုလို့ ဆင်းလိုက်တုန်းကတော့ ပျာယီးပျာယာပါပဲ။ တွန်းပြီးဆိုတော့မှ အလွန်တရာ နှေးကွေး သွားတော့တာ.....။ ပေါင်တစ်ရာ့ငါးဆယ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ အဆီတွေပဲ ရှိနေလေသလား.....၊ ခွန်အားတွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

“တွန်းထား မာမီရေ.....တစ်ရွေ့စာထဲပါကွ.....အင်း”

သူများကို ပြောပြီး သူကျတော့ တအင်းအင်း ဖြစ်နေတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ဘာတစ်ရွေ့စာထဲလဲ။ ဒီတစ်ရွေ့စာပြီးလို့ ရှေ့ကား တစ်ရွေ့စာ ရွေ့သွားရင် နောက်တစ်ရွေ့စာ တွန်းရအုံးမှာလေ၊ ပြီးရင် နောက်တစ်ရွေ့စာ။

“ဒီနားမှာက ဆီဝယ်ထည့်ဖို့လဲ မလွယ်ဘူးကွ”

ဟောကြည့် အားက လျော့ချင်ပြီ မဟုတ်လား၊ မထည့်ပါဘူး၊ ဆီကတော့ ဝယ်ပြီးတော့..... လွယ်လည်း မထည့်၊ မလွယ်လည်း မထည့်ဘူး၊ ငွေထောင်ဂဏန်း ထုတ်နိုင်ပါဘူး။ ရာဂဏန်းဝင်ဖို့ မလွယ်ဘဲ ပင်စင်စားဘဝမှာ ထောင်ဂဏန်း ထုတ်နိုင်ပါဘူးတော်။

“တောက်..... ဝါစံချိန်နဲ့ ငါအကိုက်ကွာ၊ အိမ်ကထွက် ဆီပန်းရှေ့ အရောက်၊ ဆီကအကုန်၊ အမြဲတမ်း အကိုက်၊ အံကျချည်းပဲ၊ ဒီနေ့မှကွာ.....”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အရာရာကို ပုံသေကားကျ တွက်လို့ မရဘူးရှင်၊ လှေကမ်းထစ် မှတ်ထားလို့ မရဘူး.....”

“အရေးထဲမှ စာသင်နေပြန်ပြီဗျာ....၊ တစ်ကထဲမှပဲ.....”

“အံ့မယ် စာသင်တာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျုပ်ကမနေနဲ့ ရှေ့ကားရွှေ့ပြီ၊ တွန်း.....တွန်း”

ရန်ဖြစ်ချိန်လေးတောင်မှ မရပါလား။ ရန်သတ္တရပြုဖို့ အားယူမလို့ ရှိသေးတွန်းရပြန်ပြီ၊ ကားတစ်စီးရဲ့ အလေးချိန်ဟာ ဘယ်လောက်များ ရှိပါလိမ့်နော်။ မသက်သာလှပါလား။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး အဘိုးကြီးရဲ့ တစ်သက်လုံး ကလောင် ကိုင်လာခဲ့တဲ့ ကျောင်းဆရာမ လက်၊ တွတ်တွတ်ရဲလို့တော် ကားတွန်းရတာ.....။ ဟင်း.....မောတော့စိတ်တို၊ စိတ်တိုတော့ ရန်ကဖြစ်ချင်တယ်။

“ဘာ ဝါစံချိန်နဲ့ ငါအကိုက်လဲ၊ အလကား ဒီလာခါနီး ဓာတ်ဆီထုတ်ရင်း ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာကိုး၊ ဆီက အထုတ်လွန်သွားတာနေမှာ၊ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ကုန်တာပေါ့”

“ကျုပ်က ဘာပြောလို့လဲ၊ အဲ အဲ ချွေးသုတ်ပဝါလေး လှမ်းစမ်းပါဦး”

ကြည့်ဦး၊ ချွေးသီး၊ ချွေးပေါက်တွေနဲ့ ဟောဟဲလိုက်နေလိုက်တာ ဗိုက်ကြီးကလည်း ပိတ်လိုက် အောင်းလိုက်နဲ့ ဖားဖိုကြီးကျလို့၊ ဘာပြောရမှာလဲ ဖားမိုရဲ့။ ဓာတ်ဆီစုပ်တဲ့ ဟာလေးကို ပြွက်ကယ်၊ ပြွက်ကယ် လုပ်ရင်းကလေး “ငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့ နနြံ (နွားခြံ)ကို နို့ညှစ်တဲ့ လူတွေလာရင် လိုက်လိုက် ညှစ်ကြရတာ ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းတယ်။ အဖေက လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဪ အဖေကတော့ သားလေးကို နို့ဘိန်းသမား ဖြစ်မှာစိုးလို့ အရာရှိကြီးဖြစ်အောင် ပညာတွေ သင်ပေးလို့၊ ဟေဟေ.....ဟေဟေ” နဲ့လေ၊ ပေါက်ကရတွေ အော်နေတာလေ.....။ “အဲဒီတော့ ရှင် အရာရှိဖြစ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ပါးစပ်ပိတ်” လို့ ကျုပ် ဟန့်လိုက်တော့မှ ရှင်ငြိမ်သွားတာလေ၊ အဲဒီမှာ လက်လွန် သွားတာပဲ နေမှပေါ့ ကိုစံချိန်ကိုက်ကြီးရဲ့.....။

“ဟူး..... ခုခေတ်လူငယ်တွေ တော်တော်လူမှုရေး ခေါင်းပါးတယ်ကွာ။ နေနိုင်လိုက်ကြတာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နစ်ယောက် ကားတွန်း နေရတာကို သူတို့ မို့လို့ ကြည့်နေနိုင်တယ်။ ငါတို့ ငယ်ငယ်ကနဲ့များ ကွာပါ....”

“ရှေးခေတ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့တော်ရေ၊ သူများတွေလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ပြေးလွှားနေရတာ....။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ကားတွန်းနေတာလည်း ကိုယ့် လောဘနဲ့ ကိုယ်လေ.....စက်ပျက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ....။ မညည်းနဲ့.....၊ တွန်း”

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်တစ်ရွေ့စာဟော၊ ကြိတ်လိုက်ဟ.....”

အဘိုးကြီး အသံက နည်းနည်းတောင် တုန်ချင်နေသလိုပဲ။ မငယ်တော့ဘူးလေ၊ ခုနှစ်ဆယ်တွင်းတွေကို၊ အားခွန်ဗလတွေဟာ ဘယ်ဆီကို ရောက်ကုန်ကြ ပါလိမ့်နော်။ ဒီတစ်ကွေ့လေပါပဲ၊ ဒီတစ်ကွေ့လေး ကျော်ရင်တော့ ရောက်တော့ မှာပါလေ။

“ဒီတစ်ကွေ့လေး အားစိုက်ထား အဘရေ”

အားတွေကုန်ပြီး ဘယ်လိုတွန်းတွန်း မရွေ့နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ဆီကို ဆိုက်ကားဂိတ်က ဆိုက်ကားသမားလေး နှစ်ယောက်က ပြေးလာကူတွန်း ရှာပါတယ်။ ခုချိန်များအဖေ အမေနှစ်ယောက်ကို သားတို့၊ သမီးတို့ မြင်ရင် ဘာပြောမည်လဲ။

“ကဲ နောက်ငါးရွေ့ပဲဟေ့၊ ငါးရွေ့ပဲ.....”

သုံးရက်တစ်ခါ အမြဲမြင်နေကျ ဓာတ်ဆီဆိုင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက်ကမှ ဒီလောက်ကြည့်မကောင်း ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ပန့်ရှေ့တည့်တည့် ရောက်ဖို့ကား တစ်ရွေ့စာကို အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်အောင် အားကုန်နေခဲ့ပြီ။ “အဘတို့ကို ဝိုင်းကြပါဦးဟေ့” ဆိုပြီး ဆီဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးတွေက ဝိုင်းလိုက်ကြလို့သာ။

“ဟူး.... အသက်မွေးကြမ်းပါကွာ”

ပန့်ရှေ့ ကားလေး ရောက်တာနဲ့ အဘိုးကြီးက မောသံကြီးနဲ့ ဗလုံးဗထွေး စကား ပြောနိုင်သေးတယ်။ ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက် လုပ်နေကျ ဆရာမကြီးမှာ စကားတောင် မပြောနိုင်ရှာပါဘူး။ မောတာလေ၊ မောတာ။ မောတဲ့ကြားက ဆီစာအုပ်လေးနဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဘောက်ချာဖြတ်ဖို့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ဖို့ သွားမလို့ ဟန်ပြင်ကာရှိသေး ဖားဖိုကြီးရယ်လေ.....၊ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ကြားထဲက ဘယ်လောက်များ စကားများတယ်မှတ်လဲ.....။

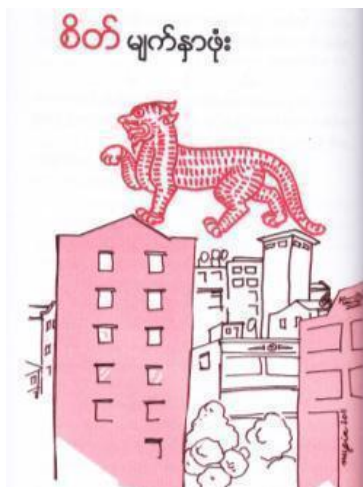
“မာမီရေ....ဘက်မှန်ထဲမှာ ကျုပ်မျက်မှန်ကို ကြည့်စမ်း.....။ ကျုပ်တို့ နုခြံထဲ နို့လာညစ်တဲ့ နို့ဘိန်းသမား ကိုစိန်ပေါ မျက်နှာနဲ့ တစ်ထောင့်ထဲပဲ” တဲ့။ ပေါက်ကရတွေ တကယ်ပဲ.....။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ထုတ် မိုးပြာရောင် ဗောက်စိပ်ဝက်ဂွန် လိပ်ခုံးကားလေး တစ်စီးကို အင်းစိန်လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ သုံးရက်တစ်ကြိမ် ညနေလေးနာရီဆို အမြဲတမ်း မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။

နနရည်အင်းဝ

ရွှေအမြူတေ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှန် (၁၆၃)၊ ဇွန် ၂၀၀၃

စိတ်မျက်နှာဖုံး

မြို့ကြီးပြကြီးရဲ့ ညခုနစ်နာရီဆိုတာ မီးတွေ ထိန်လင်းပြီး လူတွေလည်း ရှုပ်ထွေး ဆူညံ နေတတ်ပေမယ့် ကျွန်မ နေထိုင်ရာ လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ဝိုက်ကတော့ဖြင့် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်း ပြတ်လပ်ပြီး မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လို့။ တကယ်ဆို ကျွန်မ အလုပ်ဆင်းချိန် ညနေ ခြောက်နာရီဟာ မမှောင် တတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကုဗ္ဗဏီ ကုန်ပို့တဲ့ ကားနဲ့ လမ်းမကြိုတဲ့ အခါမျိုး။ ဘတ်စ်ကားကို တမေ့တမော စောင့်ရတဲ့ အခါမျိုးတွေကျ လမ်းထိပ်ရောက်ရင် မှောင်နေရော။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မရဲ့ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်က လမ်းအမှောင်ထဲကို တစ်ယောက်တည်း တိုးဝင်လျှောက်ဖို့ အမြဲတွန့်ဆုတ် တတ်တယ်။ ရွာက အမေ စာရေးသလို “ခုထိ ကြောက်တတ်တုန်းပဲလား သမီးရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆိုတာ မီးတွေ လင်းထိန်နေတာ ရွာလို မှောင်တာလည်းမဟုတ်” ဆိုပေမယ့် ကြောက်တဲ့လူ ဟာဆေးမရှိဘူး အမေရဲ့။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ကြောက်တာ ကြောက်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒီနေ့အဖို့တော့ နည်းနည်း အားရှိပါတယ်။ ဒီလောက်ဆို ဟိုကောင်တွေ ဝေဖြိုး။ ဟိန်းထွဋ်နှစ်ကောင် ကျွန်မတို့အခန်းမှာ ရောက်နေလောက်ပြီ။ ဒီနေ့ဟာ တစ်လတစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေ စုဆိုကြတဲ့ စနေနေ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးမှောင်နေရင် တိုက်အောက်ကဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေ စောင့်နေမှာပါ။ ကျွန်မ ကြောက်တတ်တာ သူတို့ သိပြီးသားပဲ။ လက်ထဲမှာ ဆွဲလာတဲ့ ဘယာကြော်သုပ် အိတ်နဲ့ ကြက်အရေပြားကင်ထုပ် အိတ်ကို ခင်တင်းတင်း ပြင်ကိုင်ပြီး လမ်းအမှောင်ထဲကို တိုးဝင်ပစ်လိုက်တယ်။ ပန်းမှာ လွယ်ထားတဲ့ သားရေ အိတ်ကိုပဲ စလွယ်သိုင်း ပြောင်းလွယ် ရသေးတယ်။ အရေးဆို အသားကုန်ပြေးဖို့လေ။ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းလောက်နဲ့ ဂုဏ်တော် တစ်ခေါက်ပဲ ရွတ်ရသေးတယ်။ ကျွန်မ ကံကောင်းလိုက်ပုံ များတော့ “ဟေး” ခနဲ ဆိုတဲ့ ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင် အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ အတူ လမ်းကျဉ်းကလေးဟာ မီးတွေ ထိန်လင်း သွားတော့တယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီအပတ်ဂျာနယ်တွေမှာ ဗေဒင်တွေ ကျွန်မ အကုန် ဖတ်ထားပြီးသား တနင်္လာသားသမီး အားလုံး အဆင်ပြေ ကံကောင်းမည်တွေ ချည်းပဲ ဥစ္စာ။ မီးရောင် အောက်မှာ ကျွန်မတို့ တိုက်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုတော့ တစ်ကောင်မှ စောင့်နေတာ မတွေ့ရပေါင်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မီးလင်းနေရင် ကျွန်မက အေးဆေးပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အကျင့်အတိုင်း အပေါ်ဆုံးထပ် ကိုယ့်အခန်းရောက်တဲ့ အထိ ရှစ်ထပ်တိုက် တဘရိတ်လည်း အပြေးတက်တာ ခဏနဲ့ ရောက်သွားမှာ။ လေကားထောင့်ချိုးတွေမှာ လက်ရန်းတွေကို အားပြုပြီး အပြေးတက်ရတဲ့ အရသာဟာ သိပ်ကောင်းတာ။ အချို့အခန်းတွေက ဖျတ်ခနဲ လူတွေ ထွက်လာရင်သာ ကိုယ်ရှိန် နည်းနည်း သတ်ပေး

ရတာ လွဲလို့ပေါ့။ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲလိုဖျတ်ခနဲ လူထွက်လာရင် ကျွန်မက လန့်တာပဲ။ “အမလေး” တစ်ခွန်းတော့ အော်လိုက် မိတာချည်းပဲ။ လှေကား မီးလုံးလေးတွေလည်း ပျက်မနေပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရင်း အပြေးတက်လို့ သုံးထပ်မြောက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ “ဟာ” ဆိုတဲ့ သံပြိုင် စိတ်ပျော့ အားလျော့ သံကြီးတွေနဲ့အတူ မီးအားလုံး မှောင်ကျ သွားပါတော့တယ်။ အို.....ဒုက္ခပါပဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ လှေကား လက်ရန်းတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားရင်းက ကျွန်မ အားတင်းရပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မ ထုံးစံအတိုင်း ကြားဖူးသမျှ တစ္ဆေသရဲအကြောင်းတွေနဲ့ ကြည့်ဖူးသမျှ တစ္ဆေသရဲ နိုင်ငံခြား ဗီဒီယိုတွေကို အကုန် သတိရလာပြီး ကျွန်မ လှေကားတစ်ဆစ် ချိုးတိုင်း ကျွန်မနောက်က တဖျပ်ဖျပ်ခြေသံပဲ လိုက်လာ သလိုလို၊ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းပဲ ကြားရသလိုလို။ ဟိုကောင်တွေကိုလည်း တကယ့်ကို ကျိန်ဆဲ မိတော့တယ်။ ဟိုဟာမ နှစ်ယောက်ကလည်း နေနိုင်ပါပေ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ပေါတာမ မိပုလဲနဲ့ ငကြောင်မ မိနောင်း။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့ တွေ့မယ်၊ တွေ့မယ်။

ငါးထပ်နဲ့ မြောက်ထပ်ဟာ ကျွန်မအကြောက်ဒီဂရီ အမြင့်ဆုံး ရောက်သွားတဲ့အထပ်တွေပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ထက်မှာ လူမရှိဘူးလေ။ ဘုရား.....ဘုရား.... ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိ။ ကျွန်မကြောက်တယ်။ ဒါတောင် ဘုရားစာတွေကို တစ်လျှောက်လုံး တတွတ်တွတ် ရွတ်နေခဲ့တာ။ ခုနစ်ထပ်ကို မြန်မြန် ရောက်ပါတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စားစရာအထုပ် တစ်ထုပ်က လွတ်ကျရသေးတယ်။ ကပျာကယာ ချက်ချင်း စမ်းကောက်လို့၊ ရွာမှာတုန်းက အမေအမြဲ ပြောပြတဲ့ နေဝင်ရီတရောမှာ စားစရာပါရင် လိုက်လုတတ်တဲ့ အသားသရဲ အကြောင်းကို ချင်ချင်း သတိရပြီး ခေါင်းတွေ ကြီးထွားလိုက်တာ များတော့....။

“မိနောင်း၊ ပုလဲ၊ ဝေဖြိုး၊ ခေါက်ဆွဲ”

ကျွန်မ အော်ခေါ်သံ တစ်တိုက်လုံးတောင် ကြားနိုင်လောက်ပါတယ်။ အလို.....ဒင်းတို့ရဲ့ နာမည်ရင်းတွေရော၊ နာမည်ပြောင်တွေရော ဒီလောက်တသိကြီး အော်ခေါ်နေတာတောင်မှ မကြား ကြဖူးလား။ ဘယ်သူမှလည်း ထွက်မလာ။ ကြည့်.....ဒင်းတို့ သက်သက်လုပ်ပြီ။ ဒါမှ မဟုတ် အားလုံး အပြင်များ ထွက်သွားကြသလား။ ဒါဆို အခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။ ရှစ်ထပ်ကို လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းနဲ့ ကျွန်မ အပြေးတက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ရှေ့အရောက်မှာတော့တံခါးကို အားရပါးရ တဘိုးဘိုး ထုပ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။

“ပုလဲ၊ မိနောင်း၊ တံခါးဖွင့်”

ဘုရား.....ဘုရား၊ ကျွန်မတို့အခန်းဟာ ငြိမ်သက် နေလိုက်တာမှ အသံလေးတစ်ခုတောင် ထွက်မလာ ခဲ့ပါဘူး။ သေချာပါပြီ။ သူတို့ အပြင်သွားပြီ။ မှောင်ထဲမှာ တံခါးသော့ကို ကျွန်မကမူးရှူးထိုး လိုက်စမ်းနေဆဲ မမျှော်လင့်ဘဲ အခန်းထဲက “ဂျောက်” ခနဲ တံခါးဖွင့်သံ။ ကျွန်မ ထုံးစံအတိုင်း ဖျတ်ဆို လန့်သွားရင်းက “ဘယ်သူလဲ” လို့ တုန်တုန်ယင်ယင် မေးလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးက ပွင့်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်နဲ့အတူ တံခါးဝမှာ ကျွန်မ မြင်လိုက်ရတာကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ

အကြောက်ဆုံး တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်လို အော်လိုက်မိမှန်း မသိတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ကျွန်မ ဘာကိုမှ မသိတော့ပါဘူး။

□ □ □

“ကကြီးယပင့်ရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်၊ တောကောင်”

“ကကြီးယပင့်ရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်၊ တောကောင်”

သံပြိုင်စာအံသံတွေ ပွက်လောရိုက်နေတာ ဘယ်မှာလဲ။ ဟင် .....ကျွန်မတို့ ရွာကျောင်းလေးပဲ။ ဟော..... ဟိုဆရာမလေး၊ ဟိုဆရာမလေး မြို့က ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာမလေး။ သူ.....သူ ကျွန်မတို့ကို ကကြီးယပင့်ရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ကို ဘာလို့ တောကောင်လို့ ဖတ်ရတာလဲ အမှန် ဖတ်စမ်း ဆိုပြီး အတင်းအော်ခိုင်းလို့ ကျွန်မတို့အားလုံး ထွက်ပြေးကြတာ။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ သူဆရာမလေး နောက်တစ်ပတ်ကျ ရေနစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်။

“ခင်လေး.....ခင်လေး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခင်လေး၊ သတိထားစမ်းပါ”

“အို.....မအော်နဲ့လေ ခေါက်ဆွဲ၊ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“ခင်လေးလို့ဆို”

ဖယ်စမ်း၊ ဘယ်သူလဲ ငါ့ပါးစပ်ကို မပိတ်နဲ့။ ကျွန်မ ပါးစပ်ပေါ်က လက်တွေကို ဆွဲဖယ် ပစ်လိုက်တယ်။ ဟင်.....မီးတွေ လင်းထိန်လို့၊ ကျွန်မ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်ပြီ၊ မိနောင်း၊ ပုလဲ၊ ခေါက်ဆွဲ ဟိန်းထွဋ်၊ ပြောင်းဖူးဝေပြီး၊ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူတို့အားလုံး တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ကြတယ်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ခင်လေး မျက်နှာဖုံးကြီးပါဟ”

ကျွန်မ မျက်နှာရှေ့ကို ဝဲလာတဲ့ မျက်နှာဖုံးကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မတစ်ချက် အော်လိုက် မိသေးတယ်။

“နှင်ကလည်းဟာ ကျားမျက်နှာဖုံးကိုများ”

“မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့။ တောကောင် မျက်နှာလုံးလို့ပြော။ ဖွဟဲ့”

“ဘာ....တောကောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ရွာမှာ အဲဒီဟာကို တောကောင်လို့ပဲ ခေါ်ရတယ်။ ဟိုလို ခေါ်ရင် နတ်ဖမ်းစားတတ်လို့”

“ဘာလဲ၊ ကျားလို့ခေါ်ရင်လား”

“ပြောင်းဖူး၊ နှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့။ မိနောင်း၊ ငါ့ကို ရေလေး တစ်ခွက်လောက်ပါဟယ်”

ရေက ပူနေပေမယ့် မောလို့လား၊ ကြောက်လို့လားမသိ၊ သောက်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။

“ကဲဟာ.....ကဲဟာ..... လုပ်ကြဟာ စားကြမယ် ဆာလှပြီ”

“အေးပါဟယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ခေါက်ဆွဲမျှင်ရဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိန်ပြီး မျှင်လိုက် လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲမျှင်ရဲ့”

“အောင်မာ၊ လိမ္မော်ခွံကများ ပြောရသေးတယ်။ ပန်းကန်ဆေးပါဆိုမှ ကြည့်နေတယ်။ လိမ္မော်ခွံ မျက်နှာကို ကြည့်မဝဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အေးလေ၊ မေပုလဲလောက်မည်းရင် ငါတို့က မပြောပါဘူး”

“ဘာ.....ပြောင်းဖူးစိ၊ ဘာပြောတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ကလို့ သစ်ခွလို့ ငါတို့ခေါ်တဲ့ နာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် အသားလေး ကိုက စိမ်းနေတာလို့ ပြောတာ။ မမည်းဘူးလို့”

“ဟင်း.....ပြောင်းဖူးစိ၊ ဆီပူထိုးကြော်ပစ်လိုက်မယ်။ နှလုံးသားထဲက မပါတာတွေနဲ့ လာလုပ် မနေနဲ့”

“ကဲ.....လာဟာ၊ ဟိုအညာသူ ဆီးဖျော်ရည် တစ္ဆေဆိုလည်း ကြောက်၊ ကျားဆိုလည်း ကြောက်”

“တော်.....ပါးစပ်ပိတ်”

ဓမ္မ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သံတွေကြားမှာကျွန်မ စိတ်သက်သာရာ ရလာတယ်။ တစ်လတစ်ခါ ဒီလိုစုဆိုပြီး စားကြ၊ သောက်ကြ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောကြ၊ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြရတာကို ကျွန်မတို့ ပျော်ကြပါတယ်။ တကယ့်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ အလုပ်ခွင်ကျမှ ခင်မင်ပေါင်းသင်ကြရတဲ့ ကြီးပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ငယ်သူချင်းတွေလိုပါပဲ။ အကုန်လုံး နယ်မြို့တွေကချည်ပဲ။ အဝေးသင် ဘွဲ့တစ်ခုယူဖို့ ကြိုးစားရင်း ရရာအလုပ် တစ်ခုဝင်လုပ်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို မှီခို တွယ်ကပ်ရင်း တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရှာဖွေနေသူများပေါ့။ ကျွန်မရယ်၊ ပုလဲရယ်၊ မိနောင်းရယ်က အချို့ရည် ကုမ္ပဏီမှာ။ ဟိန်းထွဋ်နဲ့ ဝေဖြိုးက ခေါက်ဆွဲခြောက်နဲ့ ကွေကာ ကုမ္ပဏီမှာ။ ဒီလိုပဲ စူပါမားကတ်တွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေမှာ ကုမ္ပဏီကားတွေနဲ့ ကုန်တိုက်လိုက်ပို့ရတာ။ အဲဒီမှာ အချင်းချင်း ခင်သွားကြတာပေါ့။ နာမည်တွေ မသိခင်တုန်းက နောက်ပြောင်ခေါ်တဲ့ နာမည်တွေ က ခုကျတော့ အတည်ကို ဖြစ်ကုန်ရော။

“ဟဲ့.....ငါတို့ရှေ့လကျ အဆောင်ပြောင်းရဦးမယ် သိလား”

“အေးလေ၊ ခြောက်ထောင်တဲ့၊ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲဟ”

ခေါက်ဆွဲနဲ့ ပြောင်းဖူးဟာ ယောက်ျားလေးတွေမို့လို့ တော်သေးတယ်။ အဆောင်ရှာရတဲ့ ဒုက္ခဟာ လွယ်မှတ်လို့။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ဟာ ကမ္ဘာ့ကံအကောင်းဆုံး ထဲမှာ ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က သူငွေပိုလို့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းကို ဈေးနှုန်း ချိုသာစွာနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ငှားပေး ထားလို့ပေါ့။ တစ်လမှ တစ်သောင်းခွဲပဲ ပေးရတယ်။ သုံးယောက်စပ် တစ်ယောက် ငါးထောင်ပေါ့။ အခန်း ဘယ်လောင် ကျဉ်းကျဉ်း မြို့ထဲနဲ့လည်း ဝေးချင်ဝေး၊ ရှစ်ထပ်မကလို့ ဆယ်ထပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆောင်ထက် စာရင်တော့ အလွန်တစ်ရာ နေပျော်ပါတယ်။ အများကြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတယ်။

“ခင်လေးကလည်း ကြက်အရေပြားတွေ ဝယ်လာပြန်ပြီ၊ ငါတော့မစားဘူး၊ အဆီတွေတအား များတယ်တဲ့”

“မစားချင်လည်းနေ၊ မလှချင်၊ ကျုပ်လည်း ဈေးသက်သာတာ ဝယ်ရတာ”

“ဪ...အဲလို အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်လို့ လိမ္မော်ခွံက အသားအရေ တအား လှတာ နော်၊ ဝက်ခြံလေးတွေက”

“သွား၊ အစုတ်ပလုပ်ပြောင်းဖူးမိ”

တကယ် စိတ်တိုသွားတဲ့ မိနောင်းကို ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ထဲမှာ မိနောင်းက အလှအပ အကြိုက်ဆုံး၊ မုန့်အငတ်ခံတာတို့၊ ထမင်းတစ်နပ် မစားဘဲ နေပြီးတော့တို့နဲ့ မျက်နှာလိမ်းတဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တတ်တယ်။ သူ့ရောဂါကလည်း အဝတ်အစားကို ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ စိတ်ကလည်း ထင်မိထင်ရာ၊ ခုကြည့်၊ ခုနောက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခုရယ်မော နေရာကနေ ငိုချင် ငိုချလိုက်ရော။ သူက ကျွန်မနဲ့ ပုလဲထက် နှစ်နှစ်တောင်ငယ်တယ်။ ခုမှ နှစ်ဆယ် ရှိသေးတာ။

“ဟဲ့...ဒီလ ငါ့ကို ဘယ်သူပိုက်ဆံချေးမလဲဟင်”

“ဘယ်သူမှ မချေးဘူး”

“သေလိုက်ပါလား။ နှင့်ဆိုမှာရော ဘယ်တုန်းက ပိုက်ဆံရှိဖူးလို့လဲ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ရဲ့”

“ရှိတာပေါ့ပါ။ နှင်မဟုတ်တရုတ် ဟိုအရည်၊ ဒီအရည်တွေ ဝယ်မှာကို ငါက ဘာလို့ ချေးရ မှာလဲ။ သိနေတယ်နော်၊ လိမ္မော်ခွံ၊ သိနေတယ်၊ ဟင်း”

“အိုး...နေပေါ့။ ခင်လေးက ငါ့ကိုချေးမှာ၊ ငါပြောပြီးသားနော်၊ ခင်လေး”

“နှင့်အမေ ဆေးဖိုး ပို့မယ်ဆိုရင် ငါချေးမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဟိုဆံပင် ဆိုးဆေးဝယ်မယ် ဆိုရင်တော့ မချေးဘူး”

“ဘယ်ဆံပင် ဆိုးဆေးလဲ”

“အမလေး၊ ဒေါ်အကောင်းကြိုက်က ဟိုပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ် ဆံပင်ဆိုးလေး ဆိုးချင်လို့တဲ့။ ဈေးက သိပ်မများပါဘူး။ သောင်းတစ်ထောင်တဲ့”

“ဘာ...သောင်းတစ်ထောင်၊ လခ တစ်သောင်းခွဲရတဲ့ မိန်းမက သောင်းတစ်တန် ဆံပင် ဆိုးဆေးကို ဝယ်ဖို့ ကြံစည်ဝံ့တယ်။ အံ့ဖွယ်သုတပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေါက်ဆွဲနော်။ မိန်းကလေးတွေ ကြားထဲပါပြန်ပြီ”

“အောင်မာ၊ ဆံပင်ဆိုးနှင်တို့ မိန်းမကိစ္စလား။ ဒီမှာ ငါ့ဆံပင်ဟိုင်းလိုက် ဖောက်ထားတာ။ နီညိုရောင်လေးမြင်လား၊ ဒါတရုတ်ဆေး၊ တရုတ်ဆေး၊ နှစ်ရာသုံးရာပဲ ကုန်တယ်”

“သွားစမ်းပါ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ငါကြိုက်တဲ့ အရောင်ကို နှင်မှ မမြင်ဖူးဘဲ။ လိုက်ဘရောင်းဟဲ့၊ အညိုနုနုလေး။ မရိုင်းဘူး။ ဒီမှာလေ၊ ငါ့မျက်လုံးက အညိုနုရောင်လေးဆိုတော့”

ကျွန်မတို့အားလုံး ဝိုင်းဟား လိုက်ကြပြန်တယ်။ မိနောင်းက နှုတ်ခမ်းစူလို့၊ တကယ်တော့ ကျွန်မရော၊ ပုလဲရော၊ သူရော အလုပ်အားတဲ့ တစ်နေ့ ဆိုးကြဖို့ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ခေါက်ဆွဲပြောတဲ့ တရုတ်ဆေး မဟုတ်တောင် ထိုင်းကလာတဲ့ ဆေးပေါ့။ နှစ်ဘူးဝယ်ပြီး သုံးယောက်

မျှဆိုမယ်လို့ သဘောတူပြီးသားကို ဟိုတစ်နေ့က ရန်ကင်းစင်တာမှာ ပစ္စည်းသွားချရင်း မြင်လာပြီး ပြင်သစ်ဆိုးဆေး ရောဂါတက်လာတာ။ ကျွန်မတို့လည်း ဆိုးချင်တာပေါ့နော်။

“ဟဲ့ ခေါက်ဆွဲ၊ နှင် ဒီမျက်နှာဖုံး ဘယ်ကရလာတာလဲ။ အရမ်းကောင်းတယ်နော်”

“ဪ...ပုလဲ၊ နှင်က ဗဟုသုတ တအားရှာဖွေချင်တာပဲနော်”

ပုလဲလက်ထဲက မြှောက်ပြနေတဲ့ မျက်နှာဖုံးကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်မမျက်နှာ လွှဲထား လိုက်တယ်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာဟ၊ အမြီးလေးပါ ပါတယ်။ တစ်စုံပေါ့”

“ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုရားပွဲတွေမှာ ရောင်းတဲ့ စက္ကူမျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ တခြားစီပဲနော်၊ ဒါက ရာဘာနဲ့ လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ကဲ နှင်တို့ ဒီအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် တိုက်အောက်ကို ဆင်းကြသွား”

ဟုတ်တယ်လေ၊ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူတို့က ကိုယ်တွေမှ မကြုံဖူးပဲ။ ဘယ်ကြောက်ကြ ပါမလဲ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာတော့ နာမည်တောင် ခေါ်လို့မရဘူးရယ်။ ယုတ်စွအဆုံး တောကောင်ပုံနဲ့ ယမ်းမီးခြစ်တောင် ရွာမှာ မသုံးရဲကြဘူး။ မယုံတဲ့လူ မှန်သမျှ စမ်းတိုင်း ခံရတာချည့်ပဲ။ ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နေတဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး မိနှောင်းက စပ်ပြီးပြီးလုပ်ပြန်တယ်။

“ခင်လေးကို ငါတို့နယ် ခေါ်သွားဖို့ကောင်းတယ်။ သူတို့ရွာနဲ့ ငါတို့နယ်နဲ့က ပြောင်းပြန်ပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“အို..... ငါတို့ချင်းတင် မြစ်ရိုးနယ် တစ်ဝိုက်ဟာ လူကနေ ကျားဖြစ်တယ်လို့ နာမည် ကြီးတယ်လေ။ မကြားဖူးဘူးလား”

“ဘာ.....ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟာ ခင်လေးကလည်း နှင်စာမှ မဖတ်ဘဲ။ ငါတို့ ကြားဖူးတယ်ဟေ့ မိနှောင်း”

“ဝါလည်း ကြားဖူးတယ်”

“ဒီလိုတော့လည်း ခေါက်ဆွဲတို့က တော်သွားပြန်ရော ငါတို့ ဆီမှာလေ။ ကျားမျိုးဆိုပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရှိခဲ့တဲ့ သူတွေရှိတယ်။ တချို့ ညဘက်မှာ ကျားအဖြစ် ပြောင်းပြီး မိသားစုအတွက် ဟင်းစား သွားရှာတယ်တဲ့။ သမင်းတို့၊ ဆတ်တို့၊ တောကောင်လေးတွေ လိုက်ဖမ်းတာပေါ့။ ငါတို့အဘိုး အဘွားတွေ ပြောတာပဲ။ အဲဒီလို တောထဲသွားရင် နှစ်ယောက် သွားရတယ်တဲ့။ တောထဲရောက်ရင် ကျားလို ပြောင်းမယ့်သူက သူ့အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ အကုန်ချွတ်ပြီး အဖော်ကို ပေးထား ခဲ့ရတယ်တဲ့။ အဖော်က အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ယူပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်နေရတယ်တဲ့။ အဲဒီကျားက သားကောင်ရှာပြီး ပြန်လာတဲ့ အခါကျမှ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ နာမည်ကိုခေါ်ပြီး သူ့အင်္ကျီ အဝတ်အစား တွေကို ပစ်ချ ပေးရတယ်တဲ့။ သူသတိရအောင်လို့ပေါ့။ သူက ကျားစိတ် ဝင်နေတာကိုး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကို နာမည်ခေါ်ပေးမယ့် အင်္ကျီအဝတ်အစား ပြပေးမယ့် သူမရှိရင် သူက လူပြန်မဖြစ်တော့ဘဲ ကျားဘဝနဲ့ တောထဲ ဝင်သွားရသတဲ့။

“ဟယ်.....ဟုတ်လား”

“အမယ် မေပုလဲတောင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး”

“အသာနေစမ်း ပြောင်းဖူးစိ၊ ဟဲ့ နေပါဦး။ အဲဒီလူက ကျားဖြစ်သွားရင် တခြားလူတွေ ဘာတွေနဲ့တွေ့ရင် ကိုက်မှာပဲလား ကိုယ့်အသိမိတ်တွေ ဖြစ်နေရင်ရော။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုက်မှာပေါ့။ သူက တိရစ္ဆာန်ပဲ။ ဘယ်သိမလဲ။ သူဘာလုပ်လုပ် မသိတော့ဘူးလေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ တော်တော့။ ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“အေးပါ အေးပါ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ခင်လေး ငါ့ကို ပိုက်ဆံချေးမလား မချေးဘူး လား။ မချေးရင် ငါ လူကနေ ကျားဖြစ်အောင်လုပ် လိုက်မှာနော်။ ငါတို့ အမျိုးကလည်း ကျားမျိုးပဲ”

“ဘာ....”

မိနောင်းရဲ့ ဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ထိတ်လန့် သွားစေခဲ့တယ် ဆိုတာကို သူတို့က မသိကြပါဘူး။ သူတို့က မိနောင်းကို ဝိုင်းဟားနေတာကိုး။

“အောင်မာ နင်တို့ မယုံဘူးလား။ ငါအခု ပြောင်းလိုက်ရမလား။ ဟောဒီမှာ လာခဲ့၊ ဂါး.....ဝေါင်း”

မိနောင်းက လက်နှစ်ဖက်ကားပြီး ကျွန်မပေါ်ကို ခုန်အုပ်တော့မလို့ လုပ်တယ်။ ကျွန်မ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် မိတာကိုပဲ ဒင်းတို့ဟာ သဘောကျလို့ မဆုံး တဟားဟား ရယ်လို့ မဆုံး တော့ဘူး။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မ အတွက်တော့ မိနောင်းဟာ သတိ ထားရ မယုံသူ (အထူးသဖြင့် ညဘက်တွေမှာ) ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့နိုင်ဖတ်တောင်မှ ကျွန်မ ဖြစ်သွား နိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရင်ကဆိုရင် မိနောင်းလုပ်တတ်တဲ့ ကြောင်တောင်တောင် ပြောပုံ ဆိုပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ မှန်သမျှကို ကျွန်မက ပြောဟယ်၊ ဆိုဟယ်၊ ငေါက်ဟယ်၊ ငမ်းဟယ် အမြဲ လုပ်တဲ့သူ။ အခုဆို ကျွန်မ အပြောဆုံး စိတ်အတိုဆုံး အလုပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ မလှချင် မိနောင်းအမြဲ လုပ်တတ်တဲ့၊ မိန်းကလေး သဘာဝ တစ်လတစ်ခါ အချိန်မှာ ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုးအကြာကြီး လုပ်နေတာကိုတောင် ကျွန်မ ဆူပူဖို့ နှုတ်တွန့်နေပြီ။ သူနဲ့ နှစ်ယောက် တည်းနေဖို့ ဝေးလာဝေး။ အရင်တုန်းက သုံးယောက်သား တန်းစီအိပ်နေရင် အလယ်ခေါင် အိပ်နေကျ ကျွန်မဟာ ပုလဲကို အလယ်ခေါင်ထားပြီး ဘေးအစွန်မှာပဲ အိပ်တော့တယ်။ ကျွန်မ ကြောက်နေမှန်း သိလို့လားလည်း မသိပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကဆို မိနောင်း ကျွန်မကို ဆိုးဆိုးရွားရွား နောက်ပြောင် ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်ဆင်းတဲ့ အချိန်မှာ သူရော၊ ပုလဲရော သူတို့ အမျိုးတွေဆီ သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွား ကြတာ။ သူတို့ နောက်ကျမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ရေခိုးချိုး၊ ထမင်းလေး ဘာလေး ချက်မယ်ဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ တံခါး သော့ခတ်ထားတော့ သော့ဖွင့် ဝင်တာပေါ့။ မချောက အထဲမှာ ရောက်နေပြီး ဘာလုပ်နေတယ် မှတ်လဲ။ အခန်း အလယ်မှာ စောင်ကြီး ခေါင်းမြီးမြို့လို့၊

ရုတ်တရက် ကျွန်မက လန့်သွားပြီးမှ စိုးရိမ်ပြီးစောင်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တောကောင်မျက်နှာကြီး ပေါ်လာတာပေါ့။ တောကောင် မျက်နှာဖုံးကြီး စွပ်ပြီး ကျွန်မကို စောင့်နေတာလေ။ ဘယ်အချိန်ကများ ဟိုကောင်တွေ ဆီက ငှားထား လိုက်တယ် မသိပါဖူး။ အမယ်၊ အမြီးလေးတောင် သူက တပ်ထား လိုက်သေးတာ။

ကျွန်မ တအားလန့်သွားပြီး တကယ်လည်း စိတ်ဆိုး သွားတာပေါ့။ သူနဲ့ ရန်တောင် ဖြစ်တော့ မလို့။ ညဘက်ကျမှ ပုလဲပြောလို့ ကျွန်မ စိတ်ပြေသွားတာ။ အဲဒီနေ့က သူ့အမေ လေဖြတ်သွားတဲ့ နေ့လေ။ သူတို့ အမျိုးအိမ်မှာ ရောက်နေတုန်း သူ့အစ်ကိုက ဖုန်းဆက်ပြောတာတဲ့။

ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီ Junction 8 ကိုရောက်တော့ နေတအားပူနေပြီ။ ဆိုင်အတွင်းပိုင်း ဆိုရင်တော့ အိယားကွန်းနဲ့ အေးစိမ့် နေတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းပို့ရတဲ့၊ စာရင်းမှတ်ရတဲ့ နေရာက ကျတော့ ဆိုင်ရဲ့ ဘေးပေါက်လမ်း စတုရန်းမှာ ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မအေးဘူး။ ဒီနေ့က ကျွန်မနဲ့ပုလဲ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုလည်း ပင်ပန်းတယ်။ မိနှောင်းက နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူပြန်ပြီလေ။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ နေသာမကောင်းဘူး ပြောတာ မနက်ကည်း ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုး ခေါင်းလျှော် နေတာ အကြာကြီးပဲ။ တော်ပြီ၊ စိတ်ကုန်တယ်။ မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံချေးထားတာလည်း ပြန်မပေးသေးဘူး။ ဒီလ အဝေးသင်စာစဉ် ဖြေဖို့လုပ်ရမှာ။ ပုလဲပြောသလို ကျွန်မ မတောင်းဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေတာလည်း မသိပါဘူး။

“ခင်လေး၊ ခေါက်ဆွဲတို့တောင် မတွေ့ဘူးနော်”

“အေးလေ၊ ဟဲ့.....ပုလဲကားပေါ်မှာ ငါ့စာရင်းစာအုပ် ကျန်ခဲ့တယ်။ သွားယူလိုက်စမ်းပါ။ ငါ ဒီမှာ ပစ္စည်း စစ်လိုက်မယ်”

အင်မတန် ချွေးထွက်တတ်တဲ့ ကျွန်မ ချွေးပေါက်တွေက အချိုကဒိတွေ ပေါ်ကို တစ်ပေါက် ပေါက်နဲ့တောင် ကျနေတယ်။ အမြဲဆောင်ရတဲ့ ချွေးသုပ် တဘက်လေးနဲ့ ခဏရပ်ပြီး ချွေးသုတ် နေဆဲ မှာပဲ ဘာပါလိမ့်။ ဆိုင်းအတွင်းပိုင်း ဆီက သဲခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အသံ။

“ဟာ.....ကျား.....ကျား.....ကျားကြီး”

“ဘာ.....အမလေး”

ကျွန်မ ထုံးစံအတိုင်း အသံကြားတာနဲ့ လန့်အော်ရင်း ချွေးသုတ် တဘက်လေးကို မျက်နှာပေါ်က တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ အခွာလိုက်၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဟိုမှာ၊ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တောကောင်၊ တောကောင် မျက်နှာကြီး။

ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ စူးစူးပါးပါး အော်ဟစ်သံကလည်း အဆက်မပြတ်။ ကျားကြီး၊ ကျားကြီးတဲ့။ ကျွန်မတို့ဘက် ဆိုင်ဘေးနေတဲ့ တောကောင်မျက်နှာနဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဆိုင်လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းတစ်စုက သူ့နောက်မှာ။ ကျွန်မတို့နားက ဖြတ်ပြီး ဆိုင်ဘေးပေါက်ကို ပြေးအထွက်၊ တောကောင် မျက်နှာနဲ့လူနဲ့ လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ လူတွေနဲ့ တွန်းတိုက်မိပြီး လွှတ်ကျ ပြန်ကျ

ကုန်တယ်။ အဲဒီမျက်နှာနဲ့လူ၊ တကယ်တော့ အဲဒီတောကောင် မျက်နှာနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ကျွန်မတို့ နားက တစ်ဟုန်ထိုး ဖြတ်ပြေးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ပါးစပ်က တစ်ခုခုကို ဗလုံးပထွေးနဲ့ ရေရွတ် အော်ဟစ်လို့။ တကိုယ်လုံး တုန်ယင် ထိတ်လန့်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ မျက်လုံးတွေကိုပဲ ယောင်ယမ်း မှိတ်လိုက် မိပါတယ်။ သူ ရေရွတ် အော်ဟစ်သွားတဲ့ ဗလုံးပထွေးကို သူများတွေ နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်မ သိပါတယ်။ "တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ ဘယ်သိမလဲ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲ" တဲ့။ ကျွန်မကိုလေ အဲဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး အနိုင်ကျင့်ပြီး "တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ ဘယ်သိမလဲ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲ" ဆိုတာကို တတွတ်တွတ် ရွတ်တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်လေ။ ကျွန်မ ခြေထောက်နားမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အားဆေး ကတ်တွေနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ် ဆံပင်ဆိုးဆေးဘူးပေါ့က ဆံပင် အညှီနုရောင်နဲ့ အလွန်လှတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်မကို အလှပဆုံး ပြုံးပြနေတယ်။

ကျွန်မ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုး.....အဝေးဆီကို ကြည့်မိတယ်။ ပြေးပေဦးတော့ ကျားမလေးရေ။ မင်းဘယ်လို ပြေးမှာလဲ ကျားမလေးရဲ့။ ငါအကြောက်ဆုံး စကားလုံးကို သုံးမိလို့ နတ်ဖမ်းချင်လည်း ဖမ်းပါစေတော့။ အော်ဟစ်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ကျားမလေးရေ.....ပြေးပေဦးတော့။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ရွှေအမြုတေ၊ ဒီဇင်ဘာ

ကြံခက်လို့ပမ်း

ဝေးမြေရပ်ခြားကို ရောက်ကတည်းက ညတိုင်းလိုလို ခမ်းနွဲ့မက်တဲ့ အိပ်မက်ဟာ နင်းမှုန်တွေ ကြားမှာ ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်က ချစ်စရာ သနားစရာ စာသင်ကျောင်း လေးကိုပါပဲ။

“ထိုင်လေ ညီမလေးရဲ့ ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“ညီမလေး နာမည်လေး ပြောပါဦး၊ အစ်မနာမည်ကတော့ “မြတ်” မမြတ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနာမည်က ခမ်းနွဲ့ပါ အစ်မ”

“ဟယ်.....နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊ ဟေး.....တကယ် ပြဇာတ်ကမ္ဘာနော်၊ အိုက်တင် လုပ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ.....မဟုတ်ဘူးနော် အစ်မ၊ ဟို.....အစ်မတို့က သင်ပေးပေါ့။ ခမ်းနွဲ့ကြိုးစားမှာပေါ့။ ခမ်းနွဲ့တစ်ခါမှ ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဖူးပါဘူး အစ်မရယ်၊ မနေ့ကလေ.... ဆရာတော်ရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်တော့ ဆရာတော်က ပြောလို့၊ ဒီမှာ ရောက်နေတဲ့ မြန်မာတွေ အားလုံးစုပြီး ဘုံကထိန်ပွဲမှာ ပြဇာတ် ကရမယ်တဲ့၊ အဲဒါ သရုပ်ဆောင်မယ့်သူတွေ လိုတယ်။ သွားကူလိုက်လို့ ပြောတာနဲ့ ခမ်းနွဲ့ လာတာ ခမ်းနွဲ့ကို ကြိုက်တာခိုင်းပါ အစ်မ၊ ပြဇာတ်ထဲမှာ မပါရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခုဒီမှာ မြန်မာတွေ အများကြီး တွေ့ရတာနဲ့ကို ပျော်လှပြီ”

“အစ်မတို့လည်း ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း တွေ့ရတာနဲ့ကို ပျော်နေကြတာပါပဲ၊ ပြဇာတ် ဆိုတာကလည်း အပျော်ပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မလုပ်တတ်တဲ့လူ မပါပါဘူး၊ အိုကွာ.....နောက်ဆုံး ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘဲ ဝေလေလေခန်းက တို့တွေ ပါကြတာပေါ့၊ စင်ပေါ်မှာ ဖြတ်လျှောက်တဲ့ အခန်းတို့ ဘာတို့ .....ဟားဟား.....”

“အစ်မရယ်.....တကယ်ပြောတာ၊ ခမ်းနွဲ့ ဒီလို စကားမပြောရတာ ကြာပြီ၊ ဒီလောက် မြန်မာ အများကြီးနဲ့ မတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ခမ်းနွဲ့ ဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ”

“ဆယ်နှစ်ရှိပြီ အစ်မရဲ့”

“မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်သေးလား၊ ဘယ်နှခါပြန်ပြီးပြီလဲ”

“မပြန်နိုင်ပါဘူး၊ အစ်မရယ်၊ တစ်ခေါက်မှ မပြန်ရသေးပါဘူး၊ ခမ်းနွဲ့ ပိုက်ဆံစုရတယ် အစ်မရဲ့၊ ရွာမှာ အမေလည်း ရှိတယ်၊ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဪ...ဪ... ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ခမ်းနွဲ့တို့က မောင်နှမသုံးယောက်လား”

“လေးယောက် အစ်မရဲ့၊ ခမ်းနွဲ့အထက် အကြီးဆုံး အစ်မရှိသေးတယ်၊ သူက မန္တလေးမှာ၊ သူငယ်ငယ်လေးတည်းက ခမ်းနွဲ့တို့ တောင်ပေါ်ရွာမှာ အားကြီးဆင်းရဲတော့ မန္တလေးက သူဌေးအိမ်မှာ ကူဖော်လောက်ဖက် သွားထားရတာ၊ ခမ်းနွဲ့ကြီးတော့ သူ့ဆီတစ်ခါ သွားလည်ဖူးပါတယ်၊ သူတို့သူဌေး အိမ်မှာ မနေတတ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခမ်းနွဲ့က တောင်ပေါ်ရွာသူ၊ ဘာသိမှာလဲ၊ လှည့်စားပွဲလည်း မသိ၊ ဖင်ထိုးအိမ်သာလည်း မသိ”

“ကဲ...ဟုတ်တော့နေပြီ၊ ခမ်းနွဲ့ရဲ့ စကားလုံး အသစ်အဆန်းတွေဟေ့”

“အဲဒါလေ အစ်မရဲ့၊ လှည့်စားပွဲမှာ ထမင်းထိုင်စားခိုင်းတော့ ဟိုဘက်က ဟင်းစားချင် ပေမယ့် လှမ်းလို့လည်း မမီပါဘူး၊ ကိုကြည်ခိုင်ရေ...ဟိုဟင်း စားချင်တယ်လို့ ပြောမှ သူက လှည့်ပေးမှ သိတာ၊ အစ်မက ကြီးလာတော့ ယောက်ျားလျာ ဖြစ်သွားတယ် အစ်မရဲ့၊ သူ့ကို ကိုကြည်ခိုင်ခေါ်မှ ကြိုက်တယ်။ ဗိုက်နာတယ် ကိုကြည်ခိုင်ရေ၊ အိမ်သာဘယ်မှာလဲ ဆိုပြီး ပြေးတော့ အခန်းအကျယ်ကြီး ထဲမှာ ဖင်ထိုးအိမ်သာကို မထိုင်တတ်လို့ ကိုကြည်ခိုင်ရေဆိုပြီး အော်ငိုတော့တာ၊ အိုး..... ဆိုဖာကြီး တွေမှာ ထိုင်ခိုင်းတော့လည်း အမလေး....အမေရေ....ငါ့ခါးကြီး မြှုပ်သွားတာပဲလို့ ခမ်းနွဲ့ကတော့ အော်တာပဲ”

“အေးပေါ့ ခမ်းနွဲ့ရဲ့၊ ကိုယ်မှမသိတာ၊ နေပါဦး၊ ဒီကိုတော့ ခမ်းနွဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာလဲ”

“ခမ်းနွဲ့ ဒီကိုလာတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့၊ အမေတို့၊ မောင်လေးတို့၊ ညီမလေးတို့လည်း ပါတယ်၊ နယ်စပ်ကနေ ဝင်ပြီး အကြာကြီး အလုပ်ရှာရတယ်၊ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာမှ အစ်မရယ်၊ အိုး.....အခု ဒီမြို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးဘူး၊ ဘယ်နားနေမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ အဲဒီနား တစ်ဝိုက်မှာပဲ အလုပ် လိုက်ရှာနေပြီး နောက်တော့မှ သရက်ခြံတစ်ခြံမှာ ခြံစောင့်တဲ့ အလုပ်ရတယ်။ အမေနဲ့ ညီမလေးက ခြံစောင့်၊ မောင်လေးက ခြံလုပ်ပေါ့၊ ခမ်းနွဲ့ကတော့ လမ်းပြင်တဲ့ ဆီမှာ အလုပ်ရတယ်၊ လမ်း အလုပ်သမားလေ၊ တစ်နေ့ကို ဘတ်ခနစ်ဆယ် ရတယ် အစ်မရဲ့၊ တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မမောဘူး အစ်မသိလား၊ အစ်မကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မြင်းဆေး ဆိုတာလေ၊ စိတ်တွေ လန်းဆန်း တက်ကြွပြီး မမောတဲ့ဆေးလေ၊ အဲဒီဆေးကို ခမ်းနွဲ့တို့ သောက်တဲ့ ရေထဲမှာ ထည့်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ရေကတော့ ရေခဲတုံးကြီးတွေ စိမ်ပြီး ပလစ်စတစ် ပုံးကြီးတွေနဲ့ ထည့်ထားတာ၊ အေးစိမ့်ပြီး သောက်လိုက်တော့ ကောင်းမှကောင်း၊ အလုပ်လုပ်လိုက်၊ ရေဆာရင် ရေသောက်လိုက်၊ အလုပ်ပြန်လုပ်လိုက်နဲ့၊ မမောသလိုပဲ၊ သူများတွေ ပြောတာကတော့ အဲဒီ ဆေးထည့်တာတို့ ဘာတို့က အလုပ်သမားခေါင်း လုပ်တာတဲ့၊ ရိုင်ရင် မသိဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ အစ်မရယ်၊ သူတို့ကလေ ပြောတယ် သိလား၊ သူတို့လူမျိုး ဖြစ်ချင်ရင် သူတို့ ဆေးလိပ်သောက်ပါလား၊ သူတို့ အရက် သောက်ပါလားတဲ့၊ သူတို့ ဆေးလိပ်တွေ အစ်မမြင်ဖူးလား၊ ကုန်းထစ်တို့၊ ဆိုင်ဖွန်တို့လေ၊

ကုန်းထစ်တို့က အနီရောင် ရိုးရိုးဆေးလိပ်၊ ဆိုင်ဖွင့်ဆိုတာက ဘူးအစိမ်းရောင်လေ၊ စပါယ်ရှယ် လုပ်ထားတာတဲ့၊ မာပိုလိုတွေ ဘာတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါ ဆေးလိပ်သောက် သင်တယ်။ အရက် သောက်သင်တယ် အစ်မရဲ့၊ အိုး.....ဘယ်သောက်ရဲပါ့မလဲ အစ်မရယ်၊ နောက်တော့လေ အခု ဒီမြို့က သူနာပြုဆရာမကြီး တစ်ယောက်က ကလေးထိန်း လာရှာတယ်။ တစ်လကို ဘတ်ထောင့်ငါးရာ ပေးမယ်တဲ့။ ကလေးက သုံးယောက် ထိန်းရမယ်တဲ့၊ ၃-နှစ်ခွဲရယ်၊ ၂နှစ်ရယ်၊ ၇လရယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ အမေက စဉ်းစားပေါ့တဲ့၊ လမ်းအလုပ်ထက် စာရင် ကလေးထိန်း အလုပ်က တော်ဦးမယ်တဲ့၊ မြို့ကြီး ကိုလည်း ရောက်မယ်တဲ့”

“အေးပါ...အေးပေါ့....ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့ အစ်မရယ်၊ ခမ်းနွဲ့လည်း ကလေးထိန်း လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဒီမြို့ကို သူတို့က ငွေကြိုဘတ် ငါးထောင် ပေးတော့ အမေတို့လည်း ဒီငွေလေးနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်သွားရော၊ ခမ်းနွဲ့ ဒီကို လာရတော့လေ အစ်မ၊ ပြောဦးမယ် သိလား၊ အဲဒီ သူနာပြုဆရာမကြီးရဲ့ မောင်က ရဲအရာရှိဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ကားနဲ့ ခမ်းနွဲ့ကို ရဲအဖမ်းခံရပြီလို့ ထင်ကြတာ”

“အို.....ခမ်းနွဲ့ ဇာတ်လမ်းကမှ တကယ့်ပြဇာတ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ....ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလေ အဲဒီအိမ် ရောက်တော့မှ အလုပ်ထွက်မယ့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ မြန်မာမတွေပဲ၊ သူတို့က ပြောတယ်၊ ကလေးတွေက ဆိုးလွန်းလို့ ထွက်တာတဲ့၊ ပန်းရံပဲ ပြန်လုပ်တော့မယ်တဲ့၊ လခကလည်း သူတို့ဘတ်နှစ်ထောင် ရတယ်တဲ့လေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ခမ်းနွဲ့က ပိုက်ဆံယူပြီးပြီလေ၊ လုပ်ရတော့တာပေါ့၊ အစ်မရယ်.... တကယ်ကျတော့ လမ်းလုပ်ရတာထက်တောင် ပင်ပန်းပါသေးတယ်၊ ကလေးလည်း ထိန်းရတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း အကုန်လုပ်ရတယ်၊ အစ်မ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာတော့ အကုန်လုံးလိုလို အဲဒီလိုပါပဲလေ၊ အခုရော ခမ်းနွဲ့ အဲဒီအိမ်မှာပဲလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်တော့ဘူး အစ်မ၊ အဲဒီအလုပ် မလုပ်တော့ဘူး၊ ဈေးကြီးမှာလေ ငါးရောင်းတယ်၊ အကူပေါ့ အစ်မရယ်၊ ငါးပေါင်းရောင်းတဲ့ သူဌေးမရဲ့ အကူပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဟိုအလုပ်ထက် စာရင်တော့ သက်သာပါတယ်၊ သူ့အိမ်မှာပဲ နေပေါ့၊ ထမင်းလည်းကျွေးတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ပေးပါတယ်၊ ဒီမှာလေ အစ်မ... ခမ်းနွဲ့လည်ပင်းက ဒီဆွဲကြိုးလေးရယ်၊ ဟန်းချိန်းလေး ရယ်က သူဌေးမက လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာ၊ ဟိုတလောလေးက ဆုံးသွားတဲ့ သူ့အမေကြီးကို ခမ်းနွဲ့က သေချာ ပြုစုပေးလိုတဲ့၊ ခမ်းနွဲ့က စေတနာနဲ့ပေါ့၊ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ ခမ်းနွဲ့က ငါးပေါင်းလည်း ရောင်းရတယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း လုပ်ရတယ်၊ အိမ်ဖော်လည်း တစ်ပိုင်းပေါ့ အစ်မရယ်”

“ခမ်းနွဲ့က ပြဇာတ်မှာ ကောင်းကောင်း သရုပ်ဆောင်နိုင်မှာ သေချာတယ်၊ စကား သိပ်ပြော တတ်တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ခမ်းနွဲ့ ကိုးတန်းထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတယ် အစ်မရဲ့၊ ခမ်းနွဲ့တို့ရွာမှာ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ လူလည်း အားကြီးရှားပါတယ်၊ ကျောင်းနေဖို့လည်း ခက်တယ်၊ ရွာက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကျောင်းကလေး မှာ ခမ်းနွဲ့က ဆရာမပေါ့”

“ငါးပေါင်းတွေရမယ်၊ ငါးပေါင်းတွေ....ငါးပေါင်းတွေ၊ အရသာ ရှိတယ်၊ လတ်ဆတ်တယ်၊ ကလေးတွေ စားရင်ဉာဏ်ကောင်းမယ်၊ အားရှိတယ်၊ ထွားကျိုင်းမယ်၊ ငါးပေါင်းတွေ...ငါးပေါင်းတွေ”

ဈေးဝယ်ရုံပဲ ဒီလို မနက်ခင်းမျိုးမှာ ဈေးကြီးရဲ့ ငါးပေါင်းဆိုင်တွေ ကြားကနေ ခမ်းနွဲ့ရဲ့ အသံကြည်ကြည် စူးစူးလေးဟာ အမြဲထွက်ပေါ်လာတတ်တယ်၊ သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ပဲ ခမ်းနွဲ့က သွက်သွက်လက်လက် အော်တဲ့အပြင် ဝယ်ချင်အောင်လည်း ပြောတတ်တာကို သူဌေးမက သဘောကျ တယ်၊ ခမ်းနွဲ့တစ်ခါ နှစ်ခါအော်လိုက်တာနဲ့ ဈေးဝယ်က ကျလာတာပဲ။ တချို့ ဈေးဝယ်မိခင်တွေက ဒီငါးကို စားရင် ကလေးတွေ ဉာဏ်ကောင်းမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လဲလို့ မေးရင်လည်း ခမ်းနွဲ့က သွက်သွက်လက်လက် ဖြေတတ်သေးတယ်၊ ဒီငါးမှာ အိုင်အိုဒင်းခါတ် ပါလို့တဲ့၊ ပညာသိပ်မတတ်တဲ့ ခမ်းနွဲ့ရဲ့ ငါးပေါင်း သူဌေးမကတော့ ခေါင်းပဲ တညိတ်ညိတ် လိုက်လုပ်တတ်တယ်။ တကယ်လည်း တကယ် ခမ်းနွဲ့တို့ ငါးပေါင်းဟာ စားလို့ကောင်းအောင် သေချာ ပေါင်းထားတာပေါ့။ ခမ်းနွဲ့ပဲ လုပ်ရတာပဲ။ သိတာပေါ့။ အခုဒီကနေ ဈေးရောင်းပြီးပြန်ရင် အပြန်မှာ ငါးတွေ ဝင်ဝယ်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ကျ ခမ်းနွဲ့ ကိုင်ရတယ်။ ကိုင်ပြီးရင် သေချာ ဆား၊ နနွင်း၊ ငံပြာရည် (သူတို့က အချို့မှုန့်မသုံးတော့) ဟင်းထဲ ထည့်တဲ့ သကြားမှုန့်နဲ့ နယ်ပြီး ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ သေချာပေါင်းတာပါ။

ငါးပေါင်းအိုး တည်ထားတာကို သူဌေးမက တီဗီကြည့်ရင်း ငိုက်မြည်းရင်းနဲ့ စောင့်ချိန်မှာ ခမ်းနွဲ့က တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးပေါ့။ ညနေစာ ချက်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်နေ့တာ အလုပ်က လည်ပတ်သွားတာပါပဲ။ ဘုံကထိန်ပွဲအတွက် ပြဇာတ်တိုက်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ တစ်ပတ်နှစ်ရက် ငါးပေါင်း ရောင်းပြီးတဲ့ အချိန် သွားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီးသာ။ သူဌေးမလို့၊ ဒါလေးတော့ ကျွန်မ သွားလုပ် ပါရစေလို့၊ ဒီပြင်ရက်တွေမှာ အိမ်အလုပ်တွေ ပိုလုပ်ပေးပါမယ် ဆိုတော့ သူဌေးမကလည်း “အေးအေး.... သွားပါ” တဲ့။ သူက နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ ခမ်းနွဲ့ကို အထင်တွေတောင်ကြီးလို့.....” နင်က ပြဇာတ်မင်းသမီး လုပ်တတ်တယ်ပေါ့နော်”တဲ့။

“ခမ်း.....ငါးနှစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မြန်မြန်ပြန်ရအောင် အော်ပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ ခမ်းနွဲ့တို့ ကုန်တာမြန်တယ်၊ မြန်မြန်ကုန်တော့လည်း မြန်မြန် ပြန်ရ တာပေါ့၊ အိုး.....ဒီငါးလေး နှစ်ကောင်းများ၊ ခမ်းနွဲ့ တစ်ခါ အော် မရှိပါဘူး”

“ငါးပေါင်းတွေ၊ ငါးပေါင်းတွေ၊ လာပါ.....လာပါ၊ အရသာရှိတယ်၊ လတ်ဆတ်တယ်”

ဟော.... အော်လို့တောင် မဆုံးသေးဘူး၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ လူလာရပ်ပြီ။ “အာနိ၊ ထောက်လှိုင်ခ” တဲ့။ ဒါတယ်လောက်လဲတဲ့။ ဈေးဝယ်သူက ခမ်းနွဲ့ကို ကြည့်တယ်။ ခမ်းနွဲ့ဖြေဖို့ ဟန်ပြင် လိုက်ဆဲမှာ ပါပဲ.....

“ဆရာမ”

ရှက်တရက် ပီပီသသ ထွက်လာတဲ့ မြန်မာ စကားသံဟာ ခမ်းနွဲ့ကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

“ဆရာမ...ဆရာမ ခမ်းနွဲ့မဟုတ်လား၊ စိုင်းကျော်လေ ဆရာမ ဒီကောင်က စောနောင်”

“ဆရာမ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် စောနောင်လေ ဆရာမ”

“စိုင်းကျော်နဲ့ စောနောင်”

အင်မတန် သွက်လက်တဲ့ ခမ်းနွဲ့ရဲ့ စကားသံဟာ ထစ်ငေါ့တုန်ယင်လို့၊ တစ်ချိန်တုန်းဆီက နှင်းတွေကြားက မှုန်ဝါးဝါး စာသင်ကျောင်းကလေး။ ပြီးတော့ အဆော့သန်တဲ့ မျောက်ကလေး နှစ်ကောင်၊ ခမ်းနွဲ့ရဲ့ တပည့်နှစ်ကောင်....။

“ဟယ်....ဝမ်းသာလိုက်တာ စိုင်းကျော်ရယ်၊ စောနောင်..... ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးတွေဖြစ်နေပြီ”

သူတို့လေး နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေကို ခမ်းနွဲ့ အတင်း ဆုပ်ထားမိတယ်။ စကားတွေ တတွတ်တွတ်ကိုလည်း ဘာတွေ ပြောမိမှန်းမသိ။ သူတို့ကလည်း အများကြီးပြောတယ်။

“စိုင်းကျော်က ဒီက တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းလာတက်တာဆရာမ၊ သူက ဆယ်တန်းလည်း အောင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်လည်း သွားတက်နိုင်တယ် ဆရာမရဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး၊ ကျောင်းက ထွက်ရတာပါပဲ၊ အခု ဒီမှာ ကျပန်းအလုပ်ပေါ့ ဆရာမ”

ဆရာမ.... ဆရာမတဲ့။ ဘေးဘီက လူတွေ ဘယ်သူမှ နားမလည်ချင်လည်း နေပါစေ။ ဆရာမ ခေါ်သံတွေနဲ့ ဒီအချိန်ပိုင်းလေး ကုန်ဆုံးသွားမှာကို ခမ်းနွဲ့ နှမြောလှပါဘိတော့....။ လက်ကျန် ငါးလေး နှစ်ကောင်ကို သေချာလေးထုပ်ပြီး ပေးရသေးတယ်။ ပိုက်ဆံဘာလို့ ယူရမှာလဲ။ မင်းတို့ဆရာမ ဒါလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါသေးတယ်ကွယ့်၊ မင်းတို့နဲ့တွေ့လို့ ငါးပေါင်းသည်မ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ သွားတယ် ဆိုတော့ မင်းတို့သိရဲ့လား ကလေးတို့ရေ....။

ခမ်းနွဲ့ရဲ့ သူဌေးမကတော့ မသိတာ သေချာတယ်။ မယုံနိုင်တာလည်း အသေအချာပဲ။ ခမ်းနွဲ့ ပြောသမျှကို မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ရမ်းလို့။

“ဘာပြောတယ်၊ နင်က ဆရာမ၊ စာသင်တဲ့ ဆရာမ ဟုတ်လား” တဲ့။

ဒီတစ်ခါ မက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ နှင်းမှုန့်တွေကြားက စိုင်းတစ်ဝါး လှမ်းမြင်ရတတ်တဲ့ စာသင်ကျောင်းလေးထဲမှာ ခမ်းနွဲ့ရယ်လေ။ စာတွေကို အားရပါးရသင်လို့၊ စိုင်းကျော်လည်း ရှိတယ်။ စောနောင်လည်း ရှိတယ်။ ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးလည်းပါတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ခမ်းနွဲ့ချစ်တဲ့ ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းကလေး....။

နားထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံနေတဲ့ နီးတစ်ဝက် အိပ်မက်ဟာ ခမ်းနွဲ့ကို နာကျင် ထိခိုက် စေပါတယ်။ နှင်းတွေကြားက ခမ်းနွဲ့ရဲ့ စာသင်ကျောင်းကလေးကို လွမ်းလှပါတယ်။ ပြန်ချင် လှပါတယ်။

အိုး....ခမ်းနွဲ့က ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ။ ဘယ်တော့လဲ.....။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း

ဇင်းမယ်အင်းဝ အင်းဝဇင်းမယ်

ဘယ်နှကြိမ် မြောက်မှန်းမသိတဲ့ ဇင်းမယ်အပြန်ခရီးဟာ ကျွန်မကို စိတ်လှုပ်ရှားစေတုန်းပါပဲ။ တောင်ညိုညိုတွေ ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားတဲ့ ဇင်းမယ် လေဆိပ်ပြားပြားလေးကို လှမ်းမြင်ရုံမျှနဲ့ ပျော်ရွှင်စိတ်နဲ့ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်စေတုန်းပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မြင်မြင်သမျှ လူတွေကလည်းလှ၊ ဆိုင်တွေကလည်းလှ၊ ပန်းတွေကလည်းလှ၊ ဇင်းမယ်လေဆိပ်ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ကမ္ဘာမှာ အလှဆုံးလေဆိပ်ပေါ့။ လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ ထိုင်စောင့်ရတဲ့ နေရာမှဟာ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးနေရာ။ မှိုင်းပြာပြာ မှန်ပတ်လည်တွေကို ဖြတ်သန်းမြင်နေရတဲ့ တောင်ပြာပြာနဲ့ လေယာဉ်ကလေးတွေကလည်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငှက်ဖြူဖြူလေးတွေလို့ပဲ။

အကောက်ခွန်မဲ့ ဈေးဆိုင်လေးတွေမှာ ချစ်တဲ့သူတွေအတွက် စီးကရက်တို့၊ ဝိစကီတို့၊ မုန့်တို့၊ အလှကုန်ပစ္စည်းတို့.....စတာ စတာတွေကို ဝယ်ရတာလည်း မမောနိုင်ပါဘူး။ နှမြောလည်း မနှမြောမိပါဘူး။

ကျွန်မခင်ပွန်းက အမြဲကျွန်မကို ကျီစယ်တာ ရှိတယ်။ ကျွန်မ ဝေးမြေရပ်ခြားကို ရောက်နေချိန်နဲ့ ပြန်လာခါစ အချိန်ဟာ စိတ်ကောင်း အဝင်ဆုံးအချိန်နဲ့ ပေါင်းလို့သင်းလို့ အကောင်းဆုံးအချိန်တဲ့။ "6T 012 ရန်ကုန်း၊ ရန်ကုန်း" ဆိုတဲ့ ထိုင်းမချောချောလေးရဲ့ အသံဝဲဝဲလေး ပေါ်လာတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ဂိတ်ဖိုက် (Gate Five) ရှေ့မှာ အရင်ဆုံးရောက်သူဟာ ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်ဦးမလဲ။ လေယာဉ် ခေါင်းခန်းထဲကနေ စပ်မြဲစပ်မြဲနဲ့ ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကိုသွားကျိုး (လေယာဉ်မှူးကြီး မောင်ပေသီ)ကို ကြည့်ရတာတောင် နည်းနည်း ခန့်ညား ချောမောနေသလိုပဲ။ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မသွားလေရာ ယူတတ်တဲ့ "မြန်မာတို့ ဧရာဝတီ" အခွေထဲက ဆရာမြို့မငြိမ်း၊ ဆရာစန္ဒရား မောင်ရည်နွယ်နဲ့ ဒေါ်ရီသန့်တို့ရဲ့ "စာဆိုခံ လလုံး" ကို နားထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာလို့လဲမသိ၊ ချစ်တဲ့သူကို ပိုချစ်လာပြီး တစ်မိမိမိမိ ခံစားကြည့်နား နေလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ဇင်းမယ်မှာ နားထောင်မိရင်တော့လေ..... ဝမ်းအနည်းကြီးနည်း၊ အလွမ်းကြီး လွမ်းပြီးတစ်ခါတလေဆို ရှိုက်ကြီးတဝင်တောင် ငိုချလိုက်သေးတာ။ ဘာလို့များရယ်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး။

ခုချိန်မှာတော့.....ကြည့်ပါဦး..... တသုန်သုန်မြူးနေတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလရဲ့ လေနွေးနွေးက တောင် ချိုမွှေးပြီး အရသာ ရှိနေလိုက်တာ။

တပေါင်းလ အညာတော တောင်ရေမြေဟာ ပူစပြုပြီ။ ဒါပေမယ့် ခွဲနေရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကတော့ မြင်လေရာရာကို ကြည့်လို့ မဝနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အင်းမယ်မှသည် အင်းဝဆီကို ရန်ကုန်မှာ သုံးရက်ပဲနေပြီး ကျွန်မ ပြေးလာခဲ့တာ။ ကားလမ်းဘေး ဝဲယာက ကျွန်မသိပ်ချစ်တဲ့ ထနောင်းနဲ့ တမာပင်တွေကို အရူးအမူးကြည့်မိတယ်။ သိပ်ချစ်တာပဲ။ သိပ်လွမ်းတာပဲကွယ်လို့ ရင်ထဲကနေ အရူးတစ်ယောက်လို အော်မိတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ လက်သုံးစကားနဲ့ ဆိုရင်တော့ “ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေဟာလေ ပိုနိုင်ရန်ကောဗျာ” လို့ ပြောခံရဦးမယ်။ ပိုတယ်လို့ပဲ ပြောချင် ပြောကြပါစေတော့။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပါပဲလေ....။ ဝေးမြေရပ်ခြားက ပြန်လာခါစ ညနေခင်းလေး တစ်ခုမှာ ပါရမီလမ်းဆုံဆီကို မီးပွိုင့်နီလို့ ကားလေးတဖြည်းဖြည်း ရွေ့နေတုန်း အနောက်ဘက် နေဝင်ဆည်းဆာရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလေး ဖျံသန်းလာတဲ့ ငှက်တစ်အုပ်ရယ်၊ လူတွေရယ်ကို မြင်ပြီး ဖျတ်ကနဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးစိတ်နဲ့ အတူ “ချစ်လိုက်တာ၊ သိပ်ချစ်တာပဲ” လို့ ကျွန်မ အော်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မ တိုင်းပြည်လေးကို ဘယ်တော့မှ မခွဲနိုင်ပါဘူး” လို့လည်း ပါသေးတယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး.....

“ဟာ....ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲတဲ့”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရူးတာပေါ့” လို့ ပြောတော့ သူက.....

“ရူးတယ်ဆိုတာ အကောင်းအောက်မေ့လို့လား” တဲ့လေ။ ကျွန်မကတော့ အကောင်းလို့ပဲ အောက်မေ့တယ်။ ကျွန်မ တစ်မိမ့်မိမ့် လွမ်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ တိုင်းပြည်လေးရဲ့ ရေမြေတောတောင် အနံ့အသက်တွေကို တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ရင်း ချစ်ရတဲ့ အရသာကို အကောင်းလို့ပဲ အောက်မေ့တယ်။

နှစ်တိုင်း ရောက်နေကျ မွေးရပ်ပြေ အင်းဝရဲ့ ရေမြေ၊ အနံ့အသက်တွေကိုတောင်မှ အကြာကြီး ခွဲနေရသလို တစ်မိမ့်မိမ့် ရှူရှိုက်နေမိတယ်။ ဧရာဝတီနဲ့ ဒုဠဝတီတို့ ပေါင်းစုံရစ်လည် ကွေ့ဝိုက် စီးဆင်းပြီး သစ်ပင် စိမ်းညိုညိုတွေအောက်က အင်းဝကတော့ မပြောင်းမလဲ။ အေးချမ်းငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ ကျွန်မချစ်လှတဲ့ ကျွန်မ အဘိုးရဲ့ အင်းဝ ကူးတို့ဆိပ်လေးကတော့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ လှည်းသံ၊ ကားသံ၊ လူသံ၊ မြင်းသံ၊ ဆိတ်သံ၊ နွားသံတွေ မရှိတော့ဘဲ (ရထားဂိတ်) မြင်းလှည်း ဂိတ်လေးနဲ့ပဲ ငြိမ်သက်လို့...။ အင်းဝတစ်ခွင်ကို အထူးအဆန်းအနေနဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ လှည့်လည် ကြည့်မယ့် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေအတွက် သီးသန့် မြင်းလှည်း ဂိတ်လေးပေါ့။ ကျွန်မ ငယ်စဉ် ဘဝက ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သန်းမြဲ မြင်းလှည်းတန်းဟာ လူပေါင်းစုံ၊ ကုန်ပေါင်းစုံကို တင်ဆောင် ဆူညံလို့။ အခုလည်း ဖြတ်သန်းမြဲ မြင်းလှည်းတန်းကတော့ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေရဲ့ သီးသန့် မြင်းလှည်းတန်း၊ အင်းဝသူ အင်းဝသားတွေဟာ အဲဒီရထားမြင်းလှည်း တန်းလာပြီဆိုရင် အထူးအဆန်း ငေးမော ကြည့်ကြမိ။ အံ့ဩတကြီး စကားတွေ ဆိုကြမိ။

‘ဟယ်...ဟိုမှာ၊ ထွားကျိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်းကြီး၊ ရထားခေါင်းမိုးနဲ့ သူခေါင်းနဲ့တောင် မလွတ်ဘူး၊ နည်းတဲ့ ကောင်ကြီးမူတ်ဖူး’ တို့...။

‘မွေးတာအေ၊ ဘာတွေများ သူတို့ လိမ်းထားပါလိမ့်၊ လမ်းဘေးထိကို လွင့်လာတော့တာ’ တို့။

“သနားပါတယ်အေ၊ အသားတွေကို နီရဲလို့.....၊ ပူနေရှာတာ” တို့.....။ သူတို့ကတောင် သနား နေလိုက်ကြသေးတာ။

‘နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့ နိုင်ငံခြားဆိုတဲ့ နေရာကြီးမှာ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရတာလဲ၊ ငါ့တူမရယ်’ ‘အံ့ပါရဲ့’ တဲ့...။ ရထားသမား တွေဆီက ဗဟုသုတနဲ့ ကျွန်မကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မအဒေါ်ကို ကျွန်မ က မမြတ် ဆွေမျိုးတွေ လာပေးထားတဲ့ စားပွဲပေါ်က အညာစားစရာ မျိုးစုံကိုပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မက်မက်စက်စက် စားနေတော့လည်း...

‘ဟောတော့.. ဟိုကောင်ကြီးတွေဆီမှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အစားအသောက်တွေ မရှိဘူးနဲ့ တူပါရဲ့’ တဲ့။

‘မရှိဘူး အဒေါ်ရဲ့’ လို့ ဆိုတော့လည်း ‘ယုံပေါင်’ တဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ ကျွန်မရဲ့ ‘အရူးစိတ်’ ကို ကျွန်မအဒေါ်ကရော နားလည်လက်ခံ နိုင်ပါ့မလား။

အင်းဝမှာ နေရသမျှ အချိန်လေးတွေ၊ မန္တလေးနဲ့ ဦးဇင်းရဲ့တောင်သမန်မှာ နေရသမျှ အချိန်လေးတွေ ကုန်ဆုံးသွားတာဟာ သိပ်ကို မြန်ဆန် လွန်းလှပါတယ်။ တောင်သမန်တံတားထိပ်က ကျွန်မတို့ရဲ့ တောင်လေးလုံးကို ဝင်ဝင်ချင်း...

‘ဦးဇင်းရေ’ လို့ ကျွန်မက အော်ခေါ်တာနဲ့ ကျောင်းရှေ့ စက္ကူပန်းပင် အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဦးဇင်းဆီက ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာတဲ့ ‘ဟော ငါ့နှမလာပြီ၊ ငါ့နှမလေး လာပြီ’ ဆိုတဲ့ အသံဟာ ကျွန်မကို မျက်ရည် ဝဲစေ ပါတယ်။

ကျောင်းအဝင်ဝက နီမောင် (အင်းဝ) ကုသိုလ်အထိမ်းအမှတ် ရေအိုးစင်လေးပေါ်ကနေ ကျွန်မကို လှမ်းနှုတ်ဆက်တဲ့ ကိုဖိုးနီရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ အပြုံးကလည်း ကျွန်မကို ဆိုနိုင်စေပါတယ်။ ကိုဖိုးနီ တစ်ယောက် လူလောကမှာ မရှိတော့တာ တကယ် ဆယ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီလား။ တောင်သမန်ကို ချစ်တဲ့ ကိုဖိုးနီရေ၊ အခုဆို အဖော်မဲ့နေတဲ့ ကိုဖိုးနီနားမှာ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ရောက်လာပြီပေါ့နော်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း၊ ကိုဖိုးနီရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကိုစန်းတင် (လမ်းတစ်ရာ မောင်မြတ်မှိုင်း) ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၇)ရက်နေ့မှာ ဆုံးပါးခဲ့ရှာတာ...။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ မောင်နှမ၊ ညီမရင်းလို ချစ် တဲ့ မဌေးမြင့် (ပန်တျာဌေးဌေးမြင့်) ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင် နိုင်ပါ့မလဲ။

လွမ်းပါတယ် မဌေးမြင့်ရယ်...၊ မှတ်မိသေးလား၊ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မန္တလေး ဆောင်းရာသီ၊ ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး စာပေဟောပြောပွဲ၊ ရငလမ်းပေါ်က ဓမ္မသာလာ ခန်းမမှာ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဖိုးနိုင်တို့၊ ကိုမြင့်နိုင်တို့ စီစဉ်တဲ့ မန္တလေးအရှေ့တောင်မြို့နယ် စာပေ ဟောပြောပွဲညပေါ့။ ကျွန်မနဲ့အတူ ဟောရတဲ့ လေးလေးဦးမိုးသူ (မောင်မိုးသူ)နဲ့ ဆရာခက်ကြီးတို့ ဟောပြောနေကျသမ္ဘာကြီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ..။ စာသမားတွေက အပြည့်၊ ရဟန်းသံဃာတွေကလည်း အပြည့်၊ စာဖတ် ပရိသတ်တွေကလည်း အပြည့်နဲ့ ခန်းမကြီးထဲမှာ..။ ကြောက်ဒူးတွေတုန်၊ လက်ဖျားတွေအေးစက်၊ ဇွတ်မဲတင်းပြီး ဟောခဲ့ရတာ..။

ဟောပြောပွဲပြီးလို့ တည်းခိုခန်းပြန်အရောက်၊ ပေါက်ချလာတာက ဆရာချင်းတွင်း ချစ်သွေးနဲ့ ကိုမြတ်မိုင်းလေ။ (ဆရာချင်းတွင်း ချစ်သွေးလည်း မရှိရာတော့ဘူး) ကျွန်မတို့ကို မအိပ်ရသေးဘူး၊ လာ၊ လမင်းတရာ ကျုံးထောင့်မှာ ရှိတယ်တဲ့။ အားလုံးပျော်သွားကြပြီး ရှေ့ဆုံးက ထွက်လာသူဟာ ကျွန်မ ခင်ပွန်း အငြိမ့်ဝါသနာအိုးပေါ့။ တကယ်ဆိုသူနဲ့ ကိုမြတ်မိုင်းနဲ့ စခင်ကတာလည်း အငြိမ့်စင် နောက်မှာ ပေါ့။ ကျွန်မခင်ပွန်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ အငြိမ့်တကာနောက် လိုက်ကြည့်နေတုန်းက အော်ပရာ ဆရာ၊ သီချင်း ရေးဆရာလေး ဘဝနဲ့ အငြိမ့်နောက်မှာ အမြဲရှိနေတတ်တဲ့ ကိုမြတ်မိုင်းနဲ့ ဆုံခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ ဝါသနာတူ၊ ယုံကြည်ချက်တူတွေ အနေနဲ့ သိပ်ကို ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ အင်းဝမှာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျွန်မ အင်မတန် နှစ်သက် စွဲလန်းခဲ့တဲ့ မန္တလေးမြို့မ တီးဝိုင်းကို မရရအောင် ထည့်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်မက ဂျီကျ တာလေ။ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေတစ်မျိုးနဲ့ စုစည်းဖို့ ခက်နေတဲ့ မြို့မကို မရရအောင် လုပ်ပြီး ကူညီ ခဲ့တာ။

ကျွန်မတို့က ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ ‘အုပ်ကြီး’ ရေ...။ ကျုံးထောင့်က လမင်းတရာ ညမှာလေ...။ ကျွန်မတို့က မငွေမြင့်ကတာကို ကြည့်ချင်လှပါတယ် ဆိုတော့ အုပ်ကြီးက ကြည့်နူးပျော်စွာနဲ့ ယူပျာ သလဲ စီစဉ်ခဲ့တာ...။ အဲဒီ ညမှာ ကဖီ အစီအစဉ် မရှိပေမယ့် မငွေမြင့်ခမျာ ကဗျာကရာ ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်လို့ ကျွန်မတို့ကို ကပြခဲ့တာ။

ကျွန်မ အဲဒီညကို မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်တာကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ...။ အဲဒီညမှာ မငွေမြင့် ဆိုကခဲ့တဲ့ သီချင်းက ‘ဘဝတရာ အကတရာ’ လေ...။ ဆရာချင်းတွင်းချစ်သွေးနဲ့ နာမည်ကျော် သီချင်းလေ။ ကျွန်မ အလွန်တရာ ကြိုက်တဲ့သီချင်း။ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ပန်တျာ ငွေးငွေးမြင့်ရဲ့ အကနဲ့လည်း သိပ်ကို လိုက် ဖက်တဲ့ သီချင်း။ ကြည့်ပါဦး...။

‘ခြေဖျားလေးက စကားပြောတော့xxx လက်ဖျားလေးက xxx ကဗျာစပ်xxx ပြုတတ်တဲ့ မျက်နှာ’ တဲ့။ လှလိုက်တဲ့စာသားလေးတွေ။

Xxx မျက်လုံးတစ်ထောင် အချစ်မူးမူးxxx မီးရောင်က စူးစူး xxx အနုပညာပန်းတစ်ဖူးxxx ချစ်သူတွေ ကရူးxxxတဲ့...။

Xxx တစ်ဖူး-xxနှစ်ဖူး၊တစ်ဝံ့၊ နှစ်ဝံ့၊ ကျေးဇူးတင်တွေ အံ့xxx တစ်ဖူး နှစ်ဖူး တစ်ဝံ့xxx နှစ်ဝံ့xxx ကျေးဇူးတင် တွေက အံ့xxx

‘မအံ့ပါနဲ့ ကိုရွှေကျေးရယ် xxx မလေးမောင်ရယ်၊ xxရှင် ဝါသနာမထုံတော့ xxx ကခုန်ရာ xxx ကျွန်မ အသွား တားအုန်းမှာလား လေ’ တဲ့။

ဘယ်လောက်များ လှလိုက်ပါသလဲ။ နှင်းငွေလရောင် ဖျန်းပက်ထားတဲ့ ကျုံးရေပြင်နဲ့ ကျုံးမြို့ရိုးကို နောက်ခံထားတဲ့ အငြိမ့်စင်ပေါ်က အကနဲ့ အလှကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်မှာလဲ။ အငြိမ့်သဘင် တစ်ခေတ်ကို ဆန်းသစ်ချင်လှတဲ့၊ မင်းသမီးခေတ်ကို ထူထောင်ချင်လှတဲ့၊ အော်ပရာ

ပေါင်းများစွာနဲ့ ခေတ်ကို ထင်ဟပ်တာ ဝန်ကျေခွဲတဲ့၊ လမင်းတစ်ရာရဲ့ ဥယျာဉ်မှူးရေ ဘဝတစ်ရာ အကတစ်ရာ မင်းသမီးလေးကို ဘဝဇာတ်ခုံ စင်မြင့်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့ပြီလား။

အင်းဝရဲ့ နေရသမျှ အချိန်လေးတွေထဲက ကျွန်မ ငယ်သူငယ်ချင်း ပေါက်ကြီးရဲ့ ပန်းနုရောင် စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်မရဲ့ ဦးလေး ကဗျာဆရာကြီး နှစ်ယောက်၊ ဆိတ်ငါးကောင် ဘကြီးခင်မောင်၊ ဝင်းမြင့်၊ ကိုကျော်မြင့်တင့် (အင်းဝ)၊ ကိုစောလှမင်း (ဇော်ပိုင်-အင်းဝ) တို့တွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးမှာတော့ဖြင့် ဘဝအမောတွေ၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေကို ခဏမေ့လို့ တင်းကျပ်မှု တွေ ပြေလျော့ရပြန်ရော။

‘ဟဲ့..ငါ့တူမရဲ့၊ ခုငါတို့သာသနာကြီး သုံးရပ်ထဲက ဘယ်သာသနာမှာ နေတယ်မှတ်လဲ။ ပရိယတ္တိ သာသနာ၊ ပရိပတ္တိသာသနာ၊ ပရိမီးယားလိဂ်သာသနာထဲမှာ နေတာဟဲ့’

ဒါက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ကျွန်မဦးလေး ကဗျာဆရာ။ နောက်ဦးလေးကဗျာဆရာကတော့ သူတုံးစံအ တိုင်း ‘နို့...နေပါဦး ကလေးမရဲ့၊ ညည်းတို့ စားရေးသောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး ပြောပါဦး’ ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နဲ့ နာထောင်တတ်တာ။ ခဏကြာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းက ဆုလာပြီး ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြရင်တော့ အသက် (၈၀) ဆိတ်ငါးကောင် ဘကြီးခင်မောင်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ ရောက်လာ ရော။

‘ဟေး... တော်ကြ...တော်ကြ မြင်းခြံက ကိုငြိမ်းမောင် တရားရှိတယ်သလား။ ပုထုဇဉ် ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ ရဟန္တာဖြစ်တော့ လာဖြစ်တုံး၊ သူဌေးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ ဘာဖြစ် တော့ ဘာဖြစ်တုံးတဲ့။ အဲဒါ ကိုငြိမ်းမောင်ရဲ့ ဘာဖြစ်တုံး ဘာဖြစ်တုံး တရား’

အဲဒါ ဆိတ်ငါးကောင်းပဲလေ။ ကျွန်မတို့မှာ အငြင်းအခုံတွေရပ်ပြီး ရယ်မော ကြရတော့တယ်။ ဘကြီးခင်မောင်က အသက် (၈၀) ပေမယ့် အသံကြီးကလည်း အောင်တုန်း။ စကားပြောကလည်း ကောင်းတုန်း၊ အသက် ၈၀ ဘကြီးခင်မောင်နဲ့ (၆၀)ကျော် ကျွန်မဦးလေး နှစ်ယောက် ကျန်းမာတာကို တော့ ဝမ်းသာရသေးတယ်။

‘ကလေးမ နောက်နှစ် ဒီအချိန်တို့အားလုံး မျှော်နေမယ်နော်’ ဆိုတဲ့ ဦးလေး ကဗျာဆရာရဲ့ နှုတ်ဆက်သံ ကို ဘာလို့လည်းမသိ၊ ကျွန်မက ဝမ်းပမ်းတနည်းဖြစ်ပြီး လွမ်းနေမိတယ်။

တံတားဦးက အပြန် ကျွန်မတို့က ‘နန်းတော်ရှေ့’ လိုခေါ်တဲ့ အင်းဝနန်းတွင်းလမ်း လေးထဲ ကနေ ကားကလေးကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း နက်ဖြန်အင်းဝက ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ညှို့တို့တို့ ဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်မကို ကျွန်မခင်ပွန်းက ‘ဟေ...ကိုယ့်ကို ဘုရင်မ ရှင်စောပုရဲ့ ဇာတာရဘုရား လိုက်ပို့ မယ်ဆို၊ ခုသွားမလား’ တဲ့။ ကျွန်မအတွေးနဲ့ ကျွန်မ သူပြောတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ။ ‘ဟောဒီနေရာဟာ ဟိုတုန်းက ယိုးဒယားဈေးတဲ့ ကိုကြီးရဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေကြီး ခဏဇာတာ ပြောပြတာ။ ယိုးဒယား တွေ ဈေးရောင်းကြတာတဲ့။ ကူးတို့ဆိပ်ဟို ဘက်ကမ်းက ဘာဘဲ ငယ်ငယ်တုန်းက သွားသွားစားတဲ့ မုန့်တီဆိုင်က ဘွားဘွားရှင်ဟာလည်း ယိုးဒယားမကြီးတဲ့။ မုန့်တီအထမ်းကြီးနဲ့ ရောင်းခဲ့တာတဲ့။ သူတို့က အင်းဝနဲ့ ယိုးဒယားစစ်ပွဲမှာ စစ်ရှုံးလို့ လိုက်လာရတဲ့ သုံ့ပန်း အဆက်အနွယ်တွေပေါ့နော်’ လို့

ပြောမိတယ်။ ပြီးတော့ တွေးမိပြန်တယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဇင်းမယ်က လူတွေလည်း ပါချင်ပါလာမှာပေါ့နော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ရာကျော်ကတည်းက စစ်ပွဲပေါင်းများစွာနဲ့အတူ ယိုးဒယားနဲ့ ဇင်းမယ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါလိမ့်။ ဒါကြောင့်များလား...။

တောင်ညိုညိုတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းရံတဲ့ ဇင်းမယ်လေဆိပ် ပြားပြားလေးကို လေယာဉ်ပေါ်က နေ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မစိတ်တွေဟာ ဘာကြောင့် အံ့ဆိုင် မှုန်မှိုင်းသွားရပြန်ပါလိမ့်။ မြင်မြင်သမျှ လူတွေ၊ ဆိုင်တွေ၊ ပန်းတွေကလည်း ဘာမှ မလှတော့ဘူး။ ဇင်းမယ်လေဆိပ်ဟာ အခု ကျွန်မအတွက် တော့ ကမ္ဘာမှာ အရပ်ဆုံး အကျည်းတန်ဆုံး လေဆိပ်ပေါ့။ မှိုင်းညိုညို စိတ်တွေနဲ့ ပစ္စည်း လှည်းကလေး တွန်းပြီး (Arrival Lounge) ဆိုက်ရောက်ခန်းမက ထွက်လာရင် လေဆိပ်သေးလေးမို့ (Departure Lounge)ထွက်ခွာနေရာကို အမြဲဖြတ်ရ တယ်။ Air Mandalay Departure ကောင်တာရေ့မှာ Checkin လုပ်နေကြတဲ့ ပြုံး ပြုံး ပြုံး ပြုံးနဲ့ မျက်နှာတွေကို အမြဲမြင်ရတာပေါ့။ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သော၊ စိတ်အလို လိုက်တတ်သော၊ စာရေးဆရာစိတ်နဲ့ (အပြန်လက်မှတ်လည်း အဆင်သင့်ရှိတဲ့) ကျွန်မ တစ်ယောက် ဘယ်အခေါက်မှာများ Arrivalကထွက်ပြီး Departure မှာ တန်ဖိုင်မယ် မသိဘူး။ ဟောဒီ ဇင်းမယ်ဆိုတဲ့ အရပ်ကို ခဏခဏ လာပြီး ခဏခဏ နေရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သောအခါကမှ စိတ်ကူး မထည့် ခဲ့ဘဲနဲ့ ကျွန်မဘာလို့ ရောက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ နေခဲ့ရပါလိမ့်။

ဟောဒီမြို့ရိုးတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်ညိုညိုတွေ ကို မြင်မြင်ချင်းလွမ်းသလို ဆွေးသလို ရင်းနှီးသလို ဖြစ်ရတာကတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

အင်းဝနဲ့ ဇင်းမယ်မှာ ရာဇဝင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ရာကျော် အင်းဝဘုရင် သတိုးမင်းစောရဲ့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲမှာ အင်းဝက တပ်မဟာကြီး ဇင်းမယ်ကို ချီတော့ ကျွန်မဟာ အိုးစားလား၊ အကြပ်လား၊ သွေးသောက်လား၊ တပ်မှူးလား၊ ပန်တျာသည်လား၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ခဲ့မှာ အသေအချာပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ရှစ်ရာကျော်က အပြီးအတေးတွေကြောင့် လက်စားချေဖို့များ တမင်တကာ အင်းဝသူ ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခဲ့ရောသလား။

ရှုပ်ဆင်း သဏ္ဌာန်ချင်း ခွဲမရအောင် တူတဲ့ သူတို့ကြားမှာ ညဘက်၊ ညဘက် ကျွန်မ ထိုင်နေကျ၊ နွားနို့ ဆိုင်ကလေးကို ရောက်ရင် စံပယ် ပန်းကုံးလေးတွေ လာရောင်းတဲ့ သုံးလေးငါးနှစ် အရွယ် လူမမယ်လေးတွေဆီက မြန်မာစကားလေးတွေများ ထွက်လာလေမလားဆိုတဲ့ စိုးရွံ့ တုန်လှုပ်မှု တွေနဲ့ ပန်ကလေးတွေကို ဝယ်ရလိမ့်ဦးမယ်။

တစ်ခါက ပန်းလာရောင်းတဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အသွားကြီး တစ်ယောက်နဲ့ မြန်မာကလေးလေး တစ်ယောက်ကို နွားနို့ဆိုင်မှာတွေ့ပြီး ကျွန်မ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွား နာကျင် ခဲ့ဖူးတယ်။

ဆောက်လက်စ တိုက်တွေနားက ဖြတ်လို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို မြင်ရင် တစ်လမ်းစင် တစ်လမ်းထွက် အော်ရောင်းနေတဲ့ တံမြက်စည်းသည် ထဘီဝတ် အဘွားကြီး တွေကို တွေ့ရင်... ငါ တို့လူမျိုးတွေများလားဆိုတဲ့ နာကျင် တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ အိမ်ပျော်တဲ့ညတွေကို ဘယ်လောက်များ ဇင်းမယ်မှာ ဖြတ်သန်း ရဦးမှာပါလိမ့်။ ဇင်းမယ် ရာသီဥတုက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပူပြင်းနေတယ်။

ပူရတဲ့ကြားထဲ ကျွန်မတို့ Apartment ခေါင်းမိုးပေါ်က လေယာဉ်ပျံသံတွေဟာ နားမခံ နိုင်အောင် ဆူညံ လွန်းတော့

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခေါင်းတွေနောက်လိုက်တာ’ လို့ ကျွန်မက ညည်းပေမယ့် ကျွန်မ ဘေးနားမှာ ဝိုင်းပြီး မြန်မာအစာတွေကို အလှအယက် ရှာဖွေနေကြတဲ့ ကျွန်မ မွေးစားသား၊ မွေးစား သမီးတွေ၊ မောင်ကြွက်ရယ်၊ ဦးရယ်၊ သဇင်ရယ်၊ သက်ကလေးရယ် ကတော့ ဘာမှတောင် ပြန်ပြောဖော် မရဘူး။

ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီမြင့်ကသာ ‘လေယာဉ်ပျံတွေ ဒါလောက်များရင်’ ဖွန်လွမ်’ လုပ်မလို့ ထင်တယ် ဆရာမ’ တဲ့

ကျွန်မ နားမလည်ဘဲ

‘ဘာရယ် အန်တီမြင့်’ လို့ မေးလိုက်တဲ့ ခဏမှာပဲ ရုပ်တရက် မိုးတွေက အုံ့ဆိုင်း ညှိုးမှိုင်း လို့...၊ မိုးသက် လေတွေ တိုက်လာပြီ မိုးပေါက်ကလေးတွေ ကျလာခဲ့ပါတယ်။

‘ဟယ်...မိုးကျလာပြီ’

‘ဟုတ်တယ်လေ...ဆရာမ၊ ဒါ...’ ဘုရင်မိုး... ‘ဖွန်လွမ်’ လို့ခေါ်တယ်၊ ‘ဖွန်’ ဆိုတာ မိုး၊ ‘လွမ်’ ဆို တာ ထိုင်းလို ဘုရင်လေ...’

‘ဘယ်လို...ဘယ်လို...’ ဘုရင်မိုး... ‘ဟုတ်လား၊ လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့...’

‘အော်...ဒါက တိုင်းသူပြည်သားတွေ အပူဒဏ်ကို ခံစားနေကြရလို့ ဘုရင်က ရွာပေးတဲ့ မိုး မို့လို့လေ။ ဒီမိုးက မိုးအစစ် မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့၊ မိုးအတု...’

အိုး... ဟုတ်နိုင်ပါမလား...၊ ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးအတုဟာ သံသေမဲမဲ ရွာချ လာခဲ့ပါပြီ။ မိုးရေ အောက်မှာ လူတွေဟာ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လက်အုပ်ကလေးတွေ ချီပြီး ‘ဖွန်လိမ်’ နဲ့ အော်နေကြတယ်...။

“သူတို့က လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ တိမ်တွေဆီကို တက်သွားပြီး...နည်းပညာနဲ့ မိုးရွာအောင် လုပ်တာ၊ ရေခဲလေးတွေ တန်ပေါင်းများစွာနဲ့ ဓာတုဗေဒ ဆေးမှုန့်တွေကို တိမ်ပေါ်မှာ ဖြူးတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ တိမ်ပေါ်မှာ ဓာတုဗေဒ ငုံးခွဲတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ အခု သူတို့ရွာပေးနေတာ (၃၇)မြို့နယ်တောင် ရှိနေပြီ။ တစ်နိုင်ငံလုံး ရွာပေးမှာ...”

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခဏချင်းအတွင်းမှာပဲ မခံရနိုင်အောင် ပူနေတဲ့ ဇင်းမယ်မြို့ ကလေးဟာ အေးစိမ့်လို့ သွားခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ မိုးအတုတဲ့လား။ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း

မယုံသလို ငေးကြည့်ရင်းက ကျွန်မရင်မှာ မအေးမြနိုင်ဘဲ မစ္စရိယစိတ်တွေ ပြည့်လှုံလာတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်တွေက မှိုင်းညှို့လာပြန်ပြီး။

ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းခလုပ်လေးတွေဆီကို လက်ကရောက်မိပြီ။

‘ဟဲလို..ကိုကြီး ဒီမှာ မိုးတွေ တအားရွာနေတယ်.. သိလား’ ‘ဟာ..ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့။ ဒီမှာ ကိုယ်ကတော့ ဒုတိယအကြိမ် ရေချိုးမလို့’ ‘အိမ်ပြန်ချင်တယ်’

‘ဟာ... မရှုံးနဲ့နော်၊ လူကြီးဖြစ်နေပြီ..ဒါပဲ၊ ဒါပဲ’ ကျွန်မက ရှေးသတ်လား..။ တိုင်းပြည်နဲ့ ချစ်တဲ့ သူတွေကို မခွဲနိုင်တဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက် ချစ်သူတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ခဏခဏ ခွဲခွဲခြင်းဟာ ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြွေးပါလိမ့်။ တိုင်းပြည်နဲ့ ချစ်သူတွေအတွက်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ အားတင်းရပြန်ဦးမယ်။

မိုးတွေက သဲသဲမဲမဲ ရွာလာပြန်ပြီ။

သိပ်လွမ်းတယ်။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်နှနေ့ ဘယ်နှည စောင့်ရဦးမှာလဲ....။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၅ခုနှစ်၊ ရွှေအမြူတေ မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်

ကျွန်မနဲ့ဘောလုံး

ဘောလုံးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မဟာ တော်တော်တုံးတဲ့ထဲမှာပါပါတယ်။

"ဒီဘောလုံးလေး တစ်လုံးကို ဘာလို့ ဝိုင်းလုနေကြတာလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်လုံး ပေးလိုက်စမ်းပါ" ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာတောင် ပါနိုင်ပါတယ်။ ဘောလုံး စည်းကမ်းတွေလည်း မသိဘူး၊ အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း မသိဘူး၊ ကျွန်မကို ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာစေပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်

လာစေတဲ့ “ပင်နယ်တီ” ဆိုတာတော့ သိတယ်။ တရား မမျှတဘူးလို့ ကျွန်မထင်တဲ့ ပင်နယ်တီမှာ ဂိုးသွင်းမယ့် သူနဲ့ ဂိုးဖမ်းမယ့်သူ နှစ်ဦးကို ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မကြည့်ရက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နောက် ကျွန်မ သိတာ မြန်မာဘောလုံး အကျော်အမော်တွေနဲ့၊ ကမ္ဘာ့ဘောလုံး အကျော်အမော်တွေရဲ့ နာမည်တစ်ချို့ သိတယ်။ ရုပ်တွေလည်း နည်းနည်းတော့ ဖမ်းမိပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ဒေဗစ်ဘက်ခမ်းကို အရူးအမူး ကြိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ဒေဗစ်ဘက်ခမ်းနဲ့ အရမ်းတူတဲ့ ဦးဇင်းတစ်ပါး အင်းဝမှာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ပြောမိလို့ ဒေါက်ကန် စိတ်ဆိုးသွားတာ ခံလိုက်ရသေးတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဆောင်းတွင်းဆို တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် ပွဲတွေကို ရေဒီယိုကနေ ကျွန်မအဘိုးနဲ့ အတူ နားထောင်ရတာကိုတော့ သဘောကျသားပဲ။ ဘောလုံးပွဲ နောက်ခံ အော်တဲ့အသံဟာ နားထောင် လို့ ကောင်းတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့လည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက ချမ်းကလည်း သိပ်ချမ်းတော့ ညနေ စောင်းတာနဲ့ ဖိုရတဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ နားထောင်ရတာ။ ပြောင်းဖူးဖုတ်တို့၊ ပဲမြစ်ပြတ်တို့၊ မြေပဲလှော် တောင့်တို့၊ ကုလားပဲဆုပ်တို့၊ ဆောင်းတွင်းစာတွေကလည်း ပတ်ချာဝိုင်းပြီး ကြိုက်တာစားရုံပဲ။ ရေဒီယို ထဲက “ဂိုး” ဆိုပြီး အော်သံပေါ်လာရင် မီးဖိုနားက လူတွေပါ ထရန်ပြီး အော်ကြတော့ ကျွန်မလည်း လက်ခုပ်တီးပြီး အဘိုးနဲ့ “ဂိုး” “ဂိုး” ဆိုပြီး အော်ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဘောလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပါဝင်ပျော်ရွှင် ဖူးတာ ကျွန်မအဖို့ ဒါလောက်ပဲ။

အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ တီဗီမှာ နိုင်ငံတကာပွဲ နည်းနည်းပါးပါးရယ်၊ မြန်မာနဲ့ နိုင်ငံတကာနဲ့ ကန်တဲ့ အခါမျိုးရယ်၊ ခင်ပွန်းသည် အဖော်ရအောင် ကြည့်ဖူးတယ်။ ဘောလုံးပွဲကို ကွင်းထဲမှာတော့ ဒီအသက်အရွယ်အထိ တစ်ခါမှ ထိုင်မကြည့်ဖူးဘူး။ မြန်မာနဲ့ နိုင်ငံတကာပွဲမှာ ဒီနေ့ထိ ကျွန်မ အမှတ် ရနေတာ တစ်ခုကတော့ ဂိုးသမား အောင်ကျော်ကျော် ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ပွဲပေါ့။ အောင်ကျော်ကျော် ဂိုးဖမ်းပြီး မြေပြင်ပေါ် မှောက်ရက်လေး ဖြစ်နေချိန်၊ တစ်ဖက် ဘောလုံးသမားက သိသိကြီးနဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်လိုက်တာကို ကျွန်မ မြင်ရတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံး ထဲမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို အောင်ကျော်ကျော်က Emotional လုပ်ပစ် လိုက်တယ်လေ။ တစ်ဖက် ဘောလုံးသမားကို ပြန်ကန် ပစ်လိုက်တာပေါ့။ အားကစား စိတ်ဓာတ်အရ မလုပ်ရဘူး ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ Emotion ဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ရမယ် ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ တော်တော်တော့ မလွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စလေ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မကတော့ အောင်ကျော်ကျော်ကို ထောက်ခံ တယ်။ ဘောလုံးကိုသာ စိတ်မဝင်စားပေမယ့် တခြား အားကစားတွေမှာတော့ ကျွန်မမှာ ပါရမီတော်တော် ရှိပါတယ်။

ကျွန်မ သုံးတန်းနှစ်၊ ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းလေးရဲ့ အားကစားပြိုင်ပွဲ လူရွေးပွဲ မီတာ (၇၅) အပြေးလူရွေးပွဲမှာ စတင် အရွေးခံရတာဟာ ကျွန်မရဲ့ အားကစား ခရီးအစပေါ့။ အံ့မာ..... တစ်ကျောင်းလုံးမှာ မီတာ ၇၅ မှာ ကျွန်မ ပထမ၊ ဘာအောက်မေ့လဲ။ ဘယ်သူနဲ့ပြေးပြေး၊ ကျွန်မက ရှေးဆုံးက ရောက်နေတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျလို့မဆုံး၊ အိမ်မှာလည်း လူတကာကို ကျွန်မ

အလွန်အပြေးသန်တဲ့ အကြောင်း လိုက်ပြောပြီး တစ်ချိန်လုံး ပြေးချင်တာပဲ။ ကျောင်းက ဆရာတွေက လည်း လေ့ကျင့်ရမယ် ပြောထားတာကိုး။ မူလတန်း ကျောင်းပေါင်းစုံ အားကစားပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မ ဝင်ပြိုင် ရမှာလေ။ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ပြေးရှူးပြေးရှူး လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်လို့မရတဲ့ ကျွန်မ ဝမ်းကွဲအစ်မ တစ်ယောက်က တစ်ညနေမှာတော့ မြစ်ဆိပ်သောင်ပြင်မှာ ရေလာခပ်တဲ့ ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ အပြေးပြိုင်ခိုင်းတယ်။ ဘာရမလဲ၊ ပြေးတာပေါ့။ အပြတ်အသတ် ရှုံးသူဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်မယ်ထင်လဲ။ ကျွန်မလေ။ ကျွန်မပေါ့။ ကျွန်မဘယ်လောက်ပဲ မောဟိုက် နေအောင် ပြေးပြေး၊ အဲဒီကောင်မလေးကပဲ ဖြတ်တက်သွားတာပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မောလည်း မမောဘူး။ ကျွန်မ တကယ်ကို အံ့သြတာ။ အံ့သြရင်း မကျေနပ်ဖြစ်ရင်း၊ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ရင်းကပဲ မူလတန်း ကျောင်းပေါင်းစုံ ပြိုင်ပွဲနေ့ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းကွင်းမှာပဲ လုပ်တာပါ။ ကျွန်မကို အားပေးဖို့ ကျွန်မတို့ အိမ်က အိမ်လုံးကျွတ်၊ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေနဲ့ လာရောက်တဲ့ အပြင် ဆွေမျိုးတွေတောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ ကူးတို့ဆိပ်မှာ အလုပ်ရှုပ်ဆုံးအချိန် ဖြစ်တာတောင် ကျွန်မအဘိုးလည်း လာပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင် ကျွန်မက မန္တလေးထိ တက်ဝယ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီစုံရှုပ်တွေနဲ့၊ ကျွန်မအဘွားရဲ့ ဆွဲခြင်းကြီးထဲမှာ ရေဘူး၊ နွားနို့၊ ကျွန်မကြိုက်တဲ့ မန္တလေးက သုံးငါးအဆိမ့် ဘီစကွတ်မုန့်၊ ငှက်ပျောသီးတွေလည်းပါတယ်။ မိတာ (၇၅) ပြေးမယ်၊ ပြေးမယ် ဆိုပြီး နေရာယူတယ်။ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ဘေးက အဘိုး အဘွားတို့ မေမေတို့ကို တောင် ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဝီစီမူတ်မယ့် ဆရာက ကျွန်မတို့ ဆရာပဲ။ ဆရာက အားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြီးပြီး မေးဆတ်ပြသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက "အားလုံးအသင့်ပြင် နော်" လို့ အော်ပြီး ဝီစီကို "တို့" ခနဲ တအား မှုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ..... ဒါပေမယ့်ပေါ့.....တာထွက်ထွက်ချင်း မှာပဲ ကျွန်မချော ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲ သွားရှာပါတော့တယ်။ ညာဘက် ဒူးခေါင်းမှာ သွေးတွေရဲပြီး ကျွန်မ ပြခနဲ အော်ငိုသံရယ်၊ ကျွန်မအဘိုးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဘွားနဲ့ မေမေတို့ကို မဲပြီး ငေါက်ငန်းဆူပူသံရယ်တွေဟာ ကျောင်းအားကစားကွင်းကို ဖုံးလွှမ်း သွားပါတော့တယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ အားကစားခရီး အဆုံးပါပဲ။

(၁၉၉၈) ခုနှစ်၊ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ ဝေးမြေရပ် ခြားမှာပေါ့။ အဲမယ်..... ဒါကျတော့ တယ်ဟုတ်ပါလား။ မှတ်မှတ်သားသား ရှိသား ပဲလို့များ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဦး။ (၉၈)ခုနှစ်ရဲ့ မေလ၊ တစ်ခုသော ညနေခင်း၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အောက်စဖို့ဒ်မြို့ကလေးရဲ့ တက္ကသိုလ် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်၊ ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ လမ်း လျှောက်ရင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားမိလာတာ။ ထူးထူးခြားခြား လမ်းမပေါ်မှာ လူတွေ၊ ကားတွေ အရှင်းကြီး ရှင်းနေတာကိုပေါ့။ တကယ့်ကို လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လိုပဲ။ ဘာလို့ ပါလိမ့်ပေါ့။ ဒီနေ့ အောက်စဖို့ဒ်ရဲ့ ဘာနေ့မို့ပါလိမ့်ပေါ့။ ဒီလောက် လူရှင်းတာဟာ အံ့သြစရာပဲလို့ တွေးရင်း အဆောင်ပြန်ရောက်လာတာ။ အဆောင်ကျတော့ ကျွန်မအခန်းနဲ့ ကပ်ရက် တီဝီခန်းမှာ လူတွေဟာ ပြည့်ကျပ်လို့၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး တအံ့တသြနဲ့ အိန္ဒိယ သူငယ်ချင်း "လာဒါ"ကို

မေးတော့ လာဒါက “ဟာ.....ဒီနေ့ အင်္ဂလန်ပွဲရှိတယ်လေ” တဲ့။ ဒါကိုပဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျွန်မက သဘောမပေါက်သေးဘူး။

“အင်္ဂလန်ပွဲ ဟုတ်လား၊ ဘာပွဲလဲ”

“ဟောဗျာ.....ဘောလုံးပွဲပေါ့။ ဘာလိုဖြစ်တာလဲ”

“ဪ.....ဟုတ်လား ဘယ်မှာကန်မှာလဲ ဒီအောက်စဖို့ဒ်မှာလား”

အူပြီးရင်း အူရင်းက ထပ်ပြီး ဝယ် “အ” လိုက်တဲ့ ကျွန်မကို “လာဒါ” ချော တော်တော် စိတ်ညစ်သွားဟန် တူပါတယ်။ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကျွန်မကို သေချာကြည့်တယ်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲကြီး ပြင်သစ်မှာ ကျင်းပနေတာ မေ့သွားပလား”

သေလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မချော လုံးလုံးကို မသိရှာတာပါ။ ဒါကြောင့် အရင်နေ့တွေက ဒီလို အချိန်ဆို တီဗီခန်းထဲမှာ ရုံးရုံး ရုံးရုံးနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်မအခန်းနဲ့ တီဗီခန်းနဲ့က ကပ်နေပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကောင်းတဲ့ အချိန်ကလွဲရင် ကျွန်မသိပ်ဝင်လေ့ မရှိဘူး။ တီဗီရှေ့ ထိုင်ရတာထက် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှိမ့်ပြီး စာဖတ်ရတဲ့ အရသာကို ကျွန်မက ပိုကြိုက်တယ်လေ။

အဲဒီကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံး ပွဲချိန်ကြီးထဲမှာပဲ ကျွန်မဟာ အောက်စဖို့ဒ်ကနေ လန်ဒန်ကို ခဏ ရောက်သွားပါတယ်။

လန်ဒန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို မရောက်ဖူးသေးလို့ တောကနေ မြို့တက်သွားတာပါ။ ကျွန်မတို့ အောက်စဖို့ဒ်နဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ “ဪ.....လန်ဒန်၊ လန်ဒန်၊ လန်ဒန်ဆိုတာ ဒါပါလား၊ လူတွေကလည်း တို့ရွာက ဘုရားပွဲထက်တောင် စည်သေး.....” လို့ တွံတေးသိန်းတန်လို ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အောက်စဖို့ဒ်မြို့ကလေးကိုပဲ ပိုချစ်တယ်။ စားသုတ်သုတ်၊ သွားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ် လန်ဒန်မှာ လမ်းအလွန်လျှောက်တဲ့ အောက်စဖို့ဒ်တောသူ ကျွန်မ စိတ်အညစ်ရဆုံးက တော့ သွားသုတ်သုတ် “မြေအောက်ရထား” ပါပဲ။ UK အခေါ် (Tube)? (U, S) အခေါ် Subway ဆိုတဲ့ မြေအောက်ရထားဟာ သွားရေး လာရေး အတွက် အလွန်အဆင်ပြေတယ်လို့ (စီးတတ်သူများက) ဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မစီးတတ်သူများ အတွက်တော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိဘဲ ရူးသွားနိုင်တယ် ဆိုတာမျိုးပါပဲ။ မြေပုံတွေ၊ လမ်းညွှန် အမှတ်အသားတွေကတော့ ဘယ်နားကြည့်ကြည့် အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးက မြေပုံနဲ့ မနေခဲ့၊ မြေပုံလည်း မဖတ်တတ်တဲ့ ကျွန်မတို့ အတွက်ကတော့ မစွန့်စားတာဟာ အကောင်းပါပဲ။

ကျွန်မကတော့ အဲဒီသွားသုတ်သုတ် မြေအောက်ရထားမှာ ကျွန်မချစ်သူငယ်ချင်း “မကြည်” ရယ် “မမေ” ရယ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပဲ အမြဲသွားတဲ့အပြင် သူတို့ ဘောင်းဘီစကိုလည်း မလွတ်တမ်း ဆွဲထားလိုက်တော့ စိတ်အေးရရော.....။ ခက်တာက သူတို့က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အခန်းမှာ ကျန်ခဲ့ရင် ပျင်းနေမှာစိုးပြီး သူတို့ အလုပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာပါ အလုပ်ကို ခေါ်ခေါ်သွားတော့ ချစ်စွာသော မြေအောက်ရထားနဲ့ နေ့စဉ် ဆုံစည်းရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုကောင်းတာက ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အလုပ်နေရာက လန်ဒန် မြို့လယ်ခေါင် ဆိုတော့ သူတို့နေရာကနေ လမ်းနည်းနည်း လျှောက်လိုက်တာနဲ့ အမျိုးသားပြတိုက်တို့၊ လွှတ်တော်ကြီးတို့၊ နာမည်ကျော် ဘစ်ဘင်နာရီစင်တို့၊ နန်းတော်တို့ကို ရောက်သွားရော.....။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားပြီး ဟိုငေး၊ သည်ငေး၊ ဇိမ်နဲ့ကို ငေးနေလို့ရတယ်။ ပြီးတော့မှ နေကုန်မှ သူငယ်ချင်း တွေနေရာကို ပြန်လာပေါ့။ အဲလောက်တော့ ကျွန်မ ပြန်တတ်တယ်လေ။ လမ်းလျှောက် သွားတာဆိုတော့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ လမ်းနာမည်တွေ၊ အဆောက်အုံတွေ မှတ်သွားလို့ ရတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ လန်ဒန်မိုး ထုံးစံအတိုင်း တဖွဲဖွဲ တသဲသဲ လုပ်နေရင်တော့ လျှောက်မသွားဘဲ စာဝါသနာပါတဲ့ မိတ်ဆွေ “ကိုကျော်” နဲ့ အလုပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စာကြောင်းပေးကြောင်း ထိုင်ပြောကြတယ်။

ကျွန်မ အောက်စဖို့(ဒ်)ကို ပြန်ခါနီး တစ်နေ့မှာ အဲလိုပဲ ကိုကျော်နဲ့ ထိုင်စကားပြောကြရင်း ကိုကျော်က ညနေစာအတွက် သူ့အိမ်ကို ဖိတ်တယ်။

“မနုလည်း နက်ဖြန် သဘက်အောက်စဖို့(ဒ်)ပြန်တော့မှာ၊ တစ်ရက် တစ်ရက်နဲ့ ထမင်းက ကျွေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ညပဲ စားရအောင်”

“ရပါတယ် ကိုကျော်ရယ်၊ အားနာပါတယ်၊ ကိုကျော်က တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား၊ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့က.....”

“အိုး.....ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ အိမ်မှာလည်းမချက်ဘူး၊ မနုကို ကျွန်တော် လန်ဒန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဒန်ပေါက်ကျွေးမလို့”

“ဒန်ပေါက် ဟုတ်လား”

ဒန်ပေါက်ကြိုက်တဲ့ ကျွန်မဟာ စိတ်တော်တော်ဝင်စားသွားပါတယ်။

“ကဲ ကိုကျော်ရဲ့ လန်ဒန်၊ ဒန်ပေါက်က ကျွန်မတို့ မန္တလေးက မူလဒန်ပေါက်လောက် ကောင်းလား”

“ဟာ.....ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ မနုစားကြည့်ရင် သိမှာပေါ့၊ ဒန်ပေါက်လေးစား၊ ဝိုင်းလေး သောက်ပြီး ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ကြလေ.....”

“ဘောလုံးပွဲ.....ဟုတ်လား”

“အေးလေ.....ဒီနေ့ အာဂျင်တီးနားနဲ့ အင်္ဂလန်လေ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းများ”

လန်ဒန်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတွေ အောက်မှာ ကမ္ဘာ့ ဘောလုံးပွဲကို မေ့သွားပြန်တဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက် ခုမှ သတိ ပြန်ရလာပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် သုံးလလောက် ခွဲခွာ နေရတဲ့ ဒန်ပေါက်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကျွန်မက ချစ်သူငယ်ချင်း “မကြည်”နဲ့ တိုင်ပင်တော့ မကြည်ကလည်း “အမှန်မှာဆို ဒီနေ့ အိမ်ကို စောစောပြန်ချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်တို့နားက

ဒန်ပေါက် ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားသား” တဲ့လေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကိုကျော် ဒန်ပေါက်ဒင်နာကို အပြတ်အသတ် ဆင်နွှဲဖို့ လိုက်သွားကြတာပေါ့။

“ကျွန်တော်က ဘယ်ဧည့်သည်ပဲလာလ၊ ဒီဒန်ပေါက်နဲ့ပဲ ဧည့်ခံတာ၊ တကယ်ကောင်းလွန်းလို့ မနုရဲ့၊ ခဏခဏ ဝယ်လွန်းလို့၊ ဒန်ပေါက်ကုလားနဲ့က ဘော်ဒါတွေဖြစ်နေပြီ”

“ဪ.....ဒန်ပေါက်ဆိုင်က အိန္ဒိယဆိုင်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ အိန္ဒိယလူမျိုးစစ်စစ်၊ ဟိုကုလားပြည်မှာကတည်းက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဒန်ပေါက် ရောင်းခဲ့တာတဲ့၊ မနကလည်း.....ဒီမှာ ကုလားလူမျိုးက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်တယ် မနရဲ့၊ မနတို့၊ ကြည်တို့ မြန်မာပြည်က အမျိုးသမီးတွေ အရမ်းကြိုက်ကြတဲ့ (Trisel) ထရိုင်ဆဲလ်ဆွယ်တာလေ၊ ကြည်တို့ကသာ အင်္ဂလန် မိတ်၊ အင်္ဂလန်မိတ်ဆိုပြီး ဈေးကြီးပေးပြီး အရူးအမူး ဖြစ်နေကြတာ၊ တကယ်ကျ ဒီလန်ဒန်မှာနေတဲ့ ကုလားတွေလုပ်တာ.....သိလား”

“ဟင်.....ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပ.....ဟုတ်ပ၊ ထရိုင်ဆဲလ်လိုချင်ရင် ဘယ်စုပါမားကပတ်မှာမှ သွားမရှာလေနဲ့၊ ကုလားတန်းမှာပဲ ရှိတယ်”

ကျွန်မတို့သုံးယောက် စကားတပြောပြောနဲ့ ဆင်နွှဲရတဲ့ ဒန်ပေါက်ဒင်နာဟာ တကယ်ကို မမေ့နိုင်စရာပါ။ ကိုကျော်တို့၊ မကြည်တို့ ညွှန်းတာထက်တောင် ဒန်ပေါက်က ကောင်းသေးတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်ကို ကောင်းပါတယ်။ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်၊ အဝါရောင် ဆိုးထားတဲ့ ဒန်ပေါက် ထမင်းဟာ အလွန်နူးညံ့အိစက်၊ အရသာရှိလှပြီး လှလည်း သိပ်လှပါတယ်။ “ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် အမြန်ဆုံး ထမင်းတစ်နပ်ပါပေ” လို့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းလေးနဲ့ပဲ ပြောရတော့မှာပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အစားအသောက်လေးနဲ့၊ စကားလေး တပြောပြောနဲ့ ကြည်ရလို့လား မသိဘူး၊ အာဂျင်တီးနားနဲ့ အင်္ဂလန်ဘောလုံးပွဲကလည်း တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အာဂျင်တီးနားနဲ့ အင်္ဂလန်ကလည်း စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲပြီးကြတာ မကြာသေးတော့၊ နှစ်ဖက် စလုံးက အညှိုးအတေးတွေနဲ့ ရေကုန် ရေခန်း ကစားကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ဝိုင်နီ အရှိန်လေးနဲ့ ကိုကျော်က အော်တယ်။

“အာဂျင်တီးနားကွ၊ အာဂျင်တီးနား၊ လုပ်ထား၊ လုပ်ထား”

“အလို.....ကိုကျော်က အာဂျင်တီးနား ဘယ်ကလား”

“ဒါပေါ့ မနရဲ့ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်တွေကို သိပ်ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မနဲ့ မကြည်က ကိုကျော်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်။

“ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ခြေက အသိသာကြီးပါ အာဂျင်တီးနား ရှုံးမှာပါ၊ ဒီကောင် တွေပဲနိုင်မှာပါ။ မနတို့လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုင်တွေ အိမ်တွေမှာလေ ပြင်ဆင်ထားတာလေ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့

သူတို့ သေလုမြောပါး အောင်ပွဲခံကြမှာ အခု အင်္ဂလန်ပြည် တစ်ဝက်လောက်ကလည်း ပြင်သစ်က ဘောလုံးကွင်း ထဲရောက်နေတာလေ.....”

ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မတောင် လမ်းမှာတုန်းက ဘီယာ Pub တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ အလှဆင်ထားတာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩလို့ မကြည်ကိုတောင် မေးမိသေးတယ်။ အိမ်တွေမှာ အလှဆင်ထားတာလည်း ခရစ်စမတ်တို့၊ နယူးရီးယားတို့လိုပဲ သိပ်လှတာပဲ၊ ဪ.....အဲဒါက ဘောလုံးပွဲအောင်ပွဲခံဖို့လား။

“ဒါဆိုရင် ကြည်တို့ ဘောလုံးပွဲမပြီးခင် အိမ်ပြန်ရင် ကောင်းမယ်နော်၊ တော်ကြာ (Tube) ကျူပေါ်မှာ လူတအားကျပ်မှာ စိုးရတယ်”

“မထူးပါဘူးဗျာ၊ ဘောလုံးပွဲပြီးရင် ပိုတောင် ရှင်းနေဦးမယ်။ ဒီကောင်တွေ အကုန်လုံး Pub တွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေမှာ အော်ဟစ်ပြီး ခုန်ကြပေါက်ကြဦးမှာ မြင်သေးဗျာ.....”

ကိုကျော်ရဲ့ စကားတောင် မဆုံးသေးပါဘူး “ဝိုး” ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အတူ မမျှော်လင့်ဘဲ အာဂျင်တီးနားဘက်က အနိုင်ဝိုးကို သွင်းယူလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ.....အာဂျင်တီးနားကွ၊ ဝိုးပြီးကွ၊ အာဂျင်တီးနားကွ.....”

ကိုကျော်ဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ မနားမနေ ခုန်ပေါက်နေပါတယ်။

“ကဲ.....ကိုကျော်ရေ သိပ်လည်း ခုန်မနေနဲ့ဦး၊ အောက်ခန်းက အင်္ဂလိပ်က လာပြီး ပြဿနာရှာနေဦးမယ်”

“အို.....လာစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ “နှစ်တစ်လက်မ” ရှိတယ်။ ဟိုမှာမြင်လား၊ ရိုက်လွှတ်လိုက်ရုံပဲ”

အရေးထဲ သူက မြန်မာ့သွေးကို ပြနေသေးတယ်။ အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားတဲ့ နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားချောင်းကို ဆါကာ ဆါ ကာ နဲ့.....”

“သွားစို့ မနုရေ၊ ကြည်တို့ မြန်မြန်လစ်မှ တော်ကြာ သူတို့ရုံးတာနဲ့ လမ်းမှာ ဆူကြ၊ ပူကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ လုပ်ရင် ဒုက္ခ”

“ကျွန်တော် ဘူတာထိ လိုက်ပို့ပို့မယ် မကြည်ရဲ့၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်သား ရထားပေါ်မှာ ပြီးပြီးပြီးပြီးနဲ့တော့ သိပ်မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့”

ကိုကျော်ကတော့ ကျွန်မတို့ကို နောက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ ကတည်းက ပြီးဖို့ဝေးလို့၊ ကြောက်ပဲ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ရတော့မလို၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ လမ်းပေါ်မှာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် နေလိုက်တာမှ လူလည်းမရှိ၊ ကားလည်းမရှိ၊ အစွမ်းကုန် အလှဆင်ထားတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ အိမ်တွေလည်း ငြိမ်သက်လို့။

သိပ်.....သိပ်ကို ထူးဆန်းတာကတော့ Tube ခေါ် မြေအောက် ရထားကြီး လူတွေ အပြည့် အသိပ်နဲ့ ကျွန်မတို့ စောင့်နေတဲ့ မြေအောက်ဘူတာကို ဆိုက်လာတဲ့အခါပါပဲ။

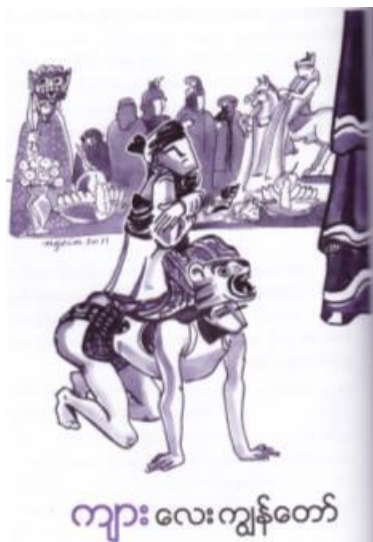
ရထားပေါ်ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတင်းတိုးပြီး တက်လိုက်ကြတယ်။ ခြေထောက် နှစ်စုံစာ နေရာရအောင် မနည်း ကြိုးစား ရပ်လိုက်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတာကတော့ ဘာလဲသိလား။ "ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း"ပါပဲ။ မြေအောက်ရထားကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ကျပ်ခဲနေအောင် လိုက်ပါ လာကြသူ ခရီးသည်များဟာ တစ်စုံတစ်ရာသော အသံလေး သို့သို့မှ မထွက်ဘဲ မျက်နှာ အေးစက်စက် ကြီးတွေနဲ့ ငြိမ်သက် နေလိုက် ကြပုံများတော့၊ တကယ့်ကို အသံလေး တစ်စက်မှ မထွက်တဲ့ "ကြောက်မက်ဖွယ် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း"ပါပဲ။

ကျွန်မတို့နေတဲ့ ဘူတာမှာ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီးတာနဲ့ မကြည်က အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူရင်း "ရထားကြီး ငြိမ်နေတာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ" တဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြောက်တာက သူတို့ အသံမဲ့ ပြသ လိုက်တဲ့ ကြောက်ဖက်ဖွယ် မျိုးချစ်စိတ်ကိုပါ။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ

ကျားလေးကျွန်တော်

ညနေစောင်းခါမှ မိုးက ဝေါကနဲ့အော်ပြီး ရွာချလာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ လန့်တတ်တဲ့ ဂျစ်တူးလေးရဲ့ ခြေနံ အော်သံကလည်း ထွက်လာတယ်။ ရိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာတော့

မိဂျစ်တူးရဲ့ ဂျီတိုက်သံနဲ့ မီးဖိုချောင် ပန်းကန်စင်ပေါ်ကို သက်ကယ်ဆွေးကြားထဲက မိုးပေါက်တွေ ကျနေတဲ့ အသံဟာ ဆိုင်းသံနဲ့ သီချင်းသံလိုပဲ။

“မုန့်ပေး.....၊ မုန့်ပေး.....”

တော်တော် အော်နိုင်တဲ့ ဟာမလေး၊ နားကို အူးသွားတာပဲ။ ကြီးလာရင် အမေ့လိုပဲ အဆိုတော် ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူရဲ့.....။

“မအော်ရဘူးလေ မိဂျစ်တူးရဲ့၊ အဖေ ပြန်လာတော့ ကိုကြီးက ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း.....မုန့်ပေး”

မိဂျစ်တူးလေးကတော့ မုန့်မရမချင်း အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်နေတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့မျက်ရည်တွေ၊ နှာရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း သူရုန်းကန် ထုရိုက်သမျှကို ခံရုံက လွဲလို့ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဟဲ့.....ဘယ်သူလဲ၊ ဒါလောက် အော်ငိုနေတာ.....ဟေ၊ ဂျစ်တူးတို့ မျောက်တူးတို့ မောင်နှမတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ.....ဟေ.....”

ဟော လူမမြင်ရသေးဘူး၊ အသံက အရင်ရောက်လာတဲ့ ဖွားရွှေဂုန့်၊ အမေ့ရဲ့ ဆိုးဖော် ဆိုးဖက် ဘော်ဒါကြီး၊ ရွှေဂုန့်သူ မြသန်းကြည်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း အဆိုတော် ဖြစ်တာပေါ့။ သူ့အသံ ကျယ်ကြီးကို ကြားတာနဲ့ မိဂျစ်တူးရဲ့ ဝိုသံဟာ ခလုတ် နှိပ်လိုက်သလိုပဲ။ တိခနဲ ပြတ်တောက်ပြီး ငြိမ်သွား လိုက်တာမှ၊ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်မယ့် ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာရသေး၊ သနားလည်း သနား ရသေး။

“ဘာလဲ.....အားအားရို ဂျီတိုက်ပြီး ငိုနေတာ၊ ဘာမှတ်လဲ၊ ဟဲ..... ဟိုကောင်လေး မျောက်တူး၊ နင်တို့ အဖေရော ဘယ်သွားလဲ၊ ထမင်းကော စားပြီးပလား၊ ချက်ကော ချက်ရသေးရဲ့လား”

ဖွားရွှေဂုန့်ရဲ့ အသံကျယ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းလေးကို မောင်ပိုင်စီးလိုက်ပြီ။ သူ ပြောချင်တာတွေကို အဆက်မပြတ်ပြောတော့မှာ။

“တစ်ခါတည်း ဘုရားပန်းတွေလည်း မြောက်သရောင်းနေတာပဲ။ နင်တို့အမေများ မြင်လို့က တော့ ဟင်း၊ သွားလေသူ မြသူဇာဟာ နှစ်ခါပြန် သေချင်စိတ် ပေါက်သွားမယ်၊ နင့်အဖေ ငမူးရောလို့ဆို ကောင်လေး”

“အဖေ.... ဒိုးဝိုင်းလိုက်သွားတယ်၊ ဖွားရွှေဂုန့်ရဲ့၊ ညောင်တုန်းကို တစ်ညအိပ်သွားတာ၊ ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်တဲ့.....”

“အော.....အလုပ်လုပ်ဖော်တော့ ရသေးတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရော ထားခဲ့ရဲ့လား.....ကောင်လေး”

“ထားခဲ့ပါတယ်၊ ထမင်းတော့ မစားဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားတယ်....”

“စားရဲ့လားနဲ့များ ဒီဟာမလေးက ဘာနားပူနားဆာ လုပ်နေရတာတုန်း..... ခုနှစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား.....”

“ဖွားရွှေဂုဏ်ကလည်း ကလေးဆိုတော့ မုန့်စားချင်တာပေါ့ဗျ.....”

“အောင်မယ်၊ ဒါလေးများထိရင် နာပြီ၊ သူက ဖအေကျနေတာပဲ၊ ရော.....မုန့်ဖိုးငါးဆယ်၊ ပြီးတော့ကျ သွားဝယ်ကျွေးလိုက်။ ဟင်း.....ကျွေးလို့သာ ကျွေးရတာ၊ အဲဒီဟာမလေးကိုများ၊ ငါက သိပ်မျက်နှာကြော တည့်တာများမှတ်မနေနဲ့.....”

ဖွားရွှေဂုဏ် အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကတော့ သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် သုံးနှစ်သမီး မိဂျစ်တူ လေးကတော့ ဘာသိရှာမှာတုန်း။ ဒါကိုပဲ ဖွားရွှေဂုဏ် တစ်ယောက်ကတော့ ဒီသုံးနှစ်သမီးကိုပဲ (အမေ့ကို ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့စိတ်နဲ့ အသက်ကြီးမှ သူ့ကို မွေးရလို့ အမေဆုံးရတယ်ဆိုပြီး) ရန်ရှာလို့မဆုံး၊ ရန်လုပ်လို့ မဆုံး.....။ တဖျစ်တောက် တောက် ပြောလို့ မဆုံး.....။

“နင့်အမေက ပြောစကားမှ နားမထောင်တာ၊ မိသူဇာ.....ညည်းလင်ငမ္မန်းနဲ့ နောက်ကလေး တစ်ယောက်တော့ မရပေစေနဲ့နော်၊ မယူနဲ့တော့နော်နဲ့ ငါအတန်တန် ပြောသားပဲ။ တစ်ခါတည်း ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စိတ်ချပါ။ ဒေါ်လေးကလည်း မျောက်တူးတောင် ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ ကျွန်မ ကလေး မရတော့ပါဘူး၊ သေချာပါတယ်နဲ့လေ။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟဲ့.....မျောက်တူး၊ နင်အခု အသက် ဘယ်လောက်ပါလိမ့်”

“အဖေ ပြောတာပဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်တဲ့”

“ဟဲ့.....ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီငမ္မန်းကလည်း တောင်ပြော၊ မြောက်ပြော.....”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖွားရွှေဂုဏ်ရဲ့၊ အမေဆုံးတုန်းက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ် ဥစ္စာ၊ အမေဆုံးတာ သုံးနှစ်ရှိပြီလေ.....”

ဖွားရွှေဂုဏ်က “အင်း” ဆိုပြီး ဝိုင်တွေတွေကြီးနဲ့၊ ကျွန်တော်က မိဂျစ်တူးလေးကို ချီးပြီး မုန့်ဆိုင်ကို မြန်မြန်ပြေးချင်လှပြီ။

“ဖွားရွှေဂုဏ်က မုန့်ဖိုးတွေ ဘာတွေပေးတာ နတ်ပွဲရှိလို့လား.....ဟုတ်လား”

“အေး.....ရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် တော်သေးတာပေါ့။ ဟို အဆိုတော် ကောင်မလေး တစ်ယောက်က အသံဝင်နေလို့.....၊ ငါ့လာခေါ်တာ.....”

“ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဆိုင်သွားတော့မယ်.....”

“အေး.....အေး.....၊ ဟဲ့.....ဟဲ့..... ခဏနေဦး၊ နင်ကို တိုက်ဆောက်တဲ့ ဆီမှာ အလုပ် လုပ်နေဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအလုပ်က ပြီးသွားပြီ ဖွားရွှေဂုဏ်ရ၊ ကျွန်တော်က မဆလာပဲ သယ်တတ်တာဥစ္စာ”

“အေး.....ဒါဆို အတော်ပဲ၊ နင်ကို အလုပ်ပေးရမယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“နက်ဖြန် ငါနဲ့ နတ်ပွဲလိုက်ခဲ့၊ ဟိုမှာ ကျားလုပ်မယ့်သူ လိုနေတယ်.....”

“ကျား....ဟုတ်လား၊ ဟာ ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်တာ”

“ဟဲ့.....ဘာမလုပ်တတ်ရမှာလဲ၊ နတ်ပွဲမှာ စီးတော်ကျားလုပ်တဲ့လူကို နင်ငယ်ငယ်တုန်းက မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မြင်တော့မြင်ဖူးတာပေါ့”

“အေးလေ....၊ ပုဝါလေးတစ်ထည် ခေါင်းချည်ပြီး နတ်ကတော်နောက်က လေးဘက်ထောက် လိုက်ရုံပဲ၊ ဒါပဲ၊ ပြီးတော့ ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ လူတွေကို ခေါင်းနဲ့ တိုက်၊ ပိုက်ဆံတောင်း”

“ဟာဗျာ....ရှက်စရာကြီး၊ မလုပ်ချင်ပါဘူး.....”

“ဟဲ့.....ဘာမလုပ်ချင်ရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်ကို၊ လူလေးကဖြင့် လက်တစ်ဆစ် လောက်နဲ့ ရှက်သလေး ဘာလေးနဲ့၊ ခုပွဲက သူဌေးပွဲဟဲ့၊ သီးသန့်ပွဲ.....၊ ပိုက်ဆံရမှာ နားလည်လား”
ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“တစ်ထောင်ပေးမှာ၊ ပြီးတော့ နင်ခေါင်းတိုက်ကြေးလေး ဘာလေးလည်း ပေးဦးမှာလေ”

“လိုက်မယ်ဗျာ ချမယ်”

“ဟဲ့....ကောင်မလေးကို နင့်အဖေနဲ့ ထားခဲ့နေပါ၊ မခေါ်ခဲ့နဲ့”

နောက်ဆုံးတော့ ဖွားရွှေဂုန်နဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူညီချက် ရသွားခဲ့ပါတယ်။ ဖွားရွှေဂုန်က မနက်ဖြန် မနက်စောစောတဲ့.....၊ ပိုက်ဆံတော့လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်.....ကျွန်တော် ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။

Xxxxသာညွှန်း xxx ငှက်မောင်နံ xxx ပျံ xxxပျံချင်ပြီxx မှုရီ xxx မှုရီ မှုဝါး xxx လျှပ်ခိုးတိမ်တောင် xxx လွမ်းလေအောင် xxx

နတ်ဆိုင်းသံဟာ ကျွန်တော့်ရင့်ကို တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေပြီး ငိုလည်း ငိုစေချင်ပါတယ်။ အမေ့ကို သတိရလို့ပေါ့။ သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်း နီနီရဲရဲလေး ဆိုးထားတဲ့ အမေ့အသံ စူးစူးလေးကို ကျွန်တော် လွမ်းပါတယ်။ ဆိုင်းဝိုင်း ကြီးဘေးနားမှာ ပုံပုံလေးထိုင်ရင်း လည်ချောင်းတွေ ထောင်နေအောင် တအား အော်ရရှာတာ။ အမေရေ..... ဒါလောက်ကြီးတဲ့၊ ဒါလောက်လှပခမ်းနားတဲ့ တိုက်ကြီးမျိုးကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူတို့ ဧည့်ခန်းကြီးက နတ်ကနွားပွဲ မကွပ်တစ်ခု စာလောက်ကို ကျယ်တာ အမေရေ၊ မကွပ်မထိုးဘဲ အိမ်အောက်ထပ်မှာတင် နတ်ပွဲ လုပ်လို့ရတယ်။ ကျားလုပ်ရမှာကို ကြောက်ရတဲ့ထဲ နတ်ကတော် အဖွဲ့ထဲက မိန်းမလျာတွေက ကျားလေး၊ ကျားလေး ဆိုပြီး လာဖတ်နမ်းလို့ ထွက်ပြေးရသေးတယ်။ စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်ကိုပြေးချင်ရော။

“ဟဲ့.....မျောက်တူး....လာဦး”

အရေးထဲ ဖွားရွှေဂုန်က ပျာယာပျာယာနဲ့ လာပြန်ပြီ။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ခြံထောင့် ဆွဲခေါ် သွားပြန်တယ်။

“နင်....မျောက်လိုကတတ်လား.....ကောင်လေး”

“ဟာ....မကတတ်ပါဘူး။”

ဗွားရွှေဂုန်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သွားကျိုး ပါးကျိုးရဲ့ ရယ်တယ်။

“နာမည်က မျောက်နာမည် မှည့်ထားပြီး မျောက်က မကတတ်ဘူး။ ဒီမှာကြည့် ငါလုပ်ပြမယ်.....”

အဲဗျာ.....ဒုက္ခပဲ၊ ဒီဘွားတော်နဲ့တော့၊ နှုတ်ခမ်းကြီးထော်၊ ခေါင်းတွေကုပ်ပြီး လူကပါ ပုကွပုကွနဲ့ မျောက်က ကပြနေသေးတယ်။

“တွေ့လား.....လွယ်လွယ်လေးကို၊ နင်မလုပ်တတ်ဖူးလား.....”

“ဟာ.....မလုပ်တတ်ပါဘူးဆို၊ ဗွားရွှေဂုန်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖွတ်လုပ်ခိုင်းရင် ကျွန်တော် ပြန်ပြေးမှာဗျ”

“ကဲပါ၊ ကဲပါ ပြန်တော့မပြေးပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်၊ ကျားလုပ်တာထက် မျောက်က ကတာက ပိုကောင်းတယ်ဟဲ့၊ နင်နားမလည်ပါဘူး”

တော်ပါပြီဗျာ၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ဒီမှာ.....အလိုလို နေရင်း ရင်တွေဒိတ်ဒိတ်၊ ဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ။

ဟဲ့.....ကျား.....၊ ကျား.....ဘယ်မလဲ”

“ကျားလေးရေ၊ ကျားလေး”

ဟော.....ခေါ်ပြီဗျ၊ ခေါ်ကုန်ကြပြီ၊ တိုက်ကြီး နောက်ဖေးထဲကို။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြေးဝင် သွားမိမှန်းလည်း မသိဘူး။ နတ်ဆိုင်းသံတွေ ကြားထဲက လူတွေရဲ့ကို မိန်းမလျာ နတ်ကတော် တစ်ယောက်နဲ့တူတူ ဘယ်လို ရောက်သွားမှန်းလည်း မသိလိုက်ပါဘူး။ ကော်ဇော်ကြီးပေါ်မှာ လေးဘက် ထောက်လေးနဲ့ ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး လုပ်လိုက်၊ နတ်ကတော်က စီးတော်ကျား ကျော်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စကားပြောချင်ရင် ငြိမ်နေလိုက်ရနဲ့.....။ တချို့ မိန်းမကြီးတွေက ကျွန်တော့ခေါင်းကို ဖွေဖက်ပြီး ဆုတွေ အများကြီး တောင်းကြတယ်။ ရေမွှေးတွေနဲ့ ဖြန့်တာကိုတော့ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကျွန်တော့ တစ်ခေါင်းလုံး မွှေးကြိုင်နေတာပဲ။ ဗွားရွှေဂုန် အသံကျယ်ကျယ် တုန်တုန်ကြီးကိုတောင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့ အခန်း ဘယ်လိုပြီးပြီး နောက်ဖေးခန်းထဲ ဘယ်လို ပြန်ရောက် သွားမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြီး ချွေးတွေက ရွှဲနစ်နေတယ်။ ခေါင်းပေါင်း ပုဝါကို ကျွန်တော် ဆွဲချွတ်ဖစ်လိုက်တယ်။ ဟာ.....ပိုက်ဆံတွေ၊ ခေါင်းပေါင်းပုဝါကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပဲ.....။

“ဟဲ့.....ဟိုကောင်လေးပုဝါထဲက အရွက်ကြီးမပါရင် သူ့ကို ပေးလိုက်ပါ”

နတ်ကတော် အကြီးဆုံးရဲ့ လှမ်းပြောသံနဲ့အတူ သူ့တပည့် မိန်းမလျာတစ်ယောက်က ပိုက်ဆံတွေဆီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး “အရွက်ကြီး မပါပါဘူး။ ယူလိုက်၊ ယူလိုက်” တဲ့။ နှစ်ရာတန်နှင့် ရာတန် အခေါက်လေးတွေကို ပျာပျာသလဲ ကျွန်တော် စုပြီးကောက်လိုက်တယ်။ တော်တော်များတယ်။

တော်တော်များတယ်။ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ကျွန်တော် ရေကြည့်မယ် လုပ်ရင်း ဟော.....မျောက်၊ မျောက်ကြီးတဲ့....။ နောက်ဖေးခန်းက လူတွေ သည်းကနဲ လှုပ်သွားကြပြီး ရှေ့ဖက်ခန်းကို ပြေးသွားကြတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟောဗျာ။ မင်းသမီး သုံးယောက်လို ဆံထုံးတွေ၊ ပန်းတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမလျာ သုံးယောက်ဟာ ဖွားရွှေဂုဏ် လုပ်ပြသလို ကုန်းကွ၊ ကုန်းကွနဲ့ မျောက်က "က"လို့၊ လူတွေက လက်ခုပ်ပိုင်းတီး ကြလို့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုတာကြီးပေါ်ကနေ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တဲ့သူက မိဂျစ်တူးတို့အရွယ် ကလေးလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူက အားရပါးရ လက်ခုပ်လေး တီးပြီး တစ်ခပ် အော်ရယ်တယ်။ ဂါဝန်လှလှလေး တအိအိ လှုပ်သွားအောင်လည်း ခုန်ပေါက် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးနားက ငွေဖလားထဲကနေ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ငါးရာတန်နဲ့ နှစ်ရာတန်တွေကို မျောက်က "က" နေတဲ့ မင်းသမီးတွေဆီ လှမ်းပစ် ပေးတော့တာပဲ။ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်၊ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်၊ အော်.....သူက ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးတဲ့။ ဖွားရွှေဂုဏ်ရေ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မျောက်က "က" စေချင်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပြီ။

ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်ပန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသာအယာ တို့တယ်။ ပြန်တော့ မလို့နဲ့ တူတယ်။ စိန်တွေ ရွှေတွေ အများကြီးနဲ့ အန်တီတစ်ယောက်က သူထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကို မေးပေါ့ ပြတယ်။ သူထိုင်တဲ့ ဘေးနားမှာ နတ်တွေဝင်တုန်းက စွန့်ခဲ့တဲ့ စားစရာတွေ၊ စားတော်စာတွေ အပုံ လိုက်ကြီး ရှိတယ်။ "ယူလိုက်တော့" တဲ့။

ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ။ တဟုန်ထိုးပြေးပြီး ကျွန်တော့် ပုဆိုးထဲကို သိမ်းကျုံး ထည့်လိုက် တယ်။ မုန့်ထုပ်တွေ၊ ချိုချဉ်တွေ၊ ဘဲဥပြုတ်၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီးတွေ၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့ ဝေဖာ၊ ဝေဖာထုပ် ရှည်ရှည်လေးတွေ၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝေဖာထုပ် ရှည်ရှည်လေးတွေ၊ မိဂျစ်တူးလေး ဘယ်လောက် ငိုပြီး ပူဆာ၊ ပူဆာ ကျွန်တော် အမြဲ ရှောင်ပြေးခဲ့ရတာလေ.....။ ဒီအထုပ်မျိုးလေးတွေကို တစ်ခါမှ မစားဖူးရှာတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ညီမလေး.....။ အဖေ အိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့ နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နမ နှစ်ယောက် ရေကို မုန့်လိုသောက်ပြီး အိပ်ပျော် ခဲ့ကြရတာလေ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ဖွားရွှေဂုဏ်ကြီးနဲ့ နတ်ပွဲ အမြဲတမ်းလိုက်မယ်။ ကျားလည်း လုပ်မယ်၊ မျောက်လည်း လုပ်မယ်၊ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်။ ခိုင်းသမျှ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မရှက်တော့ ပါဘူး။

နနရည်အင်းဝ
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ရွှေအမြုတေ ဇန်နဝါရီ

ပိုက်ဆံကြပါချို့

ဝါဆိုဝါခေါင် အညာလေကြမ်းက ကားလမ်းမပေါ်မှာ တဝုန်းဝုန်းတိုက်ခတ်နေခဲ့တယ်။
လေသံတွေကြားမှာ တောင်ပြီးသွား ကားရောင်စုံရဲ့ စက်သံ လူသံတွေကလည်း
ဆူညံလို့.....။

“ပိုက်ဆံကြပါချို့.....”

လက်နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်မှာကာပြီး ဖိုးချိုက အော်လိုက်တယ်။ ဖိုးချိုတော်တာနဲ့ ရဲအောင်
အသံလည်း ပေါ်လာတယ်။

“ပိုက်ဆံ.....ကြပါဗျို့.....”

ရဲအောင်ရဲ့ အသေးလေးလေးကြီးနဲ့ အတူ လမ်းဘေးဝဲယာက ဖိုးချိုတို့ အုပ်စုရဲ့ သံပြိုင် အော်သံက တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာတော့တယ်။

“ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....”

“ပက်ကြ ကျဘာဂျို့.....”

ဒါက သူများတွေ နောက်မှ အမြဲထွက်လာတတ်တဲ့ ချောစုရဲ့ မဝီ ကလာ ပီကလာအသံ.....

“ဟို အန်တီကြီး.....ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....”

ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စင်းပေါ်က ဆယ်တန်းလေးတွေ လမ်းဘေးကို ဝဲပျံ ကျလာတယ်။ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ဖိုးချိုတို့ ကလေးအုပ်ကြီးရဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး အလုခံလိုက်ရတဲ့ ဆယ်တန် အနွမ်းလေးတွေများ မည်းညစ်ကြေမွ သွားခဲ့ပြီ.....။

နကားကျော်မင်းနဲ့ အပြိုင်လုလိုက်ရတဲ့ ရဲအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်မှုန့်တွေ မြေကြီးတွေ ပေကုန်တယ်။ ဆူးကိုင်းတွေနား ပိုက်ဆံက ကျသွားတော့ ရဲအောင် လက်ဖမိုးမှာ ဆူးခြစ်ရာက နှစ်ခု။ ဘာထူးလဲ ရဲအောင်တင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိုးချိုရော၊ ကျော်မင်းရော၊ ချောစုရော၊ လမ်းဘေး ဝဲယာ တစ်လျှောက်က ကလေးတွေ အကုန်လုံး ဖုန်တွေ၊ မြေကြီးတွေနဲ့ မည်းညစ် ပေကျ နေကြတာချည်းပဲ။ ဆူးခြစ်ရာတွေလည်း ကိုယ်စီရှိပါတယ်။

“ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....”

သူများလို တစ်ခွန်းချင်း မအော်ဘဲ အဆက်မပြတ် အော်တတ်တဲ့ ဇော်ထူးဆိုတဲ့ကောင် ပွဲတော်ရက် သုံးရက်ရှိသေး၊ အသံဝင်နေပြီ။ ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး။ မနားတမ်းအော်နေတာပဲ.....။

“ချောစု.....နင်ရလား”

ချောစုက ခေါင်းခါတယ်။ ဒီကောင်မလေးတော့ ဒါမျိုးချည်းပါပဲ။ သူများတွေပြိုင်ပြီး လုမှ မလု ရဲတာချည်း.....၊ ကြောက်ချေးလေး.....ကားတွေကို ကြောက်လို့တဲ့.....လမ်းပေါ်မတက်ရဲဘူး။ လမ်းဘေး သူ ရပ်နေတဲ့နား ပိုက်ဆံကျလာမှ ကောက်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ပိုက်ဆံရတော့မှာလဲ..... ပိုက်ဆံက ကျလာရင် လူနိုင်၊ ယက်နိုင်၊ တွန်းနိုင်၊ ထိုးနိုင်မှ ကိုယ်ရတာ။ ဒီကောင်မလေး ဒီနေ့လည်း သူ့အမေ ရိုက်ခံ ရမှာပဲ။ သူနားလည် သနားပါတယ်။ ပွဲတော်စတဲ့နေ့ ဖိုးချိုတို့နဲ့ လိုက်လာခါစနေ့တွန်းကများ ကားအကြီးကြီး တစ်စင်းလာတာကို ကြောက်ပြီး လမ်းဘေး ချိုင့်ထဲ ဆင်းဝပ်တာ ပြားနေတာပဲ၊ ရယ်လည်း ရယ်ရပါတယ်။

“ပက်ကြကျဘာဂျို့.....”

ဒါပဲ၊ ချောစု ဒါပဲ တစ်ခွန်းချင်း အော်နေမယ်၊ ပြီးရင် ချောင်းက အဆက်မပြတ် ဆိုးရဦးမယ်၊ ချောင်းဆိုး ရလွန်းလို့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သွေးခြည်တွေ ဥနေတယ်။

“ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေတဲ့ ကားအကောင်းစား လှလှလေး တစ်စင်းကို မြင်တာနဲ့ ဖိုးချိုတို့ အုပ်စုနဲ့ အားတက်သရော အော်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ဒီလို ကားမျိုးတွေ ပေါ်ကမှ တစ်ရာတန်၊ နှစ်ရာတန်တွေ ကျလာတတ်တာ.....။

ဟော....ဟော....မပြောဘူးလား၊ ကားမှန်မည်းမည်းလေး ပွင့်သွားပြီး ဝတုတ်ဖြူဖွေးနေတဲ့ ချောစုတို့အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာလေးထွက်လာပြီ။

“ဟေး.....ရာတန်တွေကွ.....”

ကားလေးဘေးမှာ ဖိုးချိုရယ်၊ ရဲအောင်ရယ်၊ နကားကျော်မင်းရယ်၊ ဇော်ထူးရယ်၊ လုံးထွေးသွားကြတယ် ပိုက်ဆံကြံ့ချတဲ့ ကောင်မလေးက မျက်လုံးပေါက် ကျဉ်းလေးတွေ ပိတ်သွားအောင် သဘောကျရင်း ပါသွားတယ်။

“ဟေ့....ကောင်လေးတွေ”

ရာတန်တစ်ရွက်ကို သဲကြီးမဲကြီး ပြိုင်ဆွဲလုနေတဲ့ ဖိုးချိုနဲ့ ကျော်မင်းနားမှာ ကားဘရိတ် အုတ်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ လမ်းဘေးကို လှိုမ့်ချပြီးသားဖြစ်နေပြီ။

“သေမယ် သေမယ် မင်းတို့တွေ သောက်မှတ်လည်း မရှိကြဘူး၊ ပိုက်ဆံပဲမဲနေ၊ မင်းတို့ အဖေလာတာလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့ကွ.....”

ကားအရိုင်းဘာရဲ့ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သံနဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောသံတွေကို ထုံးစံအတိုင်း ဖိုးချိုတို့က မကြားသလိုလုပ်နေ လိုက်ကြတယ်။ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီ။

“ကားပေါ်က ပိုက်ဆံကြံ့ချတဲ့ အကျင့်ကြီးကိုက မကောင်းဘူး၊ စေတနာရှိလို့ ပေးချင်ရင် ရပ်ပြီးပေးပေါ့”

“အဲဒါ..... မန္တလေးမြို့ရဲ့ ပိုက်ဆံ ထားစရာမရှိတဲ့ သူတွေလေ၊ သူတို့ စတာပေါ့ဗျာ.... တောက်.....”

မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ မပြောပါနဲ့၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးရှင်တွေဗျ။ ကားပေါ်မှာက ဒေါသကြီးသွားတဲ့ ခရီးသည်ကြီးကို ဖိုးချို စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ကမှ ရာတန်ကြံ့တာ ဦးကြီးရ၊ ဦးကြီးတို့က ငါးကျပ်တန်တောင် လေးငါးရွက် အနိုင်နိုင် သိရဲ့လား။

“ဟေ့ကောင် မင်းတအားလုတာနဲ့ ပိုက်ဆံ ပြသွားပြီး” ကျော်မင်းက ပြတ်လုလု ရာတန်လေးကို ကြည့်ပြီး နှမြောတသနေတယ်။

“ဝါလက်ထဲရောက်ပြီးသားကို မင်းကဘာလို့လာလုသေးလဲ.....”

ခြေမြန်လက်မြန် ဖိုးချိုက ကျော်မင်းရဲ့ နားရွက်ကားတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ လိမ်မစ်လိုက်တော့ ကျော်မင်းက ဟေ့ကောင်နော် ဆိုပြီး ရုန်းထွက်သွားတယ်။ အလကား နကား၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သာ ထုတ်တတ်တာ၊ သတ္တိကတော့ တစ်စက်မှ မရှိပါဘူး။

“မင်းတို့..... မင်းတို့ကောင်တွေ သေသေတော့မလို့၊ ကား.....ကားက ဘရိတ်အုပ်လိုက်လို့၊ အောင်မြင် အောင်မြင်လို့ဖြစ်တော့မလို့.....”

ရဲအောင်က သူ့အသံလေးလေး ထစ်အ ထစ်အနဲ့ ဝင်ပြောတော့ ဖိုးချိုနဲ့ ကျော်မင်း မျက်နှာလေးတွေ ငယ်သွားကြတယ်။ မနှစ်က ပွဲတော်စည်ရက် တစ်ရက်မှာ ပိုက်ဆံလုရင်း ကားကြိတ် ခံသွားရတဲ့ အောင်မြင် မျက်နှာကို သတိရသွားကြတယ်။

“ဘာဆိုလဲကွ၊ အောင်မြင်က နောက် မောင်းလာတဲ့ ကားက တအား မောင်းလာလို့ သေတာပဲ။ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွ၊ ဘရိတ်အုပ် လိုက်ရတာပဲ.....”

“အောင်.....အောင်မြင်က.....နတ် နတ်ဖြစ်နေပြီတဲ့ကွ.....”

“ဟင်.....ဟုတ်လား.....”

နတ်ကို ရိုသေကြောက်ရွံ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းရတဲ့ ဖိုးချိုတို့တတွေ ခဏ ငြိမ်သွား ကြတယ်။ ခဏပါပဲ။ ကားတစ်စင်းပေါ်က ပိုက်ဆံလေး ဝဲကျလာတဲ့ အခါမှာတော့ ဝုန်းခနဲ ပြေးလိုက် ကြရင်း “ပိုက်ဆံကြပါ့ဗျို.....” ကိုလည်း တာဝန်တစ်ရပ်လို သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပြန်တယ်။

လမ်းဘေးချိုင့်ထဲ ဖိုးချို ဆင်းပြေးတဲ့နောက်ကို ချောစုက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း ပြေးလိုက်လာတယ်။ ရဲအောင်လည်း ပြေးလိုက်လာတယ်။ ကျော်မြင့်နဲ့ ဇော်ထူးကတော့ လမ်းအရှေ့ ဘက်ဘေးက သူတို့ တံစုလေးတွေဘက် ပြေးပြီ။ ဒီကောင်တွေက ဟိုဘက် အနိမ့်ပိုင်းရွာတွေက.....။ ဒီအချိန်ဆို ရေကြီးပြီး သူတို့ အိမ်တွေ မြုပ်ကုန်တော့ ကားလမ်းဘေး ခဏလာနေရတယ်။ ရေမြုပ်လို့ အလုပ်အကိုင်မရှိ ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ပိုက်ဆံကြတာနဲ့ အံ့ကျဖြစ်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့။

ဖိုးချိုတို့အမေက ကလေးနို့တိုက်ရင်း ထနောင်းပင်အောက်က စောင့်နေတယ်။ ဖိုးချိုတို့ရွာက တာလမ်းမနဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူး။ ရဲအောင်တို့ ချောစုတို့ ရွာကတော့ ဖိုးချိုတို့ထက် ဝေးတယ်။ ရဲအောင် အမေနဲ့ ချောစုအမေလည်း တခြား ထနောင်းပင်အောက်မှာ ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီနဲ့ စောင့်နေကြတယ်။ တခြားရွာတွေက ကလေးတွေနဲ့ အမေတွေလည်း တာချိုင့်ထဲမှာ သစ်ပင်ရိပ်တွေမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဒီအချိန်ဆို ရွာမူလတန်းလေးတွေမှာ ကျောင်းသားမရှိတော့ဘူး။

“အမေ...ဘာဟင်းလဲဗျ.....”

“ပုဇွန်လုံးနဲ့ မန်ကျည်းသီးစိမ်းချက်.....”

ထမင်းထုပ်အိတ်အိုးကို ဖိုးချိုက အငမ်းမရ ဖွင့်တော့ အမေ လက်ခေါက်က ဖိုးချိုခေါင်းပေါ် “ဒေါက်” ခနဲ ရောက်လာတယ်။

“ကောင်လေးဟာ ဒီလိုချည်းပဲ စားရမယ့်ဟာကို ငမ်းငမ်း တက်နေတာပဲ၊ ငြိစမ်း ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရလဲ.....”

ဖိုးချို မျက်နှာ ရှုံ့ပဲ့သွားပြီး အိတ်ထောင်ဖတ်လတ်လေးထဲက ငါးကျပ်တန် ဆယ်တန် အလုံး လေးတွေနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ရာတန် အလုံးလေးတွေကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“အမယ်.....ရာတန်တွေပါလား”

ပိုက်ဆံလုံးလေးတွေကို ဖြန့်ရင်း အမေမျက်နှာက ပြုံးသွားတယ်။ ပြုံးပေမပေါ့။ ဒီပိုက်ဆံ လုံးလေးတွေဟာ ဖိုးချိုတို့အတွက် ထမင်းလုံးလေးတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမှာကိုး။ ဒီပိုက်ဆံ လုံးလေး တွေကို တစ်နှစ်ပတ်လုံးပဲ ဖိုးချို ကောက်နေချင်ပါတယ်။ ထမင်း မစားရမှာကို ဖိုးချိုကြောက်တယ်။

“ဟဲ့.....နင့်ဘယ်သူက လုစားမှာမို့လဲ၊ ကောင်လေးဟာ ဖြည်းဖြည်းစားစမ်း.....”

အမေလက်ခေါက်ကို ရှောင်ရှားရင်း လည်ချောင်းထဲက ထမင်းလုပ်ကို ဖိုးချိုမျိုချလိုက်တယ်။

“အမေ....အောင်မြင်က နတ်ဖြစ်နေပြီဆို....ဟုတ်လား.....”

“အို.....ရှာရှာပေါက်ပေါက် အလကား တောင်ပြုန်းမှာ နတ်တစ်ပါး တိုးမလားလို့ သူ့အမေ နတ်ကတော် ထွင်နေတာ။ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေးတို့ ကြားရင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

ဖိုးချို ဝမ်းသာသွားတယ်။ အောင်မြင် နတ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုလာပြီး နတ်ကိုင်မှာကို ဖိုးချို ကြောက်တယ်။ ဖိုးချိုတို့ ရွာတွေမှာ နတ်ကိုင်ခံရလို့ ဖျားနာတဲ့သူတွေ၊ ပါးစပ်ကြီး ရွဲ့သွားတဲ့သူတွေ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်။

“အမေ.....ငါးဆယ်လောက် ပြန်ပေး။ မုန့်ဝယ်စားချင်တယ်.....”

“ဟဲ့.....နင့်ဟာက မလွန်ဘူးလား။ ခုပဲ ထမင်းတွေ တစ်ဇလုံကြီး၊ ငတ်ကြီးက ကျကျနိုင်၊ ရော့.....ရော့.....”

အမေ ပစ်ချလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကြွေ ငါးဆယ်ကို အမြန်ကောက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ တာလမ်းမ ဆီကို ဖိုးချို ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။ ငရုပ်သီး စပ်နေတုန်း ရေခဲချောင်း ချိုချိုကို စုပ်လိုက်ရတဲ့ အရသာကို ဖိုးချို အလွန်ကြိုက်ပေါ့.....

“ပိုက်ဆံကြွေပါချို့.....”

နကားကျော်မင်းတို့ ဇော်ထူးတို့ အလုပ်ပြန်စ နေပြီ။ ခဏနေဦးမယ် ရေခဲချောင်းလေးကို အရသာခံပြီး စုပ်လိုက်ဦးမယ်။

“ဟေး.....နှစ်ရာတန်တွေကွ.....ဟေး....”

မေးစေ့ပေါ် စီးကျလာတဲ့ ရေခဲချောင်း အချိုရည်ကို လျှာနဲ့ လိမ်းသပ်နေတဲ့ ဖိုးချို တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟာ.....ကားတန်းကြီး အရည်ကြီးပဲဟ၊ မဖြစ်တော့ဘူး။

“ဟဲ့.....ကောင်မလေး.....ရော့.....”

လက်ကျန် ရေခဲချောင်း ငုပ်စိလေးကို စောစောကတည်းက ပါးစပ်တပြင်ပြင်နဲ့ မျှော်နေတဲ့ ချောစုလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးခဲ့ပြီး ကျော်မင်းတို့ အုပ်စုထဲကို အရှိန်အဟုန်နဲ့ ဖိုးချိုတိုးဝင်လိုက်တယ်။ နကားနဲ့ ဇော်ထူး ကြားဝင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နှစ်ကောင်လုံးကို ဆောင့်တွန်း လိုက်ပေမယ့် ဟိုကောင် နှစ်ကောင် ငါးဆယ်တန် နှစ်ရွက်ကို ကောက်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။

“ဟားဟား.....ဖိုးချိုရာ၊ သနားတယ်၊ သနားတယ်.....”

ဒေါသဖြစ်သွားတဲ့ ဖိုးချိုပါးစပ်က ကလေးနဲ့ မလိုက်တဲ့ လူကြီးအဆဲ တစ်ခု တစ်တစ်ခွခွ ထွက်လာတယ်။ နကားကျော်မင်းက ပြန်ဆဲဖို့ အရှိန်ယူပေမယ့် ကားတန်းဆီက ဝဲယုံကျလာတဲ့ ပိုက်ဆံ

လေးတွေကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ပြေးတယ်။ ဖိုးချိုနဲ့ ရာတန်တစ်ရွက်ကို အကြိတ်အနယ် လုလိုက်ရတယ်။ ဖိုးချိုဆိုတဲ့ကောင် သူရသွားတော့ မျက်နှာက ပြုံးဖြဖြ၊ ခွေးသူတောင်းစာ။ နကားကျော်မင်းက မျက်နှာကို စုပုပ်ထားတယ်။

ကားတန်းက နည်းနည်း ကျသွားပြန်ပြီ။ တချို့ကားတွေက ကားရှင်းရင် တအားသာ မောင်းသွားတာ။ ပိုက်ဆံလေး တစ်ရွက်တောင် ကျဖော်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောတုန်းရှိသေး၊ ကား တစ်စင်းက အပြင်းမောင်းရင် ပိုက်ဆံလေး တစ်ရွက်က မြန်ခနဲ လေအရှိန်နဲ့ ပါလာပြီး ဘယ်သူမှ မလု လိုက်နိုင်ခင်မှာ ဖိုးချိုရဲ့ ခေခေချောင်း ငုပ်စိကို မက်မက်မောမော စုပ်နေတဲ့ ချောစု ခြေထောက်နား ဖတ်ခနဲ ကျတယ်။

“ဟာ.....ငါးရာတန်”

ဖိုးချိုတို့ အားလုံးဆီက အံ့ဩတကြီး အော်လိုက် သံတွေနဲ့ အတူ ချောစုက ဖျက်ဆို အလျင်အမြန် ကောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာလို့လား မသိ၊ ချောင်းက အဆက်မပြတ် ဆိုးလေရော။ ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ဖိုးချိုတို့ တစ်သိုက်က ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

“ငါ.....ငါ.....တစ်ခါမှ.....တစ်ခါမှ ငါး.....ငါးရာတန်မရဖူးဘူး”

“အေးကွာ.....”

ရဲအောင် စကားကို ဖော်ထူးက ထောက်ခံရင်း နောက်လာတဲ့ ကားတွေကို “ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့” တဲ့.....။ ဖော်ထူးလိုပဲ ဖိုးချိုစိတ်ထဲမှာ “ငါလည်း လိုချင်လိုက်တာကွာ” လို့ ပြောမိတယ်။

“ဟော လာပြီဟေ့.....ကားတွေ.....၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....”

ဟာ..... ကားအကောင်းစားတွေပဲ ပိုက်ဆံရွက်တွေ ကျလာပြီ။ ငါးဆယ်တန်၊ ရာတန်၊ ဟာ.....ဟိုမှာ ငါးရာတန်ကွ...။ လေအဟုန်လို ဖိုးချိုတအား ပြေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ဟေး.....”

“ဖိုးချို...ဟေ့ကောင်”

အော်သံတွေနဲ့ ကားဘရိတ်အုပ်သံ အကျယ်ကြီးကိုတော့ ဖိုးချိုကြားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးရာတန်ဆို မရောက်ခင်မှာပဲ ဖိုးချိုတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ မြောက်တက်သွားခဲ့ပြီ။ အမေလုပ်ပါဦး။ အောင်မြင်ကို မြင်ရတယ်။ ဟေ့ကောင် အောင်မြင် ငါ့ကို လာမမြှောက်နဲ့။ မင်း.....မင်း.....ငါ့ကိုလည်း ခေါ်လို့ မရပါဘူး။ သွား.....သွား.....ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကြည့်.....ငါအော်ပြမယ်၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....၊ ပိုက်ဆံကြပါဗျို့.....၊ ပိုက်.....ဆံ.....ကြ.....ပါ.....ဗျို့.....။

နနုရည်အင်းဝ

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ရွက်နဝေမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ

လွိုင်ကထုံ

တောင်ညိုညို ပတ်လည်ဝန်းရံတဲ့ "ဇင်းမယ်" မြို့ကလေးရဲ့ အလှဆုံး အချိန်နဲ့ နေလို့ထိုင်လို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ဟာ ဆောင်းဦး ပေါက်ချိန်လို့ ကျွန်မကထင်တယ်။ နီဝင်ဘာလဆန်းပေါ့။ စိမ့်စိမ့်လေး အေးမြနေတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့အတူ ပန်းတွေကလည်း ပွင့်ကြပြီ။ မနက်စောစောဆိုရင် တောင်ညိုညိုတွေကို လွှမ်း၍ ရစ်သိုင်းထားတဲ့ ငွေနှင်းမှုပြာပြာဟာ တကယ့်ကို လွမ်းစရာ.....။ ကြည့်လို့ ကိုပဲ မဝနိုင်ပါဘူး။

ဇင်းမယ် တက္ကသိုလ် ဝန်းကျင်က လမ်းကလေးတွေက အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်ပြီး လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းတယ်။ တွေးလို့ငေးလို့လည်း ကောင်းတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း လမ်းဘေး သစ်ပင်အုပ်ဆီက ချိုးကူသံနွဲ့နွဲ့က ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ချင်အောင် လုပ်တတ်တယ်။

ဆောင်းဦး ပေါက်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံ ပွဲတော်တွေကလည်း လာတော့မယ်။ ပန်းပွဲတော်၊ အစားအသောက်ပွဲတော်၊ ပိုးထည်ပွဲတော်၊ ချည်ထည်ပွဲတော်၊ စဉ်ပွဲတော်၊ ကြွေပွဲတော်၊ ပျော်စရာကောင်းပြီး ချစ်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ကောင်းတဲ့ များစွာသော ပွဲတော်တွေ၊ လာတော့မယ်။

ကျွန်မအလွန်သဘောကျတဲ့ ဆန်ဒေးဝေါ့(ခ်)(Sunday Walk) ၏မယ်ရဲ့ ထပ်ဖက်တံတံခါး အနီးက ရိုးရာပစ္စည်း၊ ရိုးရာအစားအစာ၊ ရိုးရာ အဆိုအကတွေနဲ့ တနင်္ဂနွေ ညဈေးဟာလည်း ဆောင်းဦးပေါက် တနင်္ဂနွေ ညတွေကမှ ပိုပြီး အသက်ဝင်နေသလို ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းနေသလိုပဲ။

ကျွန်မအခန်းမျက်နှာစာ မှန်ချပ်ရှည်ကြီးတွေကနေ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင် ၏မယ်မြို့ရဲ့ နာမည်ကြီး ဂူပါမားကတ် "စင်ထရယ်ဂူပါမားကတ်" (Central Super Market)ကြီးကို မြင်နေရတယ်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်အသံထွက်နဲ့ "စန်ထန်" ဂူပါမားကတ်ပေါ့။ ကျွန်မတို့တောင်မှ လိုက်ပြီး နောက်ပြောင် ခေါ်ရင်း တက္ကသိုလ်တိုအခါ ကားဆရာကိုပြောရင်းနဲ့ "စန်ထန်"လို့ပဲ နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီ။

ညှိမှိုင်းမှိုင်းရောင် "စန်ထန်" ကို ကျွန်မကချစ်တယ်။ ခင်လည်းခင်တယ်။ မနက် Breakfast အချိန်တိုင်းလည်း လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း "စန်ထန်" ကို အမြဲမြင်ရတယ်။ ကျွန်မ လိုအပ်သမျှ အစားအသောက် အဝတ်အထည်၊ ဘာညာ မှန်သမျှ ဝယ်ချင်တော့လည်း "စန်ထန်" ပဲ။ ကျွန်မ ရုပ်ရှင် ကြည့်နေကျ နေရာကလည်း "စန်ထန်" ပဲ။ တစ်ခါတလေ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ဖြစ်လာရင် ဖျက်ဆိုထပြီး ကျွန်မ သွားမိတာကလည်း "စန်ထန်" ပဲ ဆိုတော့ နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ ကျွန်မ စွဲလန်းတာလေး တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ "စန်ထန်" ရဲ့ အောက်ဆုံးထပ် ရိုးရာ အဝတ်အထည်တွေ၊ ရိုးရာပစ္စည်းတွေ သီးသန့်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ထူးခြား ချက်က ရိုးရာအကနဲ့ ရိုးရာဂီတကို အမြဲ ဖျော်ဖြေနေတာပဲ။ ရှည်မျောမျော ဆိုင်နေရာလေးရဲ့ထိပ်မှာ စင်မြင့်လေး ရှိတယ်။ အဲဒီ စင်မြင့်လေးပေါ်မှာ ဂီတနဲ့ အကအဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့ အမြဲရှိတယ်။ အစား အသောက်က ကျွန်မအတွက် ဒီလောက် ကောင်းတာမဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ဂီတကတော့ ကျွန်မတို့ အလွန် ဆွဲဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ၏မယ်မြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ "လာနား" ဆိုတဲ့ အရပ်က ဂီတသံတဲ့။ တူရိယာ ပစ္စည်းတွေက ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူပဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုချင်းလည်း ကူးလူး ဆက်ဆံ ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ အငွေအသက်၊ ရနံ့တွေက မတူကြလေတော့ ဂီတသံက ကွာခြား သွားတော့တာပေါ့။

ဘာရယ်လို့မသိ၊ "လာနား" ဂီတသံကို ကျွန်မကြိုက်တယ်။ ဆိုင်ကလေးရဲ့ သစ်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်က အဝတ်ထိုင် ဖုံလေးတွေပေါ်မှာ မြန်မာလို သက်တောင့် သက်သာထိုင်ရင်း "လာနား" ဂီတ သံလေးနဲ့ ထမင်းစားရတဲ့ အရသာကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျပါတယ်။

"စန်ထန်" ရဲ့ နောက်ပေါက်ကနေဝင်ရင် ဒီဆိုင်လေးနဲ့က နီးနီးလေးရယ်။ အဲဒီ "စန်ထန်" ရဲ့ နောက်ပေါက်ကို လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတဲ့ ဖြတ်လမ်းကလေး တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မက ရှာဖွေ တွေ့ရှိထားသေးတာ..... ဖြတ်လမ်းကလေးကမှ တကယ့်ကို လှပငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့ ဖြတ်လမ်းလေး။ ကျွန်မအခန်းက ဆင်းပြီး လမ်းကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီဖြတ်လမ်းလေးကို ရောက်ပြီ။ လမ်းကလေးရဲ့

ဘေးဝဲယာက အိမ်တွေဟာ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းပြီး ပန်းပင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေနဲ့ အုံးဆိုင်းနေတာပဲ။ လမ်းကလေးပေါ်မှာ ဖွားဘက်တော် ပွင့်ဖတ်ပန်းရောင်တွေ၊ ဖွင့်ဖတ် အဖြူတွေ၊ ပွင့်ဖတ်အဝါတွေဟာ တသံသ ကြွေလို့.....။ လွမ်းစရာ ပန်းခင်း လမ်းကလေးပေါ်မှာ ကျွန်မ လျှောက်ပြီဆိုရင် အိမ်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ။

....လမ်းကလေးပေါ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်လေ.....။

အခုဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် နိုဝင်ဘာနှစ်ရက်နေ့ကပဲ ကျွန်မခင်ပွန်း မြန်မာပြည်ကနေ ရောက်လာ ပါတယ်။ ဒီမှာ တစ်လနေဖို့အတွက် တစ်နှစ်လောက် စိတ်မောလူမော ကြိုးစား ခဲ့ရရှာသူကို ကျွန်မနဲ့ ဇင်းမယ်က မြန်မာ မိတ်ဆွေတွေက ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဂရု စိုက်ရတော့တာပေါ့။ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ အမေရိကားကနေတောင် တကူးတက လာရောက်ပူးပေါင်း ဧည့်ဝတ်ကျေသူ နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အချစ်ခင်ဆုံး မိတ်ဆွေ၊ Alfred ခေါ် ကိုရဲလင်းနဲ့ ချစ်ညီမလေး “သီ” တို့ဇနီးမောင်နှံပေါ့။ သဘောကောင်းပြီး ပျော်ရွှင်နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ Alfred က “ဆရာတိုးဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့သူပဲ၊ အအမေရိကန်ဂိုက် (American Guide) နဲ့တောင် ထိုင်းနိုင်ငံကိုလည် နိုင်တယ်နော်” တဲ့။ ခရီးသွား ဝါသနာပါတဲ့ Alfred က ထိုင်းကို အလွန်ကျွမ်းပြီး ထိုင်းစကားလည်း တတ်တယ်။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းရောက်တဲ့ ညက ဇင်းမယ်ရဲ့ အစားအသောက်ပွဲတော် (Food festival) စတင်တဲ့ ညပေါ့။ ကျွန်မတို့နေတဲ့ လမ်းတွေရဲ့ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးရဲ့ ထိပ်မှာ အမြဲတမ်း အခိုင်အခန့် ဆောက်ထားတဲ့ စင်မြင့် အကြီးကြီး တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ပွဲလမ်းသဘင် အတွက် ထမင်းထားတဲ့ ကွင်းကြီးလို့ပဲ ကျွန်မထင်တယ်။ ပွဲ တော်တော်များများ ဟာ အဲဒီကွင်းထဲမှာပဲ ကျင်းပပြီး အသေဆောက်ထားတဲ့ စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ ကကြတော့တာပဲ။ အစားအသောက် ပွဲတော်က တကယ့်ကို အစားအသောက်တွေချည်း ရောင်းတဲ့ပွဲပါ။ အစားအသောက် မှန်သမျှ တစ်နေရာထဲမှာ အကုန်ရနိုင်ပြီး ဈေးကလည်း နည်းနည်း လျှော့ပေး ထားတယ်လေ။ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေလိုပဲ ပွဲလမ်းသဘင် ကြိုက်တတ်တဲ့ ထိုင်းလူမျိုးတွေနဲ့ ပွဲကတော့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးပါပဲ။ ဆို၊ တီး၊ က လုပ်နေတဲ့ စင်မြင့်ရှေ့မှာ စားပွဲဝိုင်းတွေနဲ့ ကုလားထိုင်တွေ အများကြီး ခင်းထားတယ်။ ကိုယ်စားချင်တာကို ဆိုင်ခန်းတွေကနေ တစ်ခါသုံး Box လေးတွေနဲ့ ဝယ်ထည့် လာပြီး ကွင်းလယ်က စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ထိုင်းစားကြပါတယ်။ ပွဲကြည့်ရင်းပေါ့။ စားပွဲဝိုင်းများရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နေရာမှာ ထိုင်းဘီယာချွန်း ကောင်တာကလည်း ဟီးလို့ဆိုတော့ အဆင်ကို ပြောနေ တာပါပဲ။

ဘီယာကြိုက်တဲ့ Alfred နဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းက ဘီယာချွန်းနဲ့ အနီးဆုံး စားပွဲကို ရအောင် နေရာ ဦးကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ညီက အစားအသောက် သွားဝယ်ကြတယ်။ ထိုင်းထုံးစံ၊ အကင်ဆိုင်များစွာထဲက

ငါးကင်၊ ကြက်ကင်နဲ့ အာလူးကင်တွေ ဝယ်လာပြီး စားကြ၊ စကား များကြတော့တာပေါ့။ စကားအများ ဆုံးသူကတော့ ကျွန်မပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ချစ်ခင်သူတွေနဲ့ ကျွန်မ ဒီလိုမနေရတာ ကြာလှပြီလေ။

ကျွန်မတို့နဲ့ အပြိုင် စားသောက်ရယ်မော၊ စကားများနေတဲ့ ဘေးဝိုင်းက ထိုင်းမိသားစုက ကျွန်မတို့ကို အရုံးပေးပြီး စားပွဲဝိုင်းက ထတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက "အစားအသောက်ကတော့ တို့က ရှုံးပါတယ်" တဲ့.....။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မိသားစု ခြောက်ယောက်စားထားတဲ့ Box တွေနဲ့ စားကြွင်း စားကျန် တွေဟာ မြင်မကောင်းဘူး။ ကျွန်မတို့လေးယောက် ရယ်မော လိုက်ကြတုန်းမှာပဲ မိသားစုဟာ စားပွဲဝိုင်း သန့်ရှင်းရေးကို တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းလုပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ကြရတယ်။ မြန်မာပြည်သား ကျွန်မခင်ပွန်း ငြိမ်သွားပြီး ဟိုမိသားစု Box တွေထဲကို စားကြွင်း စားကျန်တွေထည့်၊ ကလေးတွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းက အဖုံးပါတဲ့ အမှိုက်ပုံးကြီးတွေထဲမှာ သွားထည့်၊ လူကြီးတွေက စားသောက်ဆိုင်တွေက ယူလာခဲ့တဲ့ လက်သုတ် တစ်သျှူးကြမ်းတွေနဲ့ စားပွဲဝိုင်းကို သုတ်သင်သန့်ရှင်း နေတာကို မျက်တောင် မခပ်စတမ်း ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မကို "သူတို့ ဘယ်တုန်းက အလောက် ယဉ်ကျေး သွားကြ တာလဲဟင်" တဲ့.....။ "ဘယ်" သိမှာလဲ" ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ လူမိုက်စကားကို သူမတုန့်ပြန်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုပဲ တဆတ်ဆတ်ငြိမ့်တယ်။

"အေးပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလောက်များတဲ့ လူအုပ်ကြီးအတွက် ဘယ်လို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေး နိုင်မှာလဲ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စည်းကမ်းလိုက်နာမှုပဲ၊ အတုယူသင့်တယ်။"

Alfred လုပ်သလို အမေရိကန်စတိုင် လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်၊ ပခုံးတွန့် ပြရုံကလွဲလို့ ဘာများ တတ်နိုင် မှာတဲ့လဲ.....။

အဲဒီ အစားအသောက်ပွဲတော်က စပြီး နောက်ရက်တွေ၊ နောက်ရက်တွေမှာ တောင်ပေး ဘုရား ခွိုင်ဆူထက်၊ ၎င်းမယ်ရဲ့ နာမည်ကျော် (Night Bazaar)၊ စန့်ထန်း၊ Airport Palaza, Sunday Walk စတာ၊ စတာတွေဆီကို ကျွန်မခင်ပွန်း ချော ကျွန်မတို့ ခေါ်သမျှနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရ ရှာတော့တယ်။ သူ ခဏ ခဏ ပြန်သွားချင်တဲ့ နေရာဟာ တောင်ပေါ်ဘုရား ခွိုင်ဆူထက်နဲ့ စန့်ထန်းက "လားနား" ဂီတနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတုံး၊ ၎င်းမယ်တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ခေါက်လိုက်ပြီး သူပြန်မသွားချင်တဲ့ နေရာတဲ့၊ တက္ကသိုလ်ဆရာလေ.....၊ ဒါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူပြန်ရမယ့် အချိန်လည်း နီးလာလို့ ၎င်းမယ်ပတ်ဝန်းကျင်က မြို့ကလေးတွေ ဆီကို လည်ပတ်ဖို့ ကျွန်မက အစီအစဉ် ရေးဆွဲတုန်းမှာပဲ အခါမဲ့ မိုးက အကြီးအကျယ် ရွာပါတော့တယ်။

အဲ့ဆိုင်းမူ့ခိုင်းပြီး မိုးတွေက တသဲသဲရွာနေတဲ့ တစ်ညနေမှာ ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ တံခါးကို အဆက်မပြတ် တဒေါက်ဒေါက် လာခေါက်လို့ သွားဖွင့်လိုက်တော့..... ဘယ်သူတွေ မှတ်လဲ.....။

"မေန....."

သံပြိုင် အော်လိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ သားသမီးသုံးကောက်။ ကြက်စုတ်လေးတွေလို မိုးရေတွေ
ရွဲလို့။ လူမျောက်(ခေါ်) မောင်ရဲတိုက်၊ သမီး “မြတ်” နဲ့ သမီး “သက်”။

“လာခဲ့ကြစမ်း၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“အောင်မာ၊ အမေကဖြင့် သားတို့ကို ပစ်ထားပြီးတော့.....”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

လူမျောက် နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲပြီး ကျွန်မက ရယ်မောရတယ်။ ဒီသုံးကောင်က တစ်ချိန်လုံး
ကျွန်မနဲ့ တတွဲတွဲ သွားနေကျလေ.....။

“မေန.....နက်ဖန်ည “ပင်းမြစ်” ထဲက မော်တော်ပေါ်မှာ ဒင်နာစားဖို့.....”

“အိုး၊ လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးတွေပါလား၊ အဲဒါကို ကြံစည်နေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့.....”

“ဟဲ့.....နေဦး၊ အဲဒါက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးလေ၊ မနက်ဖြန်က ဆရာအတွက် ကြံတောင့်ကြံခဲ၊
တန်ဆောင်တိုင်ပွဲလေ.....”

“ဟင်.....ဟုတ်လား၊ မသိဘူးတော့.....”

“အမေသယ်သိမလဲ၊ မနစ်က “လွိုင်ကထုံ” မှာ အမေ ရန်ကုန်ပြန်နေတာကို.....”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါမှ မကြုံသေးဘူး၊ “လွိုင်ကထုံ” ဆိုတာ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကို
ခေါ်တာလား၊ ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်တယ်လေ အမေရဲ့.....”

“လွိုင်ကထုံ” က မြစ်ထဲမှာ လုပ်တာလားဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်တယ်၊ မြစ်ထဲမှာ အလှပြရေယာဉ်တွေလည်း လှည့်ကြတယ်။ ဆီမီးတွေလည်း
မျှောတယ်။ ဟဲ့.....အလှပြယာဉ်တွေက သားတို့ သင်္ကြန်အလှပြယာဉ် တွေလိုပဲ”

“ဟင် နက်ဖန် မိုးတိတ်မှ ဖြစ်မယ်နော်.....နို့မို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“လွိုင်ကထုံ” ကို မကြုံဖူးသူ သမီး “သက်” က ပွဲပျက်မှာကို ပူပန်နေတယ်။ သမီး “မြတ်”
ကတော့ အပိုင်ပဲ။

“မိုးက လုံးဝတိတ်မှာ၊ မပူနဲ့၊ သူတို့လည်း ငါတို့လိုပဲ မိုးလွှဲတာတွေ၊ ဘာတွေ
လုပ်တယ်တဲ့.....”

“ဪ.....”

ကျွန်မခင်ပွန်းကတော့ သူတို့ သုံးကောက်နဲ့ ကျွန်မကို ပြီးကြည့်နေတယ်။

“ကဲ.....ဆရာ.....နက်ဖန်ညနေ ခြောက်နာရီ သမီးတို့ လာခေါ်မယ်နော် မော်တော်က
ခုနစ်နာရီ စထွက်မှာ.....”

“အေးပါဗျာ၊ အေးပါဗျာ၊ စောင့်နေပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.....”

အဲဒီမှာတင် ကျွန်မသား မောင်လူမျောက်က မျက်နှာခပ်တည်တည်နဲ့.....ဝင်ချလာတယ်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် အမေ.....၊ “လျှိုင်ကထုံ” ဆိုရင် အဲဒီမှာ အမြဲတမ်း တိုက်ပွဲ ဖြစ်တယ်..... သိလား၊ နှစ်တိုင်းဖြစ်တယ်”

“ဘာ.....တိုက်ပွဲ.....၊ ဘာတိုက်ပွဲလဲ.....”

“အမေကလည်း တိုက်ပွဲပါဆိုမှ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် သေနတ်တွေ၊ ဗုံးတွေ၊ လောင်ချာတွေနဲ့ တိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲပေါ့၊ သားတို့ အမြဲပြေးရတာ.....”

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင်”

“ကိုရဲနော်.....ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကျွန်မနဲ့ သမီး “သက်” ကို မောင်လူမျောက်ကတော့ အတည်ပေါက် မျက်နှာထားနဲ့ပါ။ အမယ် သမီး “မြတ်” ကလည်း မျက်နှာသေလေးနဲ့ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလို့။

“ကဲပါ.....ကဲပါ.....မယုံရင် နက်ဖြန် ကျရင် အမေတို့သိမှာပေါ့.....”

မောင်လူမျောက်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်လူမျောက်ရဲ့ စကားဟာ မှန်ရှာပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ ထိုင်းသုံးဘီး “တုတ်တုတ်”၊ “ပင်းမြစ်” တံတားနားနီးလာတာနဲ့ တိုက်ပွဲသံကို ကြားရပါပြီ.....။ တိုက်ပွဲက ဖြစ်နေပါပြီ။

“အမေရေ.....၊ တိုက်ပွဲက ပြင်းတယ်ဗျို့.....”

လူမျောက် အော်သလိုပဲ အမှန်တကယ် တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လှပါတယ်။ သေနတ်သံ၊ ဗုံးသံ၊ လောင်ချာသံ၊ လက်နက်ကြီးသံတွေဟာ ပင်းမြစ်တစ်ဝိုက်ကို ဖုံးလွှမ်းထားပါတယ်။ ဘုရား ဘုရား တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပါ။

“တကယ့်ကို ကြောက်စရာပါပဲလား.....”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အန်ကယ်၊ “သက်” ဖြင့် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ “ဈေးက” တွေကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သမီး “သက်” ပြောသလို တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာ “ဈေးကအိုးသံ” တွေပေါ့။

ကဲ.....အမေ သားပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား.....ဟဲ ဟဲ၊ ဒါမြစ်ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်း တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတာလေ.....၊ ဒီတိုက်ပွဲအတွက် မိဘတွေ ကိုယ့်တိုင်က သားသမီးတွေကို သေချာ ပြန်ဆင်ပေးတာ၊ “လျှိုင်ကထုံ” မတိုင်ခင် တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ကောင်ပေး၊ မြည်ပေးဆိုတဲ့ ဈေးကအိုးတွေကို ရှားပေးထားတာ၊ ဟဲ ဟဲ သားတော့ သိပ်ဖြော်တာပဲ၊ သားတို့ မော်တော်က တိုက်ပွဲကြားက ဖြတ်ရမှာနော.....မလွယ်ဘူး”

“အို.....ကိုရဲကလဲ.....ဒါဆိုရင် ကိုယ့်မှာလည်း ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်ရှိရမှာပေါ့၊ သက်ကတော့ ပြန်ပစ်မှာပဲ.....”

“ဝယ်ပေးမယ်၊ ဝယ်ပေးမယ်၊ ဟောဟိုမှာကြည့်၊ လက်နက်ဆိုင်တွေမှ တပုံကြီးရယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ဝယ်လို့ရတယ်”

အိုး.....ဟုတ်ပါရဲ့၊ သမီး “မြတ်” လှမ်းပြတဲ့ဆီကို ကြည့်လိုက်တော့ မြစ်ဘေးဝဲယာမှာ ခုံလေးတွေပေါ် တင်ရောင်းနေတဲ့ သေနတ်တွေ၊ ဗုံးတွေ၊ လောင်ချာတွေ.....၊ ပြီးတော့ Ready made မီးမျှောစရာလေးတွေကလည်း လှမလှပါပဲ။ လူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးပါပဲ။

မော်တော်ပေါ်မှာ သမီး “မြတ်” ရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ကျွန်မတို့ စားပွဲက မော်တော်ဦးပိုင်းမှာ ရတယ်။ ကျွန်မက ဒီ“ပင်းမြစ်” ထဲမှာ မော်တော်ခုတ်မောင်းပြီး ဖယောင်းတိုင်ညစာ စားရတဲ့ အရသာကို အလွန် သဘောကျတယ်။ မော်တော်လေးက ခပ်သေးသေးပါပဲ။ ရှေ့ဦးပိုင်းနဲ့ ပဲ့ပိုင်းစားပွဲခုံ ခြောက်ခုံလောက်ပဲ ဆန့်မယ်။ တစ်ပိုင်းကို လေးငါးယောက်ပဲ ပိုင်းနိုင်တယ်။ ကိုယ်ထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်နဲ့ မော်တော်ဘောင်နဲ့က တညီတည်းဆိုတော့ ရေနဲ့ နီးနီးလေးပေါ့။ မော်တော်ဘေး အကာအကွယ် တွေကလည်း ဖွင့်ထားတော့ စားရင်းသောက်ရင်း မြစ်ပြင်ရှမ်း၊ မြစ်ဘေးဝဲယာ ရှမ်းကို ကြည့်လို့ ရတယ်။ အစားအသောက်တွေကို မော်တော် မထွက်ခင်မှာ ရတယ်။ မော်တော်ပေါ်မှာ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော် မပေးဘူး။ ဘီယာနဲ့ အချိုရည်၊ ရေခဲလောက်ပဲ ရတယ်။

“မေနုရေ၊ သက်ကြောက်တယ်။ ရေပြင်ဘက်မှာ မေနုနဲ့ အန်ကယ်ထိုင်ပေး.....၊ သက် အတွင်းထဲမှာ ထိုင်မယ်.....”

“ကောင်မလေး.....ဘာခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ”

သက်ပြောတာမှန်တယ်။ မော်တော်စထွက်တော့မှ ပိုကြောက်စရာ ကောင်းလာတယ်။ ရေပြင်ကို လာပြီးထိတဲ့ “ရွှီ” “ဒိုင်း” ဆိုတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံဟာနားကို အူသွားတာပဲ.....။ မော်တော်ပေါ်က နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေကတော့ ပျော်သလား မမေးနဲ့။ အထူးအဆန်းဖြစ်၊ သဘောတွေ ကျပြီး မော်တော်ဘောင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင် ကြည့်ကြတော့တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဖျောက်စက္ကူ လိပ်တွေ တကားကားနဲ့ ကျွန်မသား မောင်လူမျောက်လည်း ပါတာပေါ့။

ကျွန်မနဲ့ သမီးမြတ်က ဝယ်လာတဲ့ ဆီမီးမျှောစရာ ကြာခွက်လေးတွေထဲမှာ သူတို့ ထုံးစံ အတိုင်း “ဆယ်ဘက်စေ့” လေးတွေထည့်ပြီး ရေထဲမှာ မျှောကြတယ်။

စိတ်ထဲကတည်း ဆုတောင်းပြီးတော့ပေါ့။

ဆီမီးကြာခွက်လေးတွေထဲမှာ ပိုက်ဆံထည့်တာက နောင်နှစ်၊ နောင်နှစ် တွေမှာ ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများ အောင်လို့တဲ့.....။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ဆီမီးကြာခွက်လေးတွေက တလက်လက်၊ တရွှေ့ရွှေ့ မျှောပါလို့။ ဆီမီး လက်လက်လေးတွေပေါ်လို့ ဖျောက်ကျည်ဆန်မိုးတွေကလည်း တဖောက်ဖောက် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလို့.....။

“အမေတို့.....သတိထားနော်၊ တံတားနားရောက်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ၊ အမေ၊ ကြည့်၊ ကြည့် အမေတို့ကို စောင့်နေပြီ....။

အလို၊ ဘုရား၊ ဘုရား ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပင်းမြစ်ကိုဖြတ်တဲ့ တံတားကြီးပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံတားပေါ်မှာ လူတွေဟာ ကြပ်ခဲလို့၊ သူတို့လက်ထဲမှာ ဖျောက်ခုံးတွေ ကိုယ်စီနဲ့၊ တံတားအောက်က ဖြတ်မယ့် မော်တော်တွေကို ခုံးကြကြမှာလေ။

“ဟော.....အမေ၊ အမေ၊ ဟိုမှာကြည့်၊ ဟိုကျလာတဲ့ ခုံးကို ကြည့်စမ်း”

ကျွန်မတို့ရှေ့က မော်တော်တစ်စင်းပေါ်ကို ညာသံပေးပြီး ပစ်ချလိုက်တဲ့ ခုံးတစ်လုံးကို လူမျောက်က ပြတယ်။

“ဟော.....ကြောက်စရာပဲ”

ကျွန်မခင်ပွန်းက တအံ့တဩ အော်တယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ သူက ရေမြှုပ်ခုံးများကျလို့.....။ ရေထဲကျသွားပြီး ရေပေါ်မှာ မီးပန်းတွေ လူတစ်ရပ်လောက်ထိ ဖြာထွက်ပြီး ပတ်ချာ လည်နေလိုက်တာ၊ လှတောင် လှနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ “အုန်း” ခနဲဆိုပေါက်တယ်။ “တော်တော်ကောင်းတဲ့ ခုံးပဲကွ” လို့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ချိုးကျူး လိုက်တုန်းမှာပဲ ကျွန်မတို့မော်တော်ဟာ တံတားအောက်ကို ဖြတ်ပါတော့တယ်။

“ဒိုင်း.....ဒိုင်း၊ အုံး၊ ရှီး.....ဒိုင်း”

“အောင်မယ်လေးဗျ၊ အမေရေ.....လာပြီဗျို.....”

“ခေါင်းငုံ့၊ ခေါင်းငုံ့၊ နားပိတ်”

ကျွန်မတို့အားလုံး မျက်လုံးတွေမှိတ်၊ နားတွေ ပိတ်ထားလိုက်ကြတယ်။ ဒီခံစားမှုဟာ ဘာနဲ့တူလဲ ဆိုတော့ သင်္ကြန်မှာ ရေပက်ခံ ထွက်တဲ့အခါ မီးသတ်ပိုက်နဲ့ ထိုးမယ့် မဏ္ဍပ်ကို ဖြတ်သန်းရတော့မယ့် ခံစားမှုနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်မတို့ မော်တော်ဦးပိုင်း ရေထဲကို ခုံးတွေက တဝုံးဝုံး ကျလာသံကို ကြားရပြီးတဲ့ ခဏမှာတော့ ကျွန်မကျောပြင်က စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားပြီး ကျောပြင်တစ်ခုံးလုံး ရေတွေ စိုစိုရွဲသွားတော့တယ်။

“ဟာ.....တို့နှစ်ယောက်ကို မှန်ပြီဟေ့.....”

ကျွန်မ ခင်ပွန်းလည်း ရေတွေ ရွဲရွဲစိုလို့.....။ ဟိုသုံးကောင်က ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်ကြည်တယ်.....။

“မြန်မာ့သွေးကို ပြမယ့်ကောင်က အော်လိုက်တာ အမေရေ၊ အမေရေနဲ့”

“အေးလေ.....”

တံတားအောက်က မော်တော်ဖြတ်ပြီးပါမှပဲ ကျွန်မဖြင့် အသက်ရှူနိုင်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မော်တော်ကတော့ မြစ်ကမ်းနဖူး နှစ်ဖက်က ကျည်ဆံတွေ၊ လောင်ချာတွေကြားမှာ ဆက်ပြီး ဖြတ်သန်းရဦးမှာ။ ကမ်းပေါ်မှာ ပျော်ရွှင် ခုန်ပေါက်ပြီး လက်နက်ကြီးပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသူတွေလေ.....။ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ တော်သေးရဲ့.....။ ရဲမော်တော်လေးတွေ.....၊ လုံခြုံရေး မော်တော်လေးတွေ၊ မြစ်ထဲမှာ လှည့်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာ မြင်ရတယ်။ သူတို့ကလည်း ပျော်လို့၊ ဟော..... ကြည့်ပါဦး..... မြစ်ကမ်းဘေးက လောင်ချာတစ်လုံးက ရဲမော်တော်ကို တည့်တည့်ထိတာပဲ။ ရေပန်းတွေ ဖြာသွားပြီး

ရဲမော်တော်က လုံခြုံရေးတွေ ရေတွေခွဲပြီး တဟားဟားနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မောင်းသွားကြတယ်။ ဆီမီး လက်လက်တွေ ကြားထဲမှာ ဝေါခနဲ မောင်းသွားတဲ့ ရဲမော်တော်ကို လိုက်ကြည့်နေရင်း ကျွန်မ မျက်စိ ထဲမှာ ဆီမီးခွက်တွေဘေးက ငုပ်ချည်ပေါ်ချည် လူခေါင်းလေး တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ ကိုယ့် မျက်စိကို စိတ်မချတဲ့ ကျွန်မကို မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းက အတည်ပြုတယ်။

“ရေထဲမှာ လူတွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဦး၊ အဲဒါ.....ဆီမီးခွက် လိုက်ဆယ်တဲ့သူတွေလေ၊ ဆီမီးခွက်ထဲက ပိုက်ဆံလေး တွေကို နှိုက်ယူကြတာ”

“ဟိုမှာ လှေကလေးတွေနဲ့ သူတို့ကို စောင့်တဲ့သူက စောင့်လို့.....”

“အမေရေ.....ဝတ္ထုတွေပျံ.....သိလား၊ ဆီမီးခွက်ထဲက ပိုက်ဆံလိုက်ဆယ်ရင်း ရေနစ်သေတဲ့ ကလေးတွေ နှစ်တိုင်းပဲပျံ”

ကျွန်မမြင်ရပါပြီ။ မော်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ရေပေါ်မှာ တဖူးဖူး အသက်ရှူထုတ်ရင်း ဆီမီး ခွက်ထဲက ပိုက်ဆံကို ရှာဖွေနေတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ လှပပျော်ရွှင်ဖွယ် “လျှိုက်ကတုံ” ရှုခင်းထဲက ဒီမြင်ကွင်း အစိတ်အပိုင်းလေးဟာ အလွန်ပဲ အကျဉ်းတန်လှပြီး ကျွန်မရင်ကို နာကျင် စေပါတယ်။

“ဟာ..... မော်တော်ကလည်း.... အဲဒီ ကလေးလေးနားက ဖြတ်ပါ..... သက်..... ပိုက်ဆံ ပေးချင်လို့ပါ။ သက် အဲဒီကလေးလေးကို ပိုက်ဆံပေးချင်တယ်”

သမီး “သက်” က တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပေမယ့် မော်တော်က ပိုက်ဆံဆယ်သူများနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာခဲ့ပြီ။ သေနတ်သံ၊ ဗုံးသံတွေကတော့ ဆူညံတုန်း.....။

မော်တော် ပြန်အကွေ့မှာ ဗုံးကြဲသူများရဲ့ တံတားအောက်ကို ကျွန်မတို့တွေ တစ်ခါ ပြန်ဝင် ကြရပြီး မော်တော်ကမ်းကို ကပ်လို့ ကမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဟိုရေမြှုပ်ဗုံး ဆိုင်နဲ့ တည့်တည့် တိုးတော့ တာပါပဲ.....။ ကျွန်မသား မောင်လူမျောက်လေ....ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွနဲ့.....ဝယ်မယ်၊ ဝယ်မယ် လုပ်တော့ တာပဲ၊ ဈေးသည်က မြေပြင်ပေါ်မှာ စမ်းပြတယ်။ ရေထဲမှာလိုပဲ မီးပန်းတွေက လူတစ်ရပ်လောက် ချာချာ လည်အောင် ပန်းပြီးမှ “အုန်း” ခနဲ ပေါက်တယ်။ မြေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အဲဒီအိုးက ကွဲလည်းမကွဲဘူး။ ဈေးကလည်း ပေါလိုက်တာ ဝဝဘတ်တဲ့.....။

မကြီးမငယ်နဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းက အဲဒီ ဗုံးနှစ်လုံး ဝယ်တယ်လေ။ ကျွန်မက အမှတ်တရ ဝယ်တယ် မှတ်တာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူက အိမ်နီးနားချင်း ချာတိတ်တွေအတွက် အဝတ်အစား သေတ္တာထဲမှာ အလေးခံပြီးတော့ကို ရန်ကုန်ထိ သယ်ဆောင်သွားတော့တာ.....။

နောင်နှစ် နှိပ်ငှာ တန်ဆောင်တိုင် ညမှာတော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ်ယာမှာ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ပေါ့။ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာမှာ မီးပုံးတွေ ထွန်းညှိရင်း အိမ်နီးနားချင်း ကလေး တစ်သိုက်နဲ့ ဆူညံလို့ပေါ့။

“အန်တီနုရေ မုန့်ဖိုးပေးပါ။ ဘာဘတို့ရေ မုန့်ဖိုးပေးပါ”

မီးပုံးကို မီးမလောင်ဘဲ ဖယောင်းထွန်းနိုင်တဲ့သူကို မုန့်ဖိုးပေးမယ်လို့ ကျွန်မက ပြောထားလို့၊ အလွန်လည်းကဲ။ အလွန်လည်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မောင်စွမ်းပြည့် ဆိုတဲ့ကောင်က ဦးဆောင် အော်နေတာလေ။ သူ “ဘဘတိုး”က “အေးပါကွာ” “အေးပါကွာ” ဆိုပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ရင်းနဲ့ ကျွန်မကို လှမ်းပြောတယ်။

“ဟေး.....လွိုင်ကထုံကို သတိမရဘူးလား.....”

“အင်း.....ရတယ်”

ကျွန်မက ခေါင်းငြိမ့်ရင်းနဲ့ လွိုင်ကထုံ တိုက်ပွဲကို မြင်ယောင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် မောင်စွမ်းပြည့်၊ မနှစ်က မင်းဘဘတိုးပေးတဲ့ ရေမြှုပ်ပုံးပိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အကျယ်ကြီး မြည်တာနော်.....”

အင်မတန် အာသွက်တဲ့ မောင်စွမ်းပြည့်က ကျွန်မကို ချက်ချင်းမဖြေဘူး၊ ပြီးတော့မှ နှုတ်ခမ်း စုတူတူနဲ့ “သားဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ” တဲ့.....။

“ဟောတော်.....ဘာပြုလို့လဲ၊ ဘာလို့ မသိရတာလဲ၊ အဲဒီဟာက မမြည်ဘူးလား”

“ဟာ.....အန်တီနုကလဲ.....”

ရွှေကိုယ်တော်လေးက “လာ.....လိုက်ခဲ့တဲ့။ မပြောမဆိုနဲ့ ကျွန်မ လက်ကိုဆွဲ၊ အပေါ်ထပ်က သူတို့ တိုက်ခန်းဆီကို..... ပြီးတော့ သူတို့ မိသားစုအိပ်တဲ့ ခုတင်အောက်၊ ခုတင်အောက်က ဂျပ်သေတ္တာ ပုံးထဲက အဝတ်စုတ်တွေကြားမှာ.....။ ကျွန်မကို အသံတိတ် ပေးပေါ့ပြတယ်။ သူလုံခြုံစွာ အထပ်ထပ် ဖွက်ထားတဲ့ ဈေးကုန်အိုးလေးနှစ်လုံးက ငြိမ်ငြိမ်လေး ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ ကလေးကို ကျွန်မ ဘာပြောရမလဲ၊ အလျင်အမြန် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးတုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် ကျွန်မနားထဲမှာ ဆူညံသံတွေ.....၊ အော်ဟစ်သံတွေ.....ပြီးတော့ ရယ်မောသံတွေ.....။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ကလျာမဂ္ဂဇင်း

မြေးအသွား

ကဆုန်လရဲ့ စနေနေ့ မနက်အရုဏ်ဦးဟာ ပူလောင်ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်လို့နေတယ်။ သစ်ရွက်လေး တစ်ရွက်မှ မလှုပ်ခတ်အောင် လေကလည်း ငြိမ်သက်လွန်းတယ်။ စိမ်းညို အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ မန်ကျည်းပင် အုပ်အုပ်အောက်က နှစ်ထပ်အိမ် မည်းမည်းကြီးရဲ့ အောက်ထပ်နားဖေး အခန်းသွယ် ထဲကနေ ပင်ပင်ပန်းပန်း နာနာကျင်ကျင် ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်နေတယ်။ မွေးလူနာ မိန်းမရဲ့ အားအင် ကုန်ခမ်းစ ပြုလာတဲ့ သူနာပြုဆရာမ ဝဝကြီးက အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်အောက်ထပ် ပြည့်လုနီးပါး မအိပ်မနေ ထိုင်စောင့်နေကြတဲ့ မွေးလူနာရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေကို ကြည့်တယ်။ မိန်းမတစ်ချို့ရဲ့ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့။

"အို.....ကျွတ် ကျွတ်၊ အဖေတို့ အမေတို့ မကယ်နိုင်ကြ တော့ဘူးလားဟင်" "လူနာ သိပ်ကို အားနည်းနေပြီ။ အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ညှပ်ဆွဲမွေးမယ်။ ဒါပေမယ့် မိခင်ရော ကလေးပါ မရှင်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ ရှင်မယ်" "ကလေး အဖတ်မတင်တာဘဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ ဒီနေ့က စနေနေ့၊ သားဦး စနေကြီးရယ်။ ဒီကလေးက ခိုက်မယ့် ကလေးပါ။ ကဲ.....ရလို မအေ ဘယ်လောက်ခံရသလဲ။ သူ့ကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရတုန်းကို ကြည့်ပါအေ။ သူများနဲ့ တူသလား။ ပူလိုက်တဲ့ ကဆုန်လ။ သောက်ရေအိုး ဖက်နေရတာ မဟုတ်လား" "အဖေ.....အမေ.....အမေ....." "ခဏလေး၊ ခဏလေးပါ သမီးရယ်။ အားလေး တင်းထားပါဦးကွယ်။ ခဏလေးနေရင် ကောင်းသွားမှာ သိလား"

"ဟော.....ဟော.....ရပြီ၊ မွေးပြီ။ မိန်းကလေး.....သမီးလေး"

အူဝဲဆိုတဲ့ အသံစိစီးလေး လုံးဝ မကြားရတဲ့ မွေးဖွားခြင်းကို အော်ဟစ် ရင်ကျူးလိုက်တဲ့ သူနာပြု ဆရာမကြီးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ရင့်ကျူးသံအဆုံးမှာ မိခင်က အမေ့ဆိုတဲ့ အသံလေးတစ်ချက် ပေးပြီး မေ့မော သွားခဲ့ပြီ။

"မေ့သွားပြီ၊ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ လုပ်ကြပါဦး"

အားလုံး လှုပ်ရှားဆူညံပြီး မိခင်နားကို ဝိုင်းရံလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ သားဦး၊ သမီးဦး၊ မြေးဦး အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တဲ့၊ ဖြူဖွေးသေးငယ်တဲ့ ခေါင်းအုံး၊ အနီးခွေလေးတွေနဲ့ ဆန်ကော အသစ်လေးထဲကို မွေးစသမီးလေး မသက်မသာ ပစ်ချ ခံလိုက်ရတယ်။

နဖူးဆံစ အလယ်တည့်တည့်မှာ ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ ခေါင်းထဲမှာ ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ ပြီးတော့ နားထင်မှာ ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ပိတ်နေတဲ့ မျက်လုံးလေး တစ်ဖက်ကိုပါ ရွဲ့စောင်းစေခဲ့တယ်။ အို..... အသေမွေးဖွား ခံရရှာတဲ့ မိန်းကလေးပေပဲ။ ဘာကြောင့်များ ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ဖြစ်စရာ လိုပါသေးလဲကွယ်။ ခဏနေရင် သူ့ကို စွန့်ပစ်လိုက်ကြတော့မယ်လေ။

ဒါပေမယ့် သတိလစ် မေ့မောသွားတဲ့ မိခင်နားကို မသွားဘဲနဲ့ အားလုံးက စွန့်ပစ် လျစ်လျူ ရှုလိုက်တဲ့ ကလေးသေလေးဆီကို တစ်စုံ တစ်ယောက်ကတော့ အမြန်ဆုံး ချဉ်းကပ်လာခဲ့တယ်။

မြေးဦးကို ချစ်ကြင်သနားလှတဲ့ မြေးရဲ့အဘွားလေ။

မြေးဦးအတွက် သူကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ခဲ့တဲ့ ဆန်ကော အသစ်လေးထဲကနေ မြေးကလေးကို တယုတယ ဖွေယူလိုက်တဲ့ အဘွားရဲ့ မျက်နှာဟာ စိတ်ထိခိုက်စွာ၊ မကြည့်ရက်နိုင်စွာ။ ငြိမ်သက် အေးစက်ပြီး ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ မြေးကလေး မျက်နှာကို အသာအယာ နှမ်းရှိုက်တယ်။ ရွဲ့စောင်းနေတဲ့ ညာဘက် မျက်လုံးလေးနဲ့ မျက်ခုံးလေးကို ကြည့်တယ်။ ဖြစ်ရလေကွယ်။ အဘွားအိုဟာ သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာ မြေးကလေးရဲ့ ခေါင်းကလေးကို တင်လိုက်ပြီးတဲ့ ခဏမှာပဲ သူ့ရဲ့ ကွမ်းနံ့ သင်းပျံ့ နီရဲ စွတ်စိုနေတဲ့ လျှာကလေးဟာ မြေးကလေးရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံး ရွဲ့စောင်းလေး အပေါ်မှာ မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေတော့တယ်။ နနယ်တဲ့အသားလေးတွေ ပြေပြစ်ပါစေတော့ကွယ်။

ရှက်တရက် ထိတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတဲ့ ကလေးရဲ့ ဗိုက်ပေါ်က အဘွားရဲ့ ညာလက်၊ နှေးကွေး ညင်သာလှတဲ့ နှလုံးသား နနလေး လှုပ်ခန်မှု။ ဘုရား..... ဘုရား၊ ဒါဟာတကယ်ပဲလား။ ရေချိုး ဇလုံထဲမှာ မြေးကလေးကို ထည့်လိုက်ပြီ။

အူပဲ.....အူပဲ.....အူပဲတဲ့။

ဒီအသံ စိစီးလေးဟာ အဘွားအတွက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အစူးရှဆုံး၊ အကျယ်လောင်ဆုံး၊ အချို့သာဆုံး၊ ကျက်သရေ မင်္ဂလာနဲ့ အပြည့်အစုံဆုံးအသံ။

အဲဒီအချိန်ဟာ ၁၉၅၇ခု၊ မေလ ၁၈ရက်၊ စနေနေ့ မနက် ၆:၃၀ တိတိ အချိန်ပေါ့။

"ဗိုသမီး ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ဆိုးတာ။ စိတ်ကလည်း ကြီးလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ထပ်ခနဲဆို သူ့စိတ် အလိုမကျရင် တွေရာနေရာမှာ ပစ်လွှဲချလိုက်တာပဲ။ မြေကြီးပေါ်လည်း မရှောင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူလိုချင်တာ မရမချင်း အသံကုန် အော်ငိုပြီး ပစ်လွှဲတဲ့ နေရာမှာ လိုမ့်တော့တာပဲ။ တော်တော်နဲ့လည်း ချောလို့မရဘူး။ အံကြိတ်ပြီး ရှိုက်နေတာကိုက အကြာကြီး။ သမီး သုံးနှစ်သမီး လောက်တုန်းကပေါ့။ ညသန်းခေါင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်ကောင်းနေတဲ့အချိန် ရောက်ပြီဆိုရင် ထိုင်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ "ရေဆိပ်၊ ရေဆိပ် သွားမယ်၊ ရေဆိပ်" နဲ့ အော်တော့တာပဲ။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ ချောမရတော့ သမီးအမေက စိတ်ညစ်ပြီး ဒေါသဖြစ်တယ်။ သမီးကလည်း ရေဆိပ်လိုက်ပို့၊ လိုက်ပို့နဲ့ အသံကုန်အော်တယ်။ ဘာနဲ့ မေကြီးနဲ့ကလေး မှန်အိမ်လေးထွန်းပြီး မေကြီးက နောက်က မှန်အိမ်ကိုင်၊ ဘာက သမီးကို ချီပြီ အိမ်ကနေ တော်တော်ဝေးတဲ့ မြစ်ဆိပ်၊ ရေဆိပ်ကို သွားကြတယ်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ငြိမ်ပြီးမှောင်မည်းလို့။

ရေဆိပ်ရောက်လို့ မြစ်ကမ်းပါးထိပ်ရပ်ပြီး "ကဲ.....ရောက်ပြီ။ ရေဆိပ်ကို သမီးဘာလုပ်ချင်" လို့ မေးရင်တော့ ဘုရားမီးတွေ လင်းထိန်နေတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“အေး.....အေး သမီး၊ ဩကာ ဩကာ လုပ်လိုက်” လို့ပြောရင်လည်း အမယ်..... သေသေချာချာ ရှိခိုးလို့၊ ဟော.....ပြီးတာနဲ့ ဝါးခန့်ဆို အော်သိုပြီး “အိမ်ပြန်ပို့၊ အိမ်ပြန်ပို့” လုပ်တော့တာပဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ “ရေဆိပ်ကို၊ ရေဆိပ်ကို” လုပ်ပြန်ရော။ အဲဒါ သမီး အိပ်မပျော်မချင်း အနည်းလေး သုံးခေါက်တော့ သွားလိုက်ပြန်လိုက် လုပ်ရတာ။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝ အဆိုး ပုံပြင်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်မအဘွားက ပြန်ပြောတဲ့ အခါတိုင်း အဘွားမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျွန်မ နားထောင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်နှခါပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်တော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဘွားမျက်နှာဟာ ပြုံးမြဲမြဲနဲ့ တစ်မိမိနဲ့ ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာ။

“ပုံရွာသမ္မုဒ္ဒေ၊ ဖိုးဝင်းတောင် ဘုရားဖူး သွားတုန်းကလည်းလေ..... ငါ့သမီးက ကောက်တာ၊ ကောက်တာတိုတာ ချောမရဘူး။ မေကြီးကျောပေါ်မှာပေါ့။ ငါ့သမီးကို ကျောပိုးပြီး ဘုရားပေါ်တက်တာ။ မေကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက မြေးပေါက်စကို ခေါ်လာ ရပါ့မလားလို့ တစုစုပေါ့။ အဲဒီတစ်ခေါက်က အိမ်သားတွေ ဘယ်သူမှ မပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေချည်း စုသွားတာ။ မေကြီးက ငါ့သမီးကို မခွဲနိုင်လို့ ခေါ်သွားတာ။ ငါ့သမီးက စိတ်ကောက်ပြီး ငိုတာ ဘယ်လိုမှ ချောမရတော့ မေကြီးသူငယ်ချင်း သွားချစ်စုက စိတ်တိုတိုနဲ့ ကပြတယ်လေ။ အဲဒီကျမှ စိတ်ကောက်ပြေပြီး တခပ်ခပ် ရယ်တော့ အမလေး..... မပြောပါနဲ့တော့။ သွားချစ်စုမှာ ကြီးတောင့်ကြီးမ တစ်လမ်းလုံး ကပြခဲ့ရတာ”

“ငါ့သမီးရဲ့ ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်နားက အနာရွတ် အပိုင်းလေးတွေလား။ အဲဒါ ဝါထွက်မှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေကို စတုမဇူတို့၊ ရှာလပတ်ရည်တို့၊ ညဂျင်းသုဂ်တို့ကို ကပ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ တခါတည်း ညဂျင်းသုဂ်ကို “အခုယူပေး၊ အခုယူပေး” နဲ့ လုပ်ပါလေရော။ ဘေးကလူတွေက “ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ မယူရဘူး” လို့ ပြောလိုက်ရော ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ ပစ်လှပြီး လိုမ့်တာလေ။ တစ်ယောက်ယောက် ချထားတဲ့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်မီးပေါ် လက်ရောက်သွားပြီး မီးလောင်ခံရတာပေါ့။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မခင်ပွန်းရှေ့မှာ အမေကြီး တစ်ခါ ထပ်ပြောတုန်းက “အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်က တခြားလူတွေ တော်တော်ပျော်ကြမှာ သေချာတယ်။ ဆေးလိပ်မီးပေါ် လက်ရောက်သွားတဲ့ အချိန်လေ” တဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် အမြင်ကတ်လောက်အောင် ဆိုးသွမ်း လှတဲ့ ဒီမြေးဆိုး အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့များ အမောနိုင် မပန်းနိုင်ပြောပြီး ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာနဲ့ တစ်မိမိနဲ့ ကျေနပ်နိုင်ရတာလဲ။

ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက နွေရာသီရောက်ရင် မျက်စိကျိန်းပြီး မနက်အိပ်ရာက နီးလို့ရှိရင် မျက်ဝတ်တွေနဲ့ ပိတ်နေတဲ့ မျက်လုံးကို ကွမ်းနဲ့မွှေးပျံ့တဲ့ လျှာကလေးနဲ့ ရက်ပြီးပွင့်စေခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဘွားဟာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ဆော့ကစားပြီး ညအိပ်ရာဝင်ကျရင် ခြေသလုံးလေးတွေ တစစ်စစ် ကိုက်ခဲ ညောင်းညာ လာကာကို မခံတတ်ဘဲ ကလေးပီပီ ကျွန်မ ငိုရင်လည်း အမြဲတယုတယ နှိပ်ပေး ခဲ့သေးတယ်။

ကျွန်မ ကျောင်းစနေတဲ့ အချိန် ကျောင်းလိုက်ရမှာ ပျင်းတဲ့နေ့မျိုး ကျွန်မ ဂျီကျူပြီဆိုရင် အသွားက ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှာ ဇွတ်အတင်း ကျောင်းမထည့် ခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းမသွားရလို့ စိတ်ကြည်သာနေတဲ့ ကျွန်မကို ကကြီး၊ ခခွေးကျောက် သင်ပုန်းနဲ့ အပြည့်ရေးခိုင်း တတ်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို အသွားရဲ့ ခြင်းထဲမှာ ဝှက်ပြီး တို့မြေးအသွားကစားဖို့ ဟင်းရွက်ခူးထွက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်တော့တာပဲ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လမ်းဘေး အပင်လေးတွေက ဟင်းရွက်တွေကို ကျွန်မတို့ မြေးအသွား နှစ်ယောက် ခူးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အသွားက စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်တလဲလဲ ပြောတော့တာပဲ။ အသွားမျက်နှာလေးက ငယ်လို့ ညှိုးညှိုးလေးနဲ့ "ငါ့သမီးလေး စာမတတ်ရင်တော့ သူများခိုင်းတာ လုပ်ရတော့မယ်" တဲ့။ လူဆိုးကျွန်မဟာ အဲဒီစကားကို ဟင်းရွက်ခူးရင်း ငြိမ်နားထောင် နေတတ်ပါသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ မူလတန်း ကျောင်းနားလေးလည်း ရောက်ရော အသွားက ဖျတ်ဆို ခြင်းထဲက ပုဆိုးနဲ့ပတ်ပြီး ဝှက်လာတဲ့ ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးကို ထုတ်ပြီး "ရော.....ငါ့သမီး လွယ်အိတ် လေး။ ကကြီး၊ ခခွေး ရေးထားတာလေးတွေ ဆရာမကို သွားပြချည်" လို့လည်း ပြောလိုက်ရော "ဟုတ်ကဲ့" ဆိုပြီး ကျွန်မဟာ ဟန်ကျပန်ကျ ကျောင်းထဲ ဝင်သွားရောတဲ့။ အသွားကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အသွားဟာ ကျောင်းပြင်ဘက်မှာ ဟင်းရွက်ခြင်းလေးနဲ့ ကျောင်းဆင်းတဲ့ထိ ကျွန်မကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရတာ။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်လို့ တက္ကသိုလ် သွားတက်တဲ့အချိန် ရှန်သားအင်္ကျီအဖြူလေးရဲ့ ရှေ့ဖုံး အိတ်ထောင်လေးထဲမှာ သွားကြားထိုးသံလေးနဲ့အတူ ကျွန်မ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံလေးကို ထည့်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတဲ့ အသွားဟာ အံ့ဩစရာ၊ မြေးမရဲ့ ချစ်သူကိုလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ အတူတူ ချစ်နိုင် ရှာခဲ့တာလေ။

စာရေးဆရာ ဆိုတဲ့ အလုပ်ကို အသွား ရေရေရာရာ မသိရှာပေမယ့် အသွားရှေ့ ကျွန်မ ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မညာဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး "ဒီလက်ကလေးကို ဂရုစိုက်နော် သမီး၊ ငါ့သမီးက ဒီလက်ကလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ။ ဒီလက်ကလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှဖြင့်" တဲ့။ ကျွန်မ သူ့ရှေ့ ရောက်နေချိန်မှာ ဒီလက်ကလေး ရေခွေးအိုး မတည်ရ၊ မကိုင်ရ၊ ဒီလက်ကလေး ဆီပူအိုးနား မသွားရ၊ ဒီလက်ကလေး အဝတ်မလျော်ရ၊ ရေမဆွဲရတဲ့လေ။

ပြီးတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းကို သူ တဖွဖွ မှာတဲ့စကားက "သားရယ်.....သူ့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ မလွှတ်နဲ့နော်။ သူ ဘယ်သွားသွား သားအမြဲတမ်း လိုက်ပါနော်" တဲ့။ ကျွန်မ နိုင်ငံခြား ခရီး သွားရမယ် ဆိုတော့ အသွားက ပြုံးပြီးပြုံးပြီးနဲ့ မေးလိုက်တာက "နေပါဦး၊ ငါ့သမီးနဲ့ အတူတူသွားမယ့် စာရေးဆရာမလေးတွေ နာမည်က ဘယ်သူတွေတုန်း" တဲ့။ ရုတ်တရက် ကျွန်မက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက ပါးစပ်ထဲတွေတဲ့ နာမည်ပေါ့။ "ဟို..... ကြည်စိုးထွန်းတဲ့၊ ချစ်ဦးညိုတဲ့ မေကြီးရဲ့" လို့ ပြောလိုက်တော့ ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ "အမယ်..... စာရေးဆရာမလေးတွေ နာမည်က ငါ့သမီးနာမည်ထက်တောင် လှသေးတယ်။ ရုပ်ကလေးတွေကကော လှရဲ့လားဟဲ့" တဲ့။ ကျွန်မက ခပ်တည်တည်နဲ့ "အို.....ရပ်တွေကတော့ မလှပါဘူး မေကြီးရာ။ အသားမည်းမည်း၊ ဝါပြဲပြဲကြီးတွေ

သိလား” လို့ပြောပြီး ကျိတ်ပြီး ရယ်ရတယ်။ ကျွန်မဟာ မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးကို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တယ် ဆိုတာများ အသွားသိခဲ့ရင် ဘယ်လိုများ နေရှာပါ့မလဲ။

ကျွန်မ ခဏ ခဏ စဉ်းစား ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဒီလို မြေးဆိုးမျိုးကို ဘယ်လို သည့်ခံ ခွင့်လွှတ် စိတ်တွေနဲ့ ဘာကြောင့်များ အသွားချစ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်၊ ည ခုနစ် ခုနာရီဆယ်မိနစ် ကြာသပတေးနေ့မှာတော့ ကျွန်မအတွက် မြေးဦးကလေး မောင်ဘုန်းမင်းခန့်ကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို မန္တလေးမှာ မွေးတာ ဆိုတော့ မွေးမွေးချင်း သူ့ကို ကျွန်မ မမြင်ရပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးမိသားစုရဲ့ အငယ်ဆုံးကလေး သုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ မိရွှေစင်၊ အိုးဘုတ်ရဲ့ ချိုဘူးလေးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ် တွင်းနဲ့ နှစ်ဆယ်ကျော်တွေ ဆိုတော့ အင်းဝ၊ မန္တလေး မိသားစု ဆွေမျိုးတွေဟာ မြေးကလေးကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။ ကျွန်မ အဖေနဲ့အမေက မြစ်ကလေးကြောင့် ရှိတဲ့ ရောဂါတွေ တစ်ဝက်သက်သာသွားသတဲ့။

ကျွန်မရော ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ။ မြေးဆိုတဲ့ ခံစားမှုဟာ ဘယ်လိုဟာလဲ။ ကျွန်မမှာ မန္တလေးကို ချက်ချင်း ပြေးမသွားနိုင်လေတော့ မြေးကလေး ခြောက်လသားကျမှ သူ့ကို တွေ့ရတာပါ။

မြေးကလေးနဲ့ ကျွန်မဘယ်လို စတွေ့ရသလဲ သိလား။ ပုခက်ကလေးထဲမှာ သူက အိပ်ပျော် နေခဲ့တာ။ သူ့ကို မြင်လိုက်တဲ့ ခဏမှာတော့ ကျွန်မ ဘာမှ မထူးခြားသေးပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ငုံ့ကြည့် နေတဲ့ အချိန်လေး အတွင်းမှာပဲ သူက ဖျတ်ခနဲ နိုးလာပြီး ကျွန်မကို မြင်တာနဲ့ သူ့ဘာလုပ်လိုက်တယ် မှတ်လဲ။ ကျွန်မကို သူက ပြုံးပြလိုက်တာပါ။ ခြောက်လသား ကလေးကလေး အံ့ဩစရာ၊ လူကြီး တစ်ယောက်လို ပြုံးပြလိုက်တာပါ။ အဲဒီအပြုံးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး အပြုံးပါ။ အပြစ် ကင်းစင်ဆုံး အပြုံးပါ။ လာပါဦး မြေးကလေးရဲ့။ ပုခက်လေးထဲကနေ ကျွန်မ အသာပွေ့ယူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့ခေါင်းကလေးနဲ့ သနားစရာ အသာအယာ တိုးဝှေ့လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျွန်မ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩရပါပြီ။ ကြည်နူးခြင်း၊ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေစက်လေး တစ်ပေါက်ဟာ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးစိမ့်သွားအောင် တတ်နိုင်ပါသတဲ့လား။

“သူကလေ..... မွေးမွေးချင်းလည်း မငိုဘူး။ ဆရာမတွေက အတင်းငိုအောင် လုပ်ရတာ။ နို့ဆာရင်လည်း မငိုဘူး။ အိပ်ချင်ရင်လည်း မငိုဘူး။ အိပ်ရာ နိုးရင်လည်း မငိုဘူး။ မအေကို ဒုက္ခပေးတဲ့ သားလေး”

မြေးကလေးရဲ့ မိခင် ကျွန်မချွေးမလေး ပြောတာကို နားထောင်ရတဲ့ ကျွန်မမှာ မြေးကလေး ကို သနား ကြင်နာရပြန်တယ်။

“အန်တီကြီးရဲ့ မြေးက မျက်နှာသိပ်ရှူးတာ သိရဲ့လား။ သုံးလကတည်းက လူတကာကို လိုက်ရယ်ပြန်တာ။ သူ့ကို အိမ်ရှေ့မှာ ချီပြီးရပ်နေတာ လမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားတဲ့ ဗူးရွက် သည်ကြီးတွေကို လှမ်းရယ်ပြန်တာလေ။ ဟော်တော်.....ကလေးလေးက ရယ်ပြန်တယ်၊ ရယ်ပြန်တယ်နဲ့ ဗူးရွက်သည်ကြီးတွေက အံ့သြပြီး ရပ်ကိုကြည့်နေကြတာ”

မြေးကလေးကို လက်ပေါ်က မချနိုင်တဲ့ ကျွန်မတူမ၊ မြေးကလေးရဲ့ အဒေါ် မိရွှေစင် ပြောတာကို နားထောင်ရပြန်တော့ ရယ်မောရင်းနဲ့ ကျွန်မမှာ သဘောကောင်းတဲ့ မြေးလေး၊ မျက်နှာချိုတဲ့ မြေးကလေး ဖြစ်ရပြန်တယ်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ရယ်ပဲရယ်တတ်ပြီး မငိုတတ်တဲ့ မြေးလေးဟာ ခြောက်လသားမှာ အိပ်ချင်လာရင်တော့ “အင်.....အင်” ဆိုတဲ့ အသံလေး လုပ်တယ်။ သူ့အမေနဲ့ သူ့အဒေါ်က “ဟော..... ဒါအိပ်ချင်ပြီတဲ့” တဲ့။ “ပေး.....ပေး သူ့ကိုပေး” ဆိုပြီး မြေးကလေးနဲ့ နေရသခိုက်လေးမှာ အိပ်အောင် သိပ်ကြည့်ချင်တဲ့ ကျွန်မကို မိရွှေစင်က “အန်တီကြီး.... သိချင်းဆိုရမှာနော်၊ သိချင်းဆိုမှ အိပ်တာ” တဲ့။ “အေးပါ၊ အေးပါ” ဆိုပြီး ကျွန်မက ကဗျာသီချင်းလေးနဲ့ သိပ်မှာပေါ့လို့ စိတ်ကူးတယ်။

“....နေလုံးနီနီ ညနေစောင်းတော့.....”

ကျွန်မ သီချင်းညည်းသံ ထွက်လာတာနဲ့ ကျွန်မတူမ မိရွှေစင်ရဲ့ အလန့်တကြား အသံက လည်း ချက်ချင်း ထွက်လာတယ်။

“ဟာ.....မရဘူး အန်တီကြီး၊ အဲဒါ မရဘူး”

“ဟင်.....ဘာမရတာလဲ”

“ဟာ.....သူက ရောသမမွေ့နဲ့မှ အိပ်တာ။ သမီးဆို အာကို ညောင်းနေအောင် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးရတာ။ အန်တီကြီးက ရောသမမွေ့ရလို့လား”

အလို..... မြေးကလေးရေ.....အဘွားမှာ မလွယ်ပါလား။ ရင်ခွင်ထဲက မြေးကလေးကို ငုံ့ကြည့်တော့ သနားစရာ မျက်လုံးလေးနဲ့ “အင်.....အင်” တဲ့။ ရောသမမွေ့ ပါးစပ်ဆိုင်း တီးလုံသံ ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီဂျေပွတ်တဲ့ အသံကို ကြာကြာနားထောင်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသံအစစ်ပျံ့။ ဘာတဲ့.... ဆိုလည်း ဆိုလိုက်သေးတယ်။

“တောင်ပေါ်က ရှမ်းကလေး.....လျှော်ထမ်းလို့ပြေး.....တိုတဲ့လျှော်ကတို.....ရှည်တဲ့လျှော်ကရှည်.....”

မြေးကလေးနဲ့ ဆယ်ရက်ပဲ နေနိုင်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရတော့ အပြန်လမ်းမှာ ကတည်းက ကျွန်မတို့ အဘိုး အဘွားနှစ်ယောက် လွမ်းပါပြီ။ ဘာလို့မှန်းလဲ မသိဘူး။ သနားစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မတို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောမိကြတယ်။ သူ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့၊ သူ့အနာဂတ်ကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးတာ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့ အထိတောင် မပြီးပြတ်ဘူး။ ကလေးစိတ်ပညာ ဘာသာရပ်ကို အထူးပြု ယူခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိုးက စဉ်းစားတယ်။

“ဒီကောင့်ကို အားကစားသမား ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒါဆို မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စ သိပ်စိတ်မပူရတော့ဘူး”

“ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ခုကတည်းက ရောသမမွေ့နဲ့ အိပ်တဲ့ကောင်က။ အနုပညာသမားလေးပဲ ဖြစ်လာမှာ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်မက ကိုယ့်ဘက်ကိုပဲ ဆွဲတွေးမိပေမယ့် မြေးကလေး ကြီးပြင်းရမယ့် ခေတ်အခါဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်မ မသိနိုင်ပြီ။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပဲ လုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြေးကလေး မှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံစိတ်လေး ရှိနေရင် ကျွန်မ ဂျော့နပ်ပြီ။

သူ့အတွက် တိုင်ပင် ငြင်းခုံရင်း အဘိုးအဘွား နှစ်ယောက် သူ့ကို လွမ်းလာရင်တော့ တယ်လီဖုန်းထဲက သူ့အသံလေးကို ကြားရဖို့ အတွက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြရတယ်။ သူ စိတ်လက်ကြည်သာရင် တခစ်ခစ် ရယ်တတ်တယ် ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ချက်ချင်းဖုန်းခေါ်ဖို့ မှာရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မြေးကလေးဟာ ကိုးလအရွယ်ကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း ကျွန်မတို့ Breakfast စားချိန်မှာ တယ်လီဖုန်း သံမြည်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို အန်တီ၊ သမီးပါ”

မြေးကလေးရဲ့ အမေပေါ့။ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲစိတ်ပူရင်း “ကလေး ဘာဖြစ်လဲသမီး” ဆိုတဲ့ ကျွန်မအမေးကို ချွေးမလေးက ရယ်တယ်။

“သားသား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အန်တီကြီးရဲ့။ ဒီမှာ သားသားက ဘေးမှာ ထိုင်ကွင်းလေး ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ အခုလေ အန်တီကြီး သားသား စကားစပြောပြီး”

“ဟင်.....ဟုတ်လား၊ ဘာပြောလဲ၊ ဘာပြောလဲ”

“သမီး အခု ခေါ်ခိုင်းမယ်။ ဦးဦးရော ရှိလား။ ဦးဦးပါ နားထောင်နော်”

“အေး.....အေး ရှိတယ်။ ဟေး.....ဒီမှာ ကလေးက စကားပြောပြီတဲ့။ ဟိုဘက် ဖုန်းသွား နားထောင်လိုက်”

အဘိုးလုပ်သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ချပြီး ကပျာကယာ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးတယ်။

“ရပြီ.....သမီးရေ၊ ခေါ်ခိုင်းတော့၊ ပြောခိုင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့.....ဦးဦး ဟောဒီမှာ သူ့အဖေက ခုမှ အိပ်ရာက နိုးလာလို့ သူ့အဖေကို လှမ်းရယ်ပြ နေတာ။ သားရေ၊ ခေါ်ပါဦး၊ အာရိုး.....အာကား”

“ဟဲ့.....အဲဒါ ဘာခေါ်တာလဲ”

“အဘိုးနဲ့ အဘွားကို ခေါ်တာလေ အန်တီကြီးရဲ့”

“ဘာရယ်”

“ခဏလေး....ခဏလေးအန်တီကြီး၊ သားခေါ်ပါဦး ခေါ်ပါဦး”

အလိုလေး.....သူက အဘိုး၊ အဘွားလို့ ခေါ်တော့မလိုတဲ့။ “အင်.....အယ်” ဆိုတဲ့ မြေးကလေးရဲ့ အားယူသံလေး ကြားရပါပြီ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အသက်မရှူ ရဲကြပါဘူး။ မြေးကလေးက အသံလေးလေး လေးနဲ့ “အ....” တဲ့ ပြီးတော့မှ “ခိုး” တဲ့၊ ပြီးတော့ “အ.....” “ကား” တဲ့။ “အခိုး” နဲ့ “အကား” တဲ့လေ။ ချစ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ အသံလေး။ အို.....အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ခြင်းက လွဲရင် လောဘမရှိ။ ဒေါသမရှိ၊ ရန်လိုခြင်းမရှိ၊ မထူးဆန်းဘူး လား။ မြေးကလေးကို အဆုံးမရှိတဲ့ သနားကြင်နာခြင်းနဲ့ အရာရာကို သည်းခံလွှတ်ပြီး သူလိုသမျှ အားလုံး ဖြည့်ဆည်း ပေးချင်လှပါတယ်။ ကျွန်မအဘိုးနဲ့ အဘွားကို အလွမ်းကြီး လွမ်းမိပါပြီ။ ကိုယ်ချင်း စာနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်မချစ်တဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွား ကျွန်မကို ထာဝရ ခွဲခွာသွားတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မြေးဆိုးကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့လဲ။ ကျွန်မ ဝေးမြေ့ရပ်ခြား ရောက်နေချိန်မှာ ကျွန်မ မသိအောင် လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ။ ကျွန်မကို မသိစေခဲ့ဘူး။ မမြင်စေခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ချင်ပါဘူး။

“.....သီလား၊ အန်တီကြီး သီလား၊ သမီးပြောတာ ကြားလား.....ဟဲ့လို”

“ဪ.....အေး...အေး ပြော၊ သမီး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

စိတ်ခဏလွတ်သွားတဲ့ ကျွန်မက သူ့ဘာပြောမှန်းတောင် မသိလိုက်တော့ပါဘူး။

“ဪ.....ဟဲ့ဟာလေ အန်တီကြီးမြေးက သိပ်သိတာပဲလို့။ အဲဒီဘက်က အန်တီကြီး သူ့ကို ခေါ်တဲ့ အသံကြားရင် စပီကာကို မျက်လုံးလေး ပြူးကြည့်ပြီး ငြိမ်နားထောင်နေတာလို့”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါနော် အန်တီကြီးတို့အဘွား၊ အမေကြီးလေ၊ သူများ ဝင်စားတာလား မသိဘူးနော်။ သမီး သားသားကိုယ်ဝန်ရှိခါစက အိပ်မက်မက်တယ်”

“ဘာ.....ဘယ်လို”

မမျှော်လင့်ဘဲ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်မကို အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်လို အိပ်မက်လဲ၊ ဘာအိပ်မက်လဲဟင်”

“ဟဲ့.....အိပ်မက်ထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်က သမီးတို့နဲ့ လာနေချင်တယ်တဲ့။ အဘွားက တောင်ဝေးလေးနဲ့၊ ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ခေါင်းလုံးဖြူလို့။ သမီးက နေပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးက အန်တီကြီးတို့ အမေကြီးကို မမြင်ဖူးလိုက်တော့ မသိဘူးပေါ့။ အန်တီကြီးသားလည်း အိပ်မက် မက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုသူရိန်ကို မေးကြည့်ပါလား”

“ဟဲ့လို...အန်တီကြီး သားပါ ဟဲ့လို...”

ကျွန်မသား အသံကိုလည်း ကျွန်မ မကြားတော့ပါ။ ကျွန်မ နှလုံးသွေဟာ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ဆောင့်ခုန် တိုးနေပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ တွေးမကြည့် ခဲ့တာပါလိမ့်။ ဒါဟာ တကယ်လား၊ တကယ် ဖြစ်နိုင်သလား။ ကျွန်မ သိပ်ချစ်တဲ့ မြေးကလေးဟာ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တဲ့ အဘွားလား။ မြေးကလေးကို

ကြာသပတေးနေ့မှာ မွေးခဲ့တာ။ အဘွားကလည်း ကြာသပတေးသမီးပဲလေ။ တကယ်ပဲလား။ အဘွားကို ဒုက္ခမပေးတဲ့ မြေးလိမ္မာလေးအနေနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရတာလား။ သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဘွား။ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျလာတဲ့ ကျွန်မမျက်ရည် တွေဟာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မျက်ရည်တွေပါ။ လူဝင်စားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ။ လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ရှိတာ ဖြစ်ပါစေနော်။ ကျွန်မရင်တွေ ခုန်လှပါတယ်။ မြေးကလေး စကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မြေးအဘွား ပြန်တွေ့ကြရမှာလား။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့တဲ့ ကျွန်မအဘွားကို တကယ်ဘဲ ကျွန်မ ပြန်တွေ့ရမှာလားဟင်။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်း နိုဝင်ဘာ

သည်လိုပုံနဲ့

ကျွန်မ လူမှန်းသိတတ်ခါစ အရွယ်မှာ "ပိုက်ဆံ" သိမ်းဆည်းတဲ့ နေရာ ဆိုတာကို စပြီး မြင်ဖူးတာဟာ ကျွန်မအဘွားရဲ့ ကြေးဝါရောင် အပ်ချိတ်ကြီး တွယ်ထားတဲ့ ဘော်လီအိတ်ထောင်ပါ။ ငါးပြားစေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့၊ မတ်စေ့၊ ငါးမူးနဲ့ ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ ဆယ်တန်လေး- ငါးရွက်တို့ ရောနှော ထည့်ထားတဲ့ အဘွားတော် အိတ်ထောင်ကို အလကားနေရင်း ကျွန်မက စမ်းစမ်းကြည့်တတ် တယ်တဲ့။

ကျွန်မအမေ ပိုက်ဆံထားတဲ့၊ သိမ်းတဲ့ နေရာကျတော့ “ဈေးသေတ္တာ” လို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်းသေတ္တာ သေးသေးလေး။ သော့လေးပါတယ်။ သော့ခတ်လို့ ရတယ်။

ကျွန်မ အဖေကျတော့ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ခရီး သွားတော့မယ်ဆိုရင် အဝတ်အိတ် ရှည် မျောမျောထဲမှာ ပိုက်ဆံကို ထည့်ပြီး ခါးပတ်ကို ခါးမှာ ပတ်စည်းပြီး ယူတတ်တယ်။ မေမေ အဝတ်အိတ် ရှည်မျောမျောလေးတွေကို လက်ချုပ်ချုပ်နေပြီဆိုရင် ဖေဖေ ခရီးသွားတော့မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ အလိုလို သိပြီ။

ကျွန်မ အဘွားနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စား ရွှေထုပ် သိမ်းဆည်းတဲ့ နေရာကျတော့ ရေတံလျှောက်ထဲ ဒါမှမဟုတ် အိမ်တိုင်နဲ့ ပျဉ်ချပ်ကြားတွေထဲမှာ ထိုးထည့်ထားတတ်တယ်။

ကျွန်မအမေဟာ သူ့အသိမ်းအဆည်း အထားအသိုတတ်လို့ ဓားပြတွေလက်ထဲ ပိုက်ဆံထုပ် ပါသွားရပုံကို ယခုတိုင် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောတုန်း။ မေမေ အပျိုတုန်းက အင်းဝကနေ ပြင်ဦးလွင်ကို လှည်းတန်းကြီးနဲ့ စုပြီး သွားလည်ကြတာ လမ်းကျ ဓားပြတိုက်ရောတဲ့။ အားလုံးဟာ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ပါတဲ့ ပိုက်ဆံလေး လက်ဝတ် လက်စားလေးတွေရော ချွတ်ပြီး ပေးကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအမေက ဓားပြ တွေလည်းဆီကို ရောက်မလာခင် လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့ ပိုက်ဆံအထုပ်လေးကို တစ်နေရာမှာ မြန်မြန် သွားဝှက်တတ်တဲ့။ ဘယ်နေရာလဲ ဆိုတော့ မေမေတို့လှည်းမှာ “က” ထားတဲ့ နွားကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ခြေထောက်အောက်၊ နွားရဲ့ ခွာအောက်မှာတဲ့။ နွားကြီးကလည်း သူ့ခွာနဲ့ဖိပြီး နင်းပေး ထားရှာသတဲ့။ ဓားပြတွေ လှည်းဆီ ရောက်လာတော့ လှည်းပေါ်မှာရော၊ လူပေါ်မှာရော ဘယ်လိုပဲ ရှာပေမယ့် ဘာမှ မရသွားဘူးတဲ့လေ။

ကျွန်မ ယောက္ခမကြီးကျတော့လည်း “မြေမြှုပ်” တတ်တယ်။ သူက ရွှေငွေ ရတနာပစ္စည်း၊ စာချုပ် စတာတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပလတ်စတစ် အထုပ်ထပ်နဲ့ထုပ်၊ ပြီးတော့ စဉ့်အိုးသေးသေးထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး မြေမြှုပ်တာ။ အဲ....နေရာကို ဘယ်လိုမှတ်လဲဆိုတော့ အိမ်အောက်ထပ်က သူ့အိပ်တဲ့ ခုတင် ခေါင်းရင်းက ခုတင်တိုင်ရဲ့ အောက်တည့်တည့်မှာ မှတ်ပြီး မြှုပ်တယ်တဲ့။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ဟုတ်သားပေမယ့် အိမ်လည်း မီးလောင်ရော ပြဿနာ တက်ရောလေ။ သူမှတ်ထားတဲ့ ခုတင်တိုင်က တိုင်ရော၊ ခုတင်ရော တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်သွားပြီ။ အိမ်အောက်ထပ် တစ်ခုလုံးမှာလည်း လက်ဖက်ခြောက် လုပ်တဲ့ အိမ်ဆိုတော့ လက်ဖက်ခြောက် မီးကျီခဲတွေက အပြည့်။ ရဲရဲတောက်လို့။ ကံကောင်းလို့ အိမ်အုတ်နံရံ လေးဖက်လေး ကျန်ခဲ့လို့ ခုတင်နေရာကို မှန်းမှန်းပြီး တူးရတာပေါ့။

ကျွန်မ ကျောင်းစလိုက်တဲ့ အရွယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံဆိုတာကို စရပြီး စသုံးရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မပိုက်ဆံသိမ်းတဲ့ နေရာက လည်ပင်းမှာဆွဲရတဲ့ “ရှုံ့ကြိုးအိတ်ထောင်” လေးတွေပေါ့။ အဝတ်စ ရောင်စုံလေးတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အဆင်စုံ၊ ရောင်စုံ ရှုံ့ကြိုး အိတ်ထောင်လေးတွေ ကျွန်မမှာ အများကြီး ရှိတယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ဆီက အဲဒီ အိတ်ထောင်ထဲမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးငြား (တစ်မတ်)ပါရင်

ကျောင်းမှာ ဗိုလ်ပဲ။ ဖုန်ဈေးဗန်းထဲက ဘာမှန်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုမှ ငါးပြားကိုး။ လက်သုပ်စုံကလည်း ငါးပြားကိုး။ ဆယ်ပြား-ဆယ်ငါးပြားဖိုးဆိုရင် ဗိုက်ကို တင်းပြီး အိနေအောင် စားပါလေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိပါဘူး။ ရွှံ့ကြီး အိတ်ထောင်လေးတွေကို ကျွန်မ ငါးတန်းရောက်တဲ့ အချိန်မှာ မသုံးတော့ဘူး။ ဗိုက်ဆံကို ဘယ်ထဲမှာ ထည့်လဲဆိုတော့ ငါးတန်းမှာမှ စကိုင်ရတဲ့ ကွန်ပါ ဘူးထဲမှာ ထည့်တယ်။ ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်း သွားရင် ကွန်ပါဘူးလေး တကိုင်ကိုင်နဲ့။ အဲဒါ ဆယ်တန်း ထိပဲ။ ဗိုက်ဆံအိတ်တွေ ဘာတွေ ကိုင်ရကောင်းမှန်း မသိသေးဘူး။ တက္ကသိုလ် ရောက်သွားတော့မှ “စလင်းဘက်” လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းသိုင်း အိတ်ရောဂေါ ရတော့တာ။ ပန်းသိုင်းအိတ် အမျိုးမျိုးနဲ့အတူ လက်ကိုင်ဗိုက်ဆံအိတ် အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးကို ကြိုက်တာနဲ့ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ဝယ်တတ်တဲ့ ရောဂါဟာ ခုချိန်ထိ ကျွန်မမှာ စွဲကပ်နေတုန်း။ ကျွန်မ ဗိုက်ဆံ သိမ်းတဲ့နေရာဟာ ကျွန်မအကိုင်များတဲ့ အိတ်တွေ ထဲမှာပဲ။ နည်းနည်းများတဲ့ အခါကျရင်တော့ အဝတ်စီရီအံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကျတော့လည်း ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အထုပ်နဲ့ အဝတ်တွေကြားမှာ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်မမှာ ဘာကံစာအုပ်လည်း မရှိဘူး။ ထားလည်း မထားတတ်ဘူး။ ထားလောက်အောင် ဗိုက်ဆံ အများကြီးလည်း မရှိဘူးလေ။ အဲလိုလူမျိုး တစ်ယောက်နဲ့ “မီးခံသေတ္တာ” ဆိုတဲ့ အရာဟာ တကယ်တော့ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး။

The Park Land Hong Kong ဟိုတယ်ရဲ့ တစ်ခုသော အခန်းနံပါတ် ၁၉၂၇ ထဲကို ကျွန်မ ရောက်တော့ ဟောင်ကောင် စံတော်ချိန် ခုနစ်နာရီ မထိုးသေး ပါဘူး။ ဟောင်ကောင်ရဲ့ နို့ဝင်ဘာ ဆောင်းဓာတ်ကလေးက အေးစိမ့်စိမ့်နဲ့ နေလို့ ကောင်းရုံလေးရယ်။ အခန်းအပူချိန်ကို ၂၂ ဒီဂရီမှာ သူတို့က ချိန်ပေးထားတယ်။ အတော်ပါပဲ။ ဒီထက်လည်း မအေးချင်၊ မပူချင်တော့ပါဘူး။ ဟောင်ကောင် လေဆိပ်၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ကောင်တာကို ဖြတ်ပြီးကတည်းက စိတ်ကမကြည်မသာ၊ မအီမသာနဲ့။ ဟိုတယ် အခန်းကိုတောင် သေချာ မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင်၊ လှပတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီး လို့ပဲ မှတ်ချက်ချပြီး လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲပြီး တီဗီ ရီမုတ်လေးကို ကောက်ကိုင်မိတယ်။ ဗိုက်ကလည်း လုံးဝ မဆာဘူး။ ဘာမှဟုတ်တိ ပတ်တိ မစားမိဘူး။ ဘာမှ ထမ်းရဦးရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူကလည်း ပင်ပန်းနေသလိုပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်နေတာ တစ်လ ကျော်ကျော်လောက်တောင် ရှိရောမယ်။ ဒီကိုရောက်ရောက်ချင်း ချိန်းထားတဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ မတွေ့ရလို့လည်း နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မနဲ့ ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်တဲ့ ‘သီ’ တို့ ဇနီးမောင်နှံက တိုကျိုကနေ လာကြမှာ။ ညဆယ်နာရီလောက်မှ ရောက်မှာတဲ့။

တီဗီ ရီမုတ်ခလုတ်လေးကို စိတ်မပျာတပျာနဲ့ ထပ်ခနဲ နှိပ်လိုက်တဲ့ ခဏမှာတော့ ဖျက်ဆို အံ့အားသင့်ပြီး ဟိုတယ်ဝန်ဆောင်မှုကို သဘောကျ ကျေနပ်သေးတယ်။ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မနာမည် စာတမ်းလေးနဲ့ ဟိုတယ်က ကြိုဆို နှုတ်ခွန်း ဆက်ထားတာတွေ၊ ပြီးတော့မှ တခြား အစီအစဉ်တွေ ပေါ်လာတာ။ တီဗီ အစီအစဉ်တွေ ရီမုတ်နဲ့ လျှောက်ရှာရင်း ရုပ်ရှင်အစီအစဉ်ဆိုတာ တွေ့လိုက်တော့

ဟုတ်ပြီဆိုပြီး ဘာဇာတ်ကားတွေများ ရှိမလဲလို့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဇာတ်ကားတွေကတော့ ကိုယ့် အကြိုက်တွေ ချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အားရစမ်းသာနဲ့ ခလုတ်ကို မနိပ်လိုက်နဲ့ဦး။ စာတမ်းလေးတစ်ခုက အပြုံးသားလေး။ “သင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကြိုက်တာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဇာတ်ကား တစ်ကား ကြည့်ခဲ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၉၈ဒေါ်လာ ကျပါတယ်” တဲ့။ ကဲ..... တော်ဟေ့ဆိုပြီး သတင်း အစီအစဉ်တွေဘက် ကပျာကယာ ရွှေ့ရတော့တယ်။ အိပ်ရာထဲကနေ နွေးနွေးလေးနဲ့ သတင်းတွေကို ကြည့်ရင်း နည်းနည်းလေးမှ အိပ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အံ့သြမိတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မ ညဘက်မှာ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်တာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ အိပ်ပျော် အောင် ကြိုးစားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ “သီ” တို့ ဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာလည်း တွေ့ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က တခြား ဟိုတယ် တစ်ခုတည်းမှာ တည်းမှာ၊ တိဗီပိတ်ပြီး မေတ္တာသုတ်ရွတ်ရင်းက ကျွန်မ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အထာမကျနိုင်တဲ့ ခေါင်းအုံး လေးလုံးကြားမှာ ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နဲ့ မှေးမှေးမှေးမှေးဖြစ်မလို့ ရှိသေး ဖုန်းသံက မြည်လာပါတော့တယ်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သီတို့ရောက်ပြီလား။

“ဟဲလို ဆရာမရေ.....သီတို့ရောက်ပြီ။ အိပ်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း.....မအိပ်သေးပါဘူး သီရယ်၊ သို့အသံကြားရတာ ဝမ်းသာ လိုက်တာ”

“သီလည်း အတူတူပဲ ဆရာမ၊ ဆရာမအခန်းက ဗျူးကောင်းရဲ့လား”

“မသိပါဘူး သီရယ်၊ ဟိုတယ်က မြို့လယ်ကောင်ဆိုတော့ မြို့လယ်ကောင်ဗျူးပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟာ....မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာမ၊ ဆရာမ ကြည့်ပြီးပြီးလား”

“ဟင့်အင့်.....ခန်းဆီတွေကို ဆွဲဖွင့်မကြည့်တာ”

“ဟောတော်....လုပ်တော့မယ် ဆရာမကလည်း၊ ကဲ...အခုပဲ မြန်မြန် ဖွင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ဆရာမရဲ့”

“အေး...အေး....ဖွင့်လိုက်မယ်”

ဒီတစ်ခါ “ဟောတော့” လို့ အော်ရတဲ့သူက ကျွန်မပါပဲ။ ဖုန်းကိုင်ရင်းနဲ့ ခန်းဆီးတွေကို ဝေါခနဲ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လှလိုကတဲ့ ဟောင်ကောင်ရှုခင်း။ စိမ်းပြာရောင် ရေပြင်ကနေ မိုးထိ ထိုးတက်နေတဲ့ မီးရောင်စုံ တလက်လက် အဆောက်အအုံတွေ ပြီးတော့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှာ တရွှေ့ရွှေ့ ခုတ်မောင်း နေတဲ့ သင်္ဘောလေးတွေ။

“တွေ့ပြီ သီရေ.....တကယ့်ကို လှလိုက်တဲ့ ညရှုခင်းပါပဲ။ ထိုင်ကြည့်နေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ဆရာမ မအိပ်ချင်သေးရင် ထိုင်ပြီး ခံစားပေတော့၊ သီတို့ မနက်ကျမှ လာခဲ့ တော့မယ်နော်။ Breakfast စားရင်း စကားတွေ ပြောကြမယ်၊ ပြီးတော့ လျှောက်လည်ကြမယ် ဂွက်နိုက်နော်.....ဆရာမ”

“အေး.....အေး...ဂွက်နိုက်...ဂွက်နိုက်”

ဒီညအဖို့တော့ ဟောင်ကောင်ည ရှုခင်းကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ရပေလိမ့်မယ့်။ အလွန် သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှတဲ့ ခုံကလေးနဲ့အတူ အိပ်မပျော်တဲ့ ည တစ်ညကို ဖြတ်သန်းနိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ရဲ့ ဟောင်ကောင် မနက်ရှုခင်းဟာ ကော်ဖီသုံးခွက်နဲ့ လူသုံးယောက်ကို Breakfast အမြည်းအနေနဲ့ ဧည့်ခံ ရှာရ ပြန်ပါသေးတယ်။ ဒါတောင် လူသုံးယောက်ဟာ ဆယ်မိနစ်လောက် သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားကြတဲ့ စကားတွေ အလှအယက် ပြောနေကြသေးတာ။ တကယ်တော့ ကျွန်မနဲ့ သီပေါ။ သီခင်ပွန်း “ဆရာရ” မချာ တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ဝင်ပြောရှာတာပါ။

“ဒါနဲ့ ဆရာမ၊ ဆရာမ အခန်းထဲမှာ မီးခံသေတ္တာရှိတယ်နော်”

ကျွန်မနဲ့သီ စကားတွေ ပြောနေတုန်း အခန်းထဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတဲ့ “ဆရာရ” က လှမ်းမေးတော့ ကျွန်မ ရုတ်တရက် နားမလည်ဘူး။

“မီးခံသေတ္တာ ဟုတ်လား၊ ဆရာရဲ့.....”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာမ၊ ဒီမှာသီတို့ ပိုက်ဆံယူလာတယ်။ ဆရာမအတွက်ရော၊ သီတို့ အိမ်အတွက် ထည့်ပေးဖို့ရောလေ။ ဆရာမဆီမှာပဲ ထားလိုက်တော့မလို့၊ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့တာ။ ဆရာမ အခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ရင် ပြီးရောလေ၊ သီတို့ သွားလေရာ သယ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဪ...အေးအေး.....ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းထဲမှာ မပါဘူးထင်တယ်၊ မတွေ့မိဘူး”

“ဟာ.....ဆရာမကလည်း.....ပါရပါမယ်။ ဒီလို ဟိုတယ်တွေရဲ့ အခန်းကို ပါကိုပါတယ်။ ဆရာရ လိုက်ရှာကြည့်ပါဦး”

သို့စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး ဆရာရက “I got it” တဲ့။ ဪ ဟုတ်သားပဲ။ နံရံကပ် သစ်သာ ဝီရိကြီးရဲ့ တစ်ခုသော အကန့်မှာ ပုန်းကွယ်နေတဲ့ ရေခဲသေတ္တာ သေးသေးလေးလိုဟာမျိုး လေးဟာ “မီးခံသေတ္တာ” ဟူသော အရာတဲ့လား။

“ဆရာမ.....ညက မတွေ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.....အဲဒီဝီရိကို ဖွင့်မကြည့်တာပါဆို”

“ကောင်းရော”

သီက ရယ်မောရင်းနဲ့ “အဲ...နေဦး...ဆရာမက ဂဏန်းလေးလုံး ပေးရမှာနော်၊ ဟုတ်လား ဆရာရ” တဲ့။ သို့ထုံးစံအတိုင်း ဆရာရကို အတည်ပြုခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ “ဟင်း ဟင်း.....သီလည်း သိပ်မသိဘူး” တဲ့။ ဒါလည်း သို့ထုံးစံပဲ။

“ဆရာမ ဘယ်လို ဂဏန်းလေးလုံး ပေးမလဲ”

“အင်း.....နေဦးဆရာရ၊ ဟိုဟာ မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်မရဲ့ ရန်ကုန်က အခန်းနံပါတ် လေးတစ်ငါး။ အဲလေးတစ်ငါးက သုံးလုံးပဲ ရှိသေးတယ်”

“ရှေ့က ဇီးရိုးထည့်လိုက် ဆရာမ။ မကောင်းဘူးလား။ ဇီးရိုးဖိုးဝမ်းဖိုက် (သုညလေးတစ်ငါး) ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အေး....ကောင်းတယ် သီ ကောင်းတယ်။ ဆရာရဲ့ရေ.....ဇီးရိုးဖိုးဝမ်းဖိုက်.....”

ဆရာရဲ့က “အိုကေ” ဆိုပြီး အဲဒီ “မီးခံသေတ္တာ” ဟူသော အရာပေါ်က နံပါတ်တွေကို ဟိုနှိပ်သည်နှိပ် လုပ်တော့တယ်။ ခဏလေးပါပဲ။ ဘာမှမကြာလိုက်ပါဘူး။ ဆရာရဲ့က “ဆရာမ..... လာ... သီရော လာလေ” တဲ့။

“ဒီမှာကြည့် ဆရာမ။ ဒါကို ပိတ်မယ်နော်။ ပထမ ဆရာမရဲ့ ကုတ်နံပါတ် ဂဏန်းလေးလုံးကို နှိပ်မယ်၊ ပြီးရင် “စတား” ကိုနှိပ်မယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

ဆရာရဲ့က ကျွန်မတို့ကို သရုပ်ပြတယ်။ မီးခံ သေတ္တာလေးပေါ်က ဖုန်းခလုတ်ခုံလေးလို ခလုတ် ခုံလေးပေါ်မှာ ဖုန်းခလုတ်ပေါ်က နံပါတ်တွေ အတိုင်းပဲ ရှိတယ်။ မီးခံသေတ္တာ တံခါးလေးကို ဖွင့်ပြီး နံပါတ် “၀၄၁၅” ကို နှိပ်တယ်။ ပြီးတော့ စကားကို နှိပ်လိုက်တော့ ဂျိတ်၊ ဂျိတ်၊ ဂျိတ်၊ ဂျိတ် ဆိုပြီး အသံလေးတွေတောင် မြည်လို့ တံခါးက ပိတ်သွားတယ်။

“တွေတယ်နော်၊ ဆရာမ ပိတ်သွားပြီ၊ ဟုတ်ပြီ အခုဖွင့်မယ်၊ “စတား” ကို နှိပ်မယ်၊ ပြီးရင် ဆရာမ ဂဏန်းလေးလုံးကို နှိပ်မယ်၊ ပြီးရင် # ကို နှိပ်မယ်၊ ဟော....ပွင့်ပြီ”

သူက ပွင့်တော့လည်း ဂျိတ်၊ ဂျိတ်၊ ဂျိတ် ဆိုတဲ့ အသံလေး မြည်တယ်။ ပြီးတော့ မီးခံ သေတ္တာထောင့်မှာ မီးနီလေးနဲ့ Open ဆိုတဲ့ စာတမ်းလေးပေါ်လာတယ်။

“မှတ်မိပြီနော် ဆရာမ၊ ဒါဆိုပြီးပြီ၊ ဒီကုတ်နံပါတ်လေးကို သိတဲ့လူမှသာ ဒီသေတ္တာကို ဖွင့်လို့ရမှာ....ကဲ....ဆရာမ စမ်းကြည့်ပါဦး”

သီနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်လှည့်ရော၊ နှစ်ယောက်တွဲရော အမျိုးမျိုး စမ်းကြပါတယ်။ ဇီးရိုးဖိုးဝမ်းဖိုက်၊ စတား၊ ဂျိတ်ဂျိတ်ဂျိတ်ဂျိတ်၊ ပိတ်သွားပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ လာခဲ့ စတား၊ ဇီးရိုးဖိုးဝမ်းဖိုက်၊ #ဂျိတ် ဂျိတ် ဂျိတ် ဂျိတ် ပွင့်သွားပြီ၊ အိုကိုကေလို့၊ ဆရာရဲ့က အိုကေရင် ပိုက်ဆံ သိမ်းပြီး အပြင်သွားရအောင်တဲ့။

“ကဲ...ဒီလိုဆို သိထည့်ပြီနော်”

ပိုက်ဆံထုပ် နှစ်ထုပ်ကို မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ သီက မမ့မရဲလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ “ကဲ..... ဆရာမပိတ်” တဲ့။ ရပါတယ်။ ဒါလေးများ။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပိတ်လိုက်တဲ့ ကျွန်မလက်တွေဟာ ခလုတ်တွေပေါ်ကို (ခုနက အစမ်းပိတ်တုန်းကထက်) နည်းနည်းပိုပြီး အားစိုက်လိုက်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိတယ်။ သီဟာ ဆရာရဲ့ အလစ်မှာ မီးခံသေတ္တာ တံခါးလက်ကိုင်ကို (ပိတ်မပိတ်) “ဖျစ်” ဆို ဆွဲကြည့် လိုက်တာလည်း ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်။

“ကဲ....သွားစို့...ဒါကို ဆရာမ ပြန်မယ့်နေ့ကျမှ ဖွင့်ယူပြီး ထည့်သွားလိုက်တော့။ ပြီးပြီ”

ဆရာရဲ့က ပြီးပေမယ့် မပြီးနိုင်သေးတာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပါ။ ဒီလို ဟိုတယ်တွေဟာ စိတ်ချရတယ်ဆိုတာ (အတွေ့အကြုံတွေအရ) သိထားဖူးပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာလို့မှန်းကို

မသိဘဲ စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့ သီဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောပေမယ့် မျက်လုံးနဲ့ စကားပြောခဲ့ကြတာ ကျွန်မအခန်း ၁၉ထပ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာကတည်းက ပါပဲ။

ကျွန်မအခန်းကို သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဟောင်ကောင်မြို့ရဲ့ ညရှုခင်းက ခင်းကျင်း ကြိုလင့်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သိနဲ့ကျွန်မ မဆဲးစားနိုင်အားသေးပါဘူး။

သီကစပြီး “ဆရာမ....ဟိုဟာဖွင့်ကြည့်ရအောင်လား” တဲ့။ ကျွန်မကလည်း မဆိုင်းမတွ “အေး” တဲ့။ “ဆရာရဲ့ မလာဝင်လေး မြန်မြန်လုပ် ဆရာမ၊ ဟိုထဲမှာ ဟိုဟာတွေ ရှိတယ်ဆိုမှ သီ စိတ်အေးမှာ” တဲ့။ ကျွန်မကလည်း “ဟုတ်ပဲ၊ ဟုတ်ပဲသီရယ်၊ တစ်နေကုန် နောက်ဆံတွေ ငင်နေတာ” တဲ့။ အလွန်လျင်မြန်စွာနဲ့ ကျွန်မက လုပ်ငန်း စလိုက်တယ်။ ဆရာရဲ့က ကျွန်မတို့ ရေချိုးပြီးလောက်မှ လာခေါ်မှာ ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကဲ.....လာခဲ့။ အဲ.....ဖွင့်တော့နော်၊ ဖွင့်တာ၊ စတာ။ အရင်နှိပ်ပြီး၊ ပြီးတော့ ဇီးရီးဖိုးဝမ်းဖိုက်၊ ပြီးတော့ #.....ဟော ဂျိတ်ဂျိတ်ဂျိတ် Open ပေါ်ပြီး “အဲ.....ပွင့်တယ် ဆရာမ၊ ပွင့်တယ်”

သီက အလျင်စလို တံခါးကို ဆွဲဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ အထဲကို လက်နဲ့ ဖမ်းတဲ့ပြီး “ရှိတယ် ဆရာမ၊ ရှိတယ်” တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အလုံးကျသွားတဲ့ အသံနဲ့ “အေးအေး” တဲ့။ ပြီးတော့ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို နှစ်ယောက်သား ထုတ်ကြည့်ကြရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စိတ်အေးသွားသလို အကြောင်းမဲ့ ရယ်မိတယ်။

“ကဲ.....သီ.....ပြန်ထည့်၊ ပြန်ပိတ်ပြီး တုံ့မြန်မြန်ရေချိုးမှ၊ ဆရာရဲ့ ဗိုက်ဆာနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ သီအရင်ချိုးလိုက်မယ် ဆရာမ ပိတ်လိုက်တော့လေနော်.....”

“အေး.....အေး.....”

သီက သီချင်းလေး တအေးအေးနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်မက တံခါးလေးကို စေ့ပြီး ကုတ်နံပါတ်လေးလုံးကို သွက်သွက်လက်လက် နှိပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ လာလေရော့ စတာ။ အလို.... ဘုရား။ ဂျိတ်ဂျိတ်ဂျိတ်ရှိလည်း မလာပါလား။ Open စာလုံးလည်း မပျောက်သေး။ တံခါး ဆွဲကြည့်တော့ ပွင့်နေတုန်းပဲ။ ဟင်..... ငါနှိပ်တာ မသေချာလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ ကဲ.....နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိအောင် ဇီးရီး၊ ဖိုး၊ ဝမ်း၊ ဖိုက်၊ စတာ။ ဟောတော်.....ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဂျိတ်လည်း မဂျိတ်၊ ပိတ်လည်း မပိတ်၊ ဒုက္ခပဲ။

“သီရေ....လာဦး၊ ဒီဥစ္စာကြီးက မပိတ်တော့ဘူးဟေ့၊ ပိတ်လို့မရတော့ဘူး”

ကျွန်မရဲ့ အလွန်တကြားအသံနဲ့အတူ သီက ရေချိုးခန်းထဲက ကပျာကယာ ပြန်ထွက်လာရတယ်။

“ပိတ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဟုတ်လားဆရာမ။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ကြောက်တာဆရာမရယ်”

“အေး.....မသိဘူး.....သီရယ်”

“ဖယ်.....ဖယ်.....သီ.....ပိတ်ကြည့်ဦးမယ်”

ရေချိုးခန်းအင်္ကျီ၊ ဝတ်ရုံအဖြူ၊ ဖိုးရိုးဖားရားကြီးနဲ့ သီဟာ သူထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်က “ကြောက်တာ ဆရာမရယ်” ကို ရွတ်ရင်း လက်ကလည်း ဂရုတစိုက် နှိပ်ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် တံခါးက တော့ မပိတ်။ ဘယ်လိုမှမပိတ်။

“ဘုရား.....ဘုရားကြောက်တာ ဆရာမရယ်၊ သီတို့ကြောင့် သူတို့ စက်ကြီးများ ပျက်သွားတာလား မသိဘူးနော်၊ လျော်ပေးရမှာလား မသိဘူး”

“ဟင်း.....သီကလည်း စက်ပျက်ရအောင် တို့တွေက ဘာမှလည်း မလုပ်ရပါဘဲနဲ့၊ ကဲ..... ဒီတစ်ခါ တို့အလှည့် တို့သေချာထပ်ပိတ်ဦးမယ်”

ကျွန်မက ထပ်ကြိုးစားဖို့ ခလုတ်တွေကို နှိပ်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာလေ သီက ကမန်းကတန်းနဲ့ “ဆရာမ ခဏ ခဏနေဦး” တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာလုပ်လဲဆိုတာ ကြမ်းပြင်ကို ရွက်ကန်လို သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်လေးထဲက အင်အားတွေကို အစွမ်းကုန် ညှစ်ထုတ်ပြီး မီးခံ သေတ္တာတံခါးကို အသေဖီပြီး တွန်းထားတယ်။ ပြီးတော့မှ “နှိပ်တော့ ဆရာမ၊ နှိပ်နှိပ်” တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အားသုံးသလို လက်ချောင်းထဲမှာ အားထည့်ပြီး နှိပ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီတစ်ခါ ပိတ်ပါစေတော်။ ပိတ်လား ဆရာမ”

“ဟင်း.....မပိတ်ပါဘူး သီရယ်၊ မရပါဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ မနက်က အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြည့် နေတုန်းက ရနေလျက်သားနဲ့”

“ဟုတ်ပါ့ဆရာမရယ်၊ ကြောက်တာ”

ဝေးမြေရပ်ခြားမှာ ဘာလေးလဲဖြစ်ဖြစ်။ “ကြောက်တာ ဆရာမရယ်” ဆိုတဲ့ သို့လက်သုံး စကားကိုတောင် ကျွန်မမယ် အရင်လို မရယ်မောနိုင်ပါဘူး။ မီးခံသေတ္တာကိုပဲ အနီးကပ် ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန်၊ အမြီးပြန် ကြည့်လို့.....သီကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့။

“နေဦး.....သီရေ.....၊ ဒီမှာ ဒီမှာ Instruction ရှိတယ်.....”

ဟုတ်တယ်လေ။ မီးခံသေတ္တာ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဘယ်လိုပိတ်-ဖွင့်ရမယ် ဆိုတာ ညွှန်ကြားထားတဲ့ Instruction ရှိနေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး မြန်မြန်ဖတ်ကြတယ်။ အမယ်လေး..... အဲဒီကျမှ သူက ပြန်ဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အရင်က ကုတ်နံပါတ် လေးလုံးကို ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းနိုင်တယ်တဲ့။ ပြောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မပြောင်းသည်ဖြစ်စေ ကုတ်နံပါတ် လေးလုံးကို နှိပ်ပြီးရင် Save ခလုတ်ကို နှိပ်ရတာကိုး။ ပြီးတော့မှ စတားနှိပ်ရတာ။

“နေဦး.....ဆရာမ”

ဒေါ်ရွှေသီက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ။ မီးခံသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံထုပ် နှစ်ထုပ်ကို အလွန် လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူ ဖွင့်ပိုက်ထားလိုက်တယ်။

“တော်ကြာ.....ပိတ်လိုရသွားပြီး ဖွင့်မရရင် သီတို့ပိုက်ဆံ ထုတ်မရဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အေး.....ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ Instruction အတိုင်း ကျွန်မတို့ မီးခံ သေတ္တာဟူသော အရာကို အောင်မြင်စွာ ပိတ်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဆရာရဲ့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ပူပုံပန်းပုံ မျက်နှာတွေနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြလို့၊ ဒီလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ကြိမ်းဝါးကြိမ်းဝါး သူများဆီမှာ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သက်တောင့်သက်သာ အေးအေးဆေးဆေး လှလှပပကို မဖြစ်ရပါဘူး။

တကယ်ဆို သီဟာ သူ့ချစ်ခင်ပွန်းနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းလောက်ကို ရောက်ဖူးပြီး လက်ရှိလည်း နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့လူ၊ ကျွန်မကလည်း အတော်အသင့် နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စာရေးဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ မြန်မာအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ပါ။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ Life Style မဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ

ခေါ်စာ

နေပူ လေပူအောက်မှာ ကျပ်တီးကုန်းမြေပေါ်က ပြောင်းပင်၊ ဆင်ပင်တွေ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှား နေကြတယ်။ ပြောင်းပင်၊ ဆင်ပင်တွေကြားက တဲအိမ်စု လေးငါးအိမ်ကို ဟိုနား တစ်လုံး ဒီနားတစ်လုံး လှမ်းမြင်နေရတယ်။

သစ်ပင်လေတိုးသံကလွဲရင် အားလုံးဟာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့။

တစ်ချစ်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ချိုးကူသံသဲ့သဲ့နဲ့အတူ နေပူလေ မှုတ်ထားတဲ့ တဲအိမ်စု လေးတွေပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားတာက မန်းမှုတ်ရွတ်ဖတ်သံသဲ့သဲ့။

"ဦး.....ယံဒုန္နီမိတ္တံ၊ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊ ဦး.....ယံဒုန္နီမိတ္တံ.....ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့် နတ်၊ ကျပ်တီးကုန်းကို စောင့်သော နတ်

အပေါင်းတို့ အားလုံး.....အားလုံး..... မတော်မူကြပါ။ မကျေနပ်သော အပြစ်များရှိရလည်း အမှိုက်အမဲများအား ခွင့်လွှတ် တော်မူပါ”

အသားအရေ နက်မှောင်၊ ဆံပင်ဖြူဖားလျား၊ ထဘီရင်ရှားနဲ့ ရွတ်ဖတ် မန်းမှုတ်နေတဲ့ အဘွားအိုကို တဲအိမ်လေးနဲ့ အပြည့် ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

အဘွားအိုရှေ့နားမှာ မည်းညစ်ညစ်စောင်စုတ် အထပ်ထပ်နဲ့ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးလေးတစ်ယောက်၊ ကလေးခေါင်းရင်းမှာတော့ အဘွားအို မြှောက်ချီပြီး ပြန်ချထားတဲ့ ဆပ်နဲ့ ပြောင်းအရော ထမင်းစလောင်းဖုံးတစ်ချပ်.....။

“သောကြာသား၊ သောကြာသားမှာ ဖိစီးကပ်ရောက်သမျှ အမှောင့်ပယောဂများ ရှောင်ကြ၊ ရှားကြ ည့်.....ဝေးရာသို့ ရှောင်ကြ ရှားကြ”

မျက်လုံးမှိတ်ထားတဲ့ အဘွားအိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်လေး ရုတ်တရက် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလာပြီး ဂုန်းခနဲ ထခုန်လိုက်တော့ တဲအိမ်လေးပေါ်က လူပရိသတ် တွေဆီက အထိတ်အလန့် အော်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကလေးတချို့က ဆင်းပြေးပြီး ရင်ခွင်ထဲက ကလေးတွေက အော်ငိုကြတယ်။

“ဟေ့.....ကလေးအမေ ဘယ်မလဲ ကောင်မ မိထွေးစိန် ဘယ်မလဲ ဟေ့ လာခွဲ ရှေ့ကို တိုးခွဲ”

အဘွားအိုလိုပဲ ထဘီရင်းရှားနဲ့ ရှေ့နားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ထွေးစိန်ဆိုတဲ့ ကလေးမအေ ခပ်ငယ်ငယ်လေးက ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ နောက်ဆုတ်ရင်း.....

“အမေ...ခေါ်နေပြီ၊ ကျုပ်ကြောက်တယ်၊ အမေသွားလိုက်၊ အမေရှေ့ တိုးလိုက်”

“အောင်မာ ငါ့ကို မခန့်လေးစား လုပ်သလားဟေ့”

အဘွားအို ခုန်းလိုက်တာကြောင့် တဲကလေး တလှုပ်လှုပ် ယိမ်းထိုးသွားတယ်။ တဲပေါ်က ထဘီရင်ရှားနဲ့ မိန်းမတွေ အကုန်လုံး အင်္ကျီတုံးလုံးကျွတ်နဲ့ ယောက်ျားတွေအကုန်လုံး လက်အုပ်တွေ ချီလိုက်ကြတယ်။

“ဟဲ့.....နှင့်ကို ငါ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမထားတာ နင်မမှတ်ဘူး၊ ဟေ့ နင့်လင် တောထဲမှာ ဝါးစုတ်ရင်း ဝါးချွန်စူးသေအောင် ငါလုပ်တာဟဲ့၊ ငါလုပ်တာ”

လက်အုပ်ချီထားတဲ့ ထွေးစိန် မျက်လုံးတွေ ပြူးဝိုင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။

“အေး အခု နင့်သားကိုလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အသက်သေအောင် ငါတစ်ခါတည်း သေအောင် လုပ်လိုက်ရလို့နော်”

“မလုပ်ပါနဲ့.....မလုပ်ပါနဲ့ အမေ.....ဒေါ်ကျတ်ကြီးကို ပြောပါဦး ကျုပ်သားလေးကို မလုပ်ပါနဲ့လို့”

အဘွားအိုက ဂုန်းခနဲ တစ်ခါခုန်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဟဲ့.....ထွေးစိန်။ နတ်ဝင်နေတာကို အဲလို မပြောရဘူး။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့” ဆိုတဲ့ အတိတ်တလန့်သံတွေ ထွက်လာတယ်။

“အမှိုက်အမဲမို့ မသိလို့ပါဘုရား၊ မသိလို့ပါ.....ထွေးစိန်ဟဲ့ ငါပြောသလို ပြောလေ”

“မသိလို့ပါ.....မသိလို့ပါဘုရား။ ကျုပ်သားလေးကို သေအောင်မလုပ်ပါနဲ့ဘုရား”

အဘွားအိုက ဆံပင်ဖြူလေးတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားအောင် ခေါင်းတညိတ် တညိတ် လုပ်လိုက်တယ်။

“အေး ဒီလိုဆို နင့်သား အသက်မသေချင်ရင် ငါ့ကို ကျွေးရမယ်။ နေဝင်ရီတရောမှ ဆန်ထမင်း ခုနစ်ဆုပ်၊ အမဲသားဟင်းနဲ့ ခေါတပစ်ကျွေး၊ နင့်သား ချက်ချင်း နေကောင်း သွားစေ ရမယ်ဟေ့.....ကြားလား.....ကြားလား”

“ဟဲ့.....ပြောလိုက်လေ ထွေးစိန်၊ ကျွေးပါ့မယ်၊ ပစ်ပါ့မယ်လို့”

“အမေ.....ကျုပ်တို့.....”

“ဪ.....ပြောလို့ပါဆို ဒီရှူးတူးပေါတော့မနဲ့တော့ ငါသေချင်တယ်”

“ကျွေးပါ့မယ်၊ ကျွေးပါ့မယ် ပစ်ပါ့မယ်ဘုရား”

အဘွားအို ခေါင်းညိတ်ရင်း ပစ်လှဲလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဝါးကြမ်းခမ်းပေါ် သိပ်ထားတဲ့ ကလေးက အော်ငိုလိုက်တယ်။ မီးခဲလေးလို ပူလောင်လှတဲ့ သားကလေးကို ထွေးစိန် ဖွေယူလိုက်ရင်း အမေ့ကို မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းကိုက်မိတယ်။

ရှူးတူးပေါတော့ပေမယ့် နေရာတကာ ထွေးစိန် မရှူးဘူး.....မပေါ့ဘူး အမေရဲ့၊ ခေါင်လှ ဝေးလှတဲ့ ထွေးစိန်တို့ ကျပ်တီးကုန်းမြေ တဲအိမ်စုလေးဟာ ပြောင်း၊ ဆပ်ကို စိုက်ပျိုးပြီး ပြောင်း၊ ဆပ် ထမင်းနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ကြတယ်လေ။

ဆန်ထမင်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲလို့ ကျပ်တီးကုန်း တဲအိမ်စု မသိတော့ဘူးဆိုတာ အမေလည်း သိသားနဲ့အမေရယ်။

ကားလမ်းမနဲ့နီးတဲ့ ထွေးစိန်တို့ အမျိုးရွာဟာ ကျပ်တီးကုန်းကနေဆို အသွားအပြန် နေကုန် ခရီးလောက် ရှိပေမယ့် ထွေးစိန်မမောပါဘူး။

ဒီမှာလေ ဒီမှာကြည့် ထွေးစိန်လည်ပင်းက ပုဆိုးအိတ်ထောင်ထဲမှာ ထမင်းထုပ်၊ ထမင်းဆုပ်၊ ဆန်ဖြူထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်းထုပ်၊

အသွားတုန်းကတော့ ဒီပုဆိုး အိတ်ထောင်ထဲမှာ လမ်းတစ်လျှောက်တွေတဲ့ ဟင်းရွက်တွေ၊ မျှစ်တွေနဲ့ အပြည့်ပါ။ အမေ့အကြံလေ အမေက ထွေးစိန်နဲ့ မုဆိုးမချင်း တူပေမယ့် ဉာဏ်ချင်းမတူဘူး။ အမေက ဉာဏ်ကောင်းတယ်။

ထွေးစိန်ကို အဖေ့ အမျိုးတွေရွာ သွားခိုင်းတာလည်း အမေပဲ။ အဖေအမျိုးတွေ ပေးဖို့ သွားရင်းလာရင်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ခူးခိုင်း၊ မျှစ်တွေ ချိုးခိုင်းတာလည်း အမေပဲ။ မျက်နှာပန်းမလှတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ထွေးစိန်မယူချင်ဘူး။

အမေက အတင်းခိုင်းတာ အဖိုးတန်တန် မတန်တန် ကိုယ်က ပေးစရာလေးပါတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဟိုက ပေးရမယ့်သူကလည်း ပေးချင်စိတ် ရှိတာပေါ့တဲ့။

အမေ ပြောတာမှန်တယ်။ အဖေတို့ အမျိုးတွေကလည်း ဆင်းရဲ ရှာကြတာပါပဲ။ ထွေးစိန် ခူးသွားတဲ့ ဟင်းရွက်တွေ၊ မျှစ်တွေကို သူတို့လည်း မက်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ လက်ဆောင် တွေကြောင့်ပဲ အဖေအမျိုးတွေက ထမင်းတစ်ထုပ်နဲ့ အမဲသားဟင်းကို တစ်အိမ်တက်တင်း လိုက်စု ပေးခဲ့ ကြတာပေါ့။

ထွေးစိန်မှာ နားထောင် မနားနိုင်ပါဘူး။ လိုချင်တာလေး ရတာနဲ့ ရေလေး တခွက် ခပ်သောက်ပြီး အပြေးအလွှား ပြန်ပြေးခဲ့တာ။ ဒါတောင် ကြည့်ဦး၊ အချိန်ကလေး...ရွာပြန်ရောက်တာနဲ့ နေဝင်မှာပဲ။ ခေါစာက နေဝင် ရီတရောမှာ ပစ်ရမှာ ဆိုတော့ အတော်လောက်ပါပဲ။ ဒီခေါစာ ပစ်ပြီးရင်တော့ ဒေါ်ကျွတ်ကြီးက သားလေး ချက်ချင်း နေကောင်းမယ်တဲ့။ ဒေါ်ကျွတ်ကြီးက ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ထွေးစိန်ဖြင့် ခုမှသိတော့တယ်။ ထွေးစိန် ဗိုက်ကြီးကြီးနဲ့ “မှတ်ကြီး” တောထဲမှာ ဝါးခုတ်ရင်း ဝါးချွန်ကြီး စူးပြီးသေအောက်လုပ်တာ သူလုပ်တာတဲ့။ ဒေါ်ကျွတ်ကြီးကို “မှတ်ကြီး” မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ စိတ်ဆိုးအောင် ဘာတွေပြောပါလိမ့်။ မှတ်ကြီးကလည်း ထွေးစိန်ယောက်ျားရယ် မပြောရဘူး။ အပြောမတတ် အဆိုမတတ်၊ မှတ်ကြီးတို့ ဝါးခုတ်တဲ့ တောတွေဟာ ဒီတောတွေပေါ့။

လေအပူမှာ ဝါးရုံပင်တွေ ယိမ်းနွဲ့သွားတော့ ထွေးစိန်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မှတ်ကြီး ဝါးချွန်စူးတာ ဒီဝါးရုံ တောမျာလား။ ထွေးစိန် နင်းလျှောက်နေတဲ့ ဝါးရွက်ခြောက်တွေဟာ ခုမှ အသံ ပိုမြည် လာသလိုပဲ။ ထွေးစိန် မြန်မြန်လျှောက်ခါမှ ဝါးရုံပင်တွေက ပိုပြီး ယိမ်းနွဲ့လာသလို.....။ သစ်ရွက် ခြောက်သံတွေ ပိုပြီး ဆူညံလာသလို.....။ ဘုရား မခြောက်နဲ့နော်။ ဝါကြောက်တတ်တာ နှင်သိရဲ့သားနဲ့။ နှင် နှင်က အမဲသားများကို ငမ်းငမ်းတက်။ အမလေး ဒါလေးတော့ မလှလိုက်ပါနဲ့ဟယ်.....။ နှင့်သား အတွက် ဟဲ့ နှင့်သားလေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ခေါစာပစ်ဖို့ဟဲ့.....။

ထွေးစိန် ခြေလှမ်းတွေ ပိုမြန်လာရင်း ကြောက်စိတ်က ထိန်းမရတော့ဘူး။ ဝေါကနဲ့ ဝါးရုံတော့ လေပြင်းတစ်ချက် အပူမှာတော့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်မှာ ထွေးစိန် ကဆုန်ပေါက် ပြေးပြီ။ ပုဆိုးအိတ်ထောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ ဆုပ်ရင်း ဆံပင်ဖားလျှား ဦးရေဖားလျှားနဲ့ပေါ့။ အမေသာသိရင် ဘယ်လောက် ဆူလိုက်မလဲ။ ကြောက်တယ် အမေရဲ့.....။ မှတ်ကြီး.....ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့.....။ ငိုနောက် လိုက်မလာနဲ့နော်။

ကျပ်တီးကုန်းရဲ့ နေဝင်ရီတရောက အမှောင်ဘက်ကို လူချင်နေပြီ။ ရွာပြင်ဘက် သစ်ပင် အုပ်တွေရဲ့ အရစ်က ပိုပြီး မှောင်အောင် လုပ်နေသလိုပဲ။ အမေ ရက်ထားတဲ့ ဝါးပန်းအသစ်လေးက

ဝါးစိမ်းနဲ့လေး မွေးနေတယ်။ ပန်းကလေးထဲမှာ ငှက်ပျော်ဖတ်ခင်းပြီး ဆန်ထမင်း ခုနစ်ပုံ ပုံထားတယ်။ ဆန်ထမင်းပေါ်မှာ အမဲသားဟင်းကို ပုံလို့ပေါ့။

ရွာပြင်ဘက် ချုံပုတ်တွေနားမှာ ခေါစာပန်းကို ထွေးစိန် ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမေမှာတဲ့ အတိုင်း ဝါးယောက်မ အသစ်လေးနဲ့ ခေါစာပန်းကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ရင်း အမေသင်ပေးတဲ့အတိုင်း “အရှင်ကြီး၊ အရှင်ကောင်းတို့အား ဆန်ဖြူထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်းဖြင့် ခေါစာများ ကျွေးပါတယ်ဘုရား။ အပြစ်ရှိက ကျေတော်မူပါ။ တပည့်တော်မ၏ သားလေးအား အမြန်နေကောင်းအောင် မတော်မူပါ” ဆိုတဲ့ စကားကို အထပ်ထပ် ရွတ်တယ်။ အမေက ခေါစာ ပစ်ပြီးတာနဲ့ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့တဲ့။ ကလေးက တအိအိနဲ့ ထွေးစိန်ဆီ လက်ကလေး လှမ်းလို့.....။ ဘယ်လိုလုပ် ချီအားပါ့မလဲ.....။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို တစ်ချက် ငဲ့နမ်းခဲ့ရတယ်။ မျက်နှာလေးက ပူတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ဆို သက်သာ သွားမှာပါ။

အမေ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ခေါစာပန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက အင်ရွက် မြောက်တွေပေါ်မှာ ထွေးစိန် ထိုင်ချ ပစ်လိုက်တယ်။ ခုမှ မောလာတယ်။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း သွားခဲ့ရတဲ့ ဝိုက်ထဲမှာ ရေပဲရှိတယ်။

အဲ အမျိုးတွေ ကျွေးတဲ့ ထန်းလျက် နှစ်လုံးရယ်ပေါ့။

ခေါစာပန်းဘက်ကို ထွေးစိန် လှည့်ကြည့်တယ်။ ခေါစာထမင်းနဲ့ အမဲသား ဟင်းပုံလေးတွေ က ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေဆဲ။

“အလို.....ဘုရား.....ဘုရား ချုံပုတ်တွေ နားဆီက ရိပ်ခနဲ အလိုလို မြင်လိုက်ရသလား”

ထွေးစိန် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားတယ်။ ခေါစာကို စားဖို့ နတ်တွေ လာကြပြီလား။ နတ်တွေက တကယ် စားသလား။ အမေ ပြောဖူးတာ ထွေးစိန် မှတ်မိပါတယ်။ နတ်ဆိုတာ အငွေပဲ စားတာတဲ့။ ထွေးစိန် ဒီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။ အမေကတော့ မျှော်နေ တော့မှာပဲ။ ပြန်ရကောင်းမလား။ အို မပြန်သေးဘူး။ နတ်တွေ အငွေစားက သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချွတ်ချွတ် နဲ့ ချုံပုတ်လှုပ်ရှားသံတွေ.....။ ထွေးစိန် လန့်ဖျပ်ပြီး ခုန်ထလိုက်တယ်။

ခေါစာပန်းဆီ ကြည့်လိုက်တော့.....ကြည့်စမ်း.....ကြည့်စမ်း ထွေးစိန်ထက် အကြီးသူတွေ၊ လက်ထဲက ဝါးယောက်မကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ရင်း ထွေးစိန် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတယ်။

ဝက်ကြီး၊ ဖိုးလုံး၊ သံခဲ၊ ဂေါက်တေးမှ ကလေးတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ခေါစာပန်း နားကို ထွေးစိန် ရောက်တာနဲ့ ကလေးတွေကို အတင်းတွန်းထိုး ပစ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့.....ဖယ်စမ်း၊ ဖယ်စမ်း နင်တို့နော် နင်တို့နော်”

ကလေးတွေက ထွေးစိန်ကို နည်းနည်းမှ အရေးမလုပ်ဘဲ ထမင်းဆုပ်တွေကို လုစားကြတော့ ထွေးစိန်တစ်ယောက် ကလေးတွေကို ဝါးယောက်မနဲ့ ခုတ်ရင်း သူပါ အတင်း လုစား ပစ်လိုက်တယ်။

ထမင်း..... ထမင်း၊ ဆန်ဖြူထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်း တစ်လုပ်က ရေပဲရှိတဲ့ ဗိုက်ထဲကို အရသာရှိရှိ ခုန်ဝင် သွားကြတယ်။

“ပေးဦးဟေ့.....ငါ့ပေးဦး၊ သွား.....သွား.....သွားကြတော့ ကုန်ပြီး ဗန်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

အမေသာသီရင်တော့ ထွေးစိန်ကို ဝါးစိမ်းတုတ်နဲ့ ဆော်ပလော်တီး လိမ့်မယ်။ ပါးစပ်ထဲက ထမင်းလုတ်ကို အားရပါးရ ဝါးရင်း ထွေးစိန် ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။ ဝက်ကြီးတို့ ဖိုးလုံးတို့ ကလေးတစ်သိုက်က ဆံပင်ဖို့ရိုးဖားရှား၊ ထာဘီရင်ရှားနဲ့ ထွေးစိန်နောက်က တဟေးဟေးနဲ့၊ တဲပေါက်ဝမှာ အမေထိုင်နေတယ်။ အမေ့ကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက သားလေးကို ဖွေယူလိုက်တယ်။

“ဟယ် အမေ ခေါစာပစ်လိုက်တာ ကလေးကိုယ်အေးသွားပြီ”

နွေးနွေးလေးပဲ ရှိနေတဲ့ ကလေးခန္ဓာကိုယ်ကို စမ်းသပ်ရင်း ဝမ်းသာအားရ အော်တဲ့ ထွေးစိန် အသံ အဆုံးမှာ အော်သံနက်နက်ကြီးပေါ်လာတယ်။

“ဟဲ့ အရှူးမ၊ အပေါမရဲ့ နှင့်သား သေနေတာဟဲ့ သိရဲ့လား၊ နှင့်သား သေပြီ မိထွေးစိန်ရဲ့”

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက် တောင့်တင်းသွားတဲ့ ထွေးစိန်ရဲ့ မေးစေ့ ပေါ်မှာတော့ ထမင်းစေ့ ဖြူဖြူလေးတွေက ဖိတ်စင်လို့.....။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ Life Style မဂ္ဂဇင်း

အိပ်မက်အလွမ်း

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်များစွာနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပါပဲ မနုရယ်ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် စကားကို ကျွန်မ သဘော ကျလှပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သဘောချင်း တူလှပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း အိပ်မက် တွေဟာ ဝတ္ထုတွေနဲ့လည်း တူပြန်ပါသေးတယ်။

စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ချစ်သူတွေ၊ မုန်းသူတွေ၊ မျက်ရည်တွေ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အိပ်မက်ဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ အိပ်မက်တွေကို နေ့နေ့ညည ကျွန်မ မက်တတ်တဲ့အပြင် နီးနေရင်းကလည်း မက်တတ်တဲ့ အိပ်မက်တွေ ကျွန်မမှာ ရှိပြန်ပါသေးတယ်။

ဒီအိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကျွန်မဟာ မနက်လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသတဲ့။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မ ချစ်ခင်ပွန်းတို့ အင်မတန် မက်မောလှတဲ့ မနက် လက်ဖက်ရည်ချိန်ဟာ။ ကျွန်မလက်က နာရီမှာတော့ မနက် ကိုးနာရီ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ ကင်မရာက နာရီမှာတော့ ဘာဖြစ်လို့ ညကိုးနာရီ ဖြစ်နေတာလဲ။ ညကိုးနာရီ အချိန်ဟာ နေရောင်တွေ ဝင်းပလို့၊ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျအောင်လည်း ပူနေတယ်။ ပန်ကာ နှစ်လုံးကို တပြိုင်နက် ဖွင့်ထား ရလောက်အောင် ပူနေတယ်။ ကျွန်မ အခန်းလေးထဲမှာ ဆိုဖာ ရှည်ကြီး တစ်လုံးကလည်း ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်မ ဖုန်းအနက်လေးကလည်း အရောင် ပြောင်းနေတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေကလည်း မတူပြန်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကျ စားပွဲပိုင်း အနိမ့်လေးဟာ အမြင့်ဖြစ်ပြီး ကုလားထိုင် အပြာရောင်တွေနဲ့တဲ့။ ထမင်း ပူပူနွေးနွေးရယ်၊ ငါးပိကြော်ရယ်၊ ငါးနီတူခြောက် ကြော်ရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ရယ်၊ ရေနွေးကြမ်းရယ်တို့ကတော့ ကျွန်မတို့ စားနေကျ မနက်စာတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ လက်ဖက်ရည် အတူသောက်ဖို့ အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ သူကတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီး ထွက်လာနေကျ ကျွန်မခင်ပွန်း မဟုတ်ဘူး။ မျက်ခုံးတွေ၊ မျက်လုံးတွေကို ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားတဲ့ ဗီယက်နမ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တဲ့။ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ ပြောကြတဲ့ စကားတွေလည်း မြန်မာလိုလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ "စစ်ဆိုတာကို မင်းမကြုံဖူး ဘူးနော်။ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ လူတွေအများကြီး သေကြရတယ်။ ဝံ့တွေကြားမှာ ကိုယ်လည်း သေတော့မလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ မြေအောက် ဝံ့ခိုကျင်းထဲမှာ စာသင်ခဲ့ရတယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ထမင်း မစားခဲ့ရဘူး။ ငိုသံတွေ၊ လေယာဉ်ပျံသံတွေ သေနတ်သံတွေ၊ ဝံ့သံတွေကြားမှာ ကိုယ် အကြာကြီး နေခဲ့ရတာပေါ့"

အံ့ဩစရာ။ သူက ကျွန်မ အလွန် စိတ်ဝင်းစားခဲ့တဲ့ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတဲ့။ ခဏနေတော့ တယ်လီဖုန်းသံမြည်သံ ဆူညံလာတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲက ငုံးသံလိုပဲ.....။

ကျွန်မ နားထောင်လိုက်တော့ “ဟဲ့လို” တဲ့။

အံ့ဩငြိမ်သက်သွားတဲ့ ကျွန်မကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်တဲ့ အက်ကွဲကွဲ၊ ရှုတတ ဒီအသံကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် မသိဘဲနေမှာလဲ။

“အခု လာခဲ့မယ်။ စောင့်နေ သိလား။ အခုလာခဲ့မယ်”

“တကယ်လား။ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ။ ပျော်လိုက်တာ။”

“အင်း အင်း နှစ်နာရီကျော်ကျော်တော့ မောင်းရမယ်တဲ့”

“ဟာ ကြာတယ်။ အင်းစိန် ဆူးလေ ကားပေါ်တက်လိုက်လာခဲ့။ အဲဒီလောက် မကြာဘူး”

“ဟားဟားဟား။ အင်းရွာက ချက်ဗလက်ခေါင်းကိုလည်း မှာလို့မရ။ ထွေလာကလည်း မရှိ။ ဒီက “ဂရေဟောင်း” ဆိုတဲ့ ကားကလည်း အရေးအကြောင်းဆို ခွေးမောင်းသလောက်တောင် ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ကာရန်တွေ၊ ကာရန်တွေ၊ ဒီလိုအသံ မကြားရတာကြာပြီ”

“မကြားရတာ ကြာပြီ xxx လေးရာသီ xxx ရှိပြီမောင်ရဲ့။ xxx မေ့ပါနိုင်အား xxx ရက်စက်လေအားပြီ xxx ရာသီချိန်ဝယ် xxx

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ဒီက တကယ်လွမ်းနေတာ။ ငိုချင်နေတာနော်”

“ဟား ဟား။ သနားစရာ သနားစရာ။ ကဲ စောင့်နေ။ လာခဲ့မယ်”

ခဏအကြာမှာတော့ ကျွန်မဟာ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှာရပ်လို့။ ကျွန်မနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားရောင်စုံတွေရဲ့ နံပါတ်တွေကလည်း ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သ/ ငှင်သလေးက ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ချွေးနဲ့မွေးခဲ့တဲ့ သနားစရာ ရင်နှစ် သည်းချာ ကားကလေးရေ မင်းဘယ်မှာလဲ။

ရုတ်တရက် ကားလေးတစ်စင်း ကျွန်မနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လာရပ်ပြီး ကားမောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ မျက်မှန်လေးနဲ့ ကျွန်မကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်တဲ့ လူငယ်လေးဟာ ကျွန်မနဲ့ သိသူလည်း မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမယ့် ခင်မင်စရာ နှစ်လိုဖွယ် လူငယ်လေးကို ကျွန်မ ပြုံးပြ လက်ပြနှုတ်ဆက် လိုက်မိ တုန်းမှာပဲ ကားလေးထဲမှာ နောက်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မမြင်ပြီ။

တကယ်ပဲလား။ ပြန်တွေ့ကြဖို့ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဟာ အိပ်မက်ထဲမှာမို့ ကျွန်မဆီ ရောက်လာနိုင်လေသလား။

သူဘယ်တော့မှ မပတ်ဖူးတဲ့ ကားခါးပတ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖြတ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မကလည်း သူ့ဆီပြေးသွားတဲ့ အခါမှာတော့ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးမှန်း အလွန်တရာ သေချာသွားပါတယ်။

ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီ မီးခိုးပြာ၊ ဂျန်းဖိနပ်အနက်၊ ခြေအိတ်အဖြူတို့ဟာ ဘယ်နှရက် ဝတ်ထားတယ်လို့ မှန်းလို့မရနိုင်အောင် တွန့်လိမ်ကြေမွလို့။

ဝိုက်ဝေါ့ဝေါ့ ပေါ်မှာ မဆုံမပြဲ ပတ်ထားတဲ့ခါးပတ် အောက်ကနေ အင်္ကျီအဖြူက ထွက်လို့။ ဘောင်းဘီဖစ်က ပြတ်လို့။

ဒီလို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တတ်ဆန်း ပုံစံဟာ ကျွန်မချစ်မိတ်ဆွေကြီးက လွဲလို့ ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူ့မူပိုင်ဟန်ကို အစဉ်အလာမပျက် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဟာ လွတ်အိတ်တော့ လွယ်ထားဆဲ။ လက်ကြားမှာလည်း ဆေးလိပ်တိုက ရှိဆဲ။ ဒါပေမယ့် မာဘိုရီ စီးကရက်တို၊ ရွှေပြည်စိုး ဆေးပေါ့လိပ်တိုတော့ မဟုတ်ရှာဘူး။

ငွေရောင် ဆံပင်တွေနဲ့ သွားတုဖြူဖြူညီညီလေးတွေ အစီအရီနဲ့ ပြုံးမြနေတဲ့ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဟာ ကျွန်မလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုတ်ပြီး ဝမ်းသာနေရင်းက ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်လည်ရသလဲ။

ခဏနေတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မအခန်းလေးထဲက တမင်းစား စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြရင်း စကားတွေကို မရပ်မနား ပြောကြလို့။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေကြီးက ရွှေပြည်စိုးတွေကို ရတနာတွေကို ပွေ့ဝိုက်ထားရင်း ရွှေပြည်စိုး တစ်လိပ်ကို အငမ်းမရ ဖွာရိုက်လို့၊ ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ရှေ့ချလို ဆိုဖာပေါ်မထိုင်ချင်ဘူးတဲ့။ ဒီစားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရတာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရတာနဲ့ တူသတဲ့။

"သိလား။ ချန်ဂီလေဆိပ်ဆိုတာ အကြီးကြီးပဲ။ ကိုယ့်တစ်သက် ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ လေဆိပ်မျိုး မြင်မှ မမြင်ဖူးဘဲ။ ကြောက်လိုက်တာ။ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကံအားလျော်စွာဗျာ ကိုယ့်ကိုသိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း တခြားတစ်နေရာ သွားရမှာဆိုတော့ တာဝန်ရှိတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်နဲ့ အပ်ပေးသွားတယ်။ ကလေးမလေး ခေါ်ရာနောက် တကောက်ကောက်ပေါ့။ သူက ဒေါက်ဖိနပ်လေး တောက်တောက်နဲ့သွား။ ကိုယ်က နောက်ကလိုက်၊ ဆေးလိပ် သောက်ချင်လိုက်တာကလည်း အရမ်းပဲ။ မသောက်ရဘူး။ နောက်တော့ ကလေးမလေးက ဒီမှာ ထိုင်နေတဲ့။ အပေါ့အပါး သွားဖို့ နေရာတွေ ဘာတွေပြပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ အိမ်သာ ဝင်လိုက်မှ ဒုက္ခက ရောက်တော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ဘောင်းဘီဖစ်ကို မဖြတ်တတ်ဘူး။ သူများ တပ်ပေးလိုက်တာလေ။ သိတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်မမှာ ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်မောရင်းက မိတ်ဆွေကြီးကို သနားရပြန်တယ်။ နောက်တစ်ခဏ အကြာမှာတော့ ကျွန်မနားထဲမှာ ကားစက်သံက တဝှူး ဆူညံနေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ငှက်သံလေးက ဘာလို့ ဒါလောက် ဆူညံနေပါလိမ့်။ သူနေမကောင်း ဖြစ်ပြန်ပြီလား။ တကယ်တော့

နေမကောင်း ဖြစ်ပြီဆိုရင် သူသိပ်ကို မနေသာလွန်းမှ ပြောရှာတာပါ။ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိ မှန်းသိရင် သူအမြဲကြိတ်မှိတ်နေရှာတာပါ။

ဟင် ကျွန်မ ကားလေးလည်း မဟုတ်ဘူးရယ်။ ဒီကားလေးက တူးဒိုးလေး။ ကျွန်မက နောက်ခန်းမှာ၊ ရှေ့ခန်းက ကားမောင်းသူဘေးမှာ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီး၊ ကားမောင်းတဲ့ သူကလည်း ကျွန်မ ချစ်ခင်ပွန်း မဟုတ်ပါလား။ အော် ချစ်စရာ လူငယ်လေးပဲ။ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားနေကြတာပါလိမ့်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပြောင်းခင်းတွေနဲ့ ကောင်းကင်က ပြာလဲ့လို့။

“xxx ချစ်ခင်ကြတဲ့ xxx အားလုံးမိတ်ဆွေ xxx နေ့တိုင်းပဲ xxx သတိရတယ်လေ xxx”

“ဟင် ကိုသုမောင်နဲ့ မြို့မတီးဝိုင်းက ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်မတို့ ကားပေါ် ပါလာလဲ။ မိုးဇော် ဝိုလ်လေးလည်း ပါတယ်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေကြီးက မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့။

“ဟာ ကောင်းလိုက်တာ ပျော်စရာကြီးပါလား။ ကောင်းလိုက်တာ” နဲ့ လုပ်ပြီ။

“xxx တစ်ခါတစ်လေ xxx မျှော်မှန်း xxx လွမ်းစိတ်တဝေဝေ xxx ပြန်ချင်ဇောတွေ xxx ရောက်ချင်ဇောနဲ့ xxx စိတ်စောလို့သာနေ xxx ခါတော်ရောက်ချိန် xxx နီးလို့လာပြီလေ xxx”

“xxx နီးလို့လာပြီလေ xxx”

“xxx အသည်းစွဲ xxx ချစ်မိတ်ဆွေ xxx ခေတ္တခွဲလိုနေ xxx”

“xxx ခေတ္တ xxx ခွဲလိုနေ xxx”

“xxx မြို့မနဲ့ xxx အတူတကွ xxx ပြည်တော်ဝင်မယ်လေ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းလိုက်အော်သံနဲ့ လက်ခုပ်သံဟာ မြို့မတီးဝိုင်းနဲ့ ကိုသုမောင် အသံကိုတောင် လွှမ်းသွားမယ်နဲ့တူရဲ့။

အလို ပျော်လိုက်တာ ဆိုပြီး လက်ခုပ်သံစည်းချက် လိုက်နေတဲ့ ကျွန်မချစ်မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား.....။

“ဟိုးတောင်ပေါ် xxx ဟိုတောင်ပေါ်ရိုးဆီက xxx မြူမိုးတွေလွင် xxx မိုးရွာမယ် xx မထင်မိပါလို့ xxx”

ကိုသုမောင်ရေ၊ ငိုချင်ရင် လက်တို့တွေလို လွမ်းပေရော့လို့များ တမင်လုပ်နေတော့သလား။ ဟို အဝေးဆီမှာ တကယ့်ကို မှိုင်းပြမှုန်ဝေလို့။ ကားကလေးက တံတားတစ်ခုပေါ် ရောက်လေပြီ။ မြစ်တစ်စင်းကို ကျွန်မတို့ ဖြတ်မလို့ပါလား။

“အစ်မရေ.....ဒါ....မစွစပီမြစ်လေ”

ချစ်စဖွယ် လူငယ်လေးရဲ့ အသံ၊ ဘာရယ်၊ ဒါမစွစပီမြစ်၊ ဟုတ်လား။

“မစွစပီမြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ဒါ....ဒုဠဝတီမြစ်၊ အင်းဝတူအရီး သုံးဖော်ရဲ့ ဒုဠဝတီမြစ်” ဒါက ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အသံ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါ.....ကျွန်မတို့ ဒုဠဝတီမြစ်”

ဒါက ကျွန်မရဲ့ အားရပါးရ ထောက်ခံတဲ့ အသံ။

“ကဲဟေ့၊ ဟိုရှေ့မှာ လမင်းတစ်ရာတို့ အိမ်တို့၊ အင်းဝဂုဏ်ရည် ပုံနှိပ်တိုက်တို့ကို ရောက်တော့မယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဟိုမှာလေ.....ကျွန်မတို့အိမ်၊ ကျွန်မအဘွားကို တွေ့ရတော့မယ်”

လူငယ်လေးက ကျွန်မတို့ကိုကြည့်ပြီး ချစ်စဖွယ်ပြီးရယ်ရင်း ခေါင်းကိုယမ်းတယ်။

ပြန်ကသာ xxx ရှေ့နောက်တွေး xxx တရေးရေး ပေါ်လာ xxx

လွမ်းစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အသံလေး။ ဟင် ကျွန်မတို့ ကားပေါ်မှာ ဟေမာနေဝင်းလေး လည်း ပါလာတာကိုး။

“အစ်မရေ ဒါ.....သမ္မတရီဂင်ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိလေ။ အိတ်ဆွန် (Dixon)တဲ့”

ဟောတော်၊ ဘယ်နယ် ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုတော့ မရောက်ဘဲ ရီဂင်ရဲ့ မွေးရပ်မြေကို ရောက်လာ ရတာလဲ။ ပြောင်းခင်တွေ ကြားထဲက ရွာလေးတစ်ရွာကနေ သမ္မတတစ်ယောက်ကို မွေးဖွား ပေးသတဲ့လား။ ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ “ဆရာစောကျောင်း” ကို ကျွန်မ သတိရလိုက်တာ။

“အင်း.....ခဏနေရင် “ဆရာစောကျောင်း” ကို ရောက်တော့မယ် သိလား”

“ဆရာစောကျောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ဆရာစောရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းလေ”

ကျွန်မ သိပ်နားမလည်ဘဲနဲ့ ဆရာစောကျောင်းကို ရောက်သွားတယ်။ လှပသေသပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်လေးတစ်အိမ်ပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာစော ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အိမ်မှာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ မရပ်မနား စကားသံတွေဟာ ကျွန်မနားထဲမှာ ဆူညံနေတယ်။ ပြီးတော့ ညင်သာတဲ့ ကားစက်သံ။

တစ်ဝှမ်းမှည့်နေတတ်တဲ့ ချစ်စဖွယ် လူငယ်လေးရဲ့ တူးဒိုးကားလေး ပေါ်ကနေ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စက်သံညင်သာတဲ့ ဖိုးဒိုးကားလေးပေါ်ကို ရောက်သွားရပြန်တာလဲ မသိပါဘူး။ ကား မောင်သူလည်း ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ ချစ်စဖွယ်လူငယ်လေးက ကျွန်မနဲ့အတူ ကားနောက်ခန်းမှာ။ ကျွန်မရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးကတော့ ကားရှေ့ခန်းမှာ။ သူ့အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းရင်း ငိုက်မျှင်း လိုက်ပါ လို့။

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာသက်ပါ။ မန္တလေးသားခင်ဗျ”

အညာသားမှန်း မပြောဘဲ သိသာတဲ့ ကားမောင်းသူကို ကျွန်မပြီးမိတယ်။ သူ့ကို မြင်ကတည်းက မန္တလေးကလား၊ ရွှေဘိုကလား၊ မြင်းခြံကလား၊ တစ်နယ်နယ်က ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတယ်။ ရွှေဘိုသားလို့တောင် ထင်တာ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး ဒါရိုက်တာ ကြည်စိုးထွန်းတို့ကို သပြေသီး မှည့်ရော် အသားအရေနဲ့ကိုး။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ၊ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်လူမျိုးကို ခင်တွယ် တတ်လွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်ဗျာ။ ကိုယ့်ရေမြေနဲ့ ခွဲစွာကြည့်တော့မှ ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း သိတော့တာ။ သူများ မြေပေါ်မှာ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်လည်း ကြာရော ကျွန်တော်ဘယ်နှယ် ဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ဟောဒီ ရင်ညွန့်ကြီးထဲက နာလာအောင်ကို လွမ်းတာဗျာ။ အိမ်ပြန်ချင်တာဗျာ။ ဒါကျွန်တော့်ဘေးမှာ မိန်းမရော၊ သားသမီးတွေရော ရှိနေတာနော်။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေတယ်။ နောက်တော့ ဗျာ။ ဟောဒီ ရင်ညွန့်ကြီးထဲက ဝေဒနာကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လေယာဉ်ရုံးကို သွားတာဗျ။ သိလား။ မိသားစုကို ကျွန်တော် ထားခဲ့တော့မလို့နော်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ကိုယ်က ရောက်ခါစ ဘာမှနားမလည် မသိတော့ ကျွန်တော့် ရောက်သွားတဲ့ လေယာဉ်ရုံးက ကာလကတ္တား သွာမယ့် လေယာဉ်တဲ့။ အင်း..... ဒါ..... လွန်ခဲ့တဲ့..... ဆယ်နှစ်ကပေါ့လေ။ ခုတော့လည်း အသည်းက မာသွားပါပြီ။ မာရတော့တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ပျော်တယ်ထင်သလား။ ကျွန်တော့်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု အမြဲတမ်းလိုနေတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီဝေဒနာကို ခံစားဖူးတာပေါ့။ ကျွန်မလေ တကယ့်ကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ ရင်ဝမှာ ဆိုနှင့် တင်းကျပ်ပြီး အလိုလို ငိုချင်နေတော့တာနော်။ တကယ်တော့ ရင်ဝမှာ အလွမ်းခံ ဆို့နေတာ ဆရာရဲ့။ ကိုယ့်ရေမြေကို လွမ်းတဲ့ အလွမ်းခံ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ သူများမြေပေါ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ကျွန်မတို့လို ဖြစ်ပြီး တစ်လကြာတော့ တခြားသူတွေကို ကိုယ့်ဆီက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သတဲ့။ လိုက်ကို ခေါ်မိတာတဲ့၊ သူပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်မလေ သူများမြေပေါ်က စိမ်းညိုညို၊ သစ်ပင်အုပ်တွေကို အဝေးကကြည့်ပြီး မနံကျည်းပင်တွေလို့ တကယ်ထင်တာ။ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ ဖုန်းလည်း ပြောရရော သူ့အသံကြားတာနဲ့ ဘာမပြော ညာမပြော၊ ငိုချပစ်လိုက်တာ။ ကျွန်မခင်ပွန်းက စိတ်ပူပြီး အတင်းမေးတော့မှ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ကျွန်မ ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ “မနံကျည်းပင်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

“ကျွန်တော်က ဆရာတို့ အစ်မတို့ထက် ဆိုးတယ်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာတင် ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တာ။ ဘေးက လူတွေက အံ့အားတွေ သင့်ကြလို့။ ဘာဖြစ် ပါလိမ့်ပေါ့”

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ဘာတွေပြောပြော ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးကတော့ ငိုက်မျှင်း လိုက်ပါ ဆဲ။ သူရော၊ ဘယ်နှရက်မြောက်မှာ ဘာတွေကို ဘယ်လိုလွမ်းပြီး ဘယ်ချောင်းလေးမှာများ ကြိတ်ငို ခဲ့ပါလိမ့်။ အို..... ကျွန်မ အိပ်မက်ပန်းချီကားဟာ ဖျတ်ကနဲ ပြောင်လဲ သွားပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ဟာ မန္တလေးပေါက်မြိုင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့စားလို့ နေကြပြန်သတဲ့။ မတွေ့ရတာ ကြာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ အကြာကြီးကွဲကွာနေတဲ့ အင်မတန် ဟင်းချက် ကောင်းတဲ့ ချစ်စရာ သူငယ်ချင်း စန္ဒရာဆရာက ကျွန်မဘေးမှာတဲ့။ ဟင်းတွေကို ဟိုတုန်းကလိုပဲ ကျွန်မ ပန်းကန်ပြားထဲကို အတင်းထည့်ပေးနေပြီး ရှက်စနိုးမျက်နှာကြီးနဲ့။

“သူနဲ့ ငါ ပြန်တွေ့ပြီ” တဲ့။

“တကယ်လား တကယ်လား” နဲ့ ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရ ထအော်တော့

“အော် ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ လူချင်းတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ ဖုန်းနဲ့ပေါ့” ဆိုပြီး မျက်နှာကြီးက နူးညံ့ သွားလိုက်တာများ။

“စက်တင်ဘာ နှစ်ဆယ့်ခြောက် ဆိုရင် သူနဲ့ငါရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီ သိလား။ ငါတကယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလိုပြန်ဆုံ ရလိမ့်မယ်လို့။ ပြီးတော့သူဒီလောက် အကြာကြီးလည်း ငါ့ကို စောင့်နေလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ငါ့ဘက်ကတော့ ရှင်းတယ်လေ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ဘယ်ကြောင့်ပဲ ကွဲကွာသွားသွား ငါ့ဘယ်သူကိုမှလည်း ချစ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မကြာသေးဘူး။ ဟိုတစ်လောလေးကမှ ငါက ငါ့ကိုစွန့် စင်ကာပူက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ။ သူက အဲဒီအိမ်မှာ ခဏလာလည် ရင်းနဲ့ ဖုန်းကိုင်တဲ့သူက သူဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် ကွဲသွားပေမယ့် သူ့အသံကို ငါ ချက်ချင်း သိသလို ငါ့အသံကိုလည်း သူချက်ချင်း သိတယ်”

ကြည့်ပါဦး။ လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုကလေး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျော်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား စန္ဒရားဆရာလေးနဲ့ ကျောင်းသူ တစ်ဦးရဲ့ မပြီးနိုင်သေးတဲ့ လွမ်းမောစရာ ဇာတ်လမ်းကလေး။

“အခု ငါပိုက်ဆံစုနေတယ်။ သူရှိရာကို လိုက်သွားဖို့”

“ဟာ ဘာလို့ ပိုက်ဆံစုနေတာလဲ။ ချက်ချင်း လိုက်သွားရမယ့်ဟာကို မြန်မြန်လိုက်၊ ကြားလား”

“အေးပါ”

“ဘာအေးပါလဲ။ ပိုက်ဆံတွေကို အရက် သောက်ပစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မကို ကတိပေး။ သူ့ဆီကို အမြန်ဆုံး လိုက်သွားပါ့မယ်လို့။ အရက်ကိုလည်း လျှော့ပါ့မယ်လို့။ ပြောတာ ကြားလား”

“အေးပါ၊ အမလေး။ ငါ့နမလေးရဲ့ ဒီလို ငေါက်သံငမ်းသံ မကြားရတာ ကြာလှပြီ။ အရသာ ရှိလိုက်တာ”

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ၊ ရယ်မောသံ မဆုံးခင်မှာဘဲ အိပ်မက် ပန်းချီဟာ အလွန်တရာ ပြောင်းလဲ သွားပြန်ပါပေါ့လား။

ကျွန်မက ကားနောက်ခန်းမှာ ဒေါက်တာသက်နဲ့ ချစ်စရာ လူငယ်ကလေးက ကားစက် နိုးနေပြီ။ အိုနေပါဦး။ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားဦးမှာလဲ။ ကျွန်မ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ကျွန်မ ခေါ်ခဲ့ချင်တယ်။ တခြား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း စကားပြောလို့ မဝသေးဘူး။ ပြန်းခနဲဆို ကျွန်မ ဘေးက ကားမှန်ကို ကပျာကရာချပြီး ခေါ်မယ်လုပ်တော့ သူတို့က

“ကဲ.....သွားတော့နော်” ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ကားထဲကို ကိုင်းကိုင်းပြီး တစ်ခုခုပြောတယ်။ ဘာပြောတာပါလိမ့်။

“ငါလေ၊ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယဆိုတော့ အလုပ်မလုပ်တာ ကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီလိုပဲ နေတာ။ အခု ငါအလုပ်ပြန်ဆင်းမယ် သိလား။ ငါ နှင်လိုချင်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးချင်လို့၊ ဘာတွေ လိုချင်လဲ ငါ့ကိုပြော”

သူ့ကျွန်မကို ဝိုအောင်လုပ်ပြီ။ ကျွန်မချစ်မိတ်ဆွေကြီးက ရွှေပြည်စိုး ဆေးလိပ်တိုကို လက်ကြားမှာ အကြောင်းမဲ့ ခါနေရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကို မမြင်ရက်သလို မျက်နှာလွှဲလို့။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေကို ကျွန်မက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားမိတယ်။ ကားစက်သံက တဂူးတူး မြည်လာပြန်ပြီ။ ခဏနေပါဦး၊ ဒေါက်တာသက်ရဲ့။ ပြန်းဆို၊ ဆုပ်ထားတဲ့ ကျွန်မတို့ လက်တွေ ပြုတ်ထွက် သွားခဲ့ပြီ။ ကားကလေးက မြားကလေးလို ပြေးလို့၊ သူတို့က ကျွန်မနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးလို့ ကျန်ခဲ့ပေါ့။

အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုချည်းပါပဲလေ။ ဪ.....မျက်ရည်လူးတဲ့ တစ်ခုသော အိပ်မက်ကနေ ကျွန်မတစ်ယောက် နီးရပြန်အုံးတော့မယ်။

နနရည်အင်းဝ

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၉

ပျားတို့သည်မချို
မို့တို့သည်မပေါက်
ယာတို့သည်ခြောက်ကုန်၏

ပျားတို့သည်မချို၊ မို့တို့သည်မပေါက်၊ ယာတို့သည်ခြောက်ကုန်၏

စိန်ပန်းနီနီတွေ မြေမှာကွဲပြန်နေတဲ့ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ကို ရောက်လို့ လာခဲ့ပြီ။ ဆရာမကြီး “စော” တို့ မူလတန်းကျောင်းကလေးရဲ့ ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဟာ တကယ့်ကို ရောက်လို့လာခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းကလေးရဲ့ မြေပြင်မှာ မိုးသက်လေ မြွေထားတဲ့ စိတ်ပန်းနီနီ တင်မက၊ နွေလက်ကျန် ငှက်ငှက်တွေပါ ရောနှောနှိပ်ပါလေ့ရှိ...။ ချစ်စရာ သနားစရာ ကျောင်းကလေးကို ကြည့်လို့မဝနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက အထက်တန်း စကားပြေ လက်ရွေးစင်မှာ သင်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ “ရွာကျက်သရေ” ထဲက “ ဆရာစော၏ ကျောင်းမှာ ခနီကာ၊ ခနီမိုး၊ ဝါးလုံးတိုင်၊ ဝါးခြမ်းခင်း၊ ပြူတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်၊ တံခါးပေါက် နှစ်ပေါက်မျှသာ ရှိလေသည်” ဆိုတဲ့ ဆရာစော ကျောင်းကလေး အတိုင်း တသွေမတိမ်း နံနံစုတ်ချာလှတဲ့ ဒီကျောင်းကလေးကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်မူမူစော ပြောင်းလာတဲ့ နေ့မှာပဲ ချစ်တဲ့သူက နံမည်ပေးခဲ့တယ် “ဆရာမကြီးစောကျောင်း” တဲ့။

ဟုတ်လဲဟုတ်ပါရဲ့၊ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရဲ့ ဝါးကပ်မိုး ထရံကာကျောင်းကလေးက တဖက်ကို လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ တိမ်းစောင်းလို့၊ ကျောင်းကလေး အောက်မှာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေဆိုးရေမဲတွေနဲ့အတူ

ခရမ်းပြာရောင် ဗေဒါတောအုပ်ကလဲ မင်းမူလို့.....။ စာသင်လို့ ကောင်းနေပြီဆို ဝန်းကနဲ့ အသံကြားရပြီ။ ကလေးတွေ ကြမ်းပေါက် ကျကျတာ.....။ မြေဖြူပစ်ချ၊ ထာဘီစိမ်း အသာမ၊ လွှားကနဲ့ နေအောင် ခုန်ပျံ ပြေးပြီး ရေဆိုးရေမဲထဲက ဟာလေးတွေကို ဆယ်ယူ ကယ်တင်ရသေးတာ။

ကျောင်းသားချင်းကလဲ ဆရာစောကျောင်းနဲ့ တပုံတည်းပါပဲဗျာတဲ့လေ။ ဒါလဲဟုတ်တာပဲ။ ပြောလဲပြောစရာ။ “ရွာကျက်သရေ” ထဲက ငထွန်းကား စာမအံ။ ယင်ကောင်တွေကို ဖမ်းပြီးလျှင် နောက်တိုး၏၊ နားထဲသို့ လွှတ်သွင်းသဖြင့် နောက်တိုးနှင့် ငထွန်းတို့ တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ ထိုးနေ ကြလေပြီ။ ထွန်းဝေနှင့် စံသိန်းတို့ကား ကျောင်းအောက်တွင် နပန်း လုံးနေကြကုန်၏။ မိခွေးနှင့် မယ်သိန်းတို့မှာ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ခရားစေ့တောက်တမ်း ကလေးနေကြလေသည်” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို သူ့ရွက်ပြရင် ဆရာမကြီးစောကလဲ အားကျမခံ ရွာကျက်သရေထဲက “နောင်နှစ်ပေါင်း ၄၀-၅၀ခန့်၊ ကြာလျှင် ဤကျောင်းမှပင် မြန်မာပြည်သမ္မတ ထွက်ချင်ထွက်နေမည်ကို စဉ်းစားမိ ပုံမပေါ်” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို ပြန်ရွတ်ပြလိုက်တာပေါ့။

ခုတော့လဲ ဆရာမကြီးစောရဲ့ လက်လုပ်လက်စား ကျောင်းသားမိဘများရဲ့ နှစ်ရှည်ကြိုးစားမှု ကြောင့် ရေဆိုးရေမဲ ကင်းစင်၊ ဖို့မြေမှာ၊ သွပ်မိုး၊ အုတ်ကာလေးနဲ့ သမတလောင်းလေးတို့ရဲ့ ကျောင်း ကလေးဟာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ဒင်းလေးတို့အတွက် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာမကြီး စောနဲ့ လက်ထောက်ဆရာမများ အလှူမခံဘူးသူ ဒီနယ်တွင်မရှိ.....။ ဈေးရောင်းခြင်းဖြင့် ရံပုံငွေရှာဘူး၊ ဗလာ ဇာတ်ပွဲ သွင်းပြီးတော့လဲ ရံပုံငွေ ရှာခဲ့ရ.....။ ကိုယ့်အိမ်ကိစ္စ၊ ဘာမှပြန်မကြည့်နိုင်.....။ သားသမီးတွေ က “အမေက သမီးတို့ထက် အမေ့သမတလောင်းလေးတွေကို ပိုချစ်တာ” တဲ့လေ။ ပါရမီဖြည့်ဘက် ခင်ပွန်းသည်ကတောင် စိတ်ကောက်ရှာထင်.....။ သမတလောင်းလေးတွေနဲ့ အတူ နေရစ် ပေရောတဲ့.....။ ဆရာမကြီး စောကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့တဲ့ ခရီးကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ.....။

ဆရာမကြီး စောကလဲ ဆရာမကြီးစောပါပဲလေ။ ကျောင်းကလေးကို မြင်တာနဲ့ အားလုံးကို မေ့ အမောပြေ။ သမတလောင်းတို့ကို မြင်တာနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကျေနပ်။ ဆရာမကြီးစောရဲ့ဘဝ နေပျော်၊ ပြည့်စုံသတဲ့.....။ ဒီနှစ် ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆို ပိုလိုတောင်နေပျော်၊ စိတ်ပျော်သလိုပဲ.....။ ကျောင်းနေရွယ်ကလေး ကျောင်းနေရေး၊ မိဘပြည်သူ ဝိုင်းကူပေး” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်နဲ့အတူ။ ကျောင်းဝင်ကြေး မရှိစေရ၊ စာအုပ်ဖိုး မကုန်စေရ၊ မည်သည့် အခကြေးငွေမျှ ပေးစရာမလိုတဲ့ ပညာရေး စနစ်ကို အကောင်အထည် ဖော်မတဲ့....။ ကောင်းလိုက်တာ.....။ ဆရာမကြီးစော ကျောင်းကလေးရဲ့ လက်လုပ်လက်စား ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်မှုနဲ့ ကျောင်းမနေနိုင်ရှာတဲ့.....။ ကျောင်းထွက် ရရှာတဲ့ သမတလောင်းလေးတွေ..... ဆရာမကြီးစော ကျောင်းမှာ အများကြီးတိုးပွား လာကြဦးမှာပေါ့...၊ အသေအချာပေါ့.....။

“မင်္ဂလာပါ”

ကျောင်းကလေးကို လွှမ်းခြုံထားတဲ့ ဒီအသံဟာ ဘယ်လောက်များ ကျက်သရေ ရှိလိုက်ပါသလဲ.....။ တစ်လောကလုံးမှာ အသာယာဆုံး အသံ.....။ အချိန်မြန်ဆုံး အသံပေပဲ.....။ စိတ်ကလေးကြည်ကြည်နဲ့ ဆရာမကြီးစော တစ်ယောက် ကျောင်းသားစာရင်း စာအုပ်ကို တဖျပ်ဖျပ်လှန်တယ်.....။ မနှစ်က ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟောင်း ဆယ်ယောက်၊ သူငယ်တန်းကစပြီး လေးတန်းထိ အရွယ်စုံ၊ အတန်းစုံဆယ်ယောက် ခုချိန်ထိ ကျောင်းလာမအပ်သေး.....။ ဒီနေ့ဆို ကျောင်းဖွင့်တာ တပတ်ကျော်ပြီ.....။

“ဆရာမ ညိုရေ”

ဘေးနားမှာ ဘုရားပန်းအိုး ထိုးနေတဲ့ ဝဝဆရာမကြီးလဲ ဆရာမကြီးစောရဲ့ အကြောကို နှောကျအောင် သိရှာပါတယ်။

“ညည်း သမတလောင်း ဆယ်ယောက်ကိစ္စလား၊ ကျုပ်... မခင်သန်းကို လွှတ်လိုက်ပြီ.....၊ အဲဒီဟာတွေရဲ့ လိပ်စာနဲ့၊ စရိတ်လဲပေးလိုက်တယ်၊ သေချာလဲ မေးခွဲလို့ မှာလိုက်တယ်”

“အေး.....ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့် မခင်သန်း ဒီမနက် ကျောင်းဈေး မရောင်းရဘူးလား.....”

“ရောင်းတယ်လေ.....၊ ရောင်းပြီးမှ သွားတာပေါ့.....၊ ကျုပ်လဲ.....၊ သူ့အမြတ်တော့ မစိုက်နိုင်ဘူးအေး...၊ စရိတ်စိုက်ရင် တော်တော့.....” ငယ်သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဆရာမညိုကို ဆရာမကြီးစော ရယ်မောရပြန်တယ်။

“ဒီတစ်ခါ ဘုရားပန်းအိုးတော့ ယူပါအေး၊ ငါပေးပါ့မယ်.....”

“အမလေး၊ တော်ပါအေး၊ ဒီကုသိုလ်လေးတော့ ယူပါရစေ၊ ကျုပ်တို့မယ်၊ တခြားကုသိုလ်ကြီးကြီးမားမား၊ ခဲခဲဖတ်ဖတ်လဲ မလုပ်နိုင်ဘူး.....”

“ညည်း... ဟိုနေ့က စိုက်ထားတဲ့ မီးချောင်းဖို့တော့ယူ....၊ ငိုသမီးကလျှူမယ်တဲ့.....”

“အေး.....ပြီးရော၊ လာ.....ဘုရားပန်းကပ်လှည့်တော့.....”

“ညည်းကပ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ငါကပ်မယ်....”

သစ္စာပန်းအဝါတွေ ဝေနေတဲ့ ဘုရားပန်းအိုးလေးကို ကိုင်မြှောက် ကပ်လျှူရင်း ဆရာမညိုရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဘုရားအာရုံပြုဖို့ မှိတ်မလို့ရှိသေး.....။

“ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီး၊ ကျွန်မပြန်လာပြီ.....” ဟော.....စွာလောင်၊ စွာလောင်အသံနဲ့ မခင်သန်းတစ်ယောက် ပျာလောင်၊ ပျာလောင်နဲ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပါပြီ။

“မခင်သန်း... မြန်သားပဲ.....”

“ဟုတ်.....ဆရာမကြီး.....၊ အဲဒီဘက်ပိုင်း သွားတဲ့ ကျွန်မတို့ အရပ်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှောက်က လိုက်သွားလိုက်တာ.....၊ အမလေး.....ဆရာမကြီးရယ်.....၊ အဲဒီအခန်းတွဲတွေကို ကြားသာကြားဖူးတာ၊ မရောက်ဖူးဘူး..။ ဆရာမကြီးကလဲ၊ တစ်မိသားစု၊ တစ်ခန်း

မဟုတ်ဖူး၊ တစ်ခန်းကို ငါးအိမ်ထောင်စု၊ ခြောက်အိမ်ထောင်စု ပေါင်းနေကြတာ၊ ထမင်းဟင်းလဲ ချက်စားလို့မရဘူး၊ အိပ်ရုံပဲတဲ့.....၊ နေ့ချင်းရှင်း တစ်ညလေးရာတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့.....၊ ဟိုဒင်း.....”

“ကျွန်မ သိပါတယ် အဲဒါတွေ.....၊ ဒီလိုပဲ နေကြရတာပေါ့၊ ရှင်က အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ ဆိုတော့ ပြောအား ရှိတာပေါ့.....၊ ရှင်ဆရာမကြီး ကျွန်မတောင် နေစရာမရှိသေးဘူး.....၊ ပင်စင်က ခြောက်နှစ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ကဲပါ၊ ဘယ်သူတွေ တွေ့ပဲလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဟိုဒင်း.....ကလေးတွေပဲ တွေ့တယ်ဆရာမကြီး၊ လူကြီးတွေက အလုပ်သွားတယ်တဲ့၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး၊ အဲ.....မျက်စိကွယ်နေတဲ့ အဖွားကြီး တစ်ယောက်တော့ တွေ့တယ်.....၊ ဟိုဒင်းလေ၊ ဆရာမဒေါ်ညိုညိုအတန်းက.....၊ ငြီးတီး၊ ငြီးတီးနဲ့ကောင်လေးရဲ့ အဖွားတဲ့.....”

“ဂျိုးဇက်လား၊ သွားကျိုးလေးနဲ့၊ သူငယ်တန်းက မျက်နှာရူးလေးလေ၊ အဲဒီမျက်နှာချိုကောင်၊ တစ်တန်းတက်ရမှာ.....”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမေက အလုပ်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ.....သူတို့ မြေးဖွား နှစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့တယ်၊ ဆရာမဒေါ်ညိုညို မှာတာတွေ ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ်၊ ကျောင်းမြန်မြန် လာအပ်ပါလို့.....၊ ကျောင်းပြောင်းမယ်ဆိုလဲ ကျောင်းထွက်လက်မှတ် လာယူပါလို့.....”

“အရေးကြီးတာရော ပြောခဲ့ရဲ့လား၊ ကျောင်းအပ်ရင် ဒီနှစ် ပိုက်ဆံတပြားမှ မကုန်တော့ဘူး ဆိုတာ.....”

“ပြောခဲ့တယ် ဆရာမကြီး၊ ပြောခဲ့တယ်၊ အကုန်ပြောခဲ့တယ်.....”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ.....၊ ကျေးဇူးပါပဲ မခင်သန်းရယ်.....သွားပေးတာ”

“ဟုတ်ဆရာမကြီး.....ဟုတ်”

စွန့်ထားတဲ့ ဘုရားပန်းအနွမ်း၊ အမှိုက်တွေကို ခြေမြန်လက်မြန် ကောက်သိမ်းယူပြီး ပျာလောင်ပျာလောင် ထွက်သွားတဲ့ မခင်သန်း နောက်ကျောကို ဘာရယ်မဟုတ် ဝေးကြည့်ရင်း ဆရာမကြီးစောက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်တုန်းမှာပဲ၊ ဆရာမညိုကလဲ သူမူပိုင်အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ပဲ.....။

“ပိုက်ဆံမပေးရဘူး ဆိုလို့ကတော့၊ ညည်းသမတလောင်းတွေ၊ ဒီနေ့ မနက်ဖြန် ကျောင်းလာအပ်ကြရှာမှာပါအေ.....”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး.....”

ဟော... လာကုန်ကြပြီ...။ ဟိုမျက်နှာချိုကောင်လေး ဂျိုးဇက်က လေသာပြုတင်းကို အကုန် ဖွင့်ပြီးရင်း ရုံးခန်းပေါက်ဝမှာ လက်ကလေးပိုက်လို့.....၊ နံ့သာဖြူနဲ့ ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ သနပ်ခါး တွေကလဲ ဖွေးလို့.....၊ အိတ်ထောင်ဘတ်လပ်နဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံလေးကတော့ နွမ်းရှာတယ်.....။

“ဆရာမကြီး.....”

ဂျိုးဇက်နောက်က သူ့အမေနဲ့ တူရဲ့.....။ ငယ်သေးတာပဲ.....။ သူက မျက်မမြင် အဖွားအို တစ်ယောက်ကို တွဲလို့.....။ ဟောတော်.....။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆရာမကြီးစောရဲ့ (နှစ်တန်းနဲ့ သုံးတန်းတက်မဲ့) တပည့်ကျော် နှစ်ကောင်၊ ဂျိုးဇက် အကိုနှစ်ယောက်ဟာ ကတုံးစိမ်းလေးတွေနဲ့ ကိုရင် နှစ်ပါးအသွင် ပြောင်းလို့.....။

“လာ.....လာ.....လာကြ.....”

“ဟုတ်.....”

“ထိုင်.....ထိုင်.....။ အဖွားကို ဒီမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်.....”

“ကျွန်မအမေက၊ မျက်စိမမြင်ပါဘူး ဆရာမကြီး.....”

“ဟုတ်လား.....။ မနွေက မခင်သန်းကတော့ ပြောသား.....။ ကျွန်မ မနွေက လွှတ်လိုက် တာလေ၊ ကျောင်းအပ်ဖို့ နောက်ကျနေလို့...။ အကြီးနှစ်ယောက် ကိုရင် မထွက် ရသေးလို့နဲ့ တူတယ်..... ဟုတ်လား.....”

ရုံးခန်းပေါက်ဝမှာ သူ့ဆရာမ ဒေါ်ညိုညို၊ မျက်နှာဖြတ်ဆို ပေါ်လာတော့ မျက်နှာချို ကောင်လေး မောင်ဂျိုးဇက်က “မင်္ဂလာပါ ဆရာမ” လို့ အားရပါးရ အော်ပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။

ကလေးတွေအမေက သက်ပြင်းတချက်ကို ချတယ်။

“ကျွန်မတို့ ကျောင်းလာအပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီး.....”

“အော်....ဒါဖြင့် ကျောင်းပြောင်းလက်မှတ် ထုတ်ဖို့ပေါ့.....။ အိမ်ပြောင်းမလို့လား.....”

“.....ဟို.....”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါပဲပေါ့၊ ကျောင်းပြောင်း လက်မှတ်လေးတွေ သေချာ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဓါတ်ပုံလေးတွေတော့ ရိုက်ရဦးမယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ခဏလေး...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီး.....။ ကျောင်းပြောင်းလက်မှတ် မထုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကလေးတွေကို ကျောင်းမထားတော့ပါဘူး.....”

“ဟင်.....”

ဆရာမကြီးစော တစ်ယောက် ကလေးတွေ အမေကို နားမလည်သလို ကြည့်တယ်.....။ ကိုရင်လေး နှစ်ပါးက ခေါင်းလေးတွေငုံ့လို့.....။

“ကျွန်မ.....သူတို့ကို ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူး ဆရာမကြီး.....။ ကလေးတွေ အဖေကလဲ မရှိတော့ဘူး၊ အမေအိုကြီးနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ လုပ်စာနဲ့.....”

“.....အို.....အို.....။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မပြောမယ်၊ ဒီနှစ်... ကျောင်းအပ်ဖို့ အတွက်က ပိုက်ဆံ တပြားမှ မကုန်တော့ဖူးလေ.....။ ကျောင်းဝင်ကြေး၊ စာအုပ်ဖိုး၊ ဘာမှ မပေးရတော့ဘူး.....။ ဘာမှ မကုန်ဘူးလေ...”

“ဆရာမကြီးကို အားနာလို့ လာရှင်းပြတာပါ။ ကြုံရာကျဘမ်း ကျွန်မလုပ်စာနဲ့ ပါးစပ်ငါးပေါက် ဝအောင် မစားနိုင်ဘူး ဆရာမကြီးရဲ့.....။ အဲဒါကြောင့် ဒီအကြီးနှစ်ယောက်ကို တစ်ခါတည်း အပြီးကိုရင် ဝတ်ပေးလိုက်ပြီ...။ ဘုန်းကြီးကလဲ စာသင်ပေးမယ်တဲ့.....”

ရေပက်မဝင် ပြောတတ်တဲ့ ဆရာမကြီးစောတစ်ယောက် ဆွံ့အလို့ သွားခဲ့ပြီ.....။ ကိုရင်လေး နှစ်ပါးက မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ သူတို့ဆရာမကြီးကို ကြည့်နေတယ်လေ.....။

“...အငယ်လေးကျတော့လဲ...။ ကျွန်မအလုပ်သွားရင်၊ သူ့ဖွားအေကို ကြည့်ဖို့ ထားခဲ့ရမှာ...”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ” တွေ မိုးဖွန်အောင် လိုက်နှုတ်ဆက်ရင်း ဘာမှ မသိရှာဘူးသူ မျက်နှာချို ကောင်လေးကတော့ ရုံးခန်းထဲကို ပြန်ပြေးဝင်လာခဲ့ပြီ.....။

“ကျွန်မတို့ သွားတော့မယ် ဆရာမကြီး.....။ ထ.....ကိုရင်တို့.....”

ဆရာမကြီးစောတစ်ယောက် မတ်တပ် ထရပ်မိရင်.....“ဂျိုးဇက်” လို့ခေါ်မိတယ်။ ကောင်ငယ်လေးက “ဗျာ” တဲ့.....။

“မင်းက.....ကျောင်းမနေချင်ဘူးလား.....”

“နေချင်တာပေါ့.....။ နေမှာလေ.....”

ကလေးတွေအမေက နှစ်ခါတိတိ အံ့ကြိတ်၊ မျက်လုံးပြူး၊ ခေါင်းရမ်းပြ အပြီးမှာတော့.... မျက်နှာကလေး ညှိုးကျလို့၊ ကောင်ငယ်လေးရဲ့ လေသာပြုတင်းပေါက် ပါးစပ်လေးလဲ ပိတ်ခဲ့ပြီ.....။ သွားတော့ကွယ်.....။

အို.....မိုးသက်လေက ဖျန်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့ စိန်ပန်းတွေ ရဲကနဲကြွေကြွေပြန်ပြီ.....။

“ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ.....”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး.....” ကျိုးကြေနေတဲ့ အသံ တုန်းလေးပေါ်ကို ကျောင်းခန်းဆီက ညီညာဖျဖြ အော်လိုက်တဲ့ အသံတွေက ဖုံးအုပ်သွားခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာပါ.....တဲ့.....။

မိုးသက်လေကြောင့်ပေလား.....။

ဒီတစ်ခါ မင်္ဂလာပါ ဟာ ဆရာမကြီးစော နားထဲမှာ... ကွဲအက်ကြွေမွဲခါးသီးလို့ နေသလိုပါပဲ...။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း
(ဆရာတင်မိုးရဲ့ ကန္တရုဏ်များသို့.....)

ကျွန်မနဲ့ နိုင်း ဝမ်းဝမ်း

ကျွန်မနဲ့ နိုင်းဝမ်းဝမ်း

ကျွန်မဟာ ဒီလိုဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ အချိန်ရောက်လို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ကိုဗစ်တာ (ထက်ခေါင်)တို့လို မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို မြင်တိုင်း ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဗီယက်နမ်မလေး ဗိုသီဟောင် (Bo Thi Hao)ကို အမြဲသတိရတတ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်၊ နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ်ရဲ့ (I.W.P)(International Writing Program)မှာ ကျွန်မနဲ့ဟောင် (Hao)တို့ တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ပြည်နယ်လေးတစ်ခုရဲ့ မြို့ကလေး တစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ အိုင်အိုဝါ (IOWA) တက္ကသိုလ်မှာ နှစ်စဉ်သူတို့ရဲ့ နွေရာသီအချိန် ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာဆိုရင် နိုင်ငံတကာက စာရေးဆရာတွေကို ဖိတ်ကြားတွေ့ဆုံ နီးနှောကြတဲ့ (I.W.P)ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေးတစ်ခု ရှိတယ်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီတဲ့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ အနေနဲ့ကတော့ (95') ကျမှစပြီး ဖိတ်ကြားခံရလို့ ကျွန်မနဲ့ပါမှ စာရေးဆရာ လေးယောက်ပဲ ဒီအစီအစဉ် မှာ တက်ဖူးသေးတယ်။ "ဟောင်" တို့ ဗီယက်နမ်ကတော့ ကျွန်မတို့ထက် စာရေးဆရာဦးရေ နည်းနည်း ပိုများများ တက်ဖူးပေမယ့် တူညီတဲ့ အချက်တစ်ခုက သူနဲ့ကျွန်မဟာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံးသော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာအဖြစ် ဒီအစီအစဉ်မှာ တက်ရောက်ရခြင်းပေါ့။ အဲဒီနှစ်က တွေ့ဆုံကြမယ့် စာရေးဆရာ (၁၇)ယောက်မှာ သူနဲ့ ကျွန်မတို့ အာရှနိုင်ငံသူ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံသူ အချင်းချင်းမို့ပဲ တွဲပေးတာလား မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တစ်ခန်းတည်းမှာ တူတူ နေကြရ တယ်။ ကျွန်မတို့နေတဲ့ နေရာလေးက အိုင်အိုဝါ တက္ကသိုလ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ သိန်းငှက်မျက်ဝန်း (Hawk Eye) ဆိုတဲ့ အဆောင်မှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ စဉ့်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာပါတဲ့ အခန်းကျယ် တစ်ခုမှာ ဟောင်နဲ့ကျွန်မ နေကြရတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံသူတွေလည်းဖြစ်၊ အိမ်နီးချင်းတွေလည်း ဖြစ်၊ စာရေးဆရာ အချင်းချင်းတွေလည်းဖြစ်၊ အသက်ကလည်း ရွယ်တူဆိုတော့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာလေးပါ။ ကမ္ဘာကျော် ဗီယက်နမ်စစ်မှာ (၉)နှစ်သမီးအရွယ်နဲ့ ဗြိတိသျှနန်းစွဲရရာတဲ့ သူလေးပေါ့။ ခုချိန်မှာလည်း သမီးလေး နှစ်ယောက်ရယ်၊ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်ရယ်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတဲ့သူလေးပေါ့။

စားအတူ၊ သွားအတူ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တခြားတူတာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ အပူအဏက် မကြောက်တတ်တာ၊ ထမင်းကြိုက်တာ၊ အားနာတတ်တာမျိုးတွေပေါ့။ အတူဆုံး အချက်ကတော့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံသူပီပီ နိုင်ငံခြားဆိုတာကို အရောက်အပေါက် နည်းကြ ရှာလေတော့ ဘာမှန်းမသိ၊ ဘာကိုမှန်းမသိ အလကားနရင်း ကြောက်တဲ့အကြောက်ပေါ့။ ဒါတောင်မှ

ကျွန်မက ဒုတိယအကြိမ်၊ ဒုတိယတစ်ခေါက် အပြင်ကိုထွက်တာ။ “ဟောင့်” အတွက်က ပထမဆုံး နိုင်ငံခြားခရီး။ သူလာတုန်းက လေယာဉ်တွေကို ပြောင်းစီးရတဲ့ အချိန်ဟာ သူ့ရဲ့ အကြောက်ဆုံး အချိန် ပဲလို့ ပြောရှာတယ်။ အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ အဝတ်အစား အိတ်လည်း ပျောက်တာ သုံးရက်နေမှ ပြန်ရသတဲ့။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးနိုင်ငံခြားခရီး (Oxford University) ခရီးမှာ အိတ်ပျောက်ခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ ဒီအကြောင်း၊ ဟိုအကြောင်း၊ ဗီယက်နမ် စစ်အကြောင်း၊ စာပေအကြောင်း စတာတွေကို ပြောကြတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘေးကများ လာကြည့်၊ လာနားထောင်တဲ့ လူများ ရှိခဲ့ရင် အလွန် အံ့သြသွားမှာ အသေအချာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အသုံး ပြုနေတဲ့ ဘာသာစကားက (အိုင်အိုဝမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲ သုံးတဲ့) ဘေးလူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်သုံး အင်္ဂလိပ် စကားလေ။ ဆယ်သွယ်ရေး အကူ ပစ္စည်းတွေကလည်း ပါသေးတာ။ ဘာတွေလဲ ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းနဲ့ ဟောင်ရဲ့ ဗီယက်နမ်- အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်၊ အင်္ဂလိပ်-ဗီယက်နမ် အဘိဓာန်စာအုပ်ပေါ့။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့လည်း ငယ်ငယ်က ဘိုကျောင်း မနေဖူးခဲ့တဲ့ ငါးတန်းမှ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ခပ်ညံ့ညံ့ပါပဲ။ စာဖတ်ချင်စိတ်ကြောင့်သာ ကြိုးစားပြီးဖတ်လို့ ဖတ်တတ်လာတာ။ မပြောလို့ မဖြစ် ပြောရ တော့မယ်ဆိုမှ နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်လာ၊ ရေးတတ်လာတာပါပဲ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဟောင် ချောမှာက ဘွဲ့ရတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ထက် အများကြီး ဆိုးရှာတယ်။ ကျွန်မ အံ့သြ မိတာက သူတို့ရဲ့ ဆိုးလှတဲ့ အသံထွက်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဇာတိပုည၊ ဂုဏ်မာနကလေးတောင် ကြွမိတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား အသံထွက်ဟာ ဝီသတယ်။ ဥပမာ “ဟောင်” ကျွန်မနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရိုးသားစွာ ပြောရှာတဲ့စကား၊ နောင် သူ လူတွေတာနဲ့ ပြောတဲ့ စကား၊ “မိုင် အင်းလီ အစ် တဲရီးဘက်” တဲ့။ “My English is very bad.” ကို ပြောတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေဟာ အင်္ဂလိပ်စာ ဘယ်လောက်ပဲညံ့ညံ့ “English” ကို “အင်းလီ” လို့တော့ ဘယ်တော့မှ မထွက်ဘူး။ “အင်းလီလီ” လို့တော့ ထွက်နိုင်တဲ့သူချည်းပဲ။ “အင်းလီ” ထက်ဆိုးတဲ့ သူ “အသံထွက်” တစ်ခုဆို ကျွန်မမယ် ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့လို့ ဖြစ်ရော.....။ တစ်ညသားမှာ ရှစ်နာရီလောက် “ဟောင်” က တစ်ယောက်ထဲ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားတယ်။ အရင်ညတွေကလဲ ထမင်းစားပြီး ရှစ်နာရီလောက်ဆို ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဟော့ကိုင်း တစ်ဝိုက်ကို မြန်မာသီချင်းတလှည့်၊ ဗီယက်နမ် သီချင်း တလှည့်ဆိုရင်း လမ်းလျှောက် ထွက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီညကတော့ ကျွန်မက ဖုန်းစကား မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေတာနဲ့ သူ (စိတ်ညစ်ပြီး) ထွက်သွားတာ။ ကျွန်မနဲ့ အမေရိကန်တစ်ခွင်က ကျွန်မနဲ့ မြန်မာ မိတ်ဆွေများ ဖုန်းပြောမှုဟာ “ဟောင်” တစ်ယောက် ဩချယူရလောက်အောင်ပါပဲ.....။

ကျွန်မအခန်းကို ပြန်ရောက်တတ်တဲ့ ညနေပိုင်းလောက်ကစပြီး ည မအိပ်မချင်း ၁၂ နာရီ၊ ၁ချက်လောက်ထိ ချစ်မိတ်ဆွေ၊ ချစ်သူငယ်ချင်းများရဲ့ ဖုန်းတွေက အဆက်မပြတ် လာပါတယ်။ အထူးအားဖြင့် (L.A)က လမင်းတရာ၊ မာယာကိုအေးဝင်း ဆိုရင် ဖုန်းကပ် တကပ်ကုန်အောင်

ပြောတတ်တော့ “ဟောင်” က (ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် “ပွား” ဖို့၊ ကျွန်မရဲ့ နေရာယူမှုကို ကြည့်ပြီး) သိနေပြီ။ ဆိုစာရှည်ကြီးပေါ်မှာ လှဲအိပ် လိုက်ပြီဆိုရင် ကျွန်မ စိမ်ပြေနပြေ “ပွား” တော့မယ် ဆိုတာ သူသိပြီ.....။ ကျွန်မကတော့ ဖုန်းလာရင်ပျော်.....။ သူက စိတ်ညစ်ပေါ့။

ခုလဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မြန်မာမိတ်ဆွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင် မြန်မာစကား တွေကို သည်းညည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံး ဖြတ်ကနဲ သူထွက်သွားတာ.....။ ကျွန်မ အားပါးတရ ဖုန်းတွေ ပြောပြီးလို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီ။ “ဟောင်” ပြန်မရောက်သေးဖူးပေါ့.....။ ဒါပေမယ့် ညဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်လာတော့ ကျွန်မ စိတ်ပူလာပြီ။ မြန်မာမပီပီ၊ တောင်တွေးမြောက်တွေးတွေနဲ့ အဆောင်ပြင်ဘက် ထွက်မျှော်တာတွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ မရွှေချောက ညနှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်တော် မူလာတယ်။ ကျွန်မတို့ (I.W.P) စာရေးဆရာအုပ်စုနဲ့ တွေ့လို့ (Pub)မှာ ထိုင်နေတာတဲ့လေ...။ ကျွန်မက စိတ်ကလဲပူ၊ အိပ်ကလဲ အိပ်ချင်ဆိုတော့ စိတ်တိုပြီး... နှစ်ယောက်သား သီးသန့် သုံး အင်္ဂလိပ် စကားနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့.....။

အဲဒီမှာ သူပြောတဲ့အထဲမှာ (ဒဂွတ်) ဆိုတဲ့ အသံထွက်နဲ့ စကားလုံး ပါလာတယ်။ သူက အဲဒီ (ဒဂွတ်) ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ သုံးပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်မက ဘာလဲဟပေါ့.....။ “144” ဆိုတဲ့ “တကရွတ်”ကို ပြောတာလားပေါ့.....။ နောက်ဆုံးတော့ သွား၊ သွား၊ နှင့်ဗီယက်နမ်၊ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် သွားယူဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လားလား.....၊ သူ “ဒဂွတ်” ဟာ (dangerous) (ဒိန်းဂျားရပ်စ်) (အန္တရာယ်ရှိသော) ဖြစ်နေတာကိုး.....။ ကျွန်မမှာ တကယ့်ကို ရယ်ရမလို ငိုရမလိုပါဆို.....။

အဲဒီကစပြီး ကျွန်မ ပြောချင်ရင် အင်္ဂလိပ်-ဗီယက်နမ် အဘိဓာန်ကို လှန်ပြီးမှ ပြော၊ လက်ဟန် ခြေဟန် အကူတွေလည်းပါပေါ့။ ထူးခြားတာက ချစ်သူငယ်ချင်း “ဟောင်” ရဲ့ ထူးခြားလှတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား (သူတစ်ယောက်တည်း ကြိုက်သလို စဉ်းစားပြီးပြောတဲ့) (Own English) အင်္ဂလိပ် စကားကို ပါရမီထူးလှတဲ့ ကျွန်မက အချိန်တို အတွင်းမှာ နားလည်သွားပြီး တခြားစာရေးဆရာတွေနဲ့ သူကြားမှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ်လို စကားပြန် လုပ်ပေးရပါတော့တယ်။ နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ် (I.W.P)က ကျွန်မကို သီးသန့်ချီးမြှင့်တဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ပုဒ်က “Nu Nu is English to English Interpreter” တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မတို့ သိန်းငှက်မျက်ဝန်း အဆောင်ရဲ့ စိမ့်စိမ့်ကလေး အေးနေတဲ့ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း မှာပါပဲ။ မနက်စောစော လက်ဖက်ရည်ကို ထမင်းကြော်နဲ့ ကျွန်မတို့ စားသောက်ကြရင်း “ဟောင်” က အပြင်ဘက်ကို ငေးမောရာက လွမ်းရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။ သမီးလေးတွေဆီကို ဖုန်းဆက်ချင်တယ်တဲ့။ “ဆက်လေ” လို့ ကျွန်မပြောပြီး ဝမ်းဒုက္ခရှိသူပီပီ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားဖို့အတွက် ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းဆက်တာကိုတော့ ညွှန်ကြားချက် စာရွက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သူဆက်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏနေတော့ ရေချိုးခန်း အပြင်ဘက်ကနေ သူ့ရဲ့ မတီတီအသံနဲ့ “နန နန” ဆိုပြီး လာရော။ “ဘာလဲ ဟောင်” ဆိုတော့ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူးတဲ့။ “ဟဲလိုကြားတယ်၊ သူ့သမီးအသံ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။

ကျွန်မလည်း ဖုန်းမှားလို့ပေါ့။ ခဏလေးစောင့်၊ ငါ့ထွက်လာမှ ကြိုးစားကြတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက “အေး အေး” ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားရင်း သူဆိုနေကျ ဝီယက်နပ် သီချင်းလေးကိုတောင် ညည်းလို့။ အဲဒီအချိန်ကျမှပဲ အင်မတန် ဆူညံ ကျယ်လောင်လှတဲ့ ရဲကား ဥဩဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။ ရဲဥဩသံ ဆိုတာကို နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာသာ ကြားခဲ့ဖူးပြီး ဒီကို ရောက်တော့လည်း မရိုး နိုင်သေးတဲ့ ကျွန်မမှာ ကြားတိုင်း တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားတာချည်းပဲ။ ရဲဥဩသံက ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကားမောင်း ရင်း ဆွဲသွားတာဆိုတော့ ဖျပ်ဆို ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း မအောင်မြင်စွာနဲ့ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်ဖို့ အလုပ်တံခါး ခေါက်သံကြားရတယ်။ ဒေါ် “ဟောင်” က “ရက်စ် ကမ်းမီး” တွေ ဘာတွေ အော်ပြီး တံခါး သွားဖွင့်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ရဲ့ အခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုံးခန်းက (I.W.P) ရဲ့ မော်ကွန်းထိန်း “မေရီ” လို့ထင်တဲ့ ကျွန်မက ဟောင့်ရဲ့ “ဟိုင်း” သံမကြားပါလားလို့ ထင်တုန်း “နန နန” ဆိုတဲ့ ဒေါ်ရွှေဟောင်ရဲ့ အားကိုးတကြီး အော်သံကို ကြားရတော့တာပဲ။ ကပျာကယာ ကျွန်မ တံခါး ဖွင့်ထွက်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့ အခန်းတံခါးဝမှာ မားမားကြီး ရပ်နေသူဟာ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ အမေရိကန်ရဲကြီး တစ်ယောက်။ လမ်းမှာတွေ့ရင် မားမားမားမား ကြီးတွေနဲ့ အလကားနေရင်း ကြောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ ဟောင်တို့ မျက်နှာလုံး မဆုံမိအောင် ရှောင်ကွင်း နေကျ ရဲကြီး တစ်ယောက်ဟာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျွန်မကို “ဟိုင်း” တဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ပြန်ပြီး “ဟိုင်း” သံဟာ ခပ်တုန်တုန်လေးပေါ့။ သူက ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။

“မင်းတို့ အခန်းမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဘာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ”

“ရှင်”

ကျွန်မဟာ တကယ့်ကို ထိတ်လန့်စွားနဲ့ မြန်မာလိုကို အသံ ထွက်မိသွားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ စိတ်အားတင်းပြီး ဖြေရှင်းဖို့အား ယူရပါတယ်။

“ကျွန်မတို့အခန်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့အခန်းတွေကို ငါစစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

“အို ရပါတယ်။ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကြည့်ပါ။ ဟောင် မင်းအခန်း တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

ဟောင့်မျက်နှာဟာ ပူပန် တုန်လှုပ်နေပေမယ့် ဝီယက်ကောင်း စိတ်ဓာတ်ကတော့ပြဿာ။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ထားတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ခုန ချောသံဟာ ကျွန်မတို့ ဆီကို လာတာပေါ့။ တကယ့်ကို ကျွန်မတို့ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရဲကြီး ဟောင့် အခန်းထဲ ကနေ ကျွန်မအခန်းကို ဝင်ကြည့်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ ရေချိုးခန်းထဲကို အဝင်မှာတော့ ကျွန်မ အခန်းထဲကို မြန်မြန်လေး ခဏ ဝင်လိုက်ပါတယ်။ ရဲကြီးက ခေါင်းကို အမေရိကန်စတိုင် ရမ်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတယ်။

“အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဘာမှမတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အိုကေ။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်သလဲ။ ပြောပါ (911) “နိုင်းဝမ်းဝမ်း” ဟာ နောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟင် ကျွန်မတို့ ဖုန်းဆက်မခေါ်ဘူး။ မခေါ်ပါဘူး။”

“မင်းတို့ ခေါ်ပါတယ်။ မင်းတို့ ဖုန်းနံပါတ် တို့ဆီမှာ လာပေါ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ တို့က “ဟဲလို” ထူးတော့ ဖုန်းကို ချပစ်တယ်။ နှစ်ကြိမ်ခေါ်ပြီး နှစ်ကြိမ်စလုံး ချပစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းမှာ တစ်ခုခုတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေပြီထင်လို့ ချက်ချင်းပြေးလာခဲ့တာ”

“အိုး မိုင်ဂျီ” လို့ ပြောပြီး သူတို့အမေရိကန်တွေလို နဖူးရိုက်ပြီးတော့သာ အော်လိုက် ချင်ပါတော့တယ်။ “ဟောင်” တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ ကျွန်မကို ရေချိုးခန်းပြင်ဘက်က လာပြော နေတာလေ။ ဟဲလို ကြားတယ်တဲ့။ သူ့သမီးအသံ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘာတွေကို ဘယ်လိုများ မှားနိုင် လိုက်ပါလိမ့်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းတို့ရဲ့ (Social Security Card) လူမှုလုံခြုံရေးကပ်တွေကို ယူခဲ့ပါ။ ငါထင်တယ်။ မင်းတို့ဟာ အာရှနိုင်ငံတွေက ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ မင်းတို့ ဘယ်နိုင်ငံကဲ။ ဒီကို ဘာအတွက် ရောက်နေတာလဲ”

ကျွန်မတို့ကို ပြဿနာ ရှာတော့မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မလက်တွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားမိတယ်။ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ဖြေရမယ်။

“ကျွန်မတို့ စာရေးဆရာတွေပါ။ (I.W.P) သင်တန်းသားတွေပါ”

“ဘာ (I.W.P)”

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ရဲကြီးမျက်နှာဟာ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ “ဟဲလို မောနင်း နနု၊ ဟောင်” ဆိုတဲ့ သာယာလှတဲ့ မော်ကွန်းထိန်းမေရီရဲ့ အသံကို ကျွန်မတို့ ကြားရတော့တာပါပဲ။ “ဟင် ဘာတွေ ဖြစ်လို့လဲ။ ငါ့ကို ပြောပါဦး” ဆိုတဲ့ မေရီနားကို ကျွန်မတို့ အားကိုးတကြီး ပြေးကပ် သွားခဲ့ကြတယ်။ ရဲကြီးက မေရီကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတော့ မေရီက “အိုး အိုင်ဆီး” တဲ့။

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဟောင်ရေ၊ မင်းဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ယူခဲ့ပါဦး”

“ဟောင်” က သူဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ် စာရွက်ကို မေရီကို ပေးပြီး ဗီယက်ကောင်းပုံစံနဲ့ လက်သီကိုဆုပ်လို့ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေရဲ့။

“အိုး ဒီမှာလေ၊ ဒါက ဗီယက်နမ် ဖုန်းနံပါတ်။ ဒါက နယူးယောက်က 1800 နဲ့စတဲ့ နံပါတ် တစ်ခု။ ဒီလို ဆရာကြီးရေ၊ ကျွန်မတို့ အဆောင်တွေက တက္ကသိုလ်ရဲ့ လိုင်းခွဲဖုန်းတွေလေ။ အပြင်ကို ဆက်ချင်ရင် (9) ကို အရင်လှည့်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ချင်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ရတယ်။ ဒီမှာကြည့်။ ဟောင်က “9” ကို လှည့်ပြီး နှစ်ခါ နှိပ်မိသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နယူလဲ ဟောင်။ နနုရော ရှင်းပြီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ရှင်းတယ်မေရီ၊ ရှင်းပြီ”

ကျွန်မက ပြောပေမယ့် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမမျှ ကြောက်စိတ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ လက်သီးကို ဆုပ်လို့ရပ်နေတုန်း။

“သူတို့က (I.W.P)လာတက်တဲ့ စာရေးဆရာနှစ်ယောက်ပါ။ မြန်မာနဲ့ ဗီယက်နမ်ကလေး”

ရဲကြီးဟာ (I.W.P) သင်တန်းသားဆိုတာလဲ သေချာသိရော၊ တကယ့်ကို ဖော်ရွေသွားပြီး “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” တွေ။ “အကူအညီလိုရင် ပြောပါတော့” ချက်ချင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ သူတို့ အိုင်အိုဝါမြို့သူ မြို့သားတွေဟာ ဒီ (I.W.P) အစီအစဉ်တွေအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူပြီး (I.W.P) စာရေး ဆရာတွေကို ဖူးဖူး မှုတ်ထားလေ့ရှိတာကိုး။ ရဲကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတာကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ “Thanks you” လုပ်ပြီး လိုက်ပို့ အပြီးမှာတော့ ကျွန်မ တကယ့်ကို သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ချလိုက်မိပါတယ်။ “ဟောင်” လဲ ကျွန်မလိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ မေရီက စေ့စပ် စပ်စု တတ်သူပီပီ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်တယ်။

“နန၊ ဟောင်၊ နင်တို့လက်တွေကို ဘာလို့ ဆုပ်ထားတာလဲ၊ လက်ထဲမှာ ဘာလဲပြစမ်း”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့ လက်ဆုပ်ကလေးတွေကို ဖြေလိုက်ကြပါတယ်။

အံ့ဩစရာ မတိုင်ပင်ရဘဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လက်ဝါးပေါ်မှာ ထွက်လာ ပေါ်လာတာက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်ထားတဲ့ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန်လေးတွေ။

မေရီ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ “What “What for” တဲ့။ “ဘာအတွက်လဲ” တဲ့။

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိတဲ့ အချိန်မှာ တော့ အားရပါးရ ရယ်ကြပါတော့တယ်။ ဪ ဗီယက်ကောင်းမကြီး “ဟောင်”၊ မြန်မာသတ္တိခံမကြီး “နန” ပေါ့လေ။ မေရီကတော့ ရယ်မောနေတဲ့ ကျွန်မတို့ကို နားမလည်စွာနဲ့ “ဘာလဲ၊ ဘာလဲ” နဲ့ တတွတ်တွတ် မေးမြန်းဆဲ။

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ နားမလည်စွာနဲ့ အားရပါးရ ရယ်မောဆဲ။

နနရည်အင်းဝ

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ၊ Lift Style မဂ္ဂဇင်း

နုနုရည်ဘင်းဝ

နမ်းမှာလား မောင်ရဲ့
မွေးတယ်ရှင် နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

